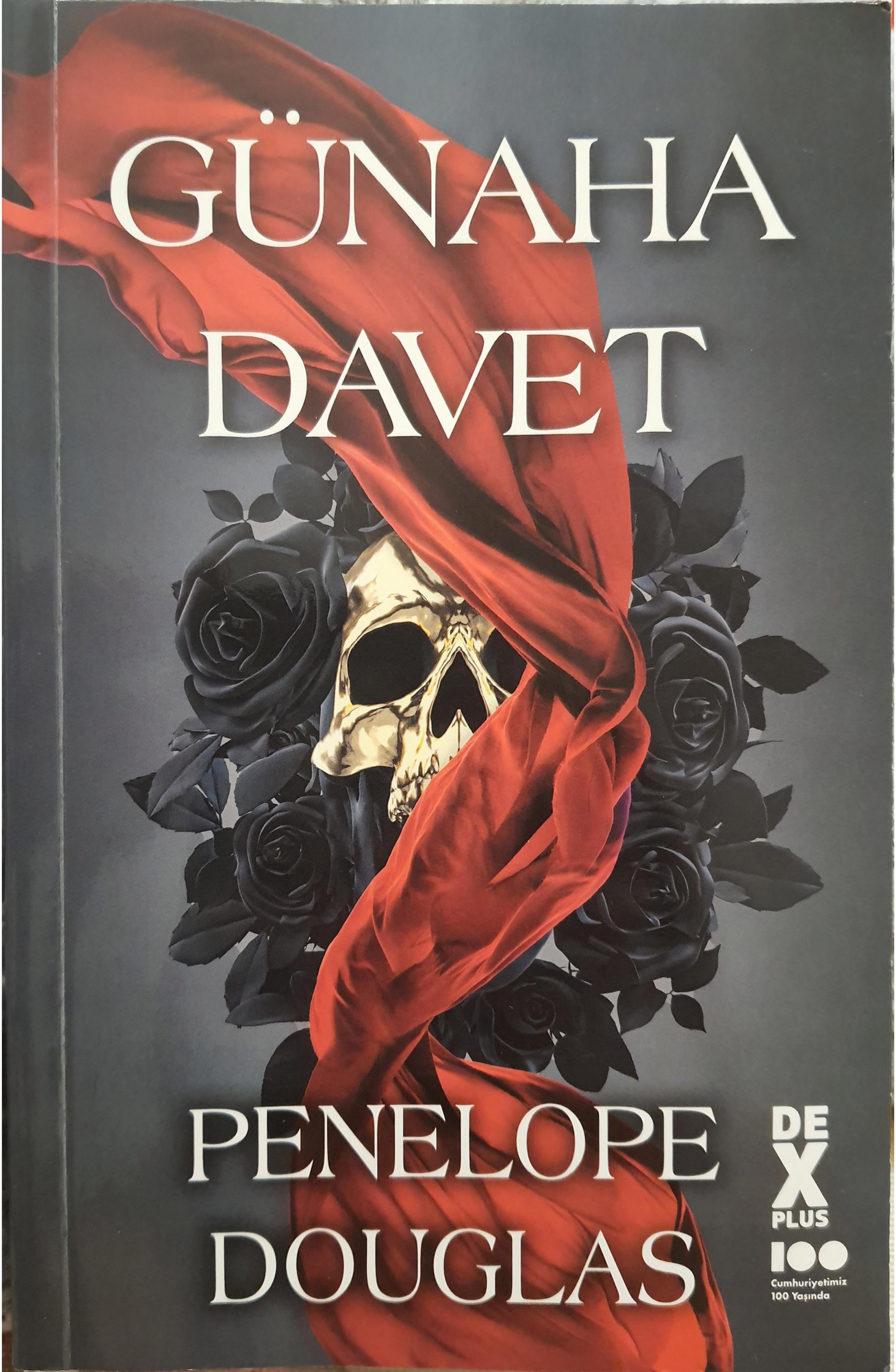
GÜNAHA DAVET

PENELOPE DOUGLAS

DEX PLUS

100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Erika

Rüyalarınızda gördükleriniz, aslında gönlünüzden geçenlerdir, derler. Ama benim kâbuslarım, takıntılarım haline gelmişti.
Adı Michael.
Erkek arkadaşımın abisi, izlerken gözünüzü kapattığınız o korku filmlerine benzer: Yakışıklı, güçlü ve çok ürkütücü. Okulun basketbol takımının yıldızıydı ve beni hep görmezden gelirdi.
Ama ben onu fark etmiştim.
Onu görüyordum. Onu duyuyordum. Yaptıklarını, sakladıklarını...
Yıllarca gözlerimi ayıramamış, tırnaklarımı yiyerek izlemiştim.
Şimdi üniversitedeyim ama Michael'ı izlemeyi hiç bırakamadım.
O kötü biri ve gördüğüm yaramazlıklar artık sadece zihnimin içinde değiller.
Çünkü sonunda beni fark etti.

Michael

Adı Erika ama herkes ona Rika der.
Erkek kardeşimin kız arkadaşı, evimizde büyüdü. Yanına ne zaman yaklaşsam, bakışlarını yere indirirdi. Üzerinden yayılan korkuyu her zaman hissederdim. Vücuduna sahip olamasam da zihnine sahip olduğumu biliyordum. Zaten tüm istediğim buydu. Ta ki erkek kardeşim şehirden ayrılana ve ben Rika'yı üniversitede tek başına bulana kadar.
Benim şehrimde. Korunmasız bir şekilde.
Fırsat ve zamanlama gerçek olamayacak kadar mükemmel.
Çünkü üç yıl önce lise arkadaşlarımı hapse attırmıştı ve şimdi dışarıdalar.
Bekliyoruz. Sabrediyoruz. Artık kâbuslarının her biri gerçek olacak.

Çeviren: Nazlıcan Saltan

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
ISBN 978-625-8492-12-5
Sertifika no: 44919
9 786258 492125
DEX PLUS

DEX PLUS'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI
Doğum Günü Kızı
Punk 57

GÜNAHA DAVET

Orijinal adı: Corrupt
© Penelope Douglas, 2015
Yazan: Penelope Douglas
Çeviren: Nazlıcan Saltan
Yayına hazırlayan: Senem Kale
DBO_
Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Nisan 2023 / ISBN 978-625-8492-12-5
Sertifika no: 44919

Kapak tasarım: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

GÜNAHA DAVET

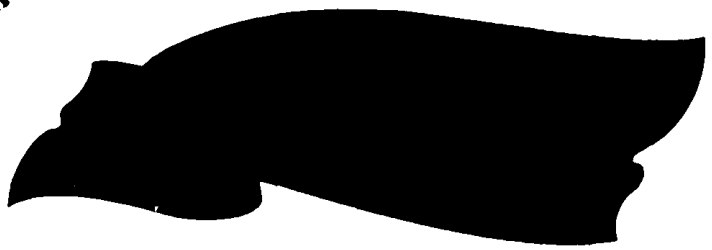
PENELOPE DOUGLAS

Çeviren: Nazlıcan Saltan

DEX PLUS

100 Cumhuriyetimiz 100 Yaşında

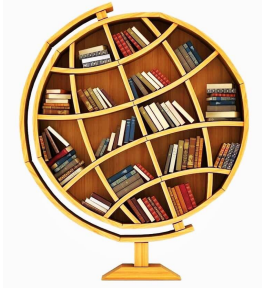
Çalma Listesi

"Bodies" – Drowning Pool
"Breath of Life" – Florence and the Machine
"Bullet with a Name" – Nonpoint
"Corrupt" – Depeche Mode
"Deathbeds" – Bring Me the Horizon
"The Devil in I" – Motionless in White
"Dirty Diana" – Shaman's Harvest
"Feed the Fire" – Combichrist
"Fire Breather" – Laurel
"Getting Away with Murder" – Papa Roach
"Goodbye Agony" – Black Veil Brides
"Inside Yourself" – Godsmack
"Jekyll and Hyde" – Five Death Punch
"Love the Way You Hate Me" – Like a Storm
"Monster" – Skillet
"Pray to God (feat. HAIM)" – Calvin Harris
"Silence" – Delirium
"The Vengeful One" – Disturbed
"You're Going Down" – Sick Puppies
"37 Stiches" – Drowning Pool

"Sen benim yaratıcımsın, fakat ben senin efendinim."
–Mary Shelley, *Frankenstein*

Z. King için

Bölüm 1

GELMEYECEK.

Birbirlerine katlanamadıkları düşünülürse, kardeşinin veda partisine gelmesi için hiçbir neden yoktu, bu yüzden...

Hayır, gelmeyecek.

İnce kazağımın kollarını sıvayıp Cristler'in evinin ön kapısından hızla geçtim ve antre boyunca seri adımlar atarak doğrudan merdivenlere yöneldim.

Göz ucuyla kâhyanın köşeden çıktığını fark etsem de durmadım.

"Bayan Fane!" diye bağırdı arkamdan. "Çok geç kaldınız."

"Evet, biliyorum."

"Bayan Crist sizi arıyordu" dedi.

Kaşlarımı kaldırarak hemen durdum ve tırabzanın üzerinden ona bakmak için etrafımda döndüm.

"Gerçekten arıyor muydu?" Sahte bir şaşkınlıkla onu süzdüm.

Dudakları ince bir çizgi halini aldı, rahatsız olmuştu. "Eh, aramam için *beni* gönderdi."

Kendimi tutamadan gülümsedim ve tırabzanın üzerinden uzanıp alnına ufak bir öpücük kondurdum.

"Pekâlâ, buradayım işte" diyerek onu rahatlattım. "Önemli görevlerine dönebilirsin artık."

Dönüp merdivenlerin kalanını tırmanırken terastaki partiden gelen hafif müziği duydum.

Evet, annemin en yakın arkadaşı ve küçük Doğu Yakası topluluğumuz Thunder Bay'in yöneticisi Delia Crist'in değerli vaktini beni aramakla geçirdiğini hiç sanmıyordum.

Kâhya ben köşeyi dönerken arkamdan "Elbiseniz yatağınızın üstünde" diye bağırdı.

Abartılı bir nefes verdim ve loş koridordan geçerken homurdanarak "Teşekkürler Edward" dedim.

Yeni bir elbiseye ihtiyacım yoktu. Zaten sadece bir kez giydiğim bir sürü elbisem vardı ve on dokuz yaşında biri olarak kesinlikle kendi kıyafetlerimi seçebilirdim. O burada olup göreceğinden değil tabii. Burada olsa bile bana bakmazdı.

Hayır. Minnettar olmalıydım. Bayan Crist beni düşünmüştü, giyecek elbisem olduğundan emin olmak istemesi hoş bir davranıştı.

Bacaklarım ve ayaklarım hafif bir kum katmanıyla kaplıydı. Uzanıp bol kot şortumun uçlarını tutarak sahilde tam olarak ne kadar ıslandığımı anlamaya çalıştım. Duş almam gerekiyor muydu?

Hayır, çoktan geç kalmıştım. Boş ver.

Odama –Cristler'in geceyi burada geçirdiğimde kalmama izin verdikleri odaya– girdiğimde yatağın üstünde seksi, beyaz bir kokteyl elbisesi buldum. Hemen soyunmaya başladım.

Uzun ince askılar göğüslerimi tutma konusunda neredeyse hiçbir işe yaramıyordu ama elbise vücuduma tam oturmuştu. Üstüme yapışıp tenimi olduğundan daha koyu gösteriyordu. Bayan Crist'in muhteşem bir zevki vardı ve sonuç olarak bana bu elbiseyi almış olması muhtemelen iyi olmuştu. Yarın okula gitmek için yola çıkma hazırlıklarıyla o kadar meşguldüm ki bu gece ne giyeceğimi düşünmeye vaktim olmamıştı.

Banyoya girip paçalarım ve ayaklarımdaki kumları temizledim ve uzun, sarı saçlarımı hızlıca tarayıp dudak parlatıcısı sürdüm. Yatak odasına hızla geri dönüp Bayan Crist'in elbisemin yanına bıraktığı taba rengi bantlı topukluları kaptım ve koridora çıkıp merdivenlerden aşağı koştum.

Son on iki saat.

Antreden geçip evin arkasına doğru koşarken kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu. Yarın bu saatlerde tamamen kendi başıma olacaktım. Annem olmayacaktı, Cristler olmayacaktı, anılar olmayacaktı...

En önemlisi de onu görecek miyim diye merak etmeme, ummama ya da bundan korkmama gerek kalmayacaktı. Gördüğümde haz ve ıstırap arasında gidip gelmeyecektim. *Hayır.* Kollarımı kocaman açıp etrafımda döndüğümde tanıdığım kimseye çarpmayabilecektim. Göğsüme bir sıcaklık doldu. Korkudan mı yoksa heyecan mı bilmiyordum ama hazırdım.

Hepsini ardımda bırakmaya hazırdım. En azından bir süreliğine.

Sağa dönüp büyük evin yan tarafındaki kış bahçesine yönelirken, biri günlük kullanım, diğeri de yemek servisleri için olan bitişik mutfakların yanından geçtim. Çift kanatlı kapıyı açarak seramik döşemeli, duvarları ve tavanı tamamen camdan yapılmış devasa bahçe odasına adım attım ve anında sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Yoğun, nemli sıcaklık elbiseme sızarak kumaşın vücudumda erimesine neden oluyordu.

Sadece tepedeki pencerelerden sızan ay ışığıyla aydınlanan sessiz, karanlık odada, ağaçlar tepemde ve etrafımda yükseliyordu. Palmiyelerin, orkidelerin, zambakların, menekşelerin ve ebegümecilerin tatlı kokusunu içime çektim. Bana annemin dolabından, mantolarından ve eşarplarından gelen tüm kokuların tek yerde birbirine karışmasını hatırlatmıştı.

Sola dönüp terasa çıkan cam kapılarda durdum ve kalabalığa bakarken ayakkabılarımı giydim.

On iki saat.

Sonra doğruldum ve boynumun sol tarafını kapatması için uzanıp birkaç tutam saçımı omzumun üstüne attım. Abisinin aksine Trevor bu gece kesinlikle burada olacaktı ve o, yaramı görmekten hoşlanmazdı.

Bir garson tepsiyle yaklaşarak "Alır mıydınız?" diye sordu.

Gülümseyip içinde Tom Collins* olduğunu bildiğim bardaklardan birini aldım. "Teşekkürler."

* Cin, limon suyu, şeker ve karbonatlı sudan yapılan bir kokteyl. (e.n.)

Limon renkli içecek Bay ve Bayan Crist'in favorisiydi, bu yüzden garsonların sürekli bundan dolaştırmasını istemişlerdi.

Garson diğer misafirlere geçerek ortadan kayboldu ama ben yerimde kalıp gözlerimi partide gezdirdim.

Yapraklar dallarında sallanıyor, sakin esinti hâlâ günün sıcaklığını taşıyordu. Gündelik kokteyl elbiseleri ve takım elbise giymiş kalabalığa baktım.

Çok mükemmel. Çok temiz.

Ağaçlardaki ışıklar ve beyaz yelekli garsonlar. Yüzen mumlarla süslenmiş kristal-mavi havuz. Kadınların yüzükleri ve kolyelerindeki ışık saçan değerli taşlar.

Her şey çok gösterişliydi. Birlikte büyüdüğüm tüm o yetişkinlere ve ailelere, paralarına ve tasarım kıyafetlerine baktığımda çoğunlukla çürüyen ahşabı saklamaya çalışırken kullanılan boyayı görürdüm. Karanlık işler ve kötü tohumlar vardı ama güzel olduğu sürece evin yıkılması kimin umurundaydı ki?

Yaylı çalgılar dörtlüsünün hafif müziği eşliğinde yemek kokusu havada süzüldü. Bayan Crist'i bulup geldiğimi haber versem mi ya da Trevor'ı mı bulsam diye düşündüm. Sonuçta parti onun adına düzenleniyordu.

Ama onun yerine bardağımı daha sıkı tuttum; nabzım, asıl yapmak istediğim şeye karşı koymaya çalışırken hızlandı. Hep istediğim şeye.

Onu aramaya.

Ama hayır, gelmeyecekti. Büyük ihtimalle gelmeyecekti.

Belki de gelirdi.

Kalbim hızlandı, ensem ısındı. Tüm irademe rağmen gözlerim gezinmeye başladı. Partide ve suratlarda, onu arıyordum...

Michael'ı.

Onu aylardır görmüyordum ama çekim her yerdeydi, özellikle de Thunder Bay'de. Annesinin evin her yerine koyduğu resimlerde, eski yatak odasından koridora sızan kokusunda...

Burada olabilirdi.

"Rika."

Trevor'ın adımı söylediğini duyunca gözlerimi kırpıştırıp başımı sola çevirdim.

Daha yeni kısacık kesilmiş sarı saçları, sabırsız görünen koyu mavi gözleri ve kararlı adımlarıyla kalabalığın içinden çıktı. "Selam bebek. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Midemin kasıldığını hissederek tereddüt ettim. Ama sonra kış bahçesinin kapısına doğru yanıma gelince zorla gülümsedim.

On iki saat.

Elini boynumun sağ tarafına –asla sol olmazdı– kaydırarak başparmağıyla yanağımı okşadı, vücudu benimkiyle aynı hizaya geldi.

Rahatsızca kıpırdanarak başımı çevirdim. "Trevor..."

"Bu gece gelmesen ne yapardım bilmiyorum" diye sözümü kesti. "Camına taş atardım, sana serenat yapardım; belki çiçek, şeker, yeni bir araba getirirdim..."

"Yeni bir arabam var."

"*Gerçek* bir araba demek istiyorum." Sonunda sırıttı.

Gözlerimi devirip elinden kurtuldum. En azından tekrar benimle şakalaşıyordu, yepyeni Tesla'ma laf atmak için olsa bile. Belli ki elektrikli arabalar *gerçek* araba sayılmıyordu ama sorun değildi. Geriye kalan şeyler konusunda beni iğrenç hissettirmeyi sonunda bırakacaksa buna katlanabilirdim.

Trevor Crist'le doğduğumuzdan beri arkadaştık, hayatımız boyunca aynı okula gitmiştik ve aramızda bir ilişki olması önlenemezmiş gibi anne babalarımız tarafından sürekli bir araya getirilirdik. Geçen yıl sonunda da teslim olmuştum.

Birlikte Brown'a gidip üniversitenin neredeyse ilk yılı boyunca çıkmıştık –daha doğrusu ben Brown'a başvurmuştum ve o da beni takip etmişti– ama mayısta bitmişti.

Ya da mayısta *ben* bitirmiştim.

Onu sevmemem benim suçumdu. Daha fazla zaman tanımak istememem benim suçumdu. Peşimden gelmeyeceği bir şehirdeki okula transfer olmak benim suçumdu.

Babasının isteklerine boyun eğmesi ve en sonunda Annapolis'e katılması da benim suçumdu, ailelerimizin parçalanması da.

Alana ihtiyacımın olması benim suçumdu.

Bir nefes verip kaslarımın rahatlamasına izin verdim. *On iki saat.*

Trevor gülümseyip elimi tuttu ve beni kış bahçesine doğru geri çekerken gözleri parıldadı. Beni camın arkasına çekip kalçalarına yakın tutarak kulağıma fısıldadı. "Harika görünüyorsun."

Ama ben tekrar kendimi geri çekip aramıza birkaç santim mesafe koydum. "Sen de iyi görünüyorsun."

Kum sarısı saçları, dar çenesi ve neredeyse herkesi kandırabilecek gülüşüyle babasına benziyordu. Bay Crist gibi de giyiniyordu; gece mavisi takım elbisesi, beyaz gömleği ve gümüş kravatıyla çok gösterişliydi. Çok temiz. Çok mükemmel. Trevor'ın yaptığı her şey sınırların içinde oluyordu.

"Meridian'a gitmeni istemiyorum" dedi gözlerini kısarak. "Orada kimsen olmayacak Rika. En azından Brown'da ben yanındaydım ve Noah da Boston'da, bir saatten az uzaklıktaydı. Yakınlarda arkadaşların vardı."

Evet. Yakın.

Tam da bu yüzden farklı bir şeye ihtiyacım vardı. Hiçbir zaman etrafımdaki insanların güvenliğini terk etmem gerekmemişti. Düştüğümde kaldıracak biri vardı her zaman. Anne babalar, Trevor, arkadaşım Noah... Üniversiteye gidip annemin ve Cristler'in yakınımda olmasının rahatlığından vazgeçtiğimde bile Trevor beni takip etmişti. Sonra liseden arkadaşlarım yakınlarımdaki üniversitelere gitti. Hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Başımı biraz belaya sokmak istiyordum. Yağmura yakalanmak, kalbimi tekrar attıracak bir şey bulmak ve tutunacak kimsenin olmamasının nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordum.

Bunu ona da açıklamaya çalışmıştım ama ne zaman ağzımı açsam doğru sözleri bulamamıştım. Dışardan bencil ve nankörce duruyordu, içerdeyse...

Gücümün sınırlarını bilmem gerekiyordu. Soyadımın koruması olmadan, arkamı kollayanların desteği olmadan ya da sürekli tepeme çöken Trevor olmadan ayakta durabilecek miydim, görmem gerekiyordu. Ailemi tanımayan yeni insanların olduğu yeni bir

şehre gidersem bana bir an bile ayırırlar mıydı? Hatta benden hoşlanırlar mıydı?

Brown'da ya da Trevor'la mutlu değildim, yoluma bakma kararım zor olsa da ve etrafımdakileri hayal kırıklığına uğratsa da ihtiyacım olan şeydi.

Olduğun kişiyi kabullen.

Trevor'ın abisinin sözlerini hatırladığımda kalbim tekledi. Zar zor dayanıyordum. On iki saat daha...

Suçlayıcı bir ses tonuyla "Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?" diye sordu. "Michael, Storm'da oynuyor, yani sana yakın olacak."

Gözlerimi kısıp içkimi koyarken derin bir nefes aldım. "İki milyondan fazla insanın içinde onunla karşılaşacağımı sanmıyorum."

"Onu aramazsan tabii."

Kollarımı göğsümde kavuşturup Trevor'ın gözlerine bakmaya devam ettim, beni bu sohbete çekmesine izin vermeyecektim.

Michael Crist, Trevor'ın abisiydi. Biraz daha büyük, biraz daha uzun, çok daha korkutucuydu. Benzer hiçbir şeyleri yoktu ve birbirlerinden nefret ediyorlardı. Kendimi bildim bileli Trevor onu kıskanıyordu.

Michael daha yeni Westgate Üniversitesi'nden mezun olmuş, neredeyse hemen sonrasında NBA tarafından kapılmıştı. NBA'deki en iyi takımlardan biri olan Meridian Storm'da oynuyordu. Yani evet, şehirde tanıdığım bir kişi olacaktı.

Gerçi bunun bana pek faydası olmayacaktı. Michael bana neredeyse hiç bakmazdı ve benimle konuştuğunda ses tonu bir köpekle konuşuyormuş gibi olurdu. Yoluna çıkmayı planlamıyordum.

Hayır, dersimi uzun zaman önce almıştım.

Zaten Meridian'da olmamın Michael'la hiçbir ilgisi yoktu. Şehir eve daha yakındı, böylelikle annemi daha sık ziyaret edebilirdim ama aynı zamanda Trevor'ın gitmeyeceği tek yerdi. Büyük şehirlerden nefret ediyordu, kardeşinden ise daha da çok.

"Üzgünüm" dedi Trevor daha kibar bir şekilde. Elimi tuttu ve beni kendine çekip tekrar bir elini boynumun arkasına kaydırdı.

"Sadece seni seviyorum ve bundan nefret ediyorum. Biz birbirimize aidiz Rika. Her zaman öyle olduk."

Biz mi? Hayır.

Trevor, kalbimi lanet bir hız trenindeymişim gibi attıramıyordu. Rüyalarıma girmiyordu ve uyandığımda düşündüğüm ilk kişi değildi.

Her an aklımda değildi.

Saçımı kulağımın arkasına attığımda bakışının kısa bir süreliğine boynuma kaydığını gördüm. Hemen görmemiş gibi yapıp gözlerini kaçırdı. Sanırım yara izi beni daha az mükemmel yapıyordu.

"Hadi ama." Alnını alnıma dayayarak belimi kavradı. "Sana iyi geliyorum, değil mi? Kibarım ve her zaman senin yanında oldum."

"Trevor" diye karşı çıkıp elinden kurtulmaya çalıştım.

Ama sonra ağzı benimkinin üstüne kapandı, kollarını belime sararken parfümünün kokusu burnumu yaktı.

Yumruklarımı göğsüne bastırıp onu ittim ve ağzımı çektim.

"Trevor" diye homurdandım sessizce. "Kes şunu."

"İhtiyacın olan her şeyi veriyorum sana" diye karşı çıktı. Boynuma gömülürken sesi sinirli çıkmaya başlamıştı. "Her türlü birlikte olacağımızı biliyorsun."

"Trevor!" Kollarımdaki bütün kasları sıkıp vücuduna bastırarak en sonunda onu ittim. Ellerini düşürüp bir adım geri sendeledi.

Hemen geri çekildim, ellerim titriyordu.

"Rika." Bana uzandı ama sırtımı dikleştirerek geri çekildim.

Ellerini indirip başını salladı. "İyi" dedi küçümseyerek. "Git okula o zaman. Yeni arkadaşlar edin ve istersen her şeyi geride bırak ama aklını kurcalayanlar da seni takip edecek. Onlardan kurtuluş yok."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip kravatını düzeltirken bana dik dik baktı ve sonra etrafımdan dolaşıp kapıdan çıktı.

İçimde büyüyen sinirle arkasından baktım. Ne demekti şimdi bu? Beni tutan ya da kaçmaya çalıştığım hiçbir şey yoktu. Sadece özgürlük istiyordum.

Kapıdan uzaklaştım, tekrar dışarı çıkamazdım. Oğlunun partisinden kaçarak Bayan Crist'i hayal kırıklığına uğratmak istemi-

yordum ama artık son saatlerimi burada geçirmek de istemiyordum. Annemle olmak istiyordum.

Gitmeye hazır bir şekilde etrafımda döndüm ama sonra başımı kaldırdım ve anında durdum. Midem kasıldı ve nefes alamadım.

Lanet olsun.

Michael kış bahçesinin en arka tarafındaki koltukların birinde oturmuş, gözlerini dikmiş bana bakıyordu –rahatsız edici derecede sakin görünüyordu.

Michael. Kibar olmayan. Bana iyi gelmeyen.

Boğazım tıkandı, yutkunmak istedim ama hareket edemiyordum. Sadece felç olmuş bir şekilde öylece bakıyordum. İlk içeri girdiğimden beri burada mıydı? Bunca zamandır?

Ağır koltukta geriye yaslandı, karanlık ve tepedeki ağaçların gölgesi tarafından neredeyse tamamen yutulmuştu. Bir eli bacağının üstünde tuttuğu basketbol topunda, diğer eli, parmaklarının ucunda asılı bira şişesiyle birlikte koltuğun kolundaydı.

Kalbim o kadar güçlü attı ki canımı yaktı. Ne yapıyordu?

Hâlâ beni izleyerek şişesini dudaklarına götürdü, yanaklarım utançla kızarırken kısa bir an için gözlerimi kaçırdım.

Trevor'la olan biten her şeyi görmüştü. *Kahretsin.*

Bakışlarımı tekrar kaldırıp bir dergi kapağında olması gerekiyormuş gibi görünen açık kahve saçlarına ve her zaman elma şarabı gibi görünen ela gözlerine baktım. Gölgelerde saklanırken aslında olduklarından daha koyu görünüyor olsalar da, kavisli kaşlarının altından beni delip geçiyor, onu her zamanki gibi korkunç gösteriyorlardı. Dudaklarında bir gülümsemenin izi bile yoktu ve uzun cüssesiyle koltuğu neredeyse kaplıyordu.

Siyah pantolonla siyah ceket giymişti, gömleğinin yakası açıktı. Kravat takmıyordu, çünkü o ne isterse onu yapardı.

Herkesin Michael hakkında söyleyebileceği tek şey de buydu. Nasıl *göründüğü*. Neye benzediği. Anne babasının bile o gözlerin arkasında neler olup bittiğini bildiğini sanmıyordum.

Koltuğundan kalkıp basketbol topunu bırakmasını izledim. Yürürken bana bakmaya devam etti.

Yaklaştıkça 1.93 boyu daha da uzun görünüyordu. Michal ince

ama kaslıydı ve bana kendimi küçük hissettiriyordu. Birçok açıdan. Benim yanıma geliyor gibiydi, gözlerimi kısıp kendimi hazırlarken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Ama durmadı.

Yanımdan geçip giderken duş jelinin hafif kokusu bana çarptı. Başımı çevirdim, o tek kelime etmeden kış bahçesinin kapısından çıkarken yüreğim sızladı.

Gözlerimdeki yanmayla mücadele ederek dudaklarımı ısırdım.

Beni bir gece fark etmişti. Üç yıl önceki gece. Michael bende bir şey görmüş ve beğenmişti. Tam da ateş alevlenip patlamaya hazır bir şekilde tutuşmaya başladığında ise yok olmuştu. Heyecanını ve hararetini bastırıp kontrol altına almıştı.

Hızla eve geri girdim, antreden geçip ön kapıdan çıktım. Arabama giderken öfke ve hayal kırıklığı vücudumdaki bütün hücreleri eziyordu.

O gece hariç beni hayatım boyunca çoğunlukla görmezden gelmişti, benimle konuştuğunda da konuşmaları kısa ve öz olmuştu.

Boğazımdaki yumruyu yutup arabama girdim. Umarım onu Meridian'da görmezdim. Umarım yollarımız hiç kesişmezdi ve onun hakkında hiçbir şey duymazdım.

Oraya taşındığımı bilip bilmediğini merak ettim. Önemli değildi gerçi. Aynı evdeyken bile ondan farklı bir gezegende gibiydim.

Arabayı çalıştırdığımda Drowning Pool'un *37 Stitches* şarkısı hoparlörlerden yayıldı. Uzun garaj yolunda hızlanırken ana kapıyı açmak için düğmeye bastım. Hızla yola çıktım. Evim sadece birkaç dakika uzaklıktaydı; daha önce birçok kez yürüyerek gitmiştim.

Kendimi derin nefesler almaya zorlayarak sakinleşmeye çalıştım. *On iki saat.* Yarın her şeyi geride bırakacaktım.

Crist malikânesinin yüksek taş duvarları sona erdiğinde, yol boyunca uzanan ağaçlar girdi görüntüye. Beş dakikadan kısa sürede evimin dış mekân aydınlatma direkleri belirerek geceyi aydınlattı. Sola saparak vizörümdeki başka bir düğmeye bastım ve Tesla'mı kapıdan içeri geçirdim. Sokak lambaları, ortasında büyük, mermer bir fıskiye bulunan dairesel araba yolunun etrafına yumuşak bir ışık saçıyordu.

Arabayı evin önüne park edip ön kapıya doğru koştum, sadece yarın olana kadar yatmak istiyordum.

Ama sonra yukarı baktım, hatta yatak odası penceremde yanan mumu görünce dönüp tekrar baktım.

Ne?

Sabahtan beri evde değildim. Kesinlikle yanan bir mum da bırakmamıştım. Fildişi rengindeydi ve cam bir şamdanın içinde duruyordu.

Ön kapıya yürüyüp kilidi açtım ve içeri girdim.

"Anne?" diye seslendim.

Öncesinde mesaj atıp erken yatacağını söylemişti ama uyumakta zorluk çekmesi alışılmadık bir şey olmazdı. Hâlâ ayakta olabilirdi.

Evde tuttuğu taze çiçeklerden gelen tanıdık leylak kokusu burnuma geldi. Büyük antrede etrafıma bakındım, karanlıkta beyaz mermer zemin gri görünüyordu.

Merdivene yaslanıp ürkütücü sessizlikle dolu üç kata baktım. "Anne?" diye seslendim tekrar.

Beyaz tırabzanı dolaşarak ikinci kata çıkıp sola döndüm. Parke zemini kaplayan fildişi mavi kilimlerin üzerinde attığım adımlar sessizliğe gömülüyordu.

Annemin kapısını yavaşça açarak içeri girdim ve her zaman açık bıraktığı banyo lambası dışında odanın neredeyse karanlıkta olduğunu gördüm. Yatağına doğru yürüyüp boynumu uzattım ve cama dönük yüzünü görmeye çalıştım.

Sarı saçları yastığına yayılmıştı, uzanıp suratından çektim.

Vücudunun alçalıp yükselmesinden uyuduğunu anladım. Komodinine baktığımda yarım düzine yarısı boş ilaç şişesi gördüm ve ne kadar aldığını merak ettim.

Tekrar ona bakıp kaşlarımı çattım.

Doktorlar, evde rehabilitasyon, terapi... Babamın ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca hiçbir şey işe yaramamıştı. Annem sadece keder ve depresyonla kendini yok etmek istiyordu.

Neyse ki Cristler çok yardımcı oluyorlardı, bu yüzden evlerinde bir odam vardı. Bay Crist'in ben üniversiteden mezun olana kadar

babamın mirasının vekili olarak her şeyi halletmesinin yanı sıra Bayan Crist ikinci bir anne rolü üstlenmişti.

Yılladır süren tüm yardım ve ilgileri için minnettardım ama şimdi... Sorumluluğu devralmaya hazırdım. İnsanların bana bakmasına son vermeye hazırdım.

Dönüp odasından çıktım ve sessizce kapısını kapatıp iki kapı ötedeki kendi odama gittim.

İçeri girer girmez pencerenin yanında yanan mumu gördüm.

Kalbim hızla atarken odaya göz attım, neyse ki kimse yoktu.

Annem mi yakmıştı? Öyle olmalıydı. Yardımcımız bugün çalışmıyordu, bu yüzden burada başka kimse yoktu.

Gözlerimi kısarak pencereye yaklaştım. Mumun yanındaki küçük yuvarlak masanın üstünde duran ince ahşap sandığı gördüm.

Huzursuz olmaya başladım. Trevor bir hediye mi bırakmıştı?

Annem ya da Bayan Crist de olabilirdi.

Sandığın kapağını kaldırıp kenara koydum, içindeki hasırları çıkarırken süslü oymalara sahip barut rengini gördüm.

Gözlerim büyüdü ve ne bulacağımı anlayarak sandığı kaldırdım. Parmaklarımı kabzanın etrafına sararıp gülümseyerek ağır çelikten bir Şam bıçağı çıkardım.

"Vay canına."

İnanamayarak başımı salladım. Bıçağın bronz balçaklı* siyah bir kabzası vardı. Daha sıkı kavrayarak havaya kaldırdım, çizgi ve oymalarına baktım.

Nereden gelmişti bu?

Sekiz yaşında eskrime başladığımdan beri bıçaklara ve kılıçlara bayılıyordum. Babam sanat dallarının insan için sadece zamansız değil, gerekli de olduğunu öğütlerdi. Satranç bana stratejiyi, eskrim insan doğasını ve kendimi korumayı, dans da vücudumu öğretecekti. Çok yönlü bir insan olmak için hepsi gerekliydi.

Kabzayı tutarak babamın ilk kez elime eskrim kılıcı verdiği zamanı hatırladım. Gördüğüm en güzel şeydi. Uzanıp boynumdaki yaraya dokundum ve aniden tekrar ona daha yakın hissettim.

* Kabza ile çelik arsında kalan kavisli kısım. (e.n.)

Kim bırakmıştı bunu buraya?

Kutuya tekrar dikkatle baktığımda üstünde siyah bir yazı olan küçük bir kâğıt parçası gördüm. Dudaklarımı yalayıp kelimeleri sessizce okudum. *Sabırlı bir adamın öfkesinden kaçın.*

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çatıp kendi kendime "Ne?" dedim.

Ne anlama geliyordu bu?

Sonra başımı kaldırdım ve soluğum kesilirken bıçağı ve notu yere düşürdüm.

Nefes almayı bıraktım, kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyordu.

Üç adam evimin dışında, yan yana durarak bana gözlerini dikmiş bakıyordu.

Ne olduğunu çözmeye çalışarak "Neler oluyor?" diye soludum.

Şaka mıydı bu?

Tamamen hareketsiz duruyorlardı, bana bakışları yüzünden kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Ne yapıyorlardı?

Üçü de kot pantolon ve siyah postal giyiyordu ama gözlerinin siyah boşluğuna baktığımda vücudumun titremesine engel olmak için dişlerimi sıktım.

Maskeler. Siyah kapüşonlar ve maskeler.

Başımı iki yana salladım. *Hayır.* Onlar olamazdı. Bu bir şaka olmalıydı.

En uzunları en solda duruyordu, yüzünün sağ tarafı pençe iziyle bozulmuş, barut grisi, metalik görünümlü bir maske takıyordu.

Ortadaki en kısa olandı, yüzünün sol tarafında kırmızı bir şerit olan siyah beyaz maskesinin ardından bana bakıyordu, onun da maskesi yıpranmış ve oyulmuştu.

Göğsümü titreten ise simsiyah maskesi siyah kapüşonlusuyla karışmış, böylece gözlerinin tam olarak nerede olduğu görülemeyen sağdakiydi.

Pencereden gerileyerek telefonuma uzanırken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Sabit hatta 1'e basarak sadece birkaç dakika uzaklıktaki güvenlik ofisinin açmasını bekledim.

"Bayan Fane?" diye cevapladı bir adam.

Penceremden birkaç adım uzaklaşıp "Bay Ferguson?" diye soludum. "Ben Rika. Bir araç gönderebilir –?"

Ama sonra garaj yolunun boşaldığını görerek durdum. Gitmişlerdi.

Ne?

Sağa sola bakındım, masaya yaklaşarak evin yakınında olup olmadıklarını görmek için eğildim. Nereye gitmişlerdi?

Sessiz kaldım ve evin etrafında biri olup olmadığını belli edecek herhangi bir işaret bekledim ama her şey hareketsiz ve sessizdi.

"Bayan Fane?" diye seslendi Bay Ferguson. "Hâlâ orada mısınız?"

Ağzımı açtım ve güçlükle konuştum. "Ben... bir şey gördüğümü sandım... penceremin dışında."

"Hemen bir araç gönderiyoruz."

Başımla onayladım. "Teşekkürler." Ve hâlâ camdan dışarı bakarak telefonu kapattım.

Onlar olamazdı.

Ama o maskeler. O maskeleri sadece onlar takardı.

Neden buraya gelsinlerdi ki? Üç yıl sonra, buraya neden gelsinler?

Bölüm 2

Üç Yıl Önce

"NOAH?" En yakın arkadaşım ders arasında kitabını alırken dolabının yanındaki duvara yaslandım. "Kış festivali için eşin var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Ona daha iki ay var Rika."

"Biliyorum. Hazır fırsat varken değerlendiriyorum."

Gülümseyerek dolabının kapısını kapattı ve koridorda yürümeye başladı. "Yani bana çıkma teklifi mi ediyorsun?" diye dalga geçti ukala sesiyle. "Her zaman beni istediğini biliyordum."

Gözlerimi devirip benim dersim de aynı yönde olduğu için onu takip ettim. "Bunu biraz kolaylaştırabilir misin lütfen?"

Ama tek duyduğum homurtusuydu.

Kış festivali, Sadie Hawkins Günü* gibi bir danstı. Kızlar erkeklere teklif ediyordu ve ben de bir arkadaşa sorarak güvenli yolu seçmek istemiştim.

Öğrenciler etrafımızda koşturarak derslerine yetişmeye çalışıyordu, kolunu tutup onu durdururken çantamın kayışını tuttum.

"Lütfen?" diye rica ettim.

---

* Kadınların flörtlerini ya da dans partnerlerini seçtikleri özel bir gün. (e.n.)

Ama o, gözlerini kısarak endişeli gözlerle bana baktı. "Trevor'ın kıçımı tekmelemeyeceğinden emin misin? Her zaman o kadar etrafında ki sana hâlâ GPS takmadığına şaşırıyorum."

İyi bir noktaya değinmişti. Trevor ona sormadığım için sinirlenirdi ama ben onunla sadece arkadaş olmak istiyordum, o ise daha fazlasını istiyordu. Ona yanlış bir mesaj vermek istemiyordum.

Trevor'a olan ilgisizliğimi onu hayatım boyunca tanımama bağlayabilirdim sanırım –çok tanıdıktı, neredeyse aile gibiydi– ama abisini de hayatım boyunca tanımıştım ve ona olan hislerim hiç de aile gibi değildi.

"Hadi. İyi bir dost ol" diye ısrar ederek omzunu dürttüm. "Sana ihtiyacım var."

"Hayır, yok."

Yolunun üstünde olan sınıfımın önünde durdu ve etrafında dönüp bana sert bir bakış attı. "Rika, Trevor'a teklif etmek istemiyorsan o zaman başkasına et."

İç çektim ve konuşmadan sıkılarak gözlerimi kaçırdım.

"Bana teklif ediyorsun çünkü güvenli seçenek bu" diye öne sürdü. "Sen çok güzelsin, her adam seninle çıkmaya can atar."

"Elbette atarlar." Alayvari bir şekilde gülümsedim. "O zaman evet de."

Gözlerini devirip başını iki yana salladı.

Noah benim hakkımda sonuca varmayı seviyordu. Neden kimseyle çıkmadığım ya da neden bir şeylerden çekindiğim hakkında. Çok iyi bir arkadaş olsa da artık durmasını diliyordum. Sadece rahat hissetmiyordum.

Uzanıp elimle boynumu, on üç yaşındayken oluşan soluk, ince yara izini gergince ovuşturdum.

Babamı öldüren araba kazasında olmuştu.

Noah'nın beni izlediğini gördüm ve ne düşündüğünü fark ederek elimi çektim.

Yara boynumun sol tarafında, yaklaşık beş santim uzunluğunda çaprazlama uzanıyordu. Zamanla silikleşmiş olsa da hâlâ insanların bende fark ettikleri ilk şey gibi geliyordu. Bir de aileler ve arkadaşlarımdan her zaman gelen sorular ve acıyan ifadeler vardı,

ortaokulda benimle dalga geçen kızlardan aldığım pis yorumlardan bahsetmiyordum bile. Bir süre sonra yara izim kendisini bir uzantı gibi hissettirmeye başlamıştı; büyük ve her zaman farkında olduğum bir şey.

"Rika" dedi sesini alçaltarak, kahverengi gözleri nazikti. "Bebeğim, sen çok güzelsin. Uzun sarı saçlara, bu okuldaki hiçbir çocuğun görmezden gelemeyeceği bacaklara ve şehirdeki en güzel mavi gözlere sahipsin. Muhteşemsin."

Bir dakikalık zil çaldığında çantamın askısını daha sıkı kavrayarak yerimde kıpırdandım. "Ve sen de benim en sevdiğim kişisin" diye karşılık verdim. "Seninle gitmek istiyorum. Tamam mı?"

Yüzünde yenilmiş bir ifadeyle iç çekti. Kazanmıştım, gülümsememek için direndim.

"İyi" diye homurdandı. "Çıkıyoruz o zaman." Arkasını dönüp İngilizce 3'e doğru gitmeye başladı.

Sırıttım, sinirlerim hemen gevşedi. Noah'dan, başka bir kızla geçirebileceği ümit vaat eden bir gece çaldığımdan emindim, bu yüzden bunu bir şekilde telafi etmem gerekecekti.

İleri cebir dersine girip çantamı ön sıradaki sandalyenin arkasına taktım ve kitabımı çıkarıp masaya koydum. Arkadaşım Claudia yanımdaki sandalyeye oturup gözlerime bakarak gülümsedi. Hemen oturup Bay Fitzpatrick'in herkesin masasına koyduğu boş kâğıda adımı yazdım. Cuma dersleri her zaman testle başlardı, bu yüzden yapılması gerekeni biliyorduk.

Öğrenciler aceleyle sınıfa girdiler. Kızların yeşil ve mavi ekose etekleri salınıyordu, erkeklerinse çoğunun kravatları çoktan gevşemişti. Neredeyse günün sonuna gelmiştik.

Arkamızdan biri "Haberleri duydunuz mu?" diye sordu. Başımı çevirdiğimde Gabrielle Owens'ın, masasına eğildiğini gördüm.

"Ne haberi?" diye sordu Claudia.

Sesini alçalttı, heyecanı yüzünden okunuyordu. "Buradalar."

Kafam karışmış bir şekilde önce Claudia'ya, sonra tekrar Gabrielle'e baktım. "Kimler burada?"

Ama sonra Bay Fitzpatrick araya girip kalın sesiyle konuştu.

"Herkes yerine geçsin." Claudia, Gabrielle ve ben hemen sohbeti kesip önümüze döndük.

Öğretmen, masasına giderken bir öğrenciye "Lütfen oturun Bay Dawson" diye talimat verdi.

Buradalar mı? Sandalyeme yaslanıp Gabrielle'nin ne demek istediğini çözmeye çalıştım ama başımı kaldırdığımda sınıfın önüne koşup Bay Fitzpatrick'e not veren bir kız gördüm.

Bay Fitzpatrick notu açarken "Teşekkürler" diye cevapladı.

Kâğıdı okumasını izlerken rahat ifadesinin huzursuzlaştığını, dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını çattığını gördüm.

Ne oluyordu?

Buradalar. Ne demek...?

Ama sonra gözlerim büyüdü ve midemde kelebekler uçuştu.

BURADALAR. Ağzımı açıp hızla nefes aldım; ateş ve heyecandan tenim karıncalanıyordu. Kelebekler midemi doldurdu ve serbest bırakmak istediğim gülümsemeyi tutmaya çalışırken dişlerimi sıktım.

O burada.

Yavaşça gözlerimi kaldırıp saate baktım ve neredeyse ikiye geldiğini gördüm.

Ekimin on üçüydü, Cadılar Bayramı'ndan önceki gece.

Şeytan Gecesi.

Geri dönmüşlerdi. *Ama neden?* Bir yıl önce mezun olmuşlardı, neden şimdi dönmüşlerdi?

Bay Fitzpatrick keskin bir sesle "Lütfen kâğıtlara adınızı yazdığınızdan emin olun" diye talimat verdi, "ve tahtadaki üç soruyu çözün." Hiç vakit kaybetmeden projektörü açtı ve sorular önümüzdeki akıllı tahtada belirdi.

"Bitirdiğinizde kağıdınızı ters çevirin" diye seslendi. "On dakikanız var."

Kalemi elime aldım, ikinci derece fonksiyonlarla ilgili ilk soruya odaklanırken bütün vücudum gerginlik ve beklentiyle uğulduyordu.

Ama gerçekten zordu. Tekrar saate baktım. *Her an olabilirdi...*

Başımı eğip kendimi odaklanmaya zorladım, gözlerimi kırpış-

tırıp tekrar görevime odaklanmalarını sağlarken kalemimle ahşap masaya vuruyordum. "Parabolün tepe noktasını bul" diye fısıldadım kendi kendime.

Durduğum an dikkatimin dağılacağını bilerek soruyu hızlıca çözüp hemen diğerlerine geçtim.

Parabolün tepe noktasının koordinatları şunlar ise... devam ettim.

İkinci derece fonksiyonun grafiği olan parabol şöyle ise...

Böyle devam ederek birinci, ikinci ve üçüncü soruyu bitirdim. Ama sonra hafif müziği duyup aniden dondum.

Hoparlörlerden hafif bir gitar sesi gelirken kalemim kâğıdın üstünde bocaladı. Ses gittikçe yükseldi ve göğsümün içinde bir sıcaklık kıpırdanırken kâğıdıma baktım.

Sınıfta önce fısıltılar, sonra heyecanlı kıkırdamalar duyuldu, ardından şarkının yumuşak başlangıcı yerini şiddetli bir davul, gitar ve hızlı, keskin, kalp sıkıştıran bir şiddete bıraktı. Kalemi daha sıkı kavradım.

Slipknot'ın *The Devil in I* şarkısı sınıfta yükseldi. Sanıyorum okulun geri kalanında da...

"Dedim sana!" diye haykırdı Gabrielle.

Başımı kaldırıp öğrencilerin kapıya doğru fırlamalarını izledim.

"Gerçekten buradalar mı?" diye ciyakladı biri.

Herkes sınıf kapısının etrafına toplaşmış, üstteki küçük pencereden dışarı bakıp onların koridordan geldikleri anı yakalamaya çalışıyordu. Ama adrenalin vücudumda dalgalanırken ben sandalyemde kaldım.

Bay Fitzpatrick kollarını göğsünün üstünde bağlayıp arkasını dönerken göğsü bir iç çekişle yükseldi. Bunun bir an önce bitmesi için sabırsızlandığı belliydi.

Müzik gümbürdedi ve diğer öğrencilerin heyecanlı konuşmaları sınıfı doldurdu.

"Nerede –ah, oradalar!" diye bağırdı bir kız; gittikçe daha çok yaklaşan ve dolaplara vuran yumruklara benzeyen sesler duydum.

Diğerlerini kenara iten bir diğer öğrenci "Bir bakayım!" dedi.

Bir kız parmak uçlarına kalktı. "Çekil!" diye emretti başka birine.

Sonra aniden herkes geri çekildi. Kapı aniden açıldı ve öğrenciler göldeki bir dalgacık gibi dağıldılar.

Bir çocuğun "Ah, lanet olsun" diye fısıldadığını duydum.

Yavaşça herkes dağıldı, bazıları sandalyelerine geri otururken diğerleri ayakta kaldı. Kalemimi iki elimle tuttum, korkutucu bir sakinlikle ve hiç acele etmeden, yavaşça sınıfa girmelerini izlerken midem hız treni gibi dönüyordu.

Buradaydılar. Mahşerin Dört Atlısı.

Onlar Thunder Bay'in favori çocuklarıydı, liseyi burada okumuşlardı ve ben birinci sınıfa başladığımda mezun olmuşlardı. Sonrasında dördü de farklı üniversitelere gitti. Benden birkaç yaş büyüklerdi ve onlar benim hakkımda hiçbir şey bilmezken ben onların hakkında neredeyse her şeyi biliyordum. Dördü de ağır adımlarla sınıfa girip gölgelerin düştüğü alanı doldurdu.

Damon Torrance, Kai Mori, III. Will Grayson ve –gözlerimi, her zaman diğerlerinden biraz daha fazla lider olanın suratını gizleyen kan kırmızısı maskeye diktim– Michael Crist, yani Trevor'ın abisi.

Başını sola çevirip çenesini sınıfın arkasına doğru kaldırdı. Öğrenciler dönüp erkek öğrencilerden birinin bir adım öne çıkmasını izledi. Çocuk engel olmaya çalışsa da hafifçe gülümsüyordu.

Birinin eğlence dolu sesi duyuldu. "Kian." Atlılar'a doğru yürüyen çocuğun sırtına vurdu. "İyi eğlenceler. Prezervatif kullan."

Birkaç kız huzursuzca kıpırdanıp, fısıldayarak birbirlerine gülerken bazı öğrenciler kahkaha attı.

Benim gibi üçüncü sınıf öğrencisi ve okulumuzun en iyi basketbolcularından biri olan Kian Mathers, onların yanına yaklaşınca kırmızı şeritli beyaz maskeli olan onu boynundan tutup kapıdan dışarı çekti.

Bir başka öğrenciyi, Malik Cramer'ı yakaladılar, siyah maskeli onu koridora doğru çekti ve muhtemelen başka sınıflardan daha fazla oyuncu toplamak için diğer ikiliyi takip etti.

Michael'ı, boyuyla ilgisi olmadan bir şekilde tüm sınıfı doldurmasını izledim. Tenimin altındaki sıcaklık akışını hissederek uzunca ve birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

Mahşerin Dört Atlısı'yla ilgili her şey bana kendimi ip üstünde yürüyormuş gibi hissettiriyordu. Dengenizi ufacık bile yanlış yöne verir ya da çok sert –veya çok yumuşak– yürürseniz radarlarından o kadar çıkardınız ki bir daha asla geri giremezdiniz.

Güçleri iki şeyden geliyordu: Takipçileri vardı ve hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Herkes onlara tapıyordu, ben dahil.

Ama onlara hayranlık duyan, takip eden ya da onları hayal eden diğer öğrencilerin aksine ben daha çok onlar olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Dokunulmazlardı, büyüleyiciydiler, yaptıkları hiçbir şey yanlış değildi. Bunu istiyordum.

Her şeye tepeden bakmak istiyordum.

"Bay Fitzpatrick?" Gabrielle Owens, ardında arkadaşıyla birlikte dolanıp duruyordu. İkisinin de kitapları ellerindeydi. "Revire gitmemiz gerekiyor. Pazartesi görüşürüz!" Sonra Atlılar'ın arasından geçerek kapıdan çıktılar.

Öğretmene bakıp neden gitmelerine izin verdiğini merak ettim. Revire gitmedikleri çok açıktı. Çocuklar için çıkıyorlardı.

Ama kimse, Bay Fitzpatrick bile, onlara meydan okumaya çalışmadı.

Dört Atlı burada okula giderken sadece öğrenci topluluğuna ve kasabaya hükmetmekle kalmamış, aynı zamanda sahaya da hükmetmişler ve oynadıkları dört yıl boyunca neredeyse hiç oyun kaybetmemişlerdi.

Ama ayrıldıklarından beri takım acı çekiyordu ve geçen yıl Thunder Bay için aşağılayıcı bir yenilgi olmuştu. Yirmi oyundan on ikisini kaybetmişlerdi ve herkesin canına tak etmişti. Bir şeyler eksikti.

Atlılar'ın bu yüzden burada olduğunu düşündüm; sezon başlamadan önce takıma ilham vermek ya da onları gaza getirip yola getirmek için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapmaları için çağırılmışlardı.

Fitzpatrick gibi öğretmenler de bu törenlerini hoş görmese de bu, onların burada geçirdikleri süre boyunca takımın birlik olmasına yardımcı olmuştu. Neden tekrar işe yarar mı diye denemesinlerdi ki?

"Herkes otursun! Siz de çıkın" dedi Atlılar'a.

Midem göğsüme doğru süzülürken başımı eğdim, bedenim sevinçle dolmuştu. Gözlerimin kapanmasına izin verdim, kafam hafiflemişti.

Evet, eksik olan buydu.

Gözlerimi tekrar açtığımda koyu renk kot pantolonlu bir çift uzun bacağın masamın yanından geçtiğini ve pencerenin yanında durduğunu gördüm.

Yüzümün, kalbimde olanları ele vereceği korkusuyla bakışlarımı aşağıda tuttum.

Muhtemelen sadece odayı tarayıp burada başka oyuncu olup olmadığına bakıyordu. "Başka kimse var mı?" diye sordu diğer çocuklardan biri.

Ama o, arkadaşına cevap vermedi. Sadece tepemde dikilmeye devam etti. Ne yapıyordu?

Çenemi aşağıda tutarak gözlerimi kaldırdığımda hafifçe kıvrılmış parmaklarını gördüm. Güçlü elinin üstündeki damarı tanıdım; tüm oda birdenbire o kadar sessizleşti ki midem korkuyla doldu ve nefes almayı bıraktım.

Öyle dikilerek ne yapmaya çalışıyordu?

Gözlerimi yavaşça kaldırıp dosdoğru bana bakan altın ela gözleri görünce ânında gerildim.

Bir şey kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek etrafa bakındım. Neden bana bakıyordu?

Michael aşağı baktı. Korkunç kırmızı maskesi –*Army of Two* video oyunundaki deforme olmuş ve berelenmiş maskelerin bir kopyasıydı– dizlerimin bağını çözüyordu.

Ondan her zaman korkmuştum. Beni tahrik eden, heyecan verici türden bir korkuydu bu.

Kalçalarım kasıldı; sadece o yakınımdayken ama yeterince de yakın değilken bana boşluk duygusu yaşatan bacaklarımın arasındaki o zonklamayı hissettim.

Bu, hoşuma gidiyordu. Korkmak hoşuma gidiyordu.

Arkamdaki herkes sessizce oturuyordu. Beni dikkatle inceleyerek başını kaldırmasını izledim. Ne düşünüyordu?

"O daha on altı yaşında" dedi Bay Fitzpatrick.

Michael bir an daha gözlerime baktı ve sonra dönüp Bay Fitzpatrick'e bir bakış attı.

Sadece on altı yaşındaydım, en azından bir ay daha, yani beni yanlarında götüremezlerdi. Basketbol oyuncularının yaşı önemli değildi ama onlara katılan kızlar on sekiz yaşında, okul arazisini kendi istekleriyle terk ediyor olmalıydılar.

Zaten beni almazlardı da. Bay Fitzpatrick yanılmıştı.

Öğretmen ters ters baktı, bana bakmadığı için Michael'ın gözlerini göremesem de Bay Fitzpatrick'in gözünü korkuttuğunu düşündüm, çünkü adamın bakışları bocalamıştı. Gözlerini indirip kırpıştırdı ve geri çekildi.

Michael başını çevirerek tekrar bana baktığında bir damla ter ensemden aşağı kaydı.

Sonra gümüş maske taktığını bildiğim Kai da sınıftan çıktığında kapı arkalarından kapandı.

Neydi bu şimdi?

Sınıfta fısıltılar yükseldi. Göz ucuyla Claudia'nın başının bana doğru döndüğünü görebiliyordum. Ona baktığımda kaşlarının şüpheyle kalktığını gördüm ama sınav kâğıdıma geri dönerek görmezden geldim. Michael'ın neden bana baktığına dair bir fikrim yoktu. Yazın kısa süreliğine eve gelişinden beri onu görmemiştim, o zaman da beni her zamanki gibi görmezden gelmişti.

"Pekâlâ çocuklar!" diye bağırdı Bay Fitzpatrick. "İşinize dönün. Hemen!"

Heyecanlı konuşmalar fısıltıya dönüştü ve herkes yavaşça işine geri döndü. Uzak bir uğultuya dönen müzik kesildi ve onların sınıfa girdikleri andan beri engel olduğum gülümsemeyi ilk kez serbest bıraktım.

Bu gece tam bir kaos olacaktı. Şeytan Gecesi sadece bir kabul töreni değildi. Özel bir şeydi. Her sınıftan oyuncuları toplayıp gizli bir lokasyona götürmek, fena benzetmek ve sarhoş etmekle kalmıyorlar, sonrasında... Atlılar kaosu serbest kılıp tüm şehri oyun alanları haline getiriyorlardı.

Geçen yıl onlar gittiği için sıkıcı olmuştu, ancak bu gecenin iyi geçeceğini herkes biliyordu.

Şüphesiz ki şimdiden, tüm erkekler ve kızlar arabalara binerken başlamıştı.

Kalemimi aldım, sağ dizimi sallarken nefesim ağırlaştı.

Ben de gitmek istiyordum.

Göğsümdeki sıcaklık şimdiden dağılmaya başlamıştı, biraz önce kendimi ağaçlardan daha yüksekteymiş gibi hissettiren başım yavaşça alçalıyor ve yere geri dönüyordu.

Bir dakika sonra, Michael sınıfa girmeden önce hissettiğim gibi hissedecektim. Aşağıda, soğuk ve önemsiz.

Dersten sonra eve gider, annemi kontrol eder, kıyafetlerimi değiştirir, sonra da babam öldükten kısa süre sonra başlayan rutinle takılmak için Cristler'e giderdim. Bazen yemeğe kalır, bazen de isterse annemle yemek için eve dönerdim.

Sonra yatar, kardeşlerden biri yakınımdayken içimde uyanan şeyi inkâr ederken diğerinin beni her geçen gün daha da tüketmesi hakkında endişelenmemeye çalışırdım.

Pencerelerin dışından kahkahalar ve ulumalar geliyordu, bocalayarak dizimin sallanmasını engelledim.

Siktir et.

Masamın altına uzanıp ileri cebir ders kitabımı aldım ve öne uzanıp çantamla birlikte Caludia'ya verip fısıldadım. "Bunları eve götür. Hafta sonu alacağım."

Kafası karışmış görünerek kaşlarını çattı. "Ne–"

Ama cümlesini bitirmesine izin vermeyip yerimden kalkarak öğretmene doğru yürüdüm.

"Bay Fitzpatrick?" Masasına yaklaşıp ellerimi arkamda kenetledim. "Tuvalete gidebilir miyim lütfen? Sınavı bitirdim" diye yalan söyledim sessizce.

Neredeyse bakmadan başını salladı ve eliyle gitmemi işaret etti. Evet, o tarz bir öğrenciydim. *Ah, Erika Fane Mi? Her zaman kıyafet yönetmeliğine uygun giyinen ve etkinliklerde bedavaya, gönüllü çalışan uslu kız mı? İyi bir çocuktur.*

Kapıya yönelip hiç tereddüt etmeden sınıftan çıktım. Geri gelmediğimi fark ettiğinde çoktan gitmiş olacaktım. Hâlâ başım belaya

girebilirdi ama beni durdurmak için çok geç olacaktı. Olan olacaktı. Sonuçlara pazartesi katlanırdım.

Okuldan hızla çıkarken sol tarafta binanın köşesinden dolanan bir grup araba, kamyonet ve arazi aracı gördüm. Onlara gelip gelemeyeceğimi sormayı ya da orada olduğumu kimsenin bilmesini sağlamayı planlamıyordum. Ya bana gülerler ya da kafama şaplak atıp sınıfa geri gönderirlerdi.

Hayır. Görünmeyecektim.

Araba grubuna doğru koştururken Michael'ın siyah G serisi Mercedes'ini gördüm ve arkasına geçip saklanırken köşeden baktım.

"Binin arabalara!" diye bağırdı biri.

Damon Torrance'ı hemen tanıdım. Araba kalabalığını geçip kamyonetin üstündeki kişiye bira fırlatırken siyah maskesi başının üstünde duruyordu. Siyah saçları geriye atılmış, maskenin altına saklanmıştı, belirgin elmacık kemiklerini ve hâlâ vurucu görünen siyah gözlerini fark ettim. Damon yakışıklıydı.

Ama onunla ilgili sevdiğim başka hiçbir şey yoktu. Ben birinci sınıftayken onlar son sınıf olduğu için okuldaki davranışlarıyla ilgili doğrudan bilgim yoktu ama onu Cristler'in evinde, sorunlu olduğunu anlayacak kadar görmüştüm. Michael onun dizginlerini salıvermişti ama yine de dizginleri vardı ve iyi de bir nedeni vardı. Ondan korkuyordum.

Ve hoşlandığım Michael'dan korktuğum gibi de değil.

Basketbol takımı ve bazı kızları sayarsak şimdilik yirmi beş civarı kişi vardı ama okulun bitmesine bir saatten az kalmıştı, yani daha bir sürü araba partiye katılmak için onları arayacaktı.

Çocuklardan biri Damon'a bakarak "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Ama cevap veren, geçerken Damon'ın omzuna vuran Will Grayson oldu. "Çığlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yere" diye cevapladı.

Sırıtarak siyah Ford Raptor'unun kapısını açtı ve içine girip açık kapıyla kamyonet arasında durarak kapüşonlusunun altından baktı.

Will kırmızı şeridi olan beyaz maskesini elinde tutuyordu, kahverengi saçları yanlarda kısa, tepede uzun şekillendirilmişti ve baştan çıkaran yeşil gözleri gülüyordu. Damon'ın arkasındaki başka birine, "Hey, Kylie Halpern'ü gördün mü?" diye sordu. Arabanın etrafına bakınıp gümüş maskesi başının tepesinde duran Kai'ı ve yüzü hâlâ maskeli Michael'ı gördüm.

"Ah, o bacaklar!" diye devam etti Will. "Bu yıl ona çok iyi gelmiş."

Damon, Ford Ranger Raptor'ının yolcu kapısını açarken "Evet, liseli kızları özlüyorum" dedi. "Hiç saygısızlık etmiyorlar."

Micheal'ın G serisi Mercedes'inin arka yolcu tarafını açıp içeri bir spor çantası fırlatmasını ve işi bittiğinde kapıyı kapatmasını izledim, aramızda bir buçuk metre bile yoktu.

Yumruklarımı sıktım, kollarım aniden güçsüzleşmişti. *Ne yapıyordum ben?* Bunu yapmamalıydım. Ya başımı belaya sokardım ya da kendimi rezil ederdim.

Will'in "Michael?" diye seslendiğini duydum. "Uzun bir gece olacak. Hoşuna giden birini gördün mü?"

Kalın bir sesle "Belki" dediğini duydum.

Sonra başka bir sesin sessizce güldüğünü duydum. Sanırım Kai'dı. Bir şey biliyormuş gibi "Sıkıysa yap dostum" diye meydan okudu. "Kız çok güzel ama ben olsam reşit olana kadar beklerdim."

Michael'ın "Denerim" dediğini duydum. "Bir yıl ona da çok iyi gelmiş. Görmezden gelmesi gittikçe zorlaşıyor."

"Kimden bahsediyorsunuz?" diye araya girdi Damon.

Michael birden sertleşerek "Kimseden" diye tersledi.

Başımı sallayıp söylediklerini aklımdan atmaya çalıştım. Kimse beni görmeden ortalıktan kaybolmalıydım.

"Herkesi arabalara bindir" diye emretti Michael.

Göğsüm daha hızlı inip kalkmaya başladı, derin bir nefes alıp kamyonetin kolunu çektim ve bir tık sesi duydum.

Onlara tekrar hızlı bir bakış atarak, kulaklarım tetikte bir şekilde kapıyı açtım ve hızla içeri daldım. Kapıyı çektim ve herkes başka arabalara binerken bu kargaşada fark etmemelerini umdum.

Bunu yapmamalıydım.

Tabii ki yıllardır onlara dikkat ediyordum. Konuşmalarını ve üsluplarını özümseyip kimsenin fark etmediği şeyler fark etmiştim ama onları hiç takip etmemiştim.

Bu takipçiliğin birinci aşaması mıydı, ikinci aşaması mı? *Ah, Tanrım.* Üzerine düşünmek bile istemeyerek gözlerimi devirdim.

"Hadi gidelim!" diye bağırdı Kai ve araba kapıları sırayla kapanmaya başladı. Will'in "Orada görüşürüz" dediğini duydum.

Araba altımda titredi, insanlar Michael'ın arabasına tırmanırken gözlerim büyüdü.

Sonra, teker teker dört kapı da kapandı, sessiz araba şimdi kahkaha ve birkaç erkek sesinin şakalaşmalarıyla dolmuştu.

Arazi aracı altımda titreyerek çalıştı, yakalanmadığım için rahat mı hissetsem, neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için kötü mü hissetsem karar veremeyerek arkama yuvarlanıp başımı yere yasladım.

Bölüm 3

Günümüz

"BU TARAFTAN BAYAN FANE." Adam gülümseyip birkaç anahtar çıkardı ve beni asansörlere doğru yönlendirdi. "Adım Ford Patterson, yöneticilerden biriyim."

Elini uzattı, tokalaştım. "Tanıştığımıza memnun oldum" diye cevapladım.

Yürürken yeni apartmanım Delcour'un lobisine göz gezdirdim. Meridian'da daire ve teras katlarından oluşan yirmi iki katlı bir gökdelendi ve çevresindeki binalar kadar yüksek olmasa bile dikkat çekiyordu. Dışında altın aksesuvarları olan tamamen siyah bina adeta sanat eseriydi, içerisi de bir o kadar savurgandı. Burada yaşayacağıma inanamıyordum.

Asansörün orada durup düğmeye basarken "Ta yirmi birinci kattasınız" diye açıkladı. "Ve harika bir manzaranız var. Çok beğeneceksiniz."

Sabırsızlanarak çantamın göğsümdeki kayışını tuttum. Sabah uyanıp kocaman şehri, gökyüzüne dokunan binalar ve çalışıp yaşayan milyonlarca insandan oluşan ufku izlemek kulağa mükemmel geliyordu.

Kimileri büyük şehirlerde –ışıklar, sesler ve çok fazla hareketin içinde– kaybolmuş hissederken ben daha büyük bir şeyin parçası olma heyecanımı frenleyemiyordum. Bu enerji beni heyecanlandırıyordu.

Tekrar telefonumu kontrol edip annemden bir cevapsız arama olmadığından emin oldum. Hâlâ onun için endişeleniyordum. Kendim için de endişeleniyordum gerçi ama bunun, bu sabah Thunder Bay'den ayrılmamı engellemesine izin vermedim.

Dün gece Bay Ferguson içeride ya da etrafta hiçbir şey bulamayıp evden ayrıldıktan sonra annemin yanına yatıp hançerle birlikte kutuya bırakılmış nota baktım.

Sabırlı bir adamın öfkesinden kaçın.

Google'da arattığımda John Dryden alıntısı olduğunu öğrendim, ne anlama geldiğini anladım. Sabredenler, plan yapar. Planı olan adamdan da sakınmak gerekir.

Ama ne planı? Ve dün gece evimdeki maskeliler kimlerdi? Atlılar olabilir miydi? Bana hançeri onlar göndermiş olabilirler miydi?

Bu sabah uyanıp, partiyi erken terk ettiğim için bana sinirli olan Trevor'dan gelen sert mesajı görmezden geldim, annemi ve hizmetçimiz Irina'yı sorguladım ama ikisinin de gizemli hediyeye ya da kimin bıraktığına dair bir fikri yoktu.

Not imzalanmamıştı ve kutunun oraya nasıl geldiğini kimse bilmiyordu.

Annemin yüzünde anlık bir endişe görmüş, bu yüzden notu saklayıp hançerin muhtemelen Trevor'ın bıraktığı bir hediye olduğunu söyleyerek geçiştirmiştim. Benim için korkmasını istemiyordum.

Ama ben kesinlikle korkuyordum.

Biri evime girmişti, hem de annemin burnunun dibinde.

Bugün yola çıkma telaşıyla hançerle birlikte ufak kutuyu arabaya atıp neden yanıma aldığımı bilmeden çıktım. Evde bırakmalıydım.

Ding sesi duyuldu ve Bay Patterson'ı asansöre doğru takip edip yirmi bire bastığını gördüm. Ama üstünde kat olmadığını fark ederek gözlerimi kıstım.

Yanında dururken "Yirmi iki kat olduğunu sanıyordum" dedim.

"Öyle." Kendinden emin bir şekilde kafasıyla onayladı. "Ama o katta sadece bir daire var ve orada yaşayan beyefendinin lobinin diğer tarafında özel asansörü var."

Anlayarak tekrar başımı önüme çevirdim. "Anladım."

"Daireler oldukça büyük olduğu için" diye açıkladı "sizin katınızda sadece iki daire var. Katınızdaki daire de şu anda boş, yani bol bol mahremiyetin tadını çıkaracaksınız."

Katımdaki daireler oldukça büyük müydü? Kira kontratı yapmak için yönetimle e-mailleşirken kimsenin böyle bir şey dediğini hatırlamıyordum.

Kapılar açıldığında gülümseyerek bir adım atıp "İşte geldik" diye şakıdı. Kolunu uzatarak önden gitmem için yolu açtı.

Asansörden çıkıp sağa sola baktım ve siyah mermer zeminin ve gün batımı renginde duvarların olduğu dar, iyi aydınlatışmış bir koridor gördüm. Sola sapıp beni daire kapısına doğru yönlendirdi ama omzumun üstünden kısa bir bakış atınca üstünde altın rengi 2104 sayıları olan başka bir devasa, siyah kapı gördüm.

Boş olan bu olmalıydı.

Belli ki benim olan daire kapısına ulaştık, yönetici hızlıca anahtarı takıp kapıyı açtı ve içeri yürüdü.

O içeri girip dolaşırken kapı eşiğinde donup kalmıştım.

"Şey..." *Pekâlâ.*

Hiç mantıklı değildi. Bu daire kocamandı.

Yavaşça içeri girdim, yüksek tavanı, ferah oturma odasını, çeşme ve gerçek çim olan çok güzel bir avlu terasa açılan boydan boya camlı duvarı incelerken kollarımı nereye koyacağımı bilemedim. Koridordaki siyah mermer zemin burada da devam ediyordu ama apartman duvarları krem rengindeydi.

Bay Patterson cam duvara doğru yürüyüp kapının kilidini açarken, açıklamaya devam etti: "Gördüğünüz gibi, birinci sınıf aletlerin olduğu harika bir mutfağınız var. Açık kat planının şehir manzaranızı nasıl koruduğuna bayılacaksınız."

Mutfağa göz gezdirdim; granit ada, camlardan giren günışığıyla parlıyordu. Krom aletler kendi evimdekiler kadar etkileyiciydi

ve basit, sofistike, tatlı demir mutfak avizesi oturma odasındakine uyuyordu.

Diğer üç oda, yerden ısıtma, tepe duş hakkında konuşmaya devam etti. Bunalarak başımı iki yana sallamaya başladım. "Bekle–"

Ama o, sözümü kesti. "İkinci katta ortak bir spor salonunun yanı sıra kapalı yüzme havuzu var. İkisi de yedi yirmi dört açık ve teras katlarından birinde oturduğunuz için size özel terasın da tadını çıkarabilirsiniz."

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. *Teras katında mıydım? Ne?*

"Bekleyin" dedim gülerek, biraz korkmaya başlamıştım.

Ama ara vermeden devam etti. "Dairenize açılan iki kapı var" dedi sesi ciddileşerek. "Diğeri yangın merdivenine çıkıyor ama her zaman kilitlemeyi unutmayın." Koridorun sonunu işaret etti, döndüğümde karanlık koridorun sonunda metal bir kapı gördüm. "Burada güvenliğe çok önem veririz, yine de diğer kapıdan da haberiniz olsun istedim."

Terden hafifçe nemlenmiş alnımı sildim. Neler oluyordu? Daire pahalı görünen koltuk, masa ve elektronik eşyalarla döşenmişti. Bay Patterson bir tablet alıp şehre bakan cam duvardaki akıllı camı çalıştırdı.

"Bir de şunu göstereyim..."

"Bekleyin" diye patladım. "Özür dilerim. Sanırım bir hata oldu. Adım Erika Fane. Tek banyolu ve tek odalı bir daire kiraladım, bir teras katı değil. Bu kimin dairesi hiçbir fikrim yok ama ben çok, çok daha küçük bir şey için kira ödüyorum."

Bay Patterson'ın kafası karışmış görünüyordu, sonra muhtemelen bilgileri kontrol etmek için dosyasını eline aldı.

Teras katını sevmediğimden değil ama ihtiyacım olmayan bir şeye her ay binlerce dolar saçmak istemiyordum.

Gülerek belgeleri inceledi. "Ah, evet. Unutmuşum." Başını kaldırıp bana baktı. "O apartman ne yazık ki kiralandı."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. "Ne?"

"Bir karışıklık olmuş, çok özür diliyoruz. Mülk sahipleri özür olarak kontrata uymamı istediler. İkisi de boş iki teras katı vardı, birini sizin almanızda hiçbir sakınca görmedik. Sözleşmeniz hâlâ

bir yıllık ve bu süre boyunca kira aynı kalacak." Anahtarları uzattı. "Sizi kimse aramadı mı?"

Uzanıp anahtarları aldım.

"Hayır" diye cevapladım. "Ve kafam hâlâ karışık. Neden iki katı fazla kirası olan bir daireyi bana aynı fiyata veresiniz ki?"

Gülümseyip omuzlarını dikleştirdi. Çocukken annem de daha fazla soru cevaplamayacağı zaman böyle görünürdü.

"Dediğim gibi" dedi sakince "karışıklık için çok üzgünüz. Lütfen özrümüzü kabul edin. Umarım bu yıl eğitiminize devam ederken bu teras katı beklentilerinizi karşılar." Başını eğdi. "Lütfen başka bir ihtiyacınız olursa söyleyin Bayan Fane. Hizmetinizdeyim."

Sonra yanımdan geçip daireden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Öylece kaldım, karnıma ağrılar girmişti. İnanamıyordum. Bu nasıl olmuştu?

Küçük bir daire çizip odayı, gerçekliği ve en önemlisi sessizliği kabullenmeye çalıştım. Burada tamamen yalnızdım.

Çok güzel olsa da yarın kendi mobilyalarımı almaya gitmeden önce bugün şişme yatakta yatacağım için heyecanlıydım. Küçük, samimi bir daire ve komşular için heyecanlıydım.

Okul iki gün sonra başlıyordu. Başka bir yer bulmaya vaktim yoktu. "Lanet olsun" diye homurdandım sessizce.

Koridorda yavaşça ilerleyerek tüm odaları dolaştım, iki tuvalet masalı ve fayans döşeli ferah bir banyo buldum. Lavabonun yanındaki dolapları açınca stoklanmış hazır havlular ve küçük bezler, bir de lif buldum.

Sonra ebeveyn yatak odasına gidip beyaz yatak takımı, perdelerle uyumlu büyük boy bir yatak ve mobilyalar olduğunu gördüm. Komodindeki kahrolası saat bile kurulmuştu.

İnanılmaz. Her şey benim için yapılmıştı. Tıpkı evdeki gibi.

Dekorasyon çok az farklı olabilirdi, manzara kesinlikle değişmişti ama hayatım değişmemişti. Her şey çoktan hallolmuştu. Buzdolabını açsam onu da dolu göreceğimden emindim.

Prenseslerinin iyi bakıldığından emin olan Thunder Bay

annelerine hakkını vermek gerekirdi. Bunun sadece bir sepet meyve bırakan bir karşılama komitesi olmasına imkân yoktu.

Başımı iki yana salladım, duvarlar üstüme geliyordu.

Thunder Bay'deki kadınlar meşgul hanımlardı. Güçlü, nüfuzlu ve kusursuzlardı; onların çocukları olarak o şemsiyenin altında rahattık. Ben daha da fazla, çünkü babam rahmetli olmuştu ve annem... zayıftı.

Çocukken sağladıkları sığınağın güvenliğini takdir ederdim ama artık kendim için bir şeyler yapmak istiyordum. Alan, mesafe ve belki biraz da bela. Aradığım bunlardı.

Derin bir nefes verip anahtarları beyaz şortumun cebine attım. Siyah kapüşonlumun kenarını kavrayıp başımın üstünden çıkardım ve kısa kollu gri tişörtümle kaldım.

Dairenin içine doğru geri yürüyüp oturma odasının açık eşiğinden geçtim ve avluya adım attım. Siyah parmak arası terliklerimin ucundan ayak parmaklarım çimenlere değiyordu. Pahalı alana bakıp dikdörtgen şeklinde tasarlandığını ve uzun bir kenarının şehir manzarasına bakacak şekilde açık olduğunu fark ettim.

Solumda, muhtemelen katı paylaştığım boş daireye ait daha fazla pencere vardı. Sağa döndüğümde bakışlarım yukarıya, sonra daha da yukarıya kaydı ve üstümdeki katı görmek için boynumu büktüm; rezidansı binanın yanından kıvrılıyor ve pencereleri buradan kısmen görülebiliyordu.

Ayrıca birden fazla balkonu ve terasa bakan mükemmel bir manzarası var gibi görünüyordu. Orada bir aile mi yaşıyor ki bu kadar çok alana ihtiyaç duyuyor diye düşündüm ama sonra Bay Patterson'ın "beyefendi" dediğini hatırladım.

Pencerelerine bakarken, burada o kadar da yalnız olmadığımı fark ettim.

UYANDIM, yastığıma sarılarak yüz üstü yatarken battaniyem üzerime ağır geliyordu.

Uzaklardan gelen bir tıkırtı sesine kulak kabarttım.

Tak, tak, tak... tak... tak...

Kollarımın üstünde doğrulup gözlerimi açmaya çalıştım.

Kapı tıklaması mıydı bu? Ama kim olabilirdi ki? Burada kimseyi tanımıyordum, en azından şimdilik. Daha bugün gelmiştim ve komşum da yoktu...

Üstelik –komodindeki saate baktım– saat gece birdi.

Dönüp oturdum ve gözlerimi ovuşturup uyku halinin yavaşça dağıldığını hissettim.

Tıklatma duyduğumdan emindim. İstikrarlı bir gümbürtü gibiydi.

Etrafıma baktım, hareketsiz ve karanlık dairedeki sesleri dinlerken ay ışığı camdan girip beyaz çarşaflara düşüyordu.

Ama sonra büyük bir *pat* sesi geldi ve nefessiz kalarak yerimde sıçradım. Çarşafları fırlatıp komodindeki telefonumu aldım.

Kapı çalması değildi bu.

Elimdeki telefonu kavrayıp yavaşça sesleri dinleyerek ve tüm kapıları kilitleyip kilitlemediğimi hatırlamaya çalışarak yatak odamda parmak uçlarımda yürüdüm. Ön kapı, terasa çıkan cam bölme ve...

Arka girişi kilitlemiş miydim? Evet. Evet, tabii ki kilitlemiştim. Ama sonra vurma sesi tekrar geldi ve duraksadım. *Neler oluyordu?*

Boğuk ve ağır bir sesti, çok ağır bir şey düşmüş gibiydi ve üstümden mi, altımdan mı, yanımdan mı geliyor hiçbir fikrim yoktu.

Koridordan oturma odasına ve bugün aldığım boya malzemelerine doğru süründüm. İstediğim küçük daireyi ya da kendi kap kacağımı alamamış olabilirdim ama burayı biraz renkle kendi yaşam alanım haline getirebilirdim.

Sessizce mutfağa gidip bir bıçak aldım. Sesin nereden geldiğinden hâlâ emin değildim ama mantığım girişleri kontrol etmemi söylüyordu.

Kapı deliğinden bakarken tüylerim diken diken olmuştu. Kendi başıma kalmayı çok istesem de şu an bundan biraz korkuyordum.

Parmak uçlarımda yükselip delikten baktığımda koridorun ilerisindeki asansörü ve apliklerin hafif, titrek ışıklarını gördüm.

Ama görünürde hiçbir şey ya da hiç kimse yoktu. Koridor boş görünüyordu. Ses yine geldiğinde arkamı döndüm.

Tekrar ayaklarımın üzerine inip artık sabit bir saldırı haline gelen vurma sesini dinlerken daire boyunca yürüdüm. Ayaklarım sesi takip etti, dalgın bir şekilde yaklaşıyordum. En sonunda da kulağımı koridora çıkan duvara dayadım. Titreşimler tenime dokundukça kalbim hızlanıyordu.

Yanağımı dayadım, duvardaki patırtı artınca yutkundum.

Orada biri vardı. Boş dairede.

Telefonumu kaldırıp alt kattaki ofisi aradım ama cevap yoktu. Simon Bilme-Ne adlı bir gece müdürü olduğunu biliyordum ama çoğu kişinin geceleri görev başında olduğunu sanmıyordum. Masasından uzakta olmalıydı.

Dinlemeye devam ettim. Boş verip müdüre sormak için sabahı beklesem daha mı iyi olur diye düşündüm ama koridorda ilerleyip arka girişe gelene kadar ses giderek arttı.

Kapıyı açıp başımı koridora uzattım ve ağır çelik kapıyı, etrafı incelememe yetecek kadar açık tuttum.

Sağıma baktığımda tıpkı benimki gibi bir kapı gördüm. Sonra bir kadının tiz bağırışını duydum ve daha hızlı nefes almaya başladım.

Ve sonra bir başka bağırış daha geldi. Ve bir tane daha ve bir tane daha...

Seks mi yapıyordu? Gülmemeye çalışırken ağzım açık kaldı.

Aman Tanrım.

Ama oranın boş olduğunu sanıyordum.

Ne olur ne olmaz diye elimde bıçakla çıkıp sessizce diğer kapıya yürüdüm ve başımı kaldırdığımda muhtemelen daireler inşa edilirken kurulmuş küçük güvenlik kameraları gördüm.

Kulağımı kapıya dayayıp dinledim, hâlâ bir şeyin duvara tak, tak, tak diye çarpmasını ve bir kızın arka arkaya nefessiz bağırışlarını duyuyordum.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp gülümsememi boş elimle kapattım.

Ama sonra kadın haykırdı. "Hayır! Ah, of, Tanrım. Lütfen!"

Ve sesindeki korkuyu duyunca yüzüm düştü. Kısa, tiz çığlıklar şimdi farklıydı. Paniklemiş ve korkmuştu, zorlanıyor gibiydi. Durup dinlerken ağzım aniden kurudu.

"Ah!" diye bağırdı tekrar. "Hayır, lütfen dur!"

Kapıdan uzaklaştım, artık o kadar da komik olduğunu düşünmüyordum.

Ama sonra bir şey diğer taraftan duvara çarpıp yüksek bir pat sesi çıkarınca geri kaçtım. "Ah, siktir" dedim sessizce.

Kameralara bakıp aşağıdaki güvenlik ofisine mi yoksa içeride her kim varsa ona mı görüntü verdiklerini merak ettim. Burada olduğumu biliyorlar mıydı?

Dönüp kapıma doğru koştum, kolu tutup çevirmeye çalıştım. Ama kilitliydi. "Lanet olsun!" Lanet şey otomatik kilitleniyor olmalıydı.

Sadece birkaç adım uzakta –fazla yakında– duvardan bir çarpma sesi daha geldi, nefesim hızlı ve acılı hale gelerek baktım.

Tekrar kolu çektim, döndürdüm ama oynamadı bile. Bir pat sesi daha geldi, yerimde sıçrayıp bıçağı düşürdüm.

"Lanet olsun."

Almak için eğildim ama tam o sırada kapının açılma sesini duyduğum için merdiven boşluğuna kaçıp duvarın arkasına saklandım ve bıçağı unuttum.

Siktir!

Başlarım bu işe. Boş daireden her kim çıkıyorsa tanışmak istemeyeceğim biriydi. Katları ardı arkasına indim, korku göğsümü ele geçirirken bir çığlık boğazıma saplanmıştı.

Bir çarpma sesi üstümde yankılandı, yukarı hızlı bir bakış attığımda her kimse merdivenlerden atlarken parmaklıklardan aşağı kayan bir el gördüm.

Aman Tanrım. Katları hızlıca geçerek aşağı koştum, ensemden aşağı bir damla ter indi. Ayak sesleri giderek daha da yaklaşıyordu, yorulmuş kaslarım mümkün olduğunda hızlı çalışırken bacaklarım pes etmek üzereydi. LOBİ yazılı kapıyı görünce soluğum kesildi. Kapıyı çekip hızla girdim ve adamın –ya da kadının– arkamda olup olmadığını anlamak için bir kez daha arkama baktım.

Ama sonra bir duvara çarptım ve eller kollarımı yakaladığında küçük bir çığlık attım.

Başımı kaldırıp Michael Crist'in gözleri kısılmış bir şekilde tepemde dikildiğini görünce bir nefes verdim.

"Michael?" diye soludum, şaşkınlıktan donmuştum.

"Ne halt ediyorsun?" Bir kaşını kaldırıp beni kendinden uzaklaştırdı ve kolumu bıraktı. "Saat biri geçti."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmamıştı. Neden buradaydı?

Bu sabah bindiğimden farklı bir asansörün önünde duruyordu, siyah bir takım giymiş, bir kulüpten falan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Dar, mini boy, lacivert kokteyl elbiseli çok güzel, esmer bir genç kadın yanında duruyordu.

Aniden ipek pijama şortum ve siyah atletim, muhtemelen karmakarışık olmuş dağınık saçımla kendimi çok açıkta hissettim.

"Ben..." Tekrar omzumun üstünden bakıp beni merdivenlerden aşağı kim takip ettiyse henüz kapıdan çıkmadığını fark ettim.

Başımı çevirip Michael'a baktım. "Evdeyken bir şey duydum" dedim.

Sonra hâlâ şaşkın bir halde başımı salladım. "Burada ne arıyorsun?"

"Burada yaşıyorum" diye karşılık verdiğinde, her zaman benimle konuşurken kullandığı o tahammülsüz tonu hemen fark ettim.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum. "Ailenin binasında yaşadığını sanıyordum."

Elini cebine atıp bana aptalmışım gibi bakarak başını yana eğdi.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes verdim. "Elbette" dedim farkındalıkla. "Tabii ya. Yirmi ikinci katta yaşayan sensin."

Tüm parçaları birleştirmeye başladım: O ve kızın yanında durdukları ayrı asansör, üstümde yaşayan beyefendi, Bay Crist'in bana Delcour'un linkini göndermesi ve binanın ailesine ait olduğunu söylememesi...

Ve tamamen bana ait, yaşamaya hazır, sadece beni bekleyen lüks bir daire.

Bayan Crist –ve muhtemelen kocası– buraya gelmemi sağlamışlardı. Beni yakınlarında ve parmaklarının ucunda tutacaklardı.

"Peki bu kim?"

Bakışlarımı çevirip çikolata rengi saçları ve delici gözleri olan, gala gecesindeki bir film yıldızı gibi parıldayan genç kadını gördüm.

Michael ileri baktı, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. "Kardeşimin kız arkadaşı."

Kız "Ayy..." diye cevapladı.

Rahatsız olarak gözlerimi kaçırdım.

Kardeşinin kız arkadaşı. Adımı bile söyleyemiyordu.

Üstelik artık Trevor'ın kız arkadaşı değildim. Bunu bildiğinden emin değildim ama aylar olmuştu. Evdeki bir konuşmada konusu açılmış olmalıydı.

"Ne duydun?" diye sordu, başımı kaldırdığımda bana baktığını gördüm.

Tereddüt ettim, sesler ya da kadın çığlıklarından bahsetsem mi emin olamadım. Artık orada güvende hissetmiyordum ve bir yöneticiyle görüşmek istiyordum ama Michael muhtemelen söyleyeceğim hiçbir şeyi dinlemezdi.

"Hiç" dedim en sonunda nefes vererek. "Boş ver."

Beni bir anlığına inceledi ve uzanıp duvardaki bir sensörün önünden beyaz bir kart geçirdiğinde özel asansörünün kapısı hemen açıldı. Kıza döndü. "Fazla rahatlama. Hemen geleceğim."

Kız başını salladı, asansöre binip düğmeye basarken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Kapılar hızla kapandı.

Michael beni görmezden gelip resepsiyona yürüdü ve güvenlik görevlisiyle konuştu. Adam başını sallayıp anahtar olduğunu düşündüğüm bir şey verdi, ardından Michael ağır adımlarla yanıma geldi. Boyu ve atletik yapısı ağzımı sulandırıyordu.

Tanrım, çok güzeldi.

Bunca yıl sonra bile onun peşinden koşuyor, o ne zaman yakında olsa vücuduma ateş basıyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup heyecanla atan kalbimin gümbürtüsünü bastırmaya çalıştım. Ona yakın olmak istememeliydim. Özellikle de beni neredeyse hayatım boyunca ittiğini ve yıllar önce bana nasıl davrandığını düşünürsek.

Elimi boynuma götürüp dalgın dalgın parmağımı pürüzlü çizginin üzerinde gezdirdim.

"Simon merdiven boşluğunda ve senin katında bir dolaşacak" dedi. "Hadi. Seni yukarı götüreyim."

"Boş ver dedim" diye ısrar ettim kıpırdamayarak. "Yardıma ihtiyacım yok."

Ama o yine de diğer asansöre doğru yürüdü, güvenlik görevlisinin merdiven boşluğuna giden kapıyı açıp gözden kaybolduğunu gördüm.

İsteksizce Michael'ı takip ettim, çıplak ayaklarımla asansöre bindim ve yirmi bire basışını izledim.

"Hangi katta kaldığımı biliyor musun?" diye sordum.

Ama cevap vermedi.

Asansör yükselmeye başladı, hareketsiz kalmaya çalışarak yanında dikildim. Çok derin nefes almak ya da çok fazla kıpırdamak istemedim. Her zaman Michael'ın varlığının fazla farkındaydım, onun da bunu fark etmesinden korkuyordum. Belki beni önemsiz biri olarak görmediğini düşünseydim, onun ne düşündüğünü bu kadar dert etmezdim.

Kollarımı indirip karşıya doğru bakarken, havalandırmadan gelen hafif hava akımı saçlarımı göğüslerimin üzerinde dans ettirirken dudaklarımı yaladım. Çekimini yanı başımda, sadece birkaç santim uzaklıkta hissediyordum. Göğsüm inip kalkıyor, sıcaklık boynumdan aşağı iniyordu ve tenimdeki ateş midemde hareket edip uyluklarımın arasında birikirken göğüs uçlarımın gerildiğini hissettim.

Uyku şortum birdenbire çok dar geldi ve midem sanki günlerdir bir şey yememişim gibi ağrımaya başladı.

Tanrım.

Uzanıp saçımı kulağımın arkasına atarken bana bakıyormuş gibi hissettim.

Ama bakmaya cesaret edemiyordum. Akşam eve getirdiği kapak modelini gördükten sonra tek yapabildiğim sırtımı dikleştirmek, omuzlarımı kaldırmak ve üstesinden gelmekti.

Yıllardır yaptığım gibi.

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Önce Michael çıktı, belli ki Bay Patterson'ın bahsettiği beyefendi o değildi. Doğrudan benim daireme doğru yürüdü, onu takip ederken sırtına doğru konuştum.

"Bugün Bay Patterson bana etrafı gösterirken o dairenin boş olduğunu söylemişti." Arkamı dönüp boş olması gereken dairenin kapısına baktım. "Ama biraz önce sesler duydum."

Dönüp arkamdaki kapıya baktı. "Ne tür sesler?" Duvara çarpan yatak başları, bağırışlar, çığlıklar, nefes nefese sesler, seks yapan insanlar...

Omuz silkip çok detay vermemeye karar verdim. "Sesler işte."

Burnundan nefes verdi, sinir olmuş gibiydi. Etrafımda dolaşarak diğer daireye gitti ve kapı kolunu salladı, açılmadığında birkaç kez vurdu.

Kapı açıldı ve gözlerim şaşkınlıkla büyüdü ama sonra alt katta gördüğüm güvenlik görevlisi çıktı.

"Burada bir şey yok efendim. Merdiven boşluğunu da kontrol ettim, herhangi bir sorun belirtisi yok."

"Teşekkürler" dedi Michael. "Dairenin kilitli olduğundan emin olduktan sonra aşağı dön."

"Tabii efendim."

Michael anahtarları çıkarmış, ela gözleri daha da sabırsız görünerek bana doğru gelirken güvenliğin ön kapıyı kilitlemesini ve asansörü beklemesini izledim.

Beni geçip kapımın kilidini açtı.

"Kapıda kaldığımı nereden anladın?" Peşinden eve girdim.

"Anlamadım." Anahtarları cebine koydu. "Ama muhtemel geldi. Üstünde anahtar yoktu, apartman boşluğuna çıkan arka girişler de her zaman otomatik kilitleniyor. Aklında bulunsun."

Gözlerimi devirip evime dalmasını izledim. Üç yıl önce –hatta beş gün önce– onun çevremde olmasına bayılırdım. Benimle konuşmasına, beni kollamasına...

Ama şu an yaptığı bu değildi. Onun için hâlâ aldığı nefes kadar görünmezdim. Ve çok daha önemsizdim.

Bir gece. Hâlâ zihnimde canlı ve vahşi bir şekilde yaşıyordu,

keşke o da hatırlasaydı. Ama o gece her halükârda boka dönmüştü, tıpkı onun bana davranışları gibi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup sert durarak öylece gitmesini bekledim.

Odaları ve arka girişi kontrol edip geri döndü ve güvenli olduklarından emin olmak için cam kapıları ittirdi.

"Çalışanların boş dairelerden birinde mola vermesi alışılmadık bir durum değil" diye açıkladı düz bir ses tonuyla. "Her ne olduysa, artık ses yok."

Cüretkâr bir ifade takınmaya çalışarak başımı salladım. "Dediğim gibi, yardıma ihtiyacım yok."

Güler gibi bir ses çıkardığında başımı kaldırıp baktım ve gözlerinde küçümseyici bir gülümseme gördüm.

İğneleyici bir sesle "Yardıma ihtiyacın yok, öyle mi?" diye cevapladı. "Her şey halledersin? Kontrol sende?"

Çenemi hafifçe kaldırdım ama cevap vermedim.

Geri çekilip kibirli bir eğlenceyle bana baktı. "Güzel bir daire" dedi etrafına bakarak. "Paranın yetmesi için çok çalışmış olmalısın. Cüzdanındaki kredi kartlarının ekstreleri ve yeni aldığın o güzel araba için de tabii."

Ne yapacağımı bilemediğim bir duygu seline kapılarak dişlerimi sıktım. Söylediği şeyden nefret etmiştim. O kadar basit değildi ve adil de değildi.

Bir adım yaklaşarak gözlerini kıstı. "Kardeşimden, ailemden, annenden ve hatta kendi arkadaşlarından kaçtın" diye dikkat çekti; "ama ya bir gün cepte gördüğün tüm o güvencelerin –evinin, paranın ve seni seven insanların– artık olmadığını fark edersen? O zaman yardıma ihtiyacın olur mu? İhtiyacın olmadığını düşündüğün o konforlar olmadan ne kadar kırılgan olduğunun nihayet farkına varabilir misin?"

Kendimi ele vermemek için tüm kaslarımı sıkarak ona baktım.

Evet, tabii ki. Parayı seviyordum. Belki de tek başıma olma konusunda gerçekten ciddi olsaydım hepsini bir kenara atardım. Kredi kartlarını, arabayı, okul harcını...

Yani ima ettiği şey miydim gerçekten? Lafta güçlü ama acıyı ya da herhangi bir şey için savaşmanın verdiği mücadeleyi asla gerçekten bilmeyen bir korkak?

Saçımdan bir bukle tutup parmaklarının arasında döndürürken "Hayır, başının çaresine bakardın bence" dedi tutkulu bir sesle. "Güzel kızların her zaman sunacak bir şeyleri olur, değil mi?"

Gözlerimi kaldırdım, elini iterken göz göze geldik. Sorunu neydi bunun?

Ağzının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve etrafımdan yürüyüp kapıya doğru gitti. "İyi geceler Küçük Canavar."

Çıkıp kapıyı arkasından kapattığını görünce hızla döndüm.

Küçük Canavar. Neden böyle demişti? O adı üç yıldır duymamıştım.

O geceden beri.

Bölüm 4

Günümüz

ONUNLA YALNIZ KALMA.

Tek kuralım. Kendime sakladığım ve uyacağıma dair verdiğim tek sözü bozmuştum.

Sert bir nefes aldım, asansör duvarındaki artan sayılara bakarken kollarım göğsümde bağlanmıştı. *Onu başka kimse tanımıyordu.*

Benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Ben daha iyi tanıyordum. Ne kadar iyi olduğunu biliyordum.

Erika Fane üstüne düşen rolü iyi oynardı. Büyürken annesi için sorumluluk sahibi, özverili evlat, kardeşim için hoş ve münasip kız arkadaş ve sahil topluluğumuz için parlak ve güzel bir öğrenci olmuştu. Herkes onu severdi.

Benim için bir hiç olduğunu, önemsiz ve görünmez olduğunu düşünüyordu. Gözlerimi açıp onu tekrar görmemi o kadar çok istiyordu ki... Çoktan gördüğümün farkında bile değildi. O mükemmel küçük parıltısının altında yanan amcığını biliyor ve aklımdan çıkaramıyordum.

Neden onu dairesine götürmüştüm ki? Neden güvende oldu-

ğundan emin olmak zorundaydım? Onun yakınında olmak beni sersemletiyordu. Unutturuyordu.

Merdiven boşluğundan korkmuş ve kızarmış bir şekilde, küçük ve kırılgan görünerek çıktığında içgüdülerim hemen devreye girmişti.

Evet, üstüne düşen rolü iyi oynuyordu.

Onunla yalnız kalma. Onunla asla yalnız kalma.

Asansör kapıları açıldı ve doğrudan antreme adım atıp köşeyi dönerek karanlık oturma odama girdim ama sonra yukarıya yolladığım ve neredeyse unuttuğum kızı fark ederek yavaşladım. Salonun ortasında, ahşap sandalyede ata biner gibi oturuyordu.

Tamamen çıplak bir şekilde.

Yaratıcılığına şaşırarak gülümsememi tuttum. Çoğu kadın talimat beklerdi.

Gözlerimi kıstım ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken sandalyeye yaklaştım. Kollarını sandalyenin sırtlığına dayamış, bacakları genişçe açılmıştı ve yüksek topuklu ayakları sandalyenin iki yanında yere basıyordu.

Bir ayağımı önüne koyarak uysal, apaçık ve benim için hazır bekleyen vücudunu izledim. Memeleri mükemmel ve yuvarlaktı. Bronz karnına baktım, gözlerimin çıplak kadınlığına düşmesine izin verirken şimdiden ıslak olup olmadığını merak ettim.

Uzanıp elimin tersini yanağında gezdirdim, o da eğildi ve uzun, ipeksi saçları göğüslerinin üzerine dökülürken neşeli gözlerle beni süzdü. Sonra atılıp başparmağımı dişlerinin arasına aldı ve yavaşça ısırmaya başladı.

Sonraki hareketini bekleyerek ona baktım. Emecek miydi? Yalayacak mıydı? Belki daha sert ısırırdı? Zevk vermek kadar almak da hoşuma gidiyordu. Bir kadının pasif durmak yerine içindeki ateşi göstermesini isterdim.

Ama sonra kız parmağımı bırakıp utangaç bir bakış atarak topu bana attı. Sanırım benim görevim saldırmak, onunkiyse gönüllü et parçası olmaktı. Tanrım, çok sıkılmıştım.

Çenesini kaldırıp kibar bir sesle emir verdim "Burada kal."

Artık istemediğim şey için tekrar moda girmek üzere molaya ihtiyacım vardı.

Yanından geçip merdivenleri çıkarken ceketimi çıkardım. Büyük boy bir yatak ve rahatlamak için bolca alana sahip geniş yatak odama girerek odayla ana banyo arasında duran duşa doğru yürüdüm. Duş apaçık ortadaydı ve yataktan görülebiliyordu. Bazen bir ya da iki kız geldiğinde oynamalarını izlemek istersem kullanışlı oluyordu.

Üzerimdekileri çıkarıp yere fırlattım ve aşağı inmek için acele etmeden duşa girdim.

Tepemden akan su bir anda saçlarımı ıslattı ve sıcaklığını omuzlarıma ve sırtıma yaydı. İçimdeki gerginliğe neden olan şeyin, kişisel antrenörümün sezona hazır olmamı sağlaması için spor salonunda geçirttiği o uzun saatler veya antrenman programımızı artırdıklarından beri sürekli olarak katıldığımız çalışmalar olduğunu söyleyebilmek isterdim ama öyle olmadığını biliyordum. Yirmi üç yaşındaydım, en iyi formumdaydım ve neredeyse hayatım boyunca birlikte yaşadığım taleplerle başa çıkıyordum.

Mesele basketbol değildi. Oydu.

Üç uzun yılın ardından buradaydı, buradalardı ve ben başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Yaşanan ve söylenen onca şeyden sonra hâlâ beni istiyor mu, merak ediyordum. Beni izlediği, muhtemelen ona dokunmamı istediği onca yıldan sonra sonunda onu ellerime alıp bedenimi onunkine bastırdığımda benden nefret etmesi çok ironik olmaz mıydı?

Evet, yatağıma gireceksin bebeğim ama benden nefret ediyor olmayı dileyene kadar değil.

Nefesimi bırakıp başımı eğdim ve gözlerimi kapadım.

Tanrım. Elimi aletimin etrafına sardım, onun düşüncesiyle kalınlaşıp sertleşirken zonkladığını ve nabız gibi attığını hissettim.

Başparmağımı kocaman ucumda gezdirdim, dışarı çıkmak için yalvaran şeyin sadece küçük bir kısmı olan meniyi sildim.

Lanet olsun.

Sadece onun ve biraz önce asansörde kendimi nasıl az kalsın bıraktığımın düşüncesi bile yetmişti.

Eğlenceliydi. Ben etrafındayken aklını kaybetmiyormuş gibi görünmek için o kadar çabalaması... Sığ nefesinin göğüslerini indirip kaldırması ve meme uçlarının o dar, küçük atletinin içinden çıkması, birini dişlerimin arasına alıp ona adımı uykusunda bile sayıklatacak kadar çok bağırtmayı istememe neden olmuştu.

Thunder Bay'de geçirdiği yazdan kalan o altın ten bir ziyafet gibiydi ve sırtından aşağı dökülüp yüzüne ve boynuna değen o sarı, düz saçları yok muydu... Çok yumuşak görünüyordu, parlak uçlarına dokunmaya karşı koymak çok zordu.

Hayatım boyunca onu görmezden gelmeyi çok iyi başarmıştım, başta benim için çok küçük olduğundan, sonra da sabırlı olmam gerektiğinden.

Şimdiyse zamanlama mükemmeldi, o da buradaydı, ben de.

Ama ben yalnız değildim.

Ve en iyi kısmıysa... Bildiğimizi bilmiyordu. Onun için geldiğimizi bilmiyordu.

Suyu kapatarak nefes alıp verdim, aletim sızlıyordu ve rahatlama ihtiyacıyla neredeyse dümdüz havada duruyordu. Havluyu belime sardım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip yatak odasından çıkarak merdivenlerden indim.

Bu akşam takım partisine götürdüğüm genç kadın Alex hâlâ görev bilinciyle sandalyede oturuyordu. Artık çok sert olduğum için kalp şeklindeki kalçası daha çekici geliyordu.

Ama tam olarak hazır değildim. Kendime bir içki koyup şehre bakan pencerelere doğru yürüdüm. Işıklar ve enerji geceyi aydınlatarak önümde yüzen bir yıldız denizi varmış gibi görünmesini sağlıyordu. Burayı çocukken ziyaret ettiğimde öğrendiğim ilk şeylerden biriydi bu. Meridian kesinlikle uzaktan daha ilham verici görünüyordu. Sonradan fark etmiştim ki birçok şey öyleydi.

Güzel bir şeye yaklaştıkça güzelliği azalıyordu. Cazibesi gizemindeydi, görünüşte değil.

Aşağı baktığımda Rika'yı evinin camında gördüm. Onun dairesi bir alt kattaydı ama benimkinin hemen altında değildi, bu yüzden benim pencerem hem onun dairesinin hem de avlunun

mükemmel bir manzarasını sunuyordu. Gözlerimi kıstım ve ne yaptığını merak ederek etrafta koşturmasını izledim.

Bir duvarın altına örtü sermişti ve oturma odasının zemininde boya kutuları duruyordu. Bir merdivene çıktı ve parmak uçlarında yükseldi, duvarın tavanla birleştiği yere uzandı ve elleriyle bir şeyi düzeltti.

Kenarlara bant yapıştırıyor olmalıydı. Saat neredeyse ikiydi. Neden boya yapıyordu?

Güzel, küçük kıçı dışarı doğru çıkmıştı ve atletinin alt kısmındaki siyah dantel şerit yukarı çıkarak karnının derisini ortaya çıkardı.

Göğsüme ve kasıklarıma bir sıcaklık yayıldı, kalbim daha hızlı atıyordu. Nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri olmasa da Rika'nın harika bir vücudu vardı.

Kız arkamdan gelip çıplak bir şekilde yanımda durdu; yumuşak, soğuk elleri omuzlarımda gezindi. Opaklaşabilen akıllı camım açık değildi ama ışıklar kapalıydı, bu yüzden Rika baksa bile hiçbir şey göremezdi.

Alex pencereden dışarı baktı, muhtemelen neye baktığımı gördü ve sonra elini havlumun altına kaydırarak bana döndü.

Ne kadar sert olduğumu hissederek "Hımm..." diye inledi. "Ondan hoşlanıyorsun."

Alex beni okşarken Rika'yı izleyerek hareketsiz kaldım. "Hayır."

Bir keresinde hoşlandığımı düşünmüştüm. Uzun zaman önce, birkaç saat boyunca hayata aynı gözlerle bakmıştık ve ona güvenebilirmişim gibi hissetmiştim.

Bu, arkadaşlarımın özgürlüğüne mal olan bir hata olmuştu.

Beni daha hızlı sıvazlayarak ve sertliğimin tam olarak nereden geldiğini bilerek "Ama onu istiyorsun" diye diretti.

Benimle uğraşmasına izin verdim ama maalesef uzanıp ona dokunma arzum yoktu. Aşağıya baktım ve Rika'nın merdivenden inip ellerinin ve dizlerinin üstüne indiğini, benimle alay eder gibi sırtını bükerek kartonpiyer boyunca bant yapıştırdığını gördüm.

Kızın okşamalarının hızlandığını hissederek homurdandım.

"Evet" diye sataştı. "Çok tatlı ve masum, değil mi?"

Ağzımdaki kuruluğu ile yutkunup Rika'ya baktım. "İkisi de değil" dedim sessizce.

"Belki de" dedi alaycı bir ses tonuyla. "Sonuçta utangaçlar genelde en kötüleri olma eğiliminde oluyorlar."

Sonra eğilip dudaklarını boynuma gömdü ve "Eminim kardeşin ne kadar kötü bir kız olduğunu sana anlatabilir" diye fısıldadı.

Tanrım.

Elimi pencereye dayadım ve Rika dizlerinin üzerine oturup boyamaya hazırlanıyormuş gibi görünerek duvara bakarken öne doğru eğildim.

Bunun doğru olmadığını umuyordum. Sadece iki şey istiyordum... Kardeşimin onu böbürlendiği kadar kırmamış olmasını ve Rika'nın onunla umduğum kadar mücadele etmiş olmasını.

Kız çeneme doğru ilerleyerek öpmeye devam ederken "Evet" dedi nefesinin arasından. "Eminim kardeşin onun neyi sevdiğini biliyordur."

Hızla doğrulup başımı çevirdim ve elimi kızın çenesinin altına koyarak sıkıca kavradım. Ters ters bakarak "Kardeşim onun hakkında bir şey bilen son insan" diye patladım. "Şimdi evine git. Havamda değilim."

Onu ittim, kafası karışmış görünerek kaşlarını çattığında şaşkın bir nefes aldı.

Siyah havlunun altındaki aletimin yaptığı çadırı işaret ederek "Ama sen..." diye itiraz etti.

"Senin için değil, bunu sen de biliyorsun."

Tekrar pencereye dönüp havluyu belime sardım ve Rika'nın saçlarını atkuyruğu yapmasını, ardından bir kutu boya almak için eğilmesini izledim.

Ama sonra arkadan asansörün sesini duydum, kim çağırdıysa onun için aşağı indiğini işaret ediyordu ve omzumun üzerinden baktığımda kızın hâlâ orada çıplak durduğunu gördüm.

"Acele etsen iyi edersin" diye uyardım. "Misafirlerim geliyor, seni böyle bulmak çok hoşlarına gider." Gözlerimi indirip çıplak bedenini işaret ettim.

Gözleri sağa sola kayarak tereddüt etti ve mutsuz göründü. Gerçekten hayal kırıklığına mı uğramıştı, yoksa rencide mi olmuştu, bilmiyordum.

Pek umurumda değildi. Ödemesini çoktan yapmıştım sonuçta.

En sonunda dönüp aceleyle giysilerini düşürdüğü yere gitti, giyinirken hışırtılar duydum.

Tekrar aşağıya baktığımda Rika'nın boyayı bir tepsiye döktüğünü ve fırçayı içine batırıp kırmızıya buladığını gördüm.

En sevdiğim renk.

Cesur ve cüretkârdı ama aynı zamanda agresif ve sert. Neden sevdiğimi bilmiyordum ama her zaman sevmiştim.

Asansör zili tekrar çaldı, derin seslerin eve girdiğini duyarken doğrulup sırtımı dikleştirdim.

Döndüğümde Alex'in ayakkabısının ikinci tekini giyip çantasını aldıktan sonra asansöre doğru koşturduğunu gördüm.

Ama giyinik olsa da olmasa da fark edilmeden gidemezdi. Damon, Will ve Kai benzer siyah takımlar içinde, bir şeylere gülerek köşeden çıktı.

Alex aceleyle ilerleyerek geçmeye çalıştı ama Damon onu yakalayıp ellerini beline sardı.

Kızın sahte kurtulma çabalarına karşı onu daha sıkı tutarak "Hey, nereye gittiğini sanıyorsun?" diye alayla sordu. "Michael kendi saatini çoktan kullandı mı?"

Will güldü ve Kai'la birlikte eve girerken başını iki yana salladı.

Damon kızı geriye doğru yürütüp bir eliyle kalçasını sıkarak onu tekrar salona soktu.

Koltuğa eğilip bu sabah fırlattığım eşofmanı aldım.

Bacaklarımı sokarak yukarı çektim ve havludan kurtulup yere attım.

"Kızı rahat bırak" dedim ona.

Ama onun neredeyse tamamen siyah olan kara gözleri artık görmekten sıkıldığım, pusuda bekleyen bir meydan okumayla bana kaydı.

Elini cebine atıp bir tomar banknot çıkarırken gülümsedi.

Parayı gösterirken "Kibar olacağım" diye fısıldadı kızın yanağına doğru.

Kız başını çevirip bana baktı, muhtemelen böyle bir durumda ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Diğeri hâlâ odadayken fırsatı değerlendirmeli miydi?

Ne yaptığı umurumda değildi. Müsaitti ve düşününce bu onun işiydi, zevki değil. Sadece bu gece özel bir parti için kolumda biri olması gerekiyordu ve Will onu ağzı sıkı, sorunsuz olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Sadece Damon'ın tuhaflıklarından sıkılmıştım.

Ama kız ona döndü ve yavaşça parayı aldı.

Damon tereddüt etmedi. Elbisesinin üstünü birden beline kadar çekti, kızı kucağına aldı ve bacaklarını beline sardı.

Ağzını kulaklarının yanına götürürken "Yalan söyledim" dedi. "Hiçbir zaman kibar değilimdir."

Ona doğru gömülüp kızı koridordan aşağı taşırken ağzını kendi ağzıyla kapattı ve boş bir yatak odasında kayboldu.

Onunla sürekli çekişmekten bunalarak burnumdan derin bir nefes verdim. Eskiden asla böyle değildi.

Arkadaşlığımız boyunca hepimiz arada bir çatışırdık. Tabii ki. Hepimizin farklı mizacı, ahlaksızlıkları ve doğru-yanlış algıları vardı.

Ama bu farklılıklar eskiden bizi güçlendirirdi. Bireysel olarak zayıflıklarımız vardı ama Atlılar olarak yenilmezdik. Hepimiz ortaya farklı bir şey koyardık ve birinin yetersiz kaldığı noktada diğeri devreye girerdi. Hem sahada hem saha dışında birdik.

Artık bunun doğru olduğundan o kadar da emin değildim. İşler değişmişti.

Will buzdolabına doğru yürüyüp önceki günden kalan tabaktan bir sandviç ve su alırken Kai koltuğa oturdu.

Arkamı döndüm ve lisede eyalet şampiyonluğunu kazandığımızda bana verilen oyun topunu kaparak Will'e fırlatıp kolunun üstünü vurdum.

Aniden sarsılıp su şişesini düşürdü ve ağzında sandviçle bana dik dik baktı. "Off!" diye bağırdı ellerini uzatıp. "Senin sorunun ne?"

"2104'te miydin?" diye bağırdım. Cevabı çoktan biliyordum.

Rika'yı yirmi birinci kata yerleştirmemizin bir nedeni vardı. Onu komşularından izole ediyordu. Ama aynı zamanda arkadaşlarımın onun yanındaki boş daireyi, yani onunla uğraşma fırsatını boşa harcamayacaklarının da gayet farkındaydım.

Bu binada yaşamıyorlardı ama bir şekilde anahtarları vardı.

Will gözlerini kaçırdı ama suratındaki sırıtışı yakaladım. Yemeğini yutup omuz silkerek bana döndü. "Kulüpten birkaç kız getirmiş olabiliriz" diye itiraf etti. "Damon'ı biliyorsun. Biraz fazla ses çıktı."

Kai'a bir bakış attım. İşin içinde olmadığını biliyordum ama onları durdurmamasına sinirlenmiştim.

Parmaklarımı nemli saçlarımın arasından geçirerek Will'e bir bakış attım. Kai'a ve ona bakarak "Erika Fane genç ve deneyimsiz olabilir ama aptal değil" dedim. "Onunla eğleneceksiniz. Söz veriyorum. Ama onu istediğimiz noktaya getiremeden kaçırırsanız bunu yapamazsınız."

Will basket topunu almak için eğildi. 1.82 boyuyla aramızda en kısa olan oydu ama fiziği bizim kadar güçlüydü.

Topu elleriyle bastırıp göğsünün önünde tuttu ve bana bakarak yaklaşırken "Kai ve ben aylardır dışarıdayız" diye atıldı. "Damon da istediğini alabilsin diye beklemeyi kabul ettim ama artık beklemekten bıktım Michael."

Sabrı tükeniyordu ve bir süredir bunun farkındaydım. O ve Kai suçlamalara göre daha az ceza almıştı ama Damon açısından da adil olması için o çıkana kadar bir şey yapmamıştık.

"Dün geceki gösteri gibi mi?" diye cevapladım sertçe. "Maskelerle evine gitmek?"

Keyifli bir şekilde kendi kendine güldü. "Eski günlerin hatırınaydı. Rahat bırak bizi."

Ama başımı salladım. "Bu kadar bekledik."

"Hayır" diye karşılık verdi. "*Biz* bekledik. Sen üniversitedeydin."

Ona doğru adım attım, yaklaşık on santim daha uzundum. Topu elinden kaptım. Ona bakmaya devam ederek yan tarafa doğru fırlattım ve Kai'ın tek bir hareketle yakaladığını gördüm.

"Onun Meridian'da olmasını istedik" dedim Will'e "ve geldi. Ne arkadaşı ne de evi paylaştığı biri var. Bizle birlikte bu binada olmasını istedik ve işte burada." Başımla arkamdaki pencereyi işaret ettim. "Bizi ondan ayıran tek şey bir kapı. Kabak gibi ortada ve haberi bile yok."

Dinlemeye devam ederken yeşil gözlerini kısıp bana baktı.

"Onu almadan önce ondan ne almak istediğimizi çok iyi biliyoruz" diye hatırlattım; "yani sakın bozmayın bunu. Her şey plana göre ilerliyor ama vakti gelmeden tehlikede olduğunu hissederse öyle olmayacak."

Gözlerini kısarak başka tarafa baktı. Hâlâ kızgındı ama belli ki boş vermişti. Derin bir nefes alarak siyah ceketini çıkardı, kanepeye fırlattı ve odadan çıkarak oturma bölümünün dışındaki özel basketbol sahasına gitmek için merdivenlerden indi.

Saniyeler içinde parke sahaya çarpan topun sesini duydum.

Kai koltuktan kalkıp pencereye doğru yürüdü, kollarını göğsünde kavuşturup sessizce dışarı baktı.

Yanına gittim. Başımı cama dayayarak bakışlarını takip ettim. Fırçayı aşağı yukarı indirip beyaz duvarlarını kırmızıya çeviren Rika'ya bakıyordu.

"Yalnız" dedim sessizce. "Artık tamamen yalnız. Ve yakında, elinde bizim iyi niyetimizden başka hiçbir şey olmayacak."

Gözlerimi Kai'a çevirdiğimde kısılmış gözlerinin onu incelediğini gördüm. Çenesi gerildi; bazen Damon'dan daha çetin olabiliyordu. En azından Damon açık bir kitap gibiydi.

Ama acımasız, siyah gözleriyle ve sert ifadesiyle Kai'ın ne düşündüğü sadece tahmin edilebilirdi. Kendinden nadiren bahsederdi.

"Tereddütlerin mi var?" diye sordum.

"Senin var mı?"

Camdan dışarı bakıp soruyu duymazdan geldim. Bunu isteyip istemediğim ya da bundan hoşlanıp hoşlanmadığım hiçbir zaman sorulmadı.

Üç yıl önce, meraklı küçük Erika Fane oğlanlarla oynamak istemişti, onu davet etmiştik ve o, bize ihanet etmişti.

Unutmamızın yolu yoktu. Bedelini ödedikten sonra arkadaşlarım huzura erebilirdi.

Kai konuşurken Rika'ya bakmaya devam etti. "Damon ve Will olaylara direkt dalıyor Michael. Üç yıldır bu değişmedi. İçlerinden geldiği gibi davranıyor ve tepki veriyorlar ama bir zamanlar para ve gücün onları her şeyden kurtaracağına inanan iki adam olarak bunun artık doğru olmadığını biliyorlar."

Başını çevirip bana baktı. "Orada oyunlar yoktu. Gerçek arkadaşlar yoktu. Tereddüt yoktu. Harekete geç ve yap. Bunu öğrendiler."

Tekrar dönüp dışarı baktım. *Orada.* Kai çıktığından beri hapishane hakkında söylediği tek şey buydu.

Ben de sormamıştım. Belki hazır olduğunda konuşacağını biliyordum, belki de hepsinin benim hatam olduğunu bildiğimden suçlu hissediyordum. Sonuçta o gece Rika'yı aramıza ben getirmiştim. Ona güvenmiştim. Bu, benim suçumdu.

Ya da belki, sadece belki, son üç yılın arkadaşlarım için nasıl olduğunu bilmeyi hiç istemiyordum. Ne kaybettiklerini. Nasıl beklediklerini.

Nasıl değiştiklerini.

Uyarısını geçiştirmeye çalışarak başımı salladım. "Her zaman öylelerdi" dedim.

"Ama kontrol edilebilirlerdi" diye karşı çıktı. "Yatıştırılabilirlerdi. Şimdiyse sınırları yok ve tek anladıkları şey güvenebilecekleri tek insanın kendileri olduğu."

Ne demeye çalışıyordu yani? Kendi gizli görülecek işleri olabilir miydi?

Tekrar Rika'ya baktım, hararetli bir şekilde kırmızı boyayla uğraşıyordu.

İçimde bir şey kıvrıldı, göğsüm ağrıyana kadar büküldü ve sıkıştı.

Görevi terk ederlerse ne yapardım? Kendi kafalarına göre hareket ederlerse? Bu fikirden hoşlanmamıştım.

Ama üç yıl boyunca kendi evimde onun yüzüne bakmak, onun hakkında bir şeyler duymak ve tek istediğim onun kâbusu

olmakken doğru zamanı beklemek zorunda kalmıştım. Şimdi buradaydı ve hazırdık.

Neredeyse fısıldadım; "Duramayız." Will ve Damon'ı kontrol edebilirdik. Her zaman etmiştik.

"Durmak istemiyorum" diye karşılık verip siyah gözlerini ona kilitledi. "Başına gelecek her şeyi hak ediyor. Ama demek istediğim; işler hiçbir zaman plana göre ilerlemez. Aklında bulunsun."

Yere koyduğum viski bardağını aldım ve kalanını kafama diktim. Dilimin arkası yandı, bardağı geri bırakırken boğazım sıkıştı.

Hatırlıyordum ama bunun hakkında endişelenmeyecektim. En sonunda biraz eğlenme vaktiydi.

"Neden gece ikide boya yapıyor?" diye sordu en sonunda ne yaptığını fark ederek.

Ona baktım ve hiçbir fikrim olmayarak başımı salladım. Belki Damon ve Will'in yan dairedeki kaçamağından sonra uyuyamamıştı.

Kai dudaklarını kıvırarak küçük bir gülümsemeyle ona baktı. "Büyümek yaramış ona, değil mi?" Sesi yumuşadı ama hâlâ tehditkârdı. "Güzel bir ten, hipnotize eden gözler ve dudaklar, sağlam bir vücut..."

Aynen.

Rika'nın Hollanda asıllı Güney Afrikalı annesi, kızının yarısı kadar güzel olan yüz ve vücudunu kullanarak para ve güç kazanmak için evlenmişti. Rika annesinin sarı saç ve mavi gözlerini, dudaklarını ve büyüleyici gülüşünü almış olabilirdi ama gerisi tamamen ona aitti.

Güneşte yanmış, parlak bir ten; yıllarca yaptığı eskrimle güçlenmiş biçimli bacaklar... Çok çekici ve tatlı görünüyordu ama gözlerinde hafif yaramazlık izleri vardı.

Bebek bir vampir gibi.

"Hey!" Will aşağıdan bağırdı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Hadi oynayalım!" Kai gülümseyip kollarını indirdi ve sahaya doğru döndü.

Ama ben tereddüt ettim, hâlâ uyarısını düşünüyordum.

Haklıydı. Damon ve Will fırsat kolluyor, öldürücü darbeyi vurmayı bekliyordu. Peki ya Kai?

O ne kadar ileri giderdi?

Kurallarımız, izlenmesi gereken bir yol vardı. Onun canını yakmayacaktık. Onu bitirecektik. Damon ve Will'in o kuralları çiğnemeye çalışacağını biliyordum, peki ya Kai? Her zamanki gibi devreye girer ve onları engeller miydi?

Yoksa bu kez peşlerinden mi giderdi?

"Ya sen?" diye sordum en sonunda onu durdurarak. "Hapishane seni değiştirdi mi?"

Ürkütücü bir sakinlikle bakarak döndü. "Sanırım göreceğiz."

Bölüm 5

Erika

Üç Yıl Önce

ARABA DÖNDÜ VE DÜZ BİR YOLDAN tümsekli olana geçince G serisi Mercedes'in içinde öne arkaya sallandım. Tekerlerin altındaki yer aniden daha gıcırtılı gelince çakıllı yola çıktığımızı anladım.

Dışarıda arabaların setleri patlarken ve korna sesleri duyduğumda bütün alayın birlikte olduğunu anladım. Durduk ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kapılar açıldı, motor durdu ve tüm yolcular dışarıda buluşurken etraf bağrışmalarla doldu.

Pencerelerden dışarıyı gözetleme dürtüme direnerek ve Michael'ın bir şey almak için arka kapıyı açmasına gerek kalmamasını umarak olduğum yerde kaldım. Ama birkaç dakika içinde konuşmalar ve kahkahalar azalmaya başladı ve sonra tamamen kayboldu.

Yavaşça kalktım ve başımı çok kaldırmadan pencereden dışarı baktım.

Bölgeyi tarayınca park yerindeki uzun ağaçları gördüm. Ortalık arabalar, kamyonetler ve arazi araçlarıyla doluydu. Ormanda olduğumuzu fark edip gözlerimi kıstım.

Neden buradaydık?

Ama arkamı döndüğümde hemen önümde dev bir taş yapı gördüm.

Başımı geriye yatırıp ormanda sonbahar ağaçlarının çıplak dallarının arasından kırık, cansız ve sessiz bir şekilde bakan eski, terk edilmiş kilisenin çatısını takip ettim.

Aziz Killian Katedrali. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ama yıllardır gazetelerde gördüğüm fotoğraflardan tanıyordum. Thunder Bay'in ilk kurulduğu 1700'lere dayanan eski bir sembol yapıydı.

Ancak 1938'de bir kasırga sonucu yapısal hasar alarak bir daha açılmamak üzere kapanmıştı.

Herkes içeri girmiş olmalıydı.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olarak bölgeye bir bakış daha attım ve hızla arka koltuğa tırmanarak kapılardan birini açıp dışarı fırladım.

Canlı ekim havası bacaklarıma çarptı, yerlere düşen kırılgan yaprakların çıplak ayak bileklerime sürtündüğünü hissettim. Üzerimde okul eteğim ve babetlerim vardı, bacaklarım tamamen çıplaktı ve tüm vücudum ürperdi.

Açıklıkta ilerleyip katedralin devasa ahşap kapılarının kapalı olduğunu gördüm ve köşeyi dönüp yan tarafa doğru gittim. Çimler yabani otlarla dolmuştu, temeldeki yerinden oynayıp kırılan taşlar katedral duvarları boyunca uzanıyordu.

Kırık vitray pencerelerden müzik yayıldı. Uzanıp pencere pervazının alt kısmını tuttum ve kilise duvarının dibine oyulmuş yaklaşık bir metre yükseklikteki kemerlerden birine çıktım. Kendimi yukarı çekip kiliseye dikkatle baktığımda hafifçe gülümsedim.

Vay canına.

Hoparlörler odanın etrafına yerleştirilmiş, alanı müzikle doldururken iki adam açık alanın ortasında yumruk yumruğa dövüşüyordu. Biri üstsüz ve maskesiz Kai'dı, etrafları onu ya da diğer çocuğu alkışlayan kız ve erkek öğrencilerle doluydu.

Kalabalığın rahatlığından ve rakibine vururken Kai'ın yüzündeki gülümsemeden *gerçek* bir dövüş olmadığını anladım.

Daha çok spor gibiydi.

Bangır bangır müzik çalarken ve küçük öğrenci grupları konuşarak, gülerek, biralarından içerek etrafta dolaşırken mabedin arkasındaki merdivenlerden inen birkaç kişi gördüm.

Böyle eski binaların bodrumu olur muydu? *Hayır,* diye düşündüm kendi kendime, Aziz Killian'da yeraltı mezarlıkları vardı. Bunu duymuştum.

Yukarı baktığımda üstteki geniş alanı fark ettim. Eski kilisenin balkon bölümü, bir zamanlar sunağın durduğu yere bakan bir yarım daire oluşturuyordu. Ahşap sıraların çoğu yerinden sökülmüş ve odanın etrafına yığılmış haldeyken, mumlukları ve süslü tasarımıyla orta çağ zamanlarını anımsatan eski dökme demir avize hâlâ aşağıda devam eden ve pek de kutsal olmayan kavga ve içki ahlaksızlıklarının üzerinde salınıyordu.

Miles Anderson'ı kız arkadaşıyla bir sırada sevişirken gördüm ve hemen başımı eğdim. İkisinden de hoşlanmıyordum ve beni görmelerini istemiyordum.

"Burada olmaman gerekiyor."

Gözlerim büyüdü, başımı sağa çevirdiğimde midem düğümlendi. Michael birkaç metre uzakta, çenesini kaldırmış, maskesinin arkasından bana bakıyordu.

Kalbimin hızlandığını hissederek pervazı kavradım. "Ben..." Konuşmaya başladım ama bir şey diyemeyecek kadar salak hissettim. Gelmemem gerektiğini biliyordum. "Görmek istedim."

Başını kaldırdı ama ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Keşke lanet maskeyi çıkarsaydı.

Nefesimi tutup arkamdan tırmanışını, pencere pervazını iki yanımdan kavrayıp siyah botlarını sağ ve solumdaki iki kemere yerleştirişini izledim.

Ne yapıyordu?

Vücudunun sıcaklığı sırtımı kapladı, başımı kaldırıp ona baktım. Kırık kilise camından benim gördüğüm şeye bakıyordu.

Yutkunup sonunda konuşmaya başladım. "Gitmemi istiyorsan –"

"Ben öyle bir şey mi dedim?"

Elindeki bira şişesini sıkan parmaklarını izlerken ağzımı kapattım. Çoğu basketbolcu gibi Michael'ın da elleri büyüktü ama boyuyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Benden neredeyse 30 santim uzundu, daha fazla uzamamasını umuyordum. Şimdiden ona başımı kaldırarak bakmam gerekiyordu.

Gözlerimi bir anlığına kapattım. Tek istediğim geriye yaslanıp rahatlamaktı ama kendimi tuttum. Bunun yerine tırnaklarımı taşa batırdım, kendimi ileriye bakmaya zorlayıp Kai'ın diğer çocuğu yere sermesini izledim. İkisi de beton zeminde kafes dövüşü yapar gibi güreşiyordu.

Michael birayı dudaklarına götürdü. Maskesini kaldırmış olmalıydı çünkü içtiğini duydum. Ama sonra şişeyi önümde görünce kaşlarım havaya kalktı.

Şaşkına dönerek sadece bir an tereddüt ettim ve şişeyi kaldırıp içerken gülümsememi kendime sakladım. Şişeyi dudaklarımın arasında tuttum, acı tadın dilime dolanmasına izin verdim ve sonra yutkundum.

Şişeyi geri vermeye çalıştığımda beni geçiştirdi. Beni kovmadığı için mutlu olarak rahatlayıp birkaç yudum daha aldım. Henüz kovmamıştı.

Mabedin arkasındaki karanlık girişe doğru giden öğrencileri işaret ederek "O kapı yeraltı mezarlıklarına gidiyor, değil mi?" diye sordum.

Şişeyi göğsümde tutup Michael'a baktım.

Başıyla onayladı.

Geri dönüp iki erkekle bir kızın gözden kaybolmasını izledim. "Aşağıda ne yapıyorlar?"

"Başka tür eğlencelerin peşindeler."

Kısa, şifreli cevabına sinirlenerek çenemi sıktım. İçeri girmek istiyordum.

Ama sonra küçük, sessiz bir kahkaha attığını duydum ve maskesinin kulağıma değdiğini, alçak sesinin kulağıma fısıldadığını duydum "Kimse seni tanımıyor, değil mi?"

Kaşlarımı çatıp ne demek istediğini merak ettim. Şişeyi ellerimden alıp pervaza koydu.

"Pek iyi bir kızsın, değil mi Rika? Annen için iyi bir kız, öğretmenlerin için iyi bir kız..." Devam etmeden önce duraksadı. "Dışarıdan bakınca iyi bir kızsın ama içeride kim olduğunu kimse bilmiyor, değil mi?"

Önüme bakarak dişlerimi sıktım.

Konuşurken sıcak nefesini ensemde hissettim "Ne izlemek istediğini biliyorum Rika" dedi dişlerinin arasından. "Beni izlemeyi sevdiğini biliyorum. Liseli kızlar bu kadar yaramaz olmamalı."

Gözlerim büyüdü ve derin bir nefes alarak kollarının arasından kurtulup yere atladım.

Otoparka doğru koşarken yüzüm utançtan yandı ama bir el aniden elimi yakaladı ve ters tarafa çekildim.

Boğazım korkuyla sıkışmış bir şekilde "Michael" dedim nefes nefese. "Bırak beni."

Bir adım yaklaştı. "Michael olduğumu nereden biliyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırdım, ona bakamayarak başımı eğdim. Gözlerim elimi tutan eline kaydı. Tenim alev alevdi, yanıyor mu yoksa donuyor mu, anlayamıyordum.

Yutkundum. "Sen gibi hissettiriyor."

Öne eğildi, zaten deli gibi atan kalbimi daha da hızlandırarak fısıldadı "Benim nasıl hissettirdiğimi bilmiyorsun."

Sonra uzanıp okul kravatımı tuttu, sertçe çekip gevşetirken ve başımın üzerinden çıkarırken vücudumu kendine çekti.

Soluk soluğa "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Ama cevap vermedi.

Gözlerimi kısıp kravatı çözmesini ve arkamdan dolaşıp gözlerimin üzerine tutmasını izledim.

Ama kravatı ittim ve dönüp ona baktım. "Neden?"

Neden gözbağına ihtiyacım vardı?

"Çünkü gözlerin kapalıyken daha fazla şey göreceksin" diye cevapladı.

Kravatımı gözlerimin etrafına bağlarken ve parmakları saçlarıma dokunurken hareketsiz kaldım.

Kravatı bıraktı ama göğsünü hâlâ sırtımda hissediyordum. Dengem bozularak biraz sallandım. Midemde kelebekler hissederken neredeyse gülümseyecektim.

"Michael?" dedim yavaşça.

Ama o hareketsiz kaldı.

Yoğun hislerden nefesim hızlandı. Serin deniz havası, ölmekte olan yapraklarla karışan baldıran otu ve kırmızı akçaağaçların kokusu, yanaklarımı üşüten hafif esintiyle birlikte üzerime geldi.

Meme uçlarım sertleşti, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Ne yapıyordu?

"Michael?" dedim daha da sessiz bir şekilde. Aptal gibi hissetmeye başlıyordum. Ama hâlâ bir şey dememişti.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı, eteğimin ucunu kavrayarak bacaklarımın arasındaki sıcaklıkla savaştım.

Yutkunup yavaşça arkamı döndüm ve ellerimi uzatarak göğsünü bulup avuçlarımı yerleştirdim.

"Beni korkutamazsın" dedim.

Elinin elimi alıp göğsünden ayırdığını hissettim. "Çoktan korkutuyorum."

Ve etrafımdan dönüp beni peşinden sürükledi. Birkaç adım ilerleyerek yanına geldim ve yabani otların, kayaların ve engebeli zeminin arasından geçerken tökezlememeye çalışarak kolunu tuttum.

Parmaklarımı elinin etrafında sıktım, avuçlarının sert derisi çok iyi hissettiriyordu.

Elleri geri kalanımda nasıl hissettirirdi?

Düşüncelerimi bölerek "Merdivenler var" diye uyardı. Yutkunup adım attım ve basamağı buldum.

Çıkmama yardım ederken "Hadi" diye teşvik etti. Birkaç adım sonra gözbağından gelen gün ışığı kaybolunca içeri girdiğimizi anladım.

Yılların ihmalinden gelen rutubetli yağmur ve çamur kokusu etrafımı sardı, çevremdeki seslerin yerlerini bulmaya çalışarak başımı çevirdim. Zeminin molozla dolu olduğunu fark edip yavaşça yürüyerek Michael'ı takip ettim.

Sol taraftan erkek bağırışları ve tezahüratları geldi. Bunu homurdanmalar ve inlemeler takip etti ve kavganın hâlâ devam ettiğini anladım.

Tutunmaya devam ederek Michael'ı takip ettim ama diğer elimi kaldırarak gözbağına dokundum. Görmemek, birinin üstüme gelip gelmediğini anlayamamak hoşuma gitmemişti. Herkes bana bakıyor gibi hissediyordum.

"Neden görmeme izin vermiyorsun?" diye sordum yanında durarak.

"Öylesi senin için daha mı heyecan verici olur?"

Göremesem bile başımı ona doğru çevirdim. "Gözlerimin bağlı olması senin için daha mı heyecan verici?"

Ama sonra sesimin ne kadar küstah çıktığına şaşırarak tekrar başımı çevirdim. Michael'ın etrafında her zaman gergin olmuştum, şimdi bunu ne kadar kolay söylediğime şoke olmuş, belki de biraz gururlanmıştım.

Ondan birkaç hızlı nefes geldiğini duydum ve kesin olarak söyleyemesem de güldüğünü düşündüm.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum." Elimi bıraktı, arkama geçerken omzuma sürtündüğünü hissettim. "Gözbağını gözünde tutup çıkarmamanı istiyorum. Birazdan döneceğim."

"Dönecek misin? Ne?" Bacaklarımda ürperti ve midemde bir düğümle kaşlarımı çattım.

Sırtımın ortasına dokunduğunu hissettim, nefesi şakaklarıma düştü. "Bana gücünün sınırlarını göster."

Ve sonra beni itti.

Nefesim kesilerek öne doğru tökezledim, hızla nefes alırken ayakkabılarım kir ve tozla dolu taş zeminde kaydı ve kollarımla öne uzanıp düşmemeye çalıştım.

"Ne–" derken nefesim kesildi. "Michael?" diye seslendim başımı iki yana çevirirken.

Hangi cehennemdeydi? Uzanıp bağı tuttum. Başlarım bu işe.

Ama sonra kelimeleri zihnimde tekrar canlanırken duraksadım. *Bana gücünün sınırlarını göster.*

Beni sınıyordu. Ya da benimle oynuyordu. Derin bir nefes alıp dikleştim.

Biraz daha bekleyebilirdim. *İyisin. Bunu yapabilirsin.* Henüz pes etmeyecektim.

Kavgadan gelen homurtular birkaç metre ötedeydi ve insanların konuşup güldüğünü duyabiliyordum. Bana mı yoksa kavgaya mı gülüyorlardı bilmiyordum ama utançtan saklanma isteğiyle yüzüm yandı. Sanki yüzlerce göz benim üzerimde, her hareketimi izliyordu.

Altdudağım titredi ve kollarımı uzattım, yakınımda biri olup olmadığını anlamaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kendimi açıkta hissediyordum ve bundan hoşlanmamıştım.

Sadece hissederek yolumu bulmaya çalışırken küçük adımlar attım.

Boğazımda hissettiğim ağlama hissini engelleyerek tekrar "Michael?" diye seslendim.

"Ah, siktir! diye bağırdı biri, kavgadan geldiğini tahmin ederek dinledim. İtişip kakışma ve yumruk sesi duydum, ardından tezahüratlar üzerimdeki geniş alanda yankılanarak çınladı.

Diğerleri gülerken "Vuuu!" diye bağırdı bir erkek sesi.

Pek uzak olmayan bir mesafeden birkaç kızın kıkırdadığını duydum ve yakınımda adım sesleri duyup nefesimi tuttum.

"Senin için ne planladıklarını bilmiyorum tatlım" diye dalga geçti bir kız "ama yine de kıskandım."

Bir başka kız güldü ve öfke tenimi ısıtırken gözbağının altından somurttum.

Sırtımı dikleştirdim ve sadece söküp atma arzusuyla tekrar gözbağına dokundum.

Ama direnerek kumaşı sıktım. Çıkarırsam kazanırdı. Michael çıkarmazdı, çünkü o umursamazdı. Kim bana bakıyor? Benim hakkımda mı fısıldıyorlar? Bana mı gülüyorlar? Michael umursamazdı.

Bunu yapabilirdim.

Nabzım hâlâ ensemde atarken ellerimi indirip omuzlarımı dikleştirdim.

Hiçbir sorun yoktu. Utanmıştım, kendime güvenmiyordum ve rahat değildim ama hepsi aklımın içindeydi.

Ta ki birinin omzuma sürtünerek kalçamı avuçladığını hissedip hareketsiz kalana dek. "Hımm, seni tanıyorum" dedi erkek sesi. "Rika Fane, Trevor'ın kız arkadaşı, değil mi?"

Hayır. Değil, diye düşündüm hemen.

Ama sonra ne derse desin başka bir anlamı varmış gibi gelen tehditkâr sesi tanıyarak dondum.

Damon.

"Erkeğin olmadan ne arıyorsun burada?" diye sataştı. "Ve kim bağladı seni böyle?"

Kollarım gerildi ve gözbağını yırtıp atmak istedim. Ben göremezken onun bana bakmasından hoşlanmamıştım.

Damon güvenilir değildi.

Hareketsiz kalarak yutkundum "Trevor erkek arkadaşım değil."

"Ne kötü. Benim olmayan şeylerle oynamayı severim."

Sonra parmakları altdudağıma sürtününce başımı çevirdim. "Kes şunu" dedim.

Ama eliyle ensemi yakalayıp beni kendine çekti. "Bazen Cristler'de kalıyorsun, değil mi?" dedi sessizce, nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Orada kendi odan var?"

Ellerimi göğsüne dayayıp onu itmeye çalıştım ama diğer eliyle kalçamı yakalayarak beni sabit tuttu.

"Damon!" Arkasından birinin bağırdığını duydum. "Siktir git ve kızı rahat bırak!"

Michael'ın sesi değildi.

Damon iç çekerek sıkılmış bir sesle meydan okudu. "İstediğim şeyi istediğim zaman alırım Kai, artık lisede değiliz."

Dişlerimi birbirine bastırarak ona karşı mücadele ettim ama iki kolunu çelik gibi belime doladı ve kulağıma fısıldadı.

"Bu gece odanı ziyaret etmeme ne dersin, ha?" Elleri popoma düştü, kıvranarak ittim ama çok güçlüydü.

"Bana kapıyı açacak mısın?" diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Başka şeyleri de açacak mısın?"

Sonra elleri aramıza girdi ve bacaklarımın arasına kayarak eteğimin üzerinden bana dokunmaya başladı. Çığlık attım ama ağzını ağzıma dayayarak sesimi kesti. Kıvranıp bağırırken nefes alamıyordum, sesim dudaklarının altında boğuldu.

Michael, hangi cehennemdesin?

Yumruklarımı göğsüne doğru bastırdım, altdudağını dişlerimin arasına aldım ve beni bırakıp geri çekilene kadar ısırdım.

"Siktir!" diye bağırdı. Nerede olduğunu ya da üzerime gelip gelmediğini bilmediğim için ellerimi uzatarak kesik kesik nefesler aldım.

Hafif bir esintiyle birinin geldiğini hissettim.

"Geri çekil dedim!" diye bağırdı Kai, sesi tam önümde gibi geliyordu.

"Beni ısırdı!" dedi Damon öfkeyle.

"Az bile yapmış!" diye cevapladı Kai sertçe. "Aşağı in ve biraz rahatla. Uzun bir gece olacak."

Uzanıp gözbağını tuttum, görmek istiyordum ama onun yerine ellerimi düşürüp sinirle yumruklarımı sıktım.

Kai "Sen iyi misin Rika?" diye sordu.

Arka arkaya nefesler aldım, vücudum baş dönmesiyle sallanıyordu.

Onu ısırmıştım. Aniden gülmek istedim. Ellerim karıncalandı, biraz daha güçlü hissederek doğruldum.

Kai "Havlayan köpek ısırmaz demek isterdim ama..." dedi ve devamını getirme gereği duymadı.

Evet. Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyorduk.

Nefes aldım, hafif ter kalıntılarının olduğu baş döndürücü vücut losyonunun kokusunu alıyordum. "İyiyim" diye cevapladım. "Teşekkürler."

Geri çekilip burada bir hedef gibi durmaktan bıkarak sağa döndüm.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yeraltı mezarlıklarına" diye cevap verdim.

"Gidemezsin."

Dudaklarımı bastırdım ve ona bakmak için başımı çevirdim. "Çocuk değilim ben. Anladın mı?"

"Evet, anladım." Sesinden eğlendiği belli oluyordu. "Ama yanlış tarafa gidiyorsun."

Beni omuzlarımdan tutup sağa doğru döndürdüğünü hisse-

derek hızlı bir nefes aldım. Utançtan yüzüm kızarırken "Ah" diye mırıldandım "Tamam. Teşekkürler."

Zor tuttuğunu anladığım kahkahasıyla kalınlaşan sesiyle "Sorun değil çocuk" dedi.

Ellerimi biraz ileri uzatıp tereddütlü bir adım attım. Hâlâ maskeyi çıkarmayarak Michael'ın kazanmasını reddediyordum. Ama sonra durup başımı çevirdim.

Bana Rika dediğini hatırlayarak "Adımı biliyorsun" dedim. Hatta Damon da adımı söylemişti.

"Evet." Kai arkamdan yaklaştı. "Neden bilmeyeyim ki?"

Neden bilmesin mi?

Neden bilsin ki? Bu çocuklarla daha önce hiç konuşmamıştım. Evinde çok fazla vakit geçirdiğimi düşünürsek Michael'ın *benden* haberdar olması mantıklıydı ama diğerlerinin beni fark ettiklerinden bile emin değildim.

"Eskrim yapıyorsun" dedi Kai "bir elmas servetinin varisisin ve doğduğundan beri Onur Listesi'ndesin."

Onun alaycılığını, Damon'ın ellerinden kurtulmaktan çok daha kolay bularak kendi kendime gülümsedim.

Arkamdan "Ve" diye devam etti sesini alçaltarak "geçen yaz 4 Temmuz pikniğinde harika bir siyah bikini giymiştin. Bakmam gerekenden daha uzun süre baktım."

Yanaklarım ânında kızardı. Ne dedi şimdi bu?

Kai Mori, Michael kadar yakışıklıydı ve kadınlar tarafından eşit derecede peşinden koşuluyordu. İstediği kişiyi elde edebilirdi. Bana ikinci kez dönüp bakması bile mantıklı değildi.

Bakmasını da ummamıştım hiç. O, Michael değildi tabii ki.

"Michael buraya gelmene izin vermemeliydi" diye uyardı Kai. "Ve bence oraya inmemelisin."

İstemsizce gülümsediğimi hissettim. "Biliyorum. Herkes bana aynı şeyi söylerdi."

Dönüp sessizce ekledim; "Michael hariç."

Ellerimi önümde birkaç santim uzatıp parmaklarımı açtım ve aşağıdan gelen müziğin donuk uğultusuna ve ulumalara doğru yavaşça ilerledim.

Tek başıma inmemeliydim.

Kai, Damon'ı oraya göndermişti ve tekrar bir şey deneyip denemeyeceğini bilmesem de onunla güvende olmadığımı biliyordum.

Michael beklememi, beni indireceğini söylemişti ama...

Ama içimdeki bir şey başkalarının insafında olmaktan nefret ediyordu. Takip etmek istemiyordum, beklemek istemiyordum ve merak etmek de istemiyordum. Tüm bunlar yularımı başka biri tutuyormuş gibi beni rahatsız ediyordu, kontrol edilmeyi sevmiyordum.

Dört Atlı'yla ilgili sevdiğim şey buydu. Her zaman kontrol onlardaydı ve her zaman görünürlerdi. Kendim yapabilecekken neden Michael'ı bekleyecektim ki?

Soğuk rüzgâr çıplak bacaklarıma çarptı ve yeraltı mezarlıklarının kapısından yukarı doğru süzülen toprak, su ve çürümüş ahşap kokusunu içime çektim. Yakındım.

Sonra biri uzattığım ellerimi yakaladı, ani bir nefes alarak ellerimi göğsüne yerleştirdim ve kapüşonlusunun yumuşak kumaşına tutundum.

"Michael?" Ellerimi yukarı kaldırarak omuzlarının neredeyse başımla aynı hizada olduğunu fark ettim. "Başından beri burada mıydın?"

Sessiz kaldı.

Kalp atışımı yavaşlatmaya çalışarak nefes alıp verdim. Bacaklarının ve gövdesinin tamamı neredeyse benim her santimimle aynı hizadaydı, tenim ısındı.

Geri adım attım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Başından beri buradaysan neden Damon'ın bana öyle davranmasına izin verdin?

"Neden gözbağını çıkarıp kaçmadın?"

Sırtımı dikleştirip omurgamı sertleştirdim. İstediği bu muydu? Pes edip kaçmam? Neden beni test ediyordu?

Önemli değildi. Nasıl öylece dikilip neler olduğunu görmesine rağmen müdahale etmezdi?

Kai durdurmak zorunda kalmıştı, bense düşünmüştüm ki Michael...

Yüzümün ısındığını görür korkusuyla başımı eğdim. Sanırım Michael'a gereğinden fazla değer yüklemiştim.

Sesimi duygusuz tutmaya çalışarak çenemi tekrar kaldırdım. "Bununla bir sorunun olmalıydı."

"Neden?" diye sertçe karşılık verdi. "Benim için kimsin ki?"

Yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Nefesi yanaklarıma düşerken "Sertleş" dedi fısıltıyla. "Sen kurban değilsin ve ben de senin kurtarıcın değilim. Üstesinden gelebildin. Hikâyenin sonu."

Sorunu neydi bunun? Benden ne istiyordu? Biraz endişelenmesini beklerdim. *Tanrım.*

Hayatımdaki bütün erkekler; babam, Noah, Bay Crist ve hatta Trevor, yürümeyi öğrenen bir bebekmişim gibi sürekli tepemdeydi. Endişeleri hiç umurumda olmamıştı, hatta bazen boğucu bulurdum ama Michael olsa... hoşuma gidebilirdi. Sadece bir kez bile olsa.

Parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırırken sesi yumuşadı. "İyi iş çıkardın. İyi hissettirdi mi? Karşılık vermek?"

Ses tonunda hafif bir eğlence sezip heyecanlandım.

Michael haklıydı. Kurban değildim ve günü kurtarmak için gelmesi benim hakkımda ne hissettiğine –bir şey hissediyorsa tabii– dair bir ipucu verecek olsa da hiçbir zaman kendi başına mücadele edemeyecek biri olmak istemediğim gerçeği değişmemişti.

Tabii ki iyi hissettirmişti.

Uzaklaştığını hissettim ama parmakları benimkilere kenetlendi.

"Demek aşağı inmek istiyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

Gerginliğime rağmen gülümsedim.

Kai'ın gösterdiği doğrultuda ilerlerken rehberlik etmesine izin verdim. Aşağıdaki derinliklerden bağırışlar yankılanıyordu, göğsümün beklentiyle yükseldiğini hissettim.

Gözbağının diğer tarafından gelen tüm ışıklar kayboldu, etrafımdaki hava soğudu, yoğunlaştı ve tıpkı bir mağara gibi toprak ve su kokusuyla doldu.

"Merdiven var" diye uyardı.

Adımlarımı hemen yavaşlattım. "Gözbağını çıkarabilir miyim o zaman?"

"Hayır."

Kaynayan öfkemi bastırıp diğer elimi uzatarak sağımdaki duvardaki sert ve yamuk taşları buldum. Spiral bir şekilde dönerek inerken Michael yavaşladı ve dikkatli bir şekilde yolumu bulmama izin verdi.

Ayakkabılarımın altındaki küçük taşlar ezildi; bacaklarım ürpererek bana gittikçe daha soğuk ve karanlık olduğunu hatırlattı.

Ve çevremdekilerden çok habersiz olduğumu...

Burada kimlerin olduğunu ve ne yaptıklarını bilmiyordum, ayrıca labirentte ne kadar aşağı indiğimize bakarsak çıkış yolumu da bulamayabilirdim.

Michael şu an elimi tutsa da arkamı kollamayacağını çok açık belli etmişti. Peki neden bunların hiçbiri durmak istememe neden olmuyordu?

Merdivenlerden dikkatli adımlarla inerek gittikçe daha derine ilerledik. Duvarlar daha da yaklaşıyormuş gibi hissettim. Derin bir nefes aldım, toprağın altındaki havanın ağırlığı tenime ağır bir battaniye gibi çökmüştü.

Michael bir adım daha attı ve onu takip ederek ilerleyip yanında durdum. Like a Storm'un *Love the Way You Hate Me* şarkısı çalıyordu, bütün tünelde hoparlörler olduğunu ve müziğin muhtemelen bütün odaları doldurduğunu anladım.

Ama sonra bir bağırış geldi ve tiz sesli inlemenin bana doğru geldiğini fark ederek başımı sağa çevirdim.

Susturulan fısıltıların duvarlardan döküldüğünü, inleme ve neflerin etrafımı doldurduğunu hissedip solumdan bağırmalar ve tezahüratlar geldiğini duyarak başımı diğer tarafa çevirdim.

Artık kaya yerine toprak hissederek ve yakalayabildiğim her sesi dinleyerek ayağımı yerlerde sürüdüm.

Bir kadının inlemesi duvarlara çarparak tünel boyunca yayıldı. Göğsüm daha hızlı inip kalkarken dudaklarımı yaladım.

Başka tür eğlenceler.

Michael elimi tutunca tenim karıncalandı. Kalın ve boğuk sesiyle "Ne kadar ileri gitmek istiyorsun peki?" diye sordu.

Kız tekrar bağırdı, sesi kafası iyi gibi geliyordu ve kahkahalarla inlemeler onu takip etti.

Dikkatimi bacaklarımın arasında oluşan sıcaklıktan çekmeye çalışarak avuçlarımı kalçalarımda aşağı yukarı sürttüm. Tanrım, o kıza neler oluyordu?

Elimi Michael'ın elinden çektim. *Ne kadar ileri giderdim?*

Ellerimi uzattım, seslere doğru ilerledim ve hiç durmak isteyecek miyim diye merak ederek başımı salladım.

Fotoğraflardan yeraltı mezarlıklarının kilisenin altında küçük tünel ve mahzen ya da oda kümeleri olduğunu biliyordum. Ondan davet ya da izin beklemeyecektim. Beni buraya indirmişti, zihnimle oynamak istemişti ama ben artık oynamıyordum. Kendim yapardım.

En sonunda bunu fark etmiş gibiydi. Kolumu tutarak beni geri çekti. Dengemi kaybederken küçük bir nefes verdim.

"Buradayken yanımda kalacaksın, anladın mı?"

Hareketsiz kalarak yutkundum. Birden yukarıda olduğundan daha koruyucu olmuştu. Neden?

Elimi tutup kibarca tünelde ileri doğru çekti. Bacaklarım titreyip duruyordu ama inlemeler ve derin erkek sesleri daha yakına geldikçe ensem ve yüzüm yanıyordu.

Michael köşeden dönerken beni de yanında götürdü. Emin olamıyordum ama bir kapıdan geçiyor olabilirdik. Hava aniden değişerek ter, açlık ve erkek kokmaya başladı. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki canım yanıyordu ve nefesimi yavaşlatamıyordum.

Genç bir kadının inlemeleri ve zevk dolu nefesleri odayı doldurdu ve çıkarma dürtüsü ağır basarak anında gözbağına dokundum.

Ama kendimi tuttum. Beni yukarı göndermesi için ona bir bahane vermek istemiyordum.

Elimi indirip Michael'ın beni odada daha ileri götürmesine izin verdim. En azından oda olduğunu düşünüyordum. İkimiz de seslere dönük durduk ve tüm yüzüm utançla ısındı. Burnum kapüşonlusunun koluna dokunarak başımı çevirdim.

"Ah, Tanrım" diye inledi bir erkek. "Siktir, çok iyi hissettiriyor. Hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim?"

Kızın zor nefes alırkenki seksi, şehvetli gülüşünü duydum ve odadan gelen onaylama ve kahkaha sesleriyle şok oldum.

Tüm erkeklerden. *Ah, Tanrım.*

Ağzımı şokla açarak Michael'a doğru sessizce konuştum. Her şeyi gördüğünü bilerek "Canını mı yakıyorlar?" diye sordum.

"Hayır."

İnlemeleri ve öpüşme seslerini, soluklanma ve hırıltıları dinleyerek dudaklarımı yaladım. Buradaki tek kız o muydu?

Tekrar seslere döndüm. "Onlar...?" Bilmek istediğim şeyi nasıl sormam gerektiğinden emin olamayarak sustum.

"Onlar ne?" Michael'ın kısık sesi alay eder gibiydi.

Sesinde duyduğum zevkten nefret ederek ağzımı açıp kapadım. Bana gülüyordu.

Boğazımı temizledim. "Onlar..." Yavaşça yaklaştım. "Düzüşüyorlar mı?" Bu kelimeyi çok nadir kullanırdım ama şu an uygun geliyordu.

Tenin tene çarparken çıkardığı sert ve hızlı ses, kızın ritimle uyumlu inlemeleriyle birlikte odayı doldurdu. Bacaklarımın arasında sıcaklığın arttığını hissederek boğazımdaki iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıktım.

Cevap vermeyince "Michael?" diye seslendim.

Ama hâlâ bir şey dememişti. Sol yanağım hararetli bir sıcaklıkla ısındı ve başımı ona çevirdim.

"Bana mı bakıyorsun?" diye fısıldadım.

"Evet."

Nefesim daha da sığlaştı ve hissettiğim onun teri mi yoksa benim terim mi emin olmayarak elinin içindeki elimi düzelttim.

"Neden?" diye sordum.

Cevap vermeden önce bir anlığına tereddüt etti. "Beni şaşırttın" dedi sessizce. "*Düzüşmek* kelimesini çok kullanır mısın?"

Omuzlarım çökmeye başladı. Çok mu kabaydım?

"Hayır" diye itiraf ettim başka tarafa bakarak. "Ben..."

Beni rahatlatarak "Ağzına yakışıyor Rika" diye sözümü kesti. "Daha sık kullan."

Heyecan derimin altına hücum etti. Talebini dikkate alır mıydım, emin değildim ama yine de sırıttım. Görmesi umurumda değildi.

Odadaki erkekler haykırmaya başladı. Ne olduğundan emin değildim ama daha da heyecanlı bir hal almıştı.

"Yapıyorlar, değil mi?" diye sordum tekrar ama bu defa Michael'ın onaylamasına pek ihtiyacım yoktu.

Kesik nefesler ve edepsiz konuşmalar yeterince açık etmediyse bile izleyicilerin hararetli enerjileri etrafımı sararken kızın ritimle uyumlu, daha hızlı ve daha gürültülü hale gelen seksi, tatlı iniltilerini başka bir şeyle karıştıramazdım. Ona neler olduğunu sadece hayal edebilirdim.

"İnsanlar neden onları izliyor?" diye sordum.

"Senin izlemek istemenle aynı nedenden" diye cevapladı. "Bu bizi heyecanlandırıyor."

Üzerine düşünerek durdum. İzlemek istiyor muydum?

Hayır.

Hayır, kızın onu izlemek isteyenlerin önünde sergilenmesini izlemek istemiyordum. Tüm bu erkeklerin –ve duyduğum seslerden anladığım kadarıyla birkaç kızın– onu özel olması gereken bir şey yaparken izlemelerini istemiyordum. Hayır, kızın ya da düzüştüğü erkeğin kim olduğunu bilmek istemiyordum, böylelikle okul koridorlarında onlarla her karşılaştığımda gördüğüm şeyi düşünmek zorunda kalmazdım.

Ama...

"Siktir" diye fısıldadı kız, sesi çok çaresiz ve zevk dolu geliyordu. "Ah, Tanrım. Daha sert."

Ama belki de Michael biraz haklıydı. Belki nasıl göründüğünü ve yüzüne yayılmış hislerini görmek istiyordum. Belki de onu izleyen erkekleri görmek istiyordum çünkü onları neyin tahrik ettiğini, gözlerindeki tutkuyu görmek istiyordum ve onlara baktığımda bunu bir ölçüde hissetmek istiyordum.

Belki de Michael'ı onu izlerken görmek istiyordum. Onda bir

ihtiyaç ve açlık olup olmadığını görmek, o kız olmanın ve Michael'ın gözlerini üstümde hissetmenin ne kadar seksi hissettireceğini görmek istiyordum...

Bir oda dolusu insan önünde düzüşmek istiyor muydum? Hayır. Asla.

Ama göz bağından kurtulmak ve henüz tecrübe etmediğim şeyin bir kısmını görmek istiyordum. Kızın aracılığıyla bunu yaşamak ve ne hissettiğini hayal etmek istiyordum.

Üzerimde Michael'ın ellerini hayal etmek istiyordum.

Klitorisim seğirmeye başladı ve Michael'a yaslanma arzumu bastırarak altdudağımı ısırdım.

Michael yanımda alçak bir sesle "Seks gereksiz bir ihtiyaç Rika" dedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Fazlasını yapamayacak kadar bunalmış bir şekilde başımı iki yana salladım.

"Hayatta kalmak için sekse ihtiyacımız yok ama yaşamak için var" diye açıkladı. "Muhteşem bir şey ve hayatta beş duyunun da mutlak zirvede olduğu nadir anlardan biri."

Koluma sürtündüğünü hissettim ve göğsünün sıcaklığının sırtımı örtmesiyle arkama geçtiğini anladım.

Hâlâ bana dokunmuyordu; "Kızı görüyorlar" diye fısıldadı kulağıma "çocuk onu sikerken o güzel vücudun hareket edişini ve nefes nefese kalışını görüyorlar."

Yumruklarımı eteğimin ucunda sıkarak daha hızlı nefes aldım.

"İnlemelerini duyuyorlar" diye devam etti "ve bu müzik gibi, çünkü şu an başına gelen her şeyi çok sevdiğini gösteriyor. Çocuk onun tenini koklayabiliyor, terini hissedebiliyor ve ağzının tadına bakabiliyor."

Arkama dayanıp göğsünü bana bastırdı ama hâlâ ellerini hissedemiyordum. Gözbağının arkasında gözlerimi sıktım. *Dokun bana.*

Michael'ın şehvetli sesi kulağımın üstünde "Çocuğun vücudu için bir ziyafet" diye soludu "ve bu, paradan sonra seksin dünyayı yönetmesinin nedeni Rika. Bu yüzden izliyorlar. Bu yüzden izlemek istiyorsun. Sadece bir saatliğine bile olsa birinin sana öyle sahip olmasıyla, hiçbir şey yarışamaz."

Konuşmak için yavaşça başımı çevirdim. "Peki ya aşk?" diye meydan okudum. "Seksten daha iyi değil mi?"

"Hiç seks yaptın mı?"

"Hiç âşık oldun mu?" diye cevapladım.

Sessiz kaldı, yine aklımla mı oynuyor yoksa evet demek istemiyor mu merak ettim. İkinci seçeneği yok sayarak birincisine inanmak istedim. Lütfen daha önce kimseye âşık olmadığını söylesin. Ya da daha kötüsü, şu an âşık olmadığını.

Tekrar yanıma geldiğini hissettim, sıcaklığının kaybıyla ürpertiler tüm vücuduma yayıldı.

"İnsanların öğrenmesinden korkmuyor mu?" diye sordum sessizce. "Okulda falan?"

"Sence korkmalı mı?"

Yani, ben korkardım. Tecrübesiz olabilirdim ama bu masum olduğum anlamına gelmiyordu. Gecenin karanlığında, kapalı kapılar ardından ya da olayın heyecanına kapılarak yapılan şeyler sabahları, açıkta ve sağlam kafayla çok daha farklı görünürdü. Evet, istediğimiz şeyler, hissettiğimiz dürtüler vardı ama bu tutkular ile hareket etmek her zaman kabul etmek istemediğimiz sonuçlar da doğururdu. Belki de bunların arasında kabul etmek zorunda olmadığımız sonuçlar da vardı ama yine de varlardı.

Kız, her kim olursa olsun, kendi kurallarına göre hareket ediyordu ama cezasını başkalarınınkine göre çekerdi.

Bu da berbat bir şeydi.

Belki de Michael'ın *görmemi* istediği şey buydu. Burada, karanlıkta, onunla bir yeraltı mezarlığında farklı bir gerçekliğin tadını almıştım. Tabu olan tek şeyin kurallar olduğu ve insanların özgür oldukları bir ortamda yapmaya cesaret ettikleri her şeyi gördüğüm bir gerçekliğin.

Uzanıp parmaklarımı çıkarmaya hazır bir şekilde gözlerimin etrafına sabitlenmiş kravatın altına geçirdim ama o, elimi tutup yüzümden çekti.

Başımı çevirip ona doğru konuştum. "Görmek istiyorum."

"Hayır."

İç çekip kızın nefesinin daha hızlı ve sesli hale geldiğini duyarak

tekrar önüme döndüm. Konuşmak için başımı ona doğru çevirerek "Çok küçük olduğumu düşünüyorsun" dedim. "Ama değilim.

"Ben öyle bir şey mi söyledim?" diye patladı, sesi aniden sertleşmişti. "Ağzıma laflar tıkıştırıp duruyorsun.

"O zaman neden buraya gelmeme izin verdin?"

Durdu ve sonra düz bir tonla cevapladı "Ben kimim ki senden bir şey esirgeyeyim?"

Öfke vücudumdaki tüm kaslara sızarken kısa bir nefes aldım. "Belirsiz cevaplarından bıktım" diye patladım. "Neden buraya gelmeme izin verdin?"

Benden ne istiyordu? Neden hem her istediğimi yapabilir ve sorunların üstesinden kendim gelebilirim diye baskı yapıyor hem de hâlâ beni dizginlemeye çalışıyordu?

Kendisi bile ne yaptığının farkında mıydı?

Başlarım böyle işe. Onun iznine ihtiyacım yoktu.

Uzanıp bağı söküp attım. Ama odaya ve başlangıçta istediğim gibi sergilenen gösteriye bakmak yerine hızla arkamı döndüm ve doğrudan önünde durup yukarı baktım.

Kalbimin korkuyla çarpmasına neden olan kıpkırmızı maskesinin ardında görünen tek şey ela gözleriydi, kırpılmadan veya tepki vermeden benimkilere kilitlenmişti.

Gözlerinde duygu kırıntıları arayarak "Neden beni buraya getirdin?" diye sordum tekrar. "Komik olacağını mı düşündün? Kaçıp gitmeden önce beni ne kadar zorlayabileceğini görerek zevk mi alacaktın?"

Ama o, öylece durdu. Konuşmadı, hareket etmedi, nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Bir makineydi.

Gözlerimin arkasına yerleşen bir acıyla başımı salladım. Yıllarca bana bakmasını ve sonunda beni görmesini bekledikten sonra, bana bir şey vermişti –tek bir günün sadece bir kısmını– ve şimdi sanki önünde duran bir hiçmiş gibi onu geri almıştı. Transparandım ve zerre kadar önemim yoktu. Aklından neler geçtiğini bilmiyordum ve en sonunda asla bilmeyeceğimi fark etmiştim.

O, dudaklarımın titrediğini görmeden döndüm ve "Kendi yolumu bulurum" diyerek kapıya doğru ilerledim.

Fakat sonra kolumu yakaladı ve beni geri çekti, göğsüne çarparken nefesim kesildi.

"Gitme." Sesi titriyordu.

Gözlerimde yaşlar birikti ve bizi sağ tarafa, boş olan başka bir karanlık odaya doğru yürütürken bir kolunu göğsüme dolayıp beni göğsüne yapıştırdı.

Etrafıma baksam da tek ışık diğer odadaki mumlardan geldiği için hiçbir şey göremiyordum.

"Michael, dur" diye soluklandım. Her şey çok hızlı oluyordu. Ne yapıyordu?

Bizi odanın diğer tarafına yürüttü, beni itmesini durdurmak için topuklarımı yere gömdüm ama çok geçti. Göğsüm taşla buluşarak duvara bastırılmıştım ve ânında bir şeyin ayağıma çarptığını hissettim. Sırtıma yaslandı, yere baktığımda kırmızı maskesinin yerde olduğunu gördüm.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama kollarını göğsümün etrafında sıktığını ve nefesinin boynuma, yaramın üstüne düştüğünü hissedince dondum. Tenim yanarken ve başım zevkle dönerken gözlerimin kapanmasına izin vererek nefes almayı bıraktım. Beni kendiyle duvar arasında hapsederken yüzü ve dudakları tenime sokuldu ama daha fazla hareket etmedi. Öpüşme yok, okşama yok, sadece tenime doğru nefes alıp verirken öylece tutuyordu.

Gergin sesiyle kulağıma "Neden burada olduğunu bilmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Buradasın çünkü sen de benim gibisin Rika. Buradasın, çünkü bize ne yapmamız gerektiğini söyleyen ve bizi bir kutuda tutmaya çalışan yeterince insan var."

Konuşurken dudakları boynumu sıyırıp geçiyordu. "İstediğimiz şeyin yanlış ve özgürlüğün kirli olduğunu söylüyorlar bize. Kaosu, deliliği ve sikişmeyi çirkin görüyorlar ve büyüdükçe kutu daha da küçülüyor. Şimdiden etrafını sardığını hissediyorsun, değil mi?"

Ciğerlerim sıkıştı, sonunda kendimi nefes almaya zorladım. Elleri duvardan düştü ve boynumun ön tarafını kavrayarak kendisine doğru çekti.

"Ben açım Rika" dedi, sert vücudunu sırtıma bastırdı, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu. "Sahip olamayacağımı söyledikleri her şeyi istiyorum ve bu açlığı sende de görüyorum."

Karanlıkta yüzünün hatlarını seçmeye çalışarak gözlerimi kaldırdım. Ama tek görebildiğim burnunun düz çıkıntısı ve güçlü çenesiydi.

"Bizi değiştirmeye çalışan çok fazla insan var" diye devam etti "ama kendimiz olmamızı isteyen yeterince insan yok. Bir keresinde biri benim bunu görmemi sağlamıştı, ben de senin için aynısını yapmak istedim."

Kalbim hızla atarken ama neredeyse mutluluktan ağlamak üzereyken ona baktım. Biliyordu. Her şeyden çok istediğim şeyi anlıyordu.

Özgürlük.

"Olduğun kişiyi kabullen" diye emretti. "Ve özür dileme. Anladın mı? Ya ona sahip çıkarsın ya da o sana sahip olur."

Tüm vücudum rahatladı. Hayatımda ilk kez birisi bana istediğim şeyi istemenin sorun olmadığını söylemişti. Belaya bulaşmamı ve korkusuzca içine dalmayı.

Ölmeden önce birazcık eğlenmeyi.

Ellerimi duvardan indirip yavaşça arkamı dönerken belimdeki kollarının hareket etmeme izin vermek için biraz gevşediğini hissettim.

"Bana vermek istediğin tek şey bu mu?" diye sordum sessizce.

Başını eğdi, sıcaklığı ve kokusu sadece birkaç santim ötemdeydi.

"Daha fazlasına hazır olduğunu sanmıyorum" dedi alçak bir sesle.

Parmak uçlarının eteğimi de yukarı çekerek kalçama doğru hareket ettiğini hissedince nefesim tekledi. Parmakları bacaklarımın kalçamla buluştuğu özel kıvrımda gezindi, kapüşonlusuna asılarak inledim.

Bana sahip olduğun her şeyi ver.

"Rika!"

Adımı duyunca ani bir nefes alıp dikleştim.

Kim... Michael'ın etrafından bakarak görmeye çalıştım ama çok uzundu ve beni kuşatıyordu.

Tam önümde duruyor ve parmaklarının leğen kemiğimin üzerinde oyalanmasına izin veriyordu, hareket etmeye niyeti yok gibiydi.

Ama bir an sonra ellerini indirdi ve dönüp arkasında kim olduğunu görmem için alan verdi.

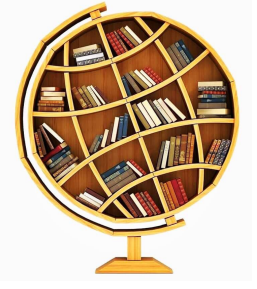
Trevor iki oda arasındaki kapı aralığında duruyordu, muhtemelen buraya gelmeden önce diğer taraftaki halk gösterisine tanık olmuştu.

Hâlâ okul üniforması, açık mavi *oxford* ayakkabıları ve lacivert yeşil kravatıyla hâkî pantolonu üzerindeydi.

"Rika, ne yaptığını sanıyorsun?" İçeri dalıp elimi tuttu ve beni kendi yanına çekerken dengemi bozdu. "Annen endişeden delirdi. Seni eve götüreceğim."

Ama ben bir şey deme fırsatı bulamadan Michael'a yaklaştı. "Ve sen, ondan uzak dur" diye emretti. "Burada onlarca başka kız var. O senin oyuncağın değil."

Trevor, Michael'ın cevap vermesini beklemeden elimi sıktı ve beni kapıya doğru çekti. Geriye dönüp Michael gitmemi izlerken gözlerine son bir kez baktım.

Bölüm 6

Günümüz

TELEFONUMUN TİTREŞİMİYLE GÖZLERİMİ AÇTIM. Başımın arkasına uzanıp komodinin üzerinde el yordamıyla telefonu ararken alçak sesle inledim. Yakalayıp kablosunu çıkardım ve ekranı kaldırıp aramayı kaçırdığımı görürken esnedim.

Hatta üç arama kaçırmıştım. Trevor, Noah ve Bayan Crist.

Tanrım. Neden bu kadar erken? Ama sonra tekrar göz kırptım, sağ üst köşedeki saati görünce gözlerim büyüdü.

Saat on olmuştu!

"Siktir!" diyerek soluklanarak başımı kanepeden kaldırdım. "Lanet olsun!"

Duş almaya vaktim kalmadığını bilerek ayağa kalktım. Şu an danışmanımla buluşmuş olmam gerekiyordu.

Lanet olsun! Geç kalmaktan nefret ediyordum.

Koridora fırladım ama sonra önümdeki devasa kırmızı lekeyi görünce aniden durdum ve dün gece ne yaptığımı hatırladım.

Bu yüzden çok geç kalmıştım. Doğrulup boyadığım ve dekore ettiğim duvara baktım.

Michael çıktıktan sonra o kadar sinirlenmiştim ki kriz geçirmiştim. Ama ağlayan, çığlık atan ve yerlere vuran bir çocuk olmak yerine boya yapmış, çalışmış ve kendimi yormuştum. Duvar rengini değiştirme iznim olup olmadığından bile emin değildim ama umurumda değildi.

Michael'ın hayatımdaki insanların insafına kaldığıma ve ne kadar kırılgan olduğuma dair kendini beğenmiş varsayımları içime işlemişti ve bir şeyleri değiştirmem gerekiyordu. Belki de hâlâ naif ve tecrübesiz bir öğrenci olduğumu düşünüyordu ama beni zannettiği kadar bozamamıştı.

Umarım bugün onu görmezdim. Ya da hatta düzenli olarak görmezdim.

Bana Noel'i, elmaları, gülleri ve çocukken gördüğüm akçaağaçları hatırlatan renge baktım. Ateşi, saç kurdelesini ve annemin gece elbiselerini.

Ayrıca yanımda getirdiğim birkaç fotoğrafı ve Şam bıçağını da duvara asmıştım. Atlılar'ın birinden geldiği şüphesini kafamdan atamıyordum. Ya da hepsinden birden. Gizemli hediye ve Thunder Bay'de aniden görünmeleri fazla tesadüfiydi.

Ama neden bana bunu bıraksınlar ki? Ve Michael'ın bununla bir bağlantısı var mıydı?

Telefonuma sesli mesaj bildirimi geldi ve saati hatırlayarak gözlerimi kırpıştırdım.

Lanet olsun.

Odama koşup bir şeyler giyindim ve saçımı atkuyruğu şeklinde topladım.

Kahverengi deri okul çantamı, cüzdanımı ve telefonumu kaparak daireden çıktım ve koridorun sonundaki diğer teras katına bir bakış atarak asansöre koştum.

Dün gece Michael gittikten sonra başka ses duymamıştım ama birileri o eve girmişti. Bugün yöneticiyi yakalamaya çalışmam gerekecekti. Güvende hissetmiyordum, özellikle de merdiven boşluğunda kovalandıktan sonra.

Asansörden çıkarken Bay Patterson "Günaydın Bayan Fane" diye selam verdi.

Resepsiyon masasını geçip döner kapılardan çıkarken "Günaydın" diye seslenip hafifçe gülümsedim.

Kaldırıma çıkar çıkmaz şehrin koşuşturmacasına ve gürültüsüne kapıldım. İnsanlar işe gidip geliyor ya da günlük işlerini yapıyor, daha yavaş yayaların etrafından dolaşarak hızla geçiyor ve taksi kornalarının ve ıslıklarının yaygarası arasında karşıdan karşıya geçiyorlardı.

Tepedeki bulutlar alçak ve koyu, mor bir tonla dumanlı görünüyordu. Ağustos sonu olmasına rağmen hava serindi. Toprak kokusunu içime çektim, gerçi etrafım tuğla ve betonla kaplıydı. Sağa dönüp Trinity Üniversitesi'ne doğru aceleyle yürüdüm.

Deli gibi özür diledikten sonra danışmanımı, beni randevularının arasına sıkıştırmaya ikna edebildim ve programımın yanı sıra uzun vadeli planımı da kararlaştırabildik. Dersler birkaç gün içinde başlayacaktı, bu yüzden onunla görüşmek ve eğitim yılına doğru başlamak beni çok rahatlatmıştı.

Sonrasında okuma listeme eklenen birkaç kitap için kitapçıya gittim, kahve aldım ve etrafı dolaşıp dükkânların, olağandışı soğuk günün, karanlık şehrin güzelliğinin tadını çıkardım.

Buraya bayılmıştım.

Bu canlı metropol sanat kültürü, kütüphaneleri ve müzeleriyle rakipsizdi.

Restoranlarda sunulan yemek çeşitliliği en seçici müşterilerin bile hoşuna giderdi. Kaldırım kenarlarındaki ağaçları ve çiçekleri takdir etmekten kendinizi alamazdınız. Gerçekten büyüleyici ve eşsizdi.

Ama karanlık bir çekiciliği de vardı.

Uzun gökdelenlerin ışığı kesmesi. Parktaki ağaç örtüsünün etrafınızı mağara benzeri bir kubbeyle çevrelemesi, yeşil çimleri neredeyse siyaha çevirmesi. Sessiz patikaların sabahın erken saatlerinde siste kaybolması, orada ne olduğunu merak ettirmesi, çünkü asla bakacak cesarette olmadığınızı bilmeniz. Galiba çocukken ziyaret ettiğimde Meridian'ın en sevdiğim şeyi karanlık tarafıydı.

Bacağımda telefonumun titrediğini hissettim, kaldırımda dolanırken çantama uzanıp telefonumu çıkardım.

Tanımadığım bir numara görünce, muhtemelen kim olduğunu tahmin ederek derin bir nefes aldım.

Trevor'ın akademide telefon kullanma izni yoktu, bu yüzden garip numaranın kullan at telefonu olduğunu tahmin ettim. Harp okulu yaz taliminde bunu sık sık tecrübe etmiştim.

"Sen misin, Deniz Subay Adayı?" diye cevapladım alay etmeye çalışarak. Trevor'ı muhtemelen hayatım boyunca zaman zaman görecektim –ailelerimiz çok yakındı– ve aramızın iyi olmasını istiyordum.

Sesi partide olduğundan çok daha rahatlamış geliyordu. "Büyük şehirdeki ilk günün nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Harika." Kahve kabımı yanından geçtiğim çöp kutusuna attım ve yürümeye devam ettim. "Az önce kitaplarımın geri kalanını almak için kitapçıdaydım."

"Güzel, peki dairen nasıl?"

Hafifçe gülerek başımı salladım. "Büyük. Eminim bunu biliyorsundur. Anneni çok seviyorum Trevor ama bundan uzak durabilirdi hani."

"Neden bahsediyorsun?"

"Daire ailenin binasında ya..." diye ipucu verdim.

Michael'ı göreceğimi varsaydığına göre bilgisi olmalıydı. "Ne demek ailemin binasında?" Sesi sertleşti.

"Delcour" dedim. "Crist binası olduğunu bilmiyordum."

"Siktir" diye bağırdı. "Delcour'da mı yaşıyorsun? Neden söylemedin bana?"

Cevap vermedim, onun için neden önemli olduğunu anlayamamıştım. Yaz boyunca sadece bir daire bulduğumu söylemiştim ama detayları paylaşmamıştım. O da sormamıştı.

Delcour'la ilgili bir sorun mu vardı? Orada yaşamak için tongaya düşürülmüş olmam dışında?

"Rika" diye başladı Trevor, sesi sert geliyordu. "Başka bir yer bul."

"Neden?"

"Çünkü orada olmanı istemiyorum."

"Neden?" diye bastırdım tekrar.

Ailesi o daireyi kiralamam için kendi binaları olduğunu söylemeden beni kandırmıştı, şimdi de Trevor çıkmamı emrediyordu. Ne yapacağımı söyleyen yeterince insan vardı.

"Gerçekten soruyor musun?" diye patladı. "Eşyalarını al ve başka bir yer bulana kadar otelde kal. Ciddiyim. Delcour'da kalmıyorsun."

Ağzım hafifçe açık, lanet sorununun ne olduğunu anlamayarak öylece dikildim. Delcour ailesine aitti. Neden orada kalmamı *istemesin* ki? Böyle emirler yağdırarak ne yaptığını düşünüyordu? Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

"Bak" dedim sesimi sakin tutarak "neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama güvenliği harika. Ben de bunu planlamıyordum ama okul iki gün içinde başlıyor. Derslerin ortasındayken taşınmak istemiyorum."

Özellikle de mecbur değilsem.

"Orada olmanı istemiyorum" diye tekrarladı emrini. "Anlıyor musun?"

Dişlerimi sıktım. "Hayır" dedim dişlerimin arasından. "Anlamıyorum, çünkü açıklamıyorsun. Ve son kontrol ettiğimde babam değildin."

Diğer taraftan acı gülüşünü duydum. "Bunu sen planladın, değil mi? Ne yaptığını çok iyi biliyordun."

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama artık umurumda değildi. "Taşınmıyorum. İstemiyorum."

"Hayır. İstemezsin tabii."

"Bu ne demek şimdi?" diye bağırdım.

Ama sonra telefonum tekrar öttü ve kulağımdan çektiğimde *aramanın sonlandığını* gördüm. Bunalmış bir şekilde başımı eğdim. Neydi şimdi bu?

Trevor neden Delcour'da kalmamı istemiyordu? Meridian'dan nefret ediyordu ama Delcour'un bununla ne ilgisi vardı?

Ama sonra farkına vardım, gözlerimi kapatıp başımı kaldırdım.

Michael. Trevor, Michael'dan nefret ediyordu ve Michael Delcour'daydı. Onu etrafımda istemiyordu.

Ama Michael evdeyken benimle muhatap olmuyorsa burada neden farklı olsun ki? Hatta dün gece karşılaşmasaydık büyük ihtimalle Delcour'da yaşadığını bilmezdim bile. Onu düzenli olarak göreceğimi düşünmek için hiçbir sebebim yoktu.

İç çekip parmaklarımı alnımda gezdirerek biriken teri sildim. Tartışma beni sinirlendirmişti.

Üstelik enerji fazla gelmişti.

Telefonu aldım, avucumda bir kılıcın kabzasını ve bacaklarımda hareket etmek için yanan ateşi hissediyordum. Açıp arama motoruna "eskrim kulüpleri" yazdım.

"MERHABA." Hunter-Bailey'nin resepsiyonuna yaklaştım, görevlinin başı hızla kalktı. "İnternette eskrim kulübünüz olduğunu gördüm, açık müsabaka geceleriniz var mı öğrenmek istedim."

Kaşlarını çattı, kafası karışmış görünüyordu. "Anlamadım?"

Huzursuzlukla kıpırdandım. Hunter-Bailey'nin özel dersler ve grup antrenmanları için geniş bir alan ile eyaletteki en aktif eskrim kulüplerinden birine sahip olduğu biliniyordu. Ayrıca şehirde eskrim sunan tek yerdi.

Tesis, alışık olduğum Thunder Bay Dinlenme Merkezi'nden biraz daha yoğundu gerçi. Masif kilimler parke zeminleri süslerken, merdivenler ve tüm mobilyalar koyu renkli ahşaptan oluşuyordu. Döşemeler orman yeşili, siyah ve gece mavisi gibi koyu tonlarda tutulmuştu ve mekân eski, karanlık ve oldukça erkeksiydi. İçeri girdiğimde süslü mermer kubbeli tavanı ve vitray pencereleri de fark etmiştim.

Takım elbiseli genç adama bakarak "Eskrim" diye açıkladım. "Bir kulüp arıyorum. Gerekirse üyelik de alabilirim."

Derslere pek ihtiyacım yoktu. Neredeyse hayatım boyunca eğitim almıştım. Ama diğer eskrimcilerle tanışmak, antrenman maçları için eşleşme ve birkaç arkadaş edinmeyi çok isterdim.

Ama adam bana Japonca konuşuyormuşum gibi bakıyordu.

Derin bir ses "Rika" diye seslendi ve başımı çevirdiğimde Michael'ın ön kapıdan bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Burada ne arıyordu?

Bana yaklaştı. Bol bir kot pantolon ve lacivert bir tişört giymişti, giydiği her şey her zaman göğsünü, kollarını ve boyunu ortaya çıkarıyordu. Omzundan bir spor çantası ve üzerinde siyah bir kazak sarkıyordu.

"Ne istiyorsun?" Ses tonu sertti.

Ağzımı açtım. "Ben... şey–"

Görevli araya girerek "Bu genç hanımı tanıyor musunuz Bay Crist?" diye sordu.

Michael bana baktı, karşılaştığımız için çok da mutlu görünmüyordu. "Evet."

Görevli boğazını temizledi. "Kendisi eskrim kulübümüze katılmak istiyor efendim."

Michael'ın ağzının kenarı yukarı kıvrıldı ve görevliye başını salladı. "Ben ilgilenirim."

Görevlinin arkaya doğru gözden kaybolup bizi sessiz alanda yalnız bırakmasını izledim. Arkamdaki kapalı kapılardan sesler geliyordu.

Omuz çantamın göğsümün üstünde kalan sapını tuttum. "Eskrim yaptığını bilmiyordum."

"Sana eskrim yaptığımı düşündüren ne?"

Etrafıma bakıp bulunduğumuz yeri işaret ettim. "Yani, eskrim kulübündesin."

Eğleniyor gibi görünerek "Hayır" dedi. "Bir Centilmenler Kulübü'ndeyim."

Centilmenler Kulübü. Striptiz kulübü gibi mi?

Ama etrafıma bakınca burada direk dansçıları, özel odalar ya da kucak dansları yapıldığına dair bir belirti göremedim.

Hunter Baily saf, zarif ve eskiydi, tıpkı sessiz olman ve hiçbir şeye dokunmaman gerektiği söylenen bir müze gibi.

Afallamış bir halde başımı salladım. "Kafam karıştı. Ne demek istiyorsun?"

İç çekip başını kaldırarak bana sabrı tükeniyormuş gibi baktı.

"Burası Hunter-Bailey, özel bir erkek kulübü Rika" diye açıkladı. "Erkeklerin, canlarını sıkan tüm insanlardan uzakta spor yapmak, yüzmek, ter atmak, içmek ve saçmalamak için gittikleri bir yer."

Canlarını sıkan mı? "Kadınlar gibi mi?" diye tahmin ettim.

Başını hafifçe eğip çantasının askısını tutarak bana baktı.

"Yani..." önce etrafıma, sonra tekrar ona baktım "kadınların buraya girmesi yasak mı?"

"Evet."

Gözlerimi devirdim. "Bu çok saçma."

Görevlinin bana öyle bakması bu yüzdendi demek. Neden kapıya *Kadınlar Giremez* tabelası asmıyorlardı o zaman?

Ama... Sanırım bu sadece kadınların daha çok gelmek istemelerine neden olurdu.

Michael bir adım yaklaştı. "Kadınlar *Kızlar Gecesi* yapmak istediğinde ya da spor salonlarında kendilerine özel alan istediğinde sorun yok ama bir erkek kendi alanı olsun istediğinde mi eski kafalı oluyor?"

Ela gözlerine baktım, gözlerindeki altın kehribar sanki benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Haklıydı ve bunu biliyordu. Erkeklerin kendi alanlarını istemesi sorun değildi. Zararı yoktu. Ayıp değildi.

Ama zevk aldığım bir şey sunmaları ve dışlanmam beni kızdırmıştı.

Omuz silktim. "Sadece eskrim yapmak istemiştim ve bu şehirde tesisler sınırlı, yani..."

Düz bir şekilde "Kendi kulübünüz olacak kadar kadın bununla ilgilenmediği için üzgünüm" diye cevapladı, sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Yağmur yağıyor. Delcour'a götürmemi ister misin?"

Bakışlarımı indirip omuzlarındaki küçük, koyu lekeleri fark ettim. Yağmur ben içeri girdikten sonra başlamış olmalıydı.

Net bir şekilde benden kurtulmaya çalıştığını anlayarak başımı iki yana salladım.

"İyi." Etrafımdan dolanarak ahşap çift kapıya doğru yöneldi, ben de gitmeye hazır bir şekilde bir adım attım. Ama sonra bir antika dolabının üstündeki kitap yığınının üzerinde duran kasketi gördüm.

Gülümseyip altdudağımı ısırdım çünkü kendime engel olamıyordum. Tereddüt etmeden çantamı yere atıp koşturdum ve kaskeți kaptım, sonra kafama geçirip basamakları ikişer ikişer çıkarak merdivenlerden koştum. Atkuyruğumu şapkanın altına sokup saçlarımı sakladım.

"Erika!" Michael arkamdan bağırdı.

Ama durmadım. Kalbim hızla atıyordu, adrenalinden uyuşan yumruklarımı sıktım. İkinci kata ulaştığımda köşeyi döndüm, dağılan saçları hızla başlığın altına sıkıştırdım ve koridorda hızla ilerledim.

Arkamdan merdivenlerin gıcırdadığını duydum. Arkama baksam da Michael'ı göremedim ama ayak sesleri peşimden geliyordu.

Lanet olsun. Yıllar önce beni yeraltı mezarlıklarında bulduğu zamanı hatırlayarak neredeyse güldüm. Sanırım o zaman merakım hoşuna gitmişti, hatta beni şımartmaktan keyif almıştı. Sonrasındaysa hemen hiçbir şey olmamış gibi geri çekilmişti.

Belki hatırlardı.

Koridorda hızla yürüdüm, birkaç açık kapının yanından geçerken şakalaşmalar ve kahkahalar duydum. Ama bakmak için durmadım.

Takım elbiseli, biri puro tutan iki adam birbirlerine gülerek bana doğru geldiler. Figürümün kadın olduğumu pek de gizlemediğini bilerek başımı eğdim.

Yanlarından geçerken göz ucuyla birinin tekrar dönüp baktığını gördüm ama beni durdurmadı.

Koridorun sonuna ulaşarak kapıyı açtım ve hızlıca içeri girerek arkamdan kapattım.

Michael'ın nereye gittiğimi görüp görmediğini bilmeyerek soluklandım ama her şekilde umurumda değildi. Asıl amaç buydu sonuçta.

Dönüp odanın ortasındaki boks ringini gördüm. Çeşitli ekipmanlar ve kum torbalarıyla çevriliydi, bir de on beş civarı antrenman yapan, dövüşen ya da konuşan adamla. Hızla odaya yayılmış bir sürü kolondan birinin arkasına geçip kimsenin beni görmediğinden emin olmak için köşeden baktım.

Arkamdaki kapı açıldı ve başımı çevirdiğimde Michael'ın çok öfkeli bir ifadeyle içeri girdiğini gördüm.

Kapıyı kapattı, doğruldu ve başımın belada olduğunu söyleyen bir ifadeyle bana baktı.

Parmağını kıvırıp ağzını "buraya gel" şeklinde oynattı ve muhtemelen onu utandırmayayım diye maskaralıklarımı sessiz tutmaya çalışarak yavaşça bana yaklaştı.

Gülümsememi engellemeye çalıştım ama gördüğünü biliyordum.

Bunun yerine oynamaya başladım. Etrafımda dönüp kolonların arkasında kalmaya çalışarak odanın çevresinde yürüdüm. Sonra başka bir kapıdan sıvıştım ve kapıyı kapatmadan önce dudakları çizgi olmuş şekilde peşimden geldiğini gördüm.

Ama aşağı bakıp fayansları gördüğümde ve akan suyu duyduğumda çuvalladığımı biliyordum.

"Siktir" dedim fısıltıyla.

Geri dönmeyi düşünerek tereddüt ettim ama o taraftan Michael'ın geldiğini biliyordum.

Başımı önüme eğerek kısa tüneli takip ettim ve gözleri üstümde hissederek buhar odasını, saunayı, iki büyük jakuziyi geçtim. Spanın etrafındaki kanepelerde uzanmış birkaç adamın yanından geçerken nefes bile almıyordum. Bitişikteki soyunma odasına girip yukarı baktım ve genç, sarışın bir adamın bana doğru geldiğini gördüm, bu yüzden sola doğru daha fazla sesin geldiği boş bir koridora girdim. Durup dolap sırasının sonuna saklandım.

Solumda kapılar çarptı, sağımda iki adam sohbet ediyordu ve Michael her an arkamdan çıkabilirdi.

Çıkışın nerede olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakınırken soğuk demire yaslandım.

Bir çıkış varsa tabii.

Ama sonra dolap kapısının çarpmasını ve titreşimlerini sırtımda hissederek irkildim. "Bay Torrance" diye seslendi bir adam. "Burada sigara içilmiyor."

"Siktir git."

Anında ürpertiler kalbimi hızlandırarak kollarımdan aşağı indi. Hareket etmeye korkarak durdum.

Bu sesi tanıyordum. *Bay Torrance.*

Yavaşça başımı çevirerek tamamen döndüm ve dolapların kenarına doğru ilerledim. Göreceğimi bildiğim şeyi görecek kadar başımı uzattım.

Boğazım düğümlendi. "Ah, kahretsin" diye fısıldadım.

Damon Torrance.

Rahat bir koltukta oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde başını arkaya yaslamıştı. Beline havlu dolamıştı ve ensesinde, kollarında, çıplak gövdesinde su damlaları parlıyordu.

Parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarına götürdü, içine çekerken küllü ucu turuncu yandı. Sonra, tam hatırladığım gibi, üflemek yerine yavaşça bırakıp havada dumandan çok sis gibi asılı kalmasına sebep oldu.

Midem pis kokudan bulanarak o gecenin anılarını geri getirdi. Üzerimden o kokuyu çıkarmak için iki kez duş almam gerekmişti.

O zamandan beri ara sıra arkadaşlarına olanlar için kötü hissettiğim olmuştu ama onun için... Pek olmadı.

Aniden bir el ağzımın üstüne kapandı. Sert bir göğse yaslanarak hızla nefes aldım.

Michael kulağımın dibinde "Bunun için vaktim yok" diye uyarıda bulundu.

Beni bıraktı ve ona bakmak için döndüm. Gözleri öfkeden yanıyordu, sanırım planım işe yaramamıştı. Eğlenmiyordu.

"Arkadaşlarının hapisten çıktığını nasıl bilmem?" diye sordum sessizce.

"Seni ne ilgilendiriyor?"

Beni ne mi ilgilendiriyor? Çok ilgilendiriyor aslında. Tutuklandıkları gece onlarla birlikteydim. O gecenin ilerleyen saatlerinde de Michael'ın muhtemelen farkında olmadığı birçok şey olmuştu.

"Sadece büyük mesele olacağını düşünürdüm" dedim sesimi alçak tutarak. "En azından Thunder Bay'de. Çıktıklarına dair hiçbir şey duymamam garip geldi."

"Garip olan hâlâ burada dikilerek vaktimi seninle harcıyor olmam." Başını indirdi, yakın duruyordu. "Eğlencen bitti mi?"

Önüme baktım, bakışlarım göğsünün hizasındaydı ve kaşlarımı çatarak gözlerimin arkasındaki acıyı durdurmaya çalıştım.

Ağzımı açarak yavaşça konuştum. Ona bakamadan, "Böyle yapmana gerek yok..." dedim ama sesim sonlara doğru canlılığını yitirdi.

"Ne yapmama?"

Ona bakarken titremesine engel olmak için çenemi sıktım. "Benimle böyle konuşmana. Bu kadar kaba olmana gerek yok."

Bütün yüzü sert ve donuk halde bana bakmaya devam etti.

"Benimle konuşmaktan hoşlandığın" diye devam ettim ifademi yumuşatarak "bir zaman olmuştu. Hatırlıyor musun? Beni fark ettiğin ve bana baktığın ve–"

Ama elini başımın arkasındaki kolona yerleştirirken yavaşça yaklaştığını görerek durdum.

Her kelimeyi tek tek bir çocukla konuşuyormuş gibi vurgulayarak "Senin için uygun olmayan yerler var" dedi yavaşça. "İstendiğin zaman davet edilirsin. Davet edilmemişsen, istenmiyorsun demektir. Anlıyor musun?"

Bana neden sebzelerimi tatlıdan önce yemem gerektiğini açıklıyormuş gibi baktı.

Çok kolay bir konsept Rika. Neden anlayamıyorsun? Yoluna çıktığımı ve rahatsız ettiğimi söylüyordu. Beni etrafında istemiyordu.

"Buraya ait değilsin ve hoş karşılanmıyorsun. Anlıyor musun?" diye sordu tekrar.

Dişlerimi sıkıp burnumdan solurken vücudumdaki her bir lanet kası sıktım. Gözlerimin arkasında canımı acıtarak ve yakarak şimşekler çakıyordu, hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Beni görmezden gelmiş, küçümsemiş ve ara sıra hakaret etmişti ama zalimliği kelimelerle anlatılamayacak kadar canımı yakmıştı.

"Aynı dilden konuşuyoruz Rika" diye patladı sıçramama neden olarak. "Bir köpek bile senden daha iyi anlar."

Gözyaşları gözlerime doldu ve çenem titredi. Boğazımda oluşan düğümü yuttum, bir deliğe düşmek, gözden kaybolmak ve unutmak istedim.

Dağıldığımı görüp tadını çıkaramadan kollarını itip fırladım ve geldiğim yoldan geri dönerken gözyaşlarına boğuldum. Her şey bulanıklaşırken tekrar spaları geçtim ve boğazımdaki hıçkırıklarla savaşırken acele ederek soyunma odasının kapısını açtım.

Şapka kafamdan fırlayarak yere düştü ve atkuyruğumu serbest bıraktı. Kimin gördüğünü umursamadan boks salonunu geçtim ve sıradaki kapıyı açıp gözyaşlarımı silerek koridora dalıp merdivenlerden indim.

Ama sonra yolun yarısında birine çarptım ve durup başımı kaldırdığımda donup kaldım.

"Kai?" Şaşkınlıkla ve kafa karışıklığıyla neredeyse fısıldadım.

Damon buradaydı. Kai buradaydı. Will de burada mıydı? Hepsi Meridian'da mıydı? Hapishanedelerken Michael'ın onlarla iletişimde kaldığından bile emin değildim ama belli ki kalmıştı.

Kai başını eğdi ve ellerini siyah pantolonunun cebinden çıkararak dengemi sağlamam için kollarımı tuttu. Ama kolumu geri çektim.

Bana baktı. Beyaz tişörtü ve siyah ceketi düzgün bir şekilde ütülenmiş, her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu, ancak onu son gördüğümden çok daha kaslıydı.

Arkamdan gelen ağır ayak seslerini duyup başımı çevirdiğimde Michael'ın köşeden çıktığını gördüm.

Hepsi tekrar birlikte miydi?

Kai'ın etrafından dolandım, merdivenlerden inmeye devam ettim. Kapıdan fırlamadan önce yerden çantamı aldım. Michael tamam ama arkadaşlarının etrafında olmak istemiyordum.

Michael'ın arkamdan "Rika!" diye bağırdığını duydum.

Ama kapı kapanarak sesini kesti ve serin yağmur saçlarıma, yüzüme ve kollarıma çarparken hızlandım.

Çantamı kafamdan geçirip benim için şemsiye açan valeyi görmezden geldim. "Taksiye ihtiyacınız var mı efendim?"

Başımı iki yana sallayıp sağa döndüm, yağmur damlaları kollarımı kaplarken kaldırımda ilerledim.

"Arabamı getir!" Arkamda bir ses duydum ve dönüp Michael'ın görevliye bağırdığını gördüm.

Sonra dönüp gözlerini bana dikti, arkamı dönüp hızla ondan uzaklaştım.

"Dur!" diye emretti.

Topuklarım üzerinde dönüp geri geri yürürken bağırdım. "Gidiyorum işte! Tamam mı? Benden daha ne istiyorsun?"

Tekrar dönüp kaldırımda hızla ilerledim.

Ama sonra Michael çantamın kayışını yakaladı ve neredeyse ensemi döndürerek kafamdan çıkardı.

Sıçradım. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Ama sadece aksi yöne doğru, valeden anahtarları alıp çantamla birlikte arabasına yürüdü.

Michael arka kapılardan birini açıp içinde telefonumun ve anahtarlarımın olduğu çantamı içeri fırlattı ve ön yolcu koltuğuna gidip kapısını açtı.

Yüzünde öfke dolu bir ifadeyle "Bin!" diye bağırdı.

Sert bir nefes alarak başımı iki yana salladım. Neydi şimdi bu? Sırf gününü göstermek amacıyla, yöneticiye yeni anahtarlar için yalvarmak ve yeni bir telefon almak çok cazip geliyordu.

Ama kitaplarım, ders programım ve daha kötüsü danışmanımın yanından ayrıldıktan sonra öğrenci işlerinin kopyalarını çıkarmasına izin vermek zorunda kaldığım doğum belgem ve aşı kayıtlarım bile çantamdaydı.

Gözyaşlarının yerini öfkem almıştı, kaşlarımı çattım.

Arabaya doğru adım atıp yolcu koltuğuna atladım ve kapıyı çekip kendim kapattım. Sürücü koltuğuna doğru arabanın etrafında dolaştığını görür görmez dönüp çantamı arka koltuktan aldım ve kapıyı açarak fırladım.

Fazla uzaklaşamadım.

Neredeyse koltuktan kalkar kalmaz Michael'ın eli omuzlarıma çarpıp yakamı tuttu ve beni geri bindirdi.

Bağırdım ama çantayı alıp tekrar arka koltuğa attı. "Bay Crist, yardım çağırmamı ister misiniz?" Görevli endişeli sesiyle açık kapımın önünde belirdi.

Michael eli köprücük kemiğimde, beni yerimde tutuyordu. Gözlerime yaşlar dolarken yüzüm tekrar kendini ele vermeye başlamıştı.

"Efendim." Görevli endişeli ifadeyle bana uzandı. "Genç hanım..."

"Dokunma ona" diye hırladı Michael. "Kapıyı kapat."

Görevlinin ağzı, tartışmak istiyormuş gibi bir süre açık kaldı ama sonra bana baktı ve sonunda da kapıyı kapatarak uzaklaştı.

"Eve götürmene ihtiyacım olmadığını söylemiştim" dedim dişlerimin arasından. "Gitmemi istedin, bırak gideyim!"

Boynundaki gerilen kasları ve yağmur damlalarıyla parlayan saçlarıyla arabayı çalıştırdı.

"İhtiyacım olan son şey koşup ağladığın için annemin başımın etini yemesi" diye çıkıştı.

Göğsüm inip kalkıyordu. Sinirden kudururken dizlerimi altıma alıp onun tarafına doğru yaslandım.

"Sandığından çok daha yürekliyim" diye bağırdım "yani siktirip gidebilirsin!"

Uzanıp elini enseme doladı ve beni hızla kendine çekti. Saçlarımı avuçlamasıyla kafa derim yanarak inledim.

Nefes nefese bana bakarak "Benden ne istiyorsun? Ha?" diye sordu. "Bende bu kadar büyüleyici ne görüyorsun?"

Sadece gözlerine bakarak ürperdim. Onda ne görüyordum? Cevap o kadar basitti ki üzerine düşünmem bile gerekmemişti. Yıllar önce mezarlıklarda bende gördüğü şeyle aynıydı.

Açlık.

Kaçıp kurtulma ihtiyacı, gezegende beni anlayacak bir insan bulma isteği, sahip olamayacağımızı söyledikleri şeylerin peşinden gitme arzusu...

Kendimi görüyordum. Büyürken yalnız hissettiğim ya da kelimelere dökemediğim bir şeyler arıyor gibi hissettiğim tüm o anlarda o etrafımdayken çok da yalnız hissetmiyordum.

Kayıp hissetmediğim tek zamandı.

Sessiz bir gözyaşı düşerken gözlerimi indirip başımı salladım. Umutsuzluk boğazımı sıkıştırırken neredeyse fısıldayarak "Hiçbir şey" dedim. "Sadece aptal bir çocuğum."

Saçlarımı yavaşça bıraktığını hissederek uzaklaştım. Ayaklarımı altımdan çekerek koltuğuma oturdum ve yutkunarak ekose gömleğimin yakasını daha sıkı boynuma dolayıp sol tarafı kapattım.

Beni tanımak istemiyordu. Benden hoşlanmıyordu.

Bu gerçeğin artık canımı yakmasını istemiyordum. Hayal kurmaktan çok sıkılmıştım.

Beni düzelteceğine inandığım için Trevor'la zorla ilişki kurmaktan sıkılmıştım, bana köpek gibi davranan kâbusu istemekten sıkılmıştım.

İkisinden de sıkılmıştım.

Sesimdeki yorgunluğu uzaklaştırmaya çalışarak dikleşip kucağıma baktım. Çantamı arkamdan alıp kapı kolunu tutarak "Eve yürümek istiyorum" dedim.

Ve sonra hâlâ ona bakmayarak durdum. "İçeri gizlice girdiğim için üzgünüm. Bir daha olmayacak."

Kapıyı açar açmaz sağanak yağmura adım attım. Eve uzun yoldan giderken tepemde gök gürlüyordu.

Bölüm 7

Günümüz

TANRIM, BANA NE YAPIYORDU?

Gerçekten aptal bir çocuk olduğunu mu düşünüyordu? Gerçekten Thunder Bay'deki her lanet insanın ona taptığını görmüyor muydu?

Sert bir nefes alıp açık yakamı yanan ensemden uzaklaştırdım. Kahretsin, pislik babamın bile yıllar içinde birkaç kere ona bakışını yakalamıştım. Herkes ona hayranlık besliyordu, peki neden benim fikrim onun için önemli olan tek fikirmiş gibi davranıyordu?

Şehir merkezindeki karanlık bir gece kulübü olan *Realm*'e gittim. Yukarı baktığımda takım arkadaşlarımın üstteki VIP salonunun balkonunda takıldığını gördüm. Bu gece bir basın etkinliği vardı ama çok önemli olsa da odaklanabileceğim son şeydi. Aklımın başka bir şeyde olmasına ihtiyacım vardı.

Bara gidip ellerimi mermer tezgâha koydum ve barmene işaret ettim. Ne getirmesi gerektiğini bilerek başını salladı. Damon, Will ve Kai çoktan buradaydı, *Realm* favori yerlerimizden biriydi.

Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalışarak başımı eğdim.

Kaybediyordum. O etraftayken her şeyi ufaltıyordu ve tek

görebildiğim o oluyordu. Yıllardır arkadaşlarıma yaşattığı sefalet birden önemini yitiriyor, odağım bulanıklaşıyor ve yaptıklarıyla arkadaşlarımın çektiği acıları görememeye başlıyordum.

Artık bedelini ödemesi gerektiğini unutuyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Ondan nefret etmek zorundaydım.

Bugün onu zorla arabaya bindirmeme gerek yoktu. Gözlerindeki yaşları ya da inmeden önce bana bakışını umursamıyordum.

Acısını geçirmek istemiyordum, ona dokunmak istemiyordum ve tekrar bana bağırmasını istemiyordum, çünkü hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Arabadan inmiş, beni geride bırakmıştı ve kapıcıya göre o öğleden sonra eve gittiğinden beri Delcour'dan çıkmamıştı.

İyi. Bırak alışsın kafesine.

Barmen elinde yeni bir şişe Johnnie Walker Blue Label ve bir buzlu bardakla yanaştı ve bardağı önüme koydu. Bir duble koydum ve kafama dikip tek seferde içtim.

"Hangi cehennemdeydin sen?"

Yandan Kai'ın sesini duyup gerildim.

Cevap vermeyip bir duble daha koydum.

Sadece aptal bir çocuğum. Göğsüm inip kalktı ve kafama dikip tekrar tek seferde içtim.

Bardağı bırakıp uzun uzun göz kırpıştırdım.

"Tanrım. İyi misin?" diye sordu. Bu sefer sesi sinirliden endişeliye dönmüştü.

"İyiyim."

İki elini bara koydu ve eğilerek bana baktı. "Bugün orada ne yapıyordu?"

Üçüncü kez kafama dikip midemdeki yanmanın damarlarımı sıcak bir titreşimle kapladığını hissetmeye başladım. Görüntü bulanıklaşıyordu ve parmak uçlarım zonkluyordu.

Bardağı koyup başımı salladım. Hayatımdaki onca insan arasından –babam, kardeşim, arkadaşlarım– beni içkiye iten o olmuştu. Meydan okumadan muzipliğe, kırgınlıktan öfkeliye geçen o lanet gözleri...

Onunla yalnız kalma.

"Michael?" diye sordu Kai.

İç çekip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Sadece" dedim dişlerimin arasından "beş dakikalığına çeneni kapatıp aklımı toparlamama izin verir misin?"

"Aklın neden yerinde değil?" diye diretti. "Çünkü biliyorsun ki bir planımız vardı. Her şeyi al, sonra da onu al ama tek yaptığın ortalıkta mal mal dolanmak."

Anında doğruldum ve ellerimi uzatıp yakasına yapıştım.

Kolumu kenara itip başını salladı ve küçümseyerek "Oraya hiç girme. Küçük canavarımızın büyük masum gözleriyle ayaklarıma kapanmasını istiyorum ve daha fazla beklemeyeceğim. Senin de dahil olmanı isterim ama sana ihtiyacım yok" dedi

Daha fazla beklemeyecek. Rika daha yeni geldi! Benim yüzümden Meridian'daydı. Benim yüzümden Delcour'daydı. Benim yüzümden tek başınaydı.

Ondan alacağımız sadece birkaç şey kalmıştı. O kadar da uzun beklememişlerdi.

Ama sonra başımı çevirdim. *Evet, beklemişlerdi.* Çok uzun süre beklemişlerdi.

Şişeyi ve bardağı ittim. "Neredeler?" diye sordum.

Kai hâlâ sinirli görünüyordu; sessiz kalsa da dönüp yolu gösterdi.

Müziğin sert bas sesi ayaklarımın altında titrerken kulübün içinden geçip arkadaki özel alanlara doğru onu takip ettim.

Kai ve ben geçmişte hiç kavga etmemiştik. Ona öyle saldırmamalıydım.

Ama bir nedenle bana meydan okuyup duruyordu ve şu an ona hapiste olduğu zamandan daha uzak hissediyordum. Ne oluyordu? Damon ve Will'in bunları yapmasını beklerdim. Kai'ın değil.

Birçok açıdan her zaman olduğu gibiydi. Düşünen, mantıklı olan, her zaman diğerlerini kollayan kardeşti... ama birçok açıdan tanınmayacak kadar değişmişti. Artık hiç gülümsemiyordu, sonuçlarını bile bile lisede yapmayacağı hareketler yapıyordu ve çıktığından beri keyif için tek bir şey yaptığını görmemiştim. Damon

ve Will özgür oldukları ilk iki hafta partiledi, alkol aldı ve sigara içti ve kendilerini kadına boğdu.

Kai ise ne bir içki içti ne de yatağına bir kadın aldı... En azından benim bildiğim kadarıyla. Kahretsin, artık müzik dinlediğini bile sanmıyordum.

Kontrolü kaybetmesi gerekiyordu, çünkü içinde biriktirdiği şeyler beni endişelendirmeye başlamıştı.

Onu bir L koltuk ve masanın olduğu yarı özel bir alana doğru takip ettim. Will'i kafası koltuktan sarkmış halde ve Damon'ı masanın karşısında, elleri bir kızın bacaklarında rahatlarken buldum.

Damon, Kai'ın tam tersiydi. Yaptığı şeyler üzerine nadiren düşünürdü ve biri önüne duvar koysa bile –haklı ya da haksız– tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan onu yıkıp geçerdi. Lise basketbol takımımızda kullanışlı bir özellik olmuştu bu. Ünü yayılmış, karşı takımdakiler onu görünce bile altına işemeye başlamıştı.

Kai'ın tadını çıkarmadığı tüm ahlaksızlıkları onun yerine de yapmıştı.

Koltuğun yanında durup Damon'a kızdan kurtulmasını işaret ettim. Elini kızın bacaklarından çekerek kıpırdandı ve kızın kalçasını dürterek gitmesini işaret etti.

Kai oturdu, Will doğruldu ve hepsi gözlerini bana dikti. İfadelerindeki sabırsızlık ve gerginlik ortadaydı, kollarımı göğsümde bağlayıp birden onlarla benim aramda duran bir duvar varmış gibi hissettim.

Çünkü üç yılın ardından artık aralarında bana uzanmayan bir bağ vardı. Her şey onun yüzünden mahvolmuştu.

Gözlerimi Kai'a doğru kıstım. "Araba kullanabilir misin?"

"Neden kullanamayayım?"

Başımı sallayıp cebime uzandım ve anahtarlarımı çıkardım. "Hadi yapalım şu işi o zaman." dedim. "Hazır mısınız?"

Will şaşkın bir şekilde bana bakarak canlandı. "Anne mi?"

Tekrar başımla onayladım.

Gülümseyerek Damon'a bir bakış attı.

"Ne kadar kaybolmasını istiyoruz?" diye sordu Kai, birden tekrar oyuna dahil olmuştu.

"Gömülmesini istiyoruz" diye cevap verdim. "Rika'nın kaçabileceği hiçbir Fane kalmasın istiyorum. Bu gece Thunder Bay'e gidiyoruz."

Damon arkasına yaslanıp bir kolunu başının arkasına koyarak "Siz gidin" dedi muzipçe. "Ben kalıp Rika'ya göz kulak olacağım. Ona bakması daha eğlenceli."

"Annesini gördün mü?" Kaşlarımı kaldırdım, dudaklarım zevkle kıvrılmıştı. Christiane Fane hâlâ gençti ve yeterince göz kamaştırıcıydı. Bir Rika olmasa da hâlâ çok güzeldi. "Bizimle geliyorsun."

Burada sorun çıkarmaksızın Rika'yla yalnız kalabileceği konusunda ona güvenmeme imkân yoktu.

Siyah takım ceketimin göğüs cebine ulaşıp küçük bir torba çıkardım ve Damon'a fırlattım. Boştaki elini kaldırıp yakaladı ve kimsenin bakıp bakmadığını görmek için etrafına bakındı.

Sonra kaldırıp içindekileri inceledi, Kai ve Will de ilgilenmeye başlamıştı.

Birden Damon kocaman gülümsedi ve gecesini güzelleştirmişim gibi bana baktı.

Evet, Damon'ın ne olduğunu anlayacağını tahmin etmiştim. Hasta pislik.

Rohypnol tecavüz ilacı olarak biliniyordu, kurbanlarını on beş dakikadan kısa süre içinde uysal ve zayıf hale getiriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde çok kolay ulaşmıştım. Takım arkadaşlarımdan birkaçı her zaman yasadışı bir şeyler kullanıyordu ve tek yapmam gereken hapları almak için torbacılarıyla iletişime geçmek olmuştu.

Rika'nın annesini her zamanki gibi sarhoş yakalamazsak bu haplardan biri uzlaşmasını kolaylaştıracaktı.

Kai elini torba için uzatarak Damon'a anlamlı bir şekilde baktı ve "Bana ver" dedi. Damon hiçbir şey yapmadan tek kaşını kaldırdı.

"Hemen" diye ısrar etti Kai hâlâ elini uzatarak.

Damon sırıttı ve torbayı açarak Kai'ın eline bir hap koydu. "Anne için sadece bir taneye ihtiyacın var. Bu şeyler oldukça etkili."

Will başını sallayarak hafifçe güldü ama şakadan çok az bile eğlenmiş gibi gözükmüyordu. Onun bile sınırları vardı.

Bu, Damon'ın olmadığı anlamına gelmiyordu tabii. Sadece emin değildik. Bir gün öyle bir şey kullandığını görürsek onu öldürürdük ama bize hiç o kadar da berbat durumda görünmemişti.

Şimdilik "görmüyorsak, sorun yok" tavrını benimsemiştik.

Kai elinde ilaçla oturdu, sonra Damon'a doğru atılarak poşeti elinden kaptı.

Damon ayağa kalkıp siyah ceketini düzelterek güldü. "Şakaydı" diye homurdandı. "Gerçekten bir kadına tecavüz etmeme gerek olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Kai ayağa kalkıp poşeti göğüs cebine koydu. "Yani, hapisteydin sonuçta."

"Of, Tanrım" dedim ellerimi saçlarımın arasından geçirerek. "Sorunun ne senin?" Gözlerimi ayırmadan Kai'a bakarken Damon da çenesini sıkarak siyah gözleriyle onu parçalamaya hazırmış gibi döndü.

Ama Kai geri adım atmadı. Kafa kafaya, ikisi de aynı boyda, durup birbirlerine baktılar.

Damon dişlerinin arasından "Ona tecavüz etmedim" dedi.

Başımı salladım. Kai neden böyle saldırmıştı?

Damon'ı iterek "Onu biliyoruz" diye cevapladım Kai'ın yerine.

Kız on sekiz yaşından küçüktü, Damon ise on dokuz yaşındaydı. Yapmaması gerekiyordu ama kızı zorlamamıştı da.

Ne yazık ki kanun aksine inanıyordu. Reşit olmayanların hiçbir şeye rızası olamazdı, Damon basit tabirle sıçıp batırmıştı. Ama tecavüz değildi.

Kai, Damon'a bakıp bocaladı, gözlerini indirdi ve derin nefesler aldı. "Üzgünüm" dedi sessizce. "Biraz sinirim bozuk sadece."

Fark ettiğine sevinmiştim.

Bir kolumu boynuna dolayıp kendime doğru çekerken "Güzel. Bu gece bunu kullan" dedim. "Kâbusun bitti. Şimdi onunki başlıyor."

Sıcak su omuzlarıma ve sırtıma düştü, gözlerimi kapatıp soyunma odasındaki diğer oyuncuların tüm seslerini bastırmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Son birkaç gün iğrenç geçmişti. Uyumaya gitmek haricinde Delcour'dan uzak durmak için her şeyi yapmıştım ama zor olmuştu. Başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Annenin icabına bakılmıştı ve Rika'nın fark etmesi uzun sürmezdi ama o gün Hunter-Bailey'deki karşılaşmamız dengemi bozmuştu. Şimdilik mesafemi korumam gerektiğini biliyordum.

Güçlü olmakla ilgili öğrendiğim bir şey varsa, zayıflıkların farkına varmak, kabul etmek ve gerekli önlemleri almaktı. Ona yakın olamazdım.

Henüz değil.

Üniversiteye gittiğimde o kadar zor olmamıştı. Gözden ırak, gönülden ıraktı. En azından biraz.

Ama şimdi her an onunla karşılaşabileceğimi, aşağı, dairesine bakınca onu görebileceğimi bilmek, lobiden geçerken göz göze gelmek... Onu her gün görmenin nasıl olacağı üzerine hiç düşünmemiştim. Yakınlarımda olması çok cezbediciydi.

Artık on altı yaşında değildi, artık kendimi tutmak için savaşmama gerek yoktu. Gergin gözleri, titreyen dudakları ve oynadığı "sert" rolüne rağmen bir kadındı. Zar zor dayanıyordum.

Sadece bir kat uzaktaydı ve evinin anahtarları cebimde adeta bir delik açıyordu. Ondan istediklerimi, istediğim zaman ve istediğim sertlikte alırken ellerinin ve dizlerinin üstünde olmasına ihtiyacım vardı. Deliriyordum.

"Siktir."

Sikimin sertleştiğini hissedebiliyordum, aşağı baktığımda hazır bir şekilde dikleştiğini gördüm.

Lanet olsun. İç çekip yalnız olduğuma şükrederek duşu kapattım.

Soyunma odasının etrafında dolanan birkaç oyuncu vardı, asistan koçlardan biri bugün birkaçımızla özel çalışmalar planlamıştı ama eve gitmek için acele etmeden duşta keyfime baktım.

Belime bir havlu sarıp ikinciyi aldım ve soyunma odasından çıkarken göğsümü ve kollarımı kuruladım. Birkaç oyuncunun

etrafta dikildiğini görerek ve penisimin hâlâ sert olduğunu hissedip yan bakışlardan uzak kalmak için önüme bir havlu tuttum.

Raflarımı karıştırıp telefonumu çıkarınca çocuklardan birkaç mesaj olduğunu gördüm. Rika'nın annesi konusu ortadan kalktığına göre ikinci aşama için hazırlardı.

Havluyu kenara atıp boxer giydim ve saatimi alıp koluma taktım.

Telefonum çalmaya başladı. Alıp ekranda yazan ismi gördüm.

Sinirim bozularak çenemi sıktım. Kardeşimle konuşmak beni her zaman sinirlendiriyordu. Ancak nadiren arardı, bu yüzden merakıma yenik düştüm. Parmağımı ekranda kaydırarak cevap verdim.

Telefonu kulağıma tutarak "Trevor" dedim.

"Merhaba" bile demeden "Biliyor musun Michael" diye başladı. "Her zaman, ikimiz arasında güya olması gereken bu kardeş ilişkisinin eninde sonunda oluşacağını düşünmüştüm."

Dinlerken gözlerimi kısıp boşluğa baktım.

"Düşündüm ki belki büyüdüğümde daha çok ortak noktamız olur ya da birbirimizle iki kelimelik cümlelerden fazlasını konuşuruz" diye devam etti. "Eskiden suçu sana atmaya çalışırdım. Soğuktun, mesafeliydin ve bize hiçbir zaman kardeş olma fırsatı vermedin."

Olduğum yerde donarak telefonu sıktım. Etrafımdaki oyuncuların sesleri kayboldu.

"Ama ne var biliyor musun?" diye sordu sesinde sinirle. "On altı yaşında falanken bir şey fark ettim. Senin suçun değildi. Dürüstçe söylüyorum ki senin benden nefret ettiğin kadar ben de senden nefret ediyordum. Ve tamamen... aynı... sebepten."

Dişlerimi sıkıp çenemi kaldırdım.

"Onun yüzünden."

"Onun yüzünden mi?" diye yem attım.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun" dedi. "Gözleri her zaman senin üzerindeydi, seni istiyordu."

Başımı sallayarak küçümser bir şekilde güldüm. "Trevor, kız arkadaşın senin meselen."

Artık kız arkadaşı değildi gerçi –ayrılığı duymuştum– ama Rika'yı onun olarak düşünmeyi seviyordum. Tüm bunları daha tatlı kılıyordu.

"Ama bu doğru değil, değil mi?" diye cevapladı. "Çünkü genç-ken fark ettim ki sadece o değildi. Sen de aynıydın."

Önüme baktım.

"Onu istedin" diye ısrar etti. "Her zaman etrafta olmamdan nefret ettin ve kesinlikle onun bana ait olmasından nefret ettin. Kardeşim olamadın, çünkü bende istediğin bir şey vardı." Bir an durup devam etti "Ve ben de senden nefret ettim, çünkü sahip olduğum tek şey benim yerime seni istiyordu."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Peki ne zaman başladı bu?" diye sordu. Benim midem düğümlenirken onun ses tonu sakindi. "Biz çocukken mi? Vücudu geliştiğinde ne kadar seksi olduğunu gördüğünde mi? Ya da belki... geçen sene sana şimdiye kadar hissettiğim en sıkı amın onunki olduğunu söylediğimde mi?"

Telefonu elimde sıktım.

"Ne olursa olsun" diye dalga geçti "bu üstünlük her zaman bende olacak."

Elimdeki bütün kemikleri acıtarak yumruklarımı sıktım.

"Şimdi onu Delcour'a götürdüğüne" diye devam etti "ve tamamen kendine ayırdığına göre planladığın her neyse onu yaptığında şunu sakın unutma: onu geri alacağım. Parmağına yüzük takıp ona sonsuza kadar sahip olacak kişi ben olacağım."

"Bunun canımı yaktığını mı sanıyorsun?" dedim sertçe

"Canını yakmaya çalıştığım sen olmayacaksın" diye cevapladı. "O kaşar senin için bacaklarını açarsa, benimle evlenmenin hayatının en kötü kâbusu olduğundan emin olacağım."

Bölüm 8

Üç Yıl Önce

TREVOR BENİ YERALTI mezarlıklarından çıkardığından beri benimle konuşmamıştı. Arabada da uyuzluk yapmıştı. Onunla gitmemin tek nedeni anneme söylemesinden korkmamdı.

Ya da daha kötüsü. Bayan Crist'e söyleyip Michael'ın başını belaya sokmasıydı.

Michael. Hâlâ bugün tuttuğu elimde sıcaklığını hissediyordum. Crist mutfağında durmuş, öğleden sonrayı kafamda oynatıp durarak kendime kaşık kaşık yemek koydum. Bugün söylediği şeyleri gerçekten kastetmiş miydi? Trevor gelmese ne olurdu?

Uzun bir nefes bıraktım, içim sıcacıktı. Şimdi ne olacaktı? Başladığı şeyi bitirir miydi?

Disturbed'ün *The Vengeful One*'ı evde yankılandı, muhtemelen Will, Damon, Kai ve Michael'ın tembellik yapıp basket oynadığını bildiğim kapalı basketbol sahasından geliyordu. Hava çoktan kararmıştı, yakında eğlenmeye çıkarlardı.

Telefonumun titrediğini duydum, tezgâha baktığımda ekranda annemin ismini gördüm.

Bayan Crist'in burada yediğimde anneme götürmem için ısrar ettiği tabağa folyo sararken "Selam" diye cevapladım.

Sesini enerjik çıkarmaya çalışarak "Selam tatlım" dedi neşeyle. Enerjik dışında her şey olduğunu biliyordum, yine de benim için güçlü durmaya çalışıyordu. Onu hissizleştiren sakinleştiricilerle neredeyse hiç evden çıkmadığı gerçeği birleşince, içine dert olan suçluluğun depresyona dönüştüğünü biliyordum.

Cristler'in aşçısı Bayan Haynes'a teşekkür amaçlı başımı eğerken ve tabağı koyup mutfaktan çıkarken "Birazdan geleceğim" dedim. "Film gecesine ne dersin? Tekrar Thor'u izleyebiliriz. Çekicini sevdiğini biliyorum."

"Rika!"

Yemek odasına girip masanın yemek için hazır olduğunu görürken kahkaha attım. "O zaman indirmek için yeni bir film seç" diye öneride bulundum. "Hâlâ yemek yemedik ama işimiz biter bitmez kıyafetlerimi değiştirip geleceğim. Sana da bir tabak getiriyorum."

Çok az yiyeceğini bilsem bile. Artık iştahı neredeyse hiç yoktu.

Trevor öğleden sonra beni eve bırakmıştı ama annemi kontrol ettikten sonra yemek için Cristler'e geri gelmiştim. Annem de tabii ki her zaman hoş karşılanırdı ama onlara katılan sadece bendim. Kimse yalnız yememi istemiyordu, bu yüzden annem suçlulukla biraz sohbet ve kahkaha için yemekleri burada yememe izin veriyordu. Cristler bana onun veremeyeceği şeyi verebilirdi.

Ya da vermeyi reddettiği.

Ama zamanla burada olma ihtiyacım daha güçlü hale geldi. Sadece akşam yemeğinden ya da Trevor'la büyürken video oyunları oynamaktan fazlası vardı.

Asıl mesele, evin bir yerlerindeki bir basketbol topunun uzaktan gelen sesi ya da Michael olduğum odaya girdiğinde vücudumun uğuldaması ve tüylerimin diken diken olmasıydı. Trevor'ın büyüyen sahiplik hissine rağmen sadece o buradaysa burada olmayı seviyordum.

Duvarda asılı aynaya doğru yürürken annem iç çekti.

"İyiyim" diye ısrar etti. "Bu gece yemek getirmene gerek yok. Arkadaşlarınla dışarı çık. Lütfen."

Konuşmak için ağzımı açtım ama evdeki donuk müzik sesi birden kesildi ve evden bir yerden gittikçe yaklaşan sesler ve kahkahalar duyarak başımı yemek odası kapısına doğru çevirdim.

Aynaya bakıp yaramın çoğunlukla gizlendiğinden emin olarak okul üniformamın yakasını düzelttim.

"Çıkmak istemiyorum" dedim masaya gidip otururken.

"*Ben* çıkmanı istiyorum."

Masaya eğilip çocuklar hepsini almadan önce bir böreği tabağıma koydum. "Anne..." diye itiraz etmeye başladım.

Ama sözümü kesti. "Hayır" dedi alışılmadık sertlikte bir sesle. "Bugün cuma. Git biraz eğlen. Ben iyiyim."

Başımı sallayarak "Ama..." diye başladım. Bir şeyleri telafi etme çabası mıydı bu?

Dışarı çıktığımı çok iyi biliyordu, sadece belki çıkmamı istediği kadar çıkmıyordum.

"İyi" dedim. "Noah'yı arayıp bir şey..." Ama sonra koridordan gelen fırtınayı duyup durdum.

Kalbim hızlandı, başımı sese doğru çevirdim. Sesler, kahkahalar ve birkaç uluma geldi, ayaklarım yerden gelen titreşimle titredi.

Telefonu sıkıp hızlıca "Tamam" diye cevapladım. "Noah'ya bugün ne yaptığını soracağım ama hapislere düşersem ya da eve hamile dönersem kendini suçlarsın."

Eğlenerek "Sana güveniyorum" diye cevapladı. "Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Ve kapatıp telefonu masaya koydum.

Yemek odasına önce Trevor girdi. Sinema odasındaydı, muhtemelen sık sık yaptığım gibi yanına gitmemi beklemişti. Kızgın olmaya hakkı olduğunu düşünüyordu ama aramızda ne olduğunu düşünüyor olursa olsun hâlâ sadece arkadaştık. Bugün beni oradan götürmeye hakkı yoktu ve herkese ona aitmişim gibi şov yapmasından bıkmıştım.

Her zamanki gibi yanıma oturmak için sandalyeyi çekip oturdu. Anında tabağına yemek koymaya başladı.

Sonra üzerinde tenis eteği ve beyaz Polo tişörtüyle muhtemelen

kulüpten yeni gelen Bayan Crist girdi. Bana gülümsedi ve sandalyesine doğru yürürken omzuma dokundu.

"Christiane nasıl?" diye sordu.

Başımı sallayıp peçetemi kucağıma serdim. "İyi. Yavaş yavaş bütün Chris Hemsworth filmlerini bitiriyoruz."

Güldü ve yüksek sesler odayı doldurmaya başlarken kendine yemek koymaya girişti.

Will'in nefes nefese "Hava çoktan kararda" dediğini duydum.

Başımı kaldırıp baktığımda Michael ve arkadaşlarının yemek odasına daldığını gördüm. Kalbim hızlandı, devasa varlıklarının alanı doldurmasıyla yemek odası aniden on kat daha küçük görününce gerildim.

Kapalı basket sahasından yeni çıktıkları için terli ve nefes nefeseydiler. Annesi Michael'ın basketbol konusunda ciddi olduğunu fark edince ve babası pes edince on dördüncü doğum günü için eve yapılan bir eklemeydi. Bay Crist'in hoşnutsuzluğuna karşın Michael basketi çok seviyordu.

"Acelen ne?" Damon, arkasından yürürken Will'in başını itti. "Bu gecenin tadını çıkarmak istiyorum."

Masanın üzerine çöküp tabaklarını alırken üzerimize kule gibi kapandılar –Michael basketbol topunu yere bıraktı ve top yavaşça şöminenin yanındaki duvara doğru yuvarlandı– ve tabaklarını geriye ne kadar kalacağını görmek için bekleyen bizden habersiz bir şekilde, kurtlar gibi doldurdular.

"Rika, sütünü al" diye fısıltıyla bağırdı Bayan Crist. Ona baktığımda ikimiz de aramızdaki şakaya güldük. Aşçıya benim için çikolatalı süt aldırıyordu ama sütler her zaman ben daha bir bardak alamadan kayboluyordu.

Uzanıp çabucak kutuyu açtım ve bir bardak doldurup geri koydum.

"Babam nerde?" diye sordu Trevor.

"Ne yazık ki hâlâ şehirde" diye cevapladı annesi.

"Evet, kesin."

Başımı kaldırıp fısıltıya baktığımda Michael'ın önümdeki çikolatalı süt için tepemde dikildiğini gördüm.

Babasının birkaç kadınla ilişkisi olduğu sır değildi. Şey, aslında sırdı tabii. Herkesin bildiği ama kimsenin üzerine konuşmadığı türden bir sır. Michael dahil. Hiç incitmeyeceğinden emin olduğum tek insan annesiydi, art niyetli yorumunu duyan tek kişi bu yüzden bendim.

Will, Bayan Haynes'in koyduğu tatlı patates yemeğinden tabağına alırken "İşte bu" diye heyecanla bağırdı.

Damon, yumurta dolmalarını azar azar dağıtan Kai'a "Bana iki tane ver" diyerek tabağını uzattı.

Oturmuyorlardı, yani muhtemelen yalnız kalmak için yemeklerini sinema odasına götüreceklerdi. Şüphesiz bu gece için üzerine konuşacakları planları vardı.

Ama fazla uzaklaşmadılar.

"Michael! Hepiniz hemen oturun" diye emir verdi Bayan Crist parmağını uzatarak.

Çocuklar durup kendi kendilerine gülümsedi ve geri dönüp sandalyelere oturarak teslim oldular.

Michael masanın başındaki babasının yerine oturdu, arkadaşları sağında, Trevor da benimle onun arasındaydı.

Herkes yemeklere gömüldü.

Bayan Crist çatalını eline alıp oğlanlara bakarak "Bu gece konusunda endişelenmeme gerek olmadığını düşünüyorum" diye uyardı.

Michael çikolatalı sütümün kapağını açıp kutudan içerek cevap vermeden omuz silkti.

Kai araya girip keyifli bir sesle "Gösterişten uzak durmaktan başka çaremiz yok" diye cevapladı. "Haberlere çıkarsak Michael takımdaki yerini kaybeder."

Bir çatal dolusu patatesi ağzına tıkmadan önce yeşil gözlerinde gururla "Yine" diye bitirdi Will.

Diğer gençler Şeytan Gecesi'ni evleri tuvalet kâğıdıyla kaplamakla, teker patlatmakla ve sokaklarda balkabağı patlatmakla geçirirken, Atlılar şakalarını birkaç adım ileri götürmekle ünlüydü.

Yüzleri maskeli olduğu için hiçbir zaman kanıt olmamasına rağmen yangınlar, haneye tecavüz, barbarlık, eşyalara zarar verme hep onların üstüne atılırdı.

Ama her zaman kim olduğunu bilirdik. Polisler de muhtemelen bilirdi ama doğru isim, bağlantılar ve paranın getirdiği lütuflarla doğduğun zaman onu kullanırdın.

Medya imparatorunun oğlu Damon Torrance.

Bankacı ve nüfuz sahibi sosyetik simanın oğlu Kai Mori.

Senatör Grayson'ın torunu III. William Grayson.

Ve emlak müteahhidinin oğlu Michael Crist.

Ailelerinin sertliklerini ve beklentilerini yok sayıyor ama kesinlikle korumalarının tadını da çıkarıyorlardı.

Bayan Crist salatasından bir lokma alırken "Geri dönmek güzel mi?" diye sordu. "Üniversitede ayrılmanız zor geliyor olmalı."

"Zor" dedi Will kederle. "Ama kalbimin sarılmaya ihtiyacı olduğunda çocuklardan birini arıyorum."

Damon masanın diğer tarafından homurtuyla karışık kahkaha atarken gülümsememi gizlemeye çalışarak dudaklarımı bastırdım.

Kai sandalyesine yaslanıp "Aslında" diye başladı "ben Wesgate'e transfer olmayı düşünüyorum. Braeburn'de sıkıldım ve Westgate'in çok daha iyi bir yüzme takımı var, bu yüzden..."

"Harika" diye sözünü kesti Trevor. "Sen ve Michael romantizminize devam edebilirsiniz artık."

Will masanın üstünden Trevor'a bakıp "Uuu" diye acır gibi ses çıkardı. "Dışlanmış mı hissediyorsun? Gel böyle, Tatlı Çocuk. Sana biraz ilgi göstereyim." Sonra sandalyesine yayılıp Trevor otursun diye kucağını pat patladı.

Homurdanarak güldüm ve üstümde gözler hissederek başımı eğdim. Muhtemelen Trevor'ındı.

Görmezden gelerek çatalımı alıp yemeye başladım. Trevor, Michael'ın arkadaşlarına abisine tahammül edemediğinden daha fazla tahammül edemiyordu.

Başımı kaldırdığımda Bayan Haynes'in kapıdan elinde telefonla Bayan Crist'e doğru dudaklarını oynatarak bir şey söylediğini gördüm.

"Bir saniye izninizi isteyeceğim." Bayan Crist ayağa kalktı, sandalyesini itti ve masayı geçip kapıdan kayboldu.

O gider gitmez Trevor sandalyesinden fırladı, gözlerimi kaldırdığımda abisine sert sert baktığını gördüm.

"Ondan uzak dur" diye emretti.

Başımı indirirken gözlerimi kapattım. Yanaklarım utançtan yandı, herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Tanrım, Trevor.

Bir süre kimse bir şey söylemedi ama tabağıma bakarken devam eden sessizlikten ve hareketsizlikten anladığım, herkesin Michael'ı beklediğiydi.

"Kimden?" diye sorduğunu duydum sonunda.

Masanın etrafından birkaç küçük kahkaha duyup yutkundum.

"Rika'dan!" dedi Trevor. "O benim."

Michael'ın güldüğünü duydum ve gözümün ucuyla sandalyesini itip ayağa kalktığını gördüm. Peçetesini tabağına fırlatıp sütü kaptı.

"Kim?" diye sordu tekrar.

Will başını öne eğdi, bu sefer daha fazla gülerken vücudu sallandı. Başımı kaldırdığımda kocaman gülümseyen ve kendini beğenmiş ifadesiyle Damon'ı gördüm.

Ufalıp yok olmak istiyordum. Bu defaki acıtmıştı.

Bugün onu eğlendirmiş olmalıydım. Michael için anlık bir oyalanmaydım, şimdiyse yine evin içinde birbirimizin yanından geçerken sakınılacak bir şeydim yalnızca.

Trevor'ın öfkesi yayıldı, hepsi gülerek ve böbürlenerek sandalyelerinden kalkıp Michael'ın peşinden yemek odasından çıktılar.

Kime daha çok sinirlendiğimden emin değildim; Trevor'a mı onlara mı... En azından Trevor'ın ne istediğini biliyordum. Benimle akıl oyunları oynamıyordu.

Trevor geri oturdu, göğsü hızlı nefes alışverişleriyle inip kalkıyordu.

Tabağımı ittim, iştahım kesilmişti. Suçlu hissederek "Trevor..." diye başladım ama onunla ne yapacağımı bilmiyordum. "Ben senin değilim. Kimsenin değilim."

"Sana ikinci kez baksa bir dakika bile düşünmeden sevişirdin onunla."

Çenemi sıkıp kaşlarımı çattım. İtilip kakılmaktan sıkılmıştım artık. Sandalyemi geri itip kalktım ve yemek odasından öfkeyle çıktım.

Gözlerim sinirden yanıyordu, antrede hızlı adımlarla ilerlerken garaja çıkan kapının açık olduğunu fark ettim. Başımı kaldırıp baktığımda Michael'ın Kai'a siyah bir spor çantası fırlattığını, onun da G serisi Mercedes'ine koyduğunu gördüm.

Gözlerini bana çevirdi ama hemen başka yöne bakıp ben orada değilmişim gibi arabasını yüklemeye devam etti.

Merdivenlerden koşturarak çıkıp koridoru geçerek odama girdim. Arkamdan kapıyı kapattım, titreyerek ve ağlamamaya çalışıp parmaklarımı saçımdan geçirerek soluklandım.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Cristler'in evi bir kafes haline gelmeye başlamıştı. Sürekli olarak bir kardeşi savuştururken diğerine kayıtsız rolü yapmak zorunda kalıyordum ve biraz eğlenmeye ihtiyacım vardı.

Noah. Bu gece kesin ambara giderdi. Onu arayıp ne zaman gideceğini öğrenecektim.

Ayakkabılarımı çıkarıp üniformamdan kurtularak şifonyer çekmecesini açtım ve burada tuttuğum kıyafetlerden bir şeyler çıkardım. Sütyenimi çıkarıp yere fırlattım.

Tenim karıncalanıyordu, ciğerlerim çıkana kadar çığlık atmaktan başka hiçbir şey istemeyerek üstüme bir atlet ve kot pantolon geçirdim.

Götler. Hepsi.

Spor ayakkabılarımı giyip siyah kapüşonlumu askıdan aldım ve hızla merdivenlerden indim. İnerken yanından geçtiğim banyoda duş sesi duydum. Muhtemelen çocuklar çıkmaya hazırlanıyordu.

Telefonumu ve anahtarlarımı girişteki masadan alıp ön kapıdan çıktım, şapkamı çektim ve ellerimi kapüşonlumun ceplerime soktum.

Daha Ekim'in 30'uydu ve hava şimdiden çok soğuktu. Neredeyse bütün ağaçlar çıplaktı ve dökülen bütün kahverengi, turuncu, sarı ve kırmızı yapraklar yerleri süslüyordu. Bayan Crist, birkaç ay

içinde kar başlamadan tadını çıkaracağımız son renkler olacağını bilerek bahçıvanlara hiçbir zaman kaldırtmazdı.

Soğuk her yanımı sardı, garaj yolundan inerken yavaş yavaş sakinleşmeye başladım. Gökyüzündeki damarlar gibi yükselen dallar birbirine karışarak garaj yolunun üzerinde Tim Burton filmlerine yakışır çıplak, hareketsiz bir kubbe oluşturuyordu. Az kalsın yerden bana doğru süzülen ürpertici bir sis bekleyecektim.

Oyulmuş balkabakları yolun iki tarafında sıralanmış, alevleriyle parlıyordu. Bir yerlerden yanık tahta kokusu aldım. Bu gece gerçekleşecek birkaç şenlik ateşi vardı, herkes ya yaramazlıkların tadını çıkarıyor ya da bir parçası oluyordu.

Ayrıca birkaç parti vardı, Noah'nın biraz eğlenmeye açık olduğunu umdum. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Yürüyerek gelen herkes kâhya Edward'ı büyük kapıyı açması için rahatsız etmesin diye verilen anahtarı büyük bitişik kapılara taktım. Evim yürüme mesafesinde olduğu için sık sık kullanıyordum, Michael da arsa dışında koşmaya çıktığı için kullanıyordu.

Kapıyı kapatıp –arkamdan otomatik olarak kilitlendi– sola döndüm ve eve yürürken yolun kenarında kaldım.

Saçlarım kapüşonumdan dökülüp iki tarafta göğsümün üzerinde sallanırken karanlık kaldırımda aceleyle yürüdüm. Hava kararmıştı ama yollar tamamen ışıksız değildi. Taş duvarın diğer tarafında kalan Crist mülkünün fenerleri ve az ilerden gelen aile mülkümün ışıkları burada yalnız olma korkumu biraz olsun rahatlatıyordu. Özellikle de yolun diğer tarafının orman dışında tamamen ıssız olduğunu düşününce.

Korktuğunda, duyuların daha keskin hale gelirdi. Geceleri ateşböcekleri bir çift göz olarak görünebilir ya da ağaçlardaki rüzgârlar fısıltı gibi gelebilirdi. Ürpertinin kotumdan sızdığını hissederek daha hızlı yürüdüm.

Ama önüme baktığımda karanlık yola ışıklar düştüğünü fark ettim. Arkamı döndüğümde bir arabanın tam yanımda yavaşlayıp durduğunu gördüm.

Kaşlarımı çattım, geri geri yürümeye devam ederken kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı.

Ne yapıyorlardı? Yolun ters tarafındaydılar.

Altdudağımı ısırıp parlak farlardan korumak için ellerimi gözlerimin üstüne siper ettim. Gerek olursa kaçmaya hazır bir şekilde geri geri yürümeye devam ettim ama sürücü kapısının açıldığını ve siyah botların kaldırıma bastığını görünce durdum.

Michael, kot ve bugünküyle aynı siyah kapüşonluyla farların önüne geçti.

Geri geri yürümeye devam ederken kalbim göğsümde daha hızlı atarak kaşlarımı çattım.

Ne yapıyordu?

"Arabaya bin" diye emir verdi.

Komutuyla midem altüst oldu. *Arabasına mı bineyim?*

Gözümü camlara çevirdiğimde Kai, Will ve Damon'ın karanlık şekillerini gördüm.

Ama bugün Michael'dan yeterince darbe aldığım için güçlü durdum. En sonunda benimle iki kelimeden fazla konuşuyor, sonra da dönüp yemek masasında adımı bile bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Alayımı gizlemeye bile çalışmayarak "Zahmet etme" dedim. "Eve kendim gidebilirim."

Dönüp eve doğru yürümeye başladım.

"Seni eve götürmüyoruz" dedi karanlık sesiyle.

Kalbim göğsümde çarparken durup başımı çevirdim. Hâlâ ıslak olan açık kahverengi saçları ışıkta parlıyordu ve gözleri adeta meydan okuyordu.

Arkasını döndü ve sürücü koltuğunun arkasındaki yolcu kapısına doğru yürüyüp açtı.

Tamamen dönerek onunla yüz yüze geldim.

Sesi yumuşak ve tutkuluydu. "Bin."

HER BİRİ 1.80'DEN UZUN DÖRT ADAMIN VARLIĞI Michael'ın arazi aracının zifiri karanlık içini doldururken kıpırdanmama engel olmaya çalışarak parmaklarımı uyluklarıma bastırdım.

Kai yan koltukta otururken o önümde, arabayı kullanıyordu. Will sağımdaydı ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Ama ensemdeki tüylerin dikelmesine sebep olan arkamdaki Damon'dı. Gerilimi görmezden gelmeye çalıştıysam da karşı koyamadım. Omzumun üzerinden bakıp arkamdaki koltukta oturduğunu gördüm.

Anında saklanmak istedim.

Dudaklarından duman çıkıp tepesinde asılı kalırken ölü gözleri üzerimdeydi, sakinliği ödümü kopartmıştı. İki kolu da koltuğun arkasından sarkıyordu, çenesini indirerek bakmaya devam etti.

Hızla tekrar döndüm ve Will'in yanımda sakız çiğnediğini, altıma işemek üzere olduğumu bilen ukala bir pislik gibi sırıttığını gördüm. Michael'ın neden beni aldığını bilip bilmediklerini merak ettim.

Hoparlörlerden Thousand Foot Krutch'ın *Let the Sparks Fly* şarkısı patlayıp kulaklarımı doldururken yavaşça derin bir nefes alarak kendimi sakinleşmeye zorladım.

Kasabada dolanıp gençlerle dolu restoranları ve uğrak mekanları geçerek şehirde kırsala doğru devam ettik. Yirmi dakika boyunca sadece yüksek sesle müzik dinledikten sonra Michael radyoyu kısıp karanlık, taşlı yola saptı. Arazi aracı ağaçlara doğru giden dik yokuşu yavaşça tırmanıyordu.

Nereye gidiyorduk?

Thunder Bay'de değildik artık ama kasabanın çok da dışına çıkmamıştık. Daha önce hiç buraya gelmemiştim ya da bizimki dışında kalan daha küçük topluluklarla takılmamıştım.

Will bacaklarının arasına uzandı ve siyah spor çantasına uzanıp birkaç maske çıkardı.

Damon'ın siyah maskesini fırlatmasını, Kai'ın omzuna vurup gümüş olanı vermesini ve Michael'ın kırmızı maskesini o ve Kai arasında kalan konsolun üzerine koymasını izledim.

Will, korkunç beyaz maskesini yüzüne geçirmeden önce parlak gözleri küçük bir şeytan gibi bana gülümsedi

Tanrım, ne yapıyorduk?

Yanlışlıkla onları gücendiren zavallı bir adama saldırdıklarını

görmek ya da mücevher dükkânı soymalarına şahit olmak zorunda kalmamak için dua ettim. Hiç böyle şeyler yaptıklarını görmemiştim gerçi ama neye dahil olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Sadece bir arabayı tuvalet kağıdıyla sarmayacağımızı ya da sokak işaretlerini sprey boyayla boyamayacağımızı kesinlikle biliyordum.

Ya da belki bunları yapacak olan "biz" değildik. Belki de onlarla bir şey yapmamı hiç istemiyorlardı. Neden burada olduğumu kim bilebilirdi ki? Belki kaçış şoförüydüm. Belki de gözcü.

Belki yem.

"Hey, Michael?" Will'in boğuk sesini duydum. "Maskesi yok."

Dikiz aynasına baktığımda Michael'la göz göze geldik. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Eyvah" diye dalga geçti, Kai da yanında güldü. Kollarımı göğsümde bağlayıp gerginliğimi belli etmemeye çalıştım.

Terk edilmiş bir sokak gibi görünen bir yerde durduk. Pencerelerden dışarı baktığımda pencereleri kırık ve çatıları dökülen küçük, eski, yıkık, harap ve karanlık evleri gördüm.

"Burası neresi?" diye sordum Michael arabadan çıkarken.

Damon'ın büyük vücudu arkadan tırmanarak Will'in peşinden arabadan indi; ne olduğunu anlayamadan yalnız kalmıştım.

Başımı çevirdiğimde bir evin önündeki yıpranmış çimenliğe çıktıklarını gördüm, Michael da maskesini takmıştı.

Burada insanlar var mıydı? Küçük bölge terk edilmiş görünüyordu, peki neden maske takıyorlardı? İç çekip kapıyı açmadan önce bir an tereddüt ettim. Kapüşonum zaten başımdaydı ama her ihtimale karşı daha da gözlerimin üstüne çektim.

Arabanın etrafında dolaşırken hafif esinti saçlarımı uçurdu. Başımı kaldırdığımda Will'in spor çantasını bir eve taşıdığını, Damon ve Kai'ın da takip ettiğini gördüm.

Kapı yoktu.

Ellerimi orta cebime sokup öylece dağılan yapıya bakan Michael'ın yanında durdum. Kapüşonu çekilmiş, saçlarını gizliyordu. Sadece aydan gelen az miktarda ışık, maskenin kırmızı

profilini gösteriyordu. Evin içinde titreyen ışıklar gördüm. İçerdekilerin fenerleri olmalıydı.

Cebimdeki küçük kutuyu kavrayınca içindeki kibrit çöplerinin sallandığını duydum. Kapüşonlumu son giyişimde cebime attığımı unutmuştum.

Michael başını çevirip bana baktı, gözleri zar zor seçebildiğim siyah boşluklar gibiydi. Kalbim boğazıma düğümlendi ve baş aşağı dönmüş gibi hissettim.

Lanet maske.

Elini kapüşonlumun cebine attı. Ne yaptığını merak ederek ellerimi çıkardım. Kibrit kutusunu çıkarıp elinde tuttu.

"Bunlarla ne yapıyorsun?" diye sordu. Cebimde sallandıklarını o da duymuş olmalıydı.

Omuz silkip kibrit kutusunu geri aldım. Kutuyu açıp yüzümün önüne getirerek "Babam iş gezilerine gittiğinde restoranlardan ve otellerden kibrit kutuları toplardı" dedim. "Kokusundan hoşlanmaya başladım. Sanki..."

Düşünmeden gözlerimi kapatıp kokladım. Kükürt ve fosfor ânında gülümsetti beni.

"Sanki ne?"

Kutuyu kapatıp ona baktım, nedense daha hafif hissediyordum. "Sanki Noel sabahı ve maytapların bir araya gelmesi gibi. Şeyden sonra koleksiyonunu yakınlarımda tuttum..."

Öldükten sonra.

Büyük küçük kibrit kutularını eski bir puro kutusunda saklıyordum ama o öldükten sonra bir tanesini yanımda taşımaya başlamıştım.

Bunu daha önce kimseye anlatmadığımı fark ederek kutuyu cebime geri koydum. Gözlerimi kısarak ona dikkatle baktım. "Bu gece beni neden getirdin?"

Önüne dönüp tekrar eve bakmaya başladı. "Çünkü bugün mezarlıklarda söylediğim şeyde ciddiydim."

"Yemek masasında hiç öyle gelmedi" diye karşı çıktım. "Seni doğduğumdan beri tanıyorum, sense adımı bile bilmiyormuş gibi davranıyorsun. Trevor'la aranızdaki şey ne ve neden hislerim bana..."

Hareket etmeden önüne baktı. "Sana ne?"

Başımı eğerek düşündüm. "Hislerim bana benimle bir ilgisi olduğunu söylüyor?"

Michael sonunda bugün beni fark etmişti. Sadece rüyamda gördüğüm şeyler söylemişti ve hissettiğim her şeyi kelimelere dökmüştü.

Sonra da yemekte, Trevor'la kendini tekrar kapatmıştı. Aynı eski Michael gibiydi. Ona göre odada bile değildim. Trevor'la onun hiç anlaşamamasıyla bir ilgim var mıydı?

Ama sonra başımı salladım. Hayır. Bu saçma olurdu. Michael için o kadar önemli değildim. Trevor'la meseleleri başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

Cevap vermeyerek sessiz kaldı, yanaklarım utançla ısınmaya başladı. Öyle söylememem gerekirdi. Tanrım, aptal bir çocuktum ben.

Cevap vermesini ya da görmezden gelmeye devam etmesini beklemedim. Avluya çıkan küçük yokuşu tırmanıp verandaya çıktım. Michael peşimden gelirken verandanın altımızda ölmekte olan bir hayvan gibi inlediğini duydum. Aceleyle eve girip çocukların ışıklarını etrafa tutarak odaları keşfettiğini gördüm.

Burnuma ağır, keskin bir koku geldi ve etrafa bakıp eski evi incelerken yüzümü buruşturdum.

Burası içinde yaşanamaz bir yerdi.

Bir zamanlar sandalye ve başka mobilyalar olduğunu düşündüğüm ahşap molozlar köşelerde yığılmışken lekeli ve parçalanmış eski eşyalar etrafa dağılmıştı. Muhtemelen yakacak olarak kullanılmayı bekliyorlardı.

Görebildiğim bütün camlar kırıktı. Yere baktığımda küçük cam şişeler, borular ve iğneler arasında çöp ve su birikintileri gördüm.

Şimdiden buradan nefret ederek dudaklarımı büzdüm.

Michael neden buraya gelmek istemişti? Karanlık ve tehlikenin çekici olabileceğini inkâr edemezdim ama yerdeki kim bilir nelerle lekelenmiş eski, pis şilteler ve etrafa saçılmış kirli iğneler mi?

Burası çirkin bir yerdi. Burada olmak istemiyordum.

Başımı kaldırıp önüme baktığımda ileride açık bir kapı gördüm.

Çocuklardan birinin el feneri odanın içinde dolaşırken kapının ardındaki beyaz bir duvarda belli belirsiz sprey boya gördüm. Bodrum girişine benziyordu.

Kesinlikle oraya da gitmek istemiyordum.

Ama sonra yanımdan geçen vücut omzumu itince öne doğru yalpaladım.

Will yanımdan geçip omzunun üzerinden bana bakarken "Burada olmamalısın" diye uyardı. "Bu ev güvenli değil. Bir kız birkaç ay önce burada saldırıya uğradı."

Damon önümde durup dibime girmek için etrafımda dolaşıp "Tecavüze" diye sataştı.

Hemen geri çekildim.

"İlaç verildi ve alt kata götürüldü." Başını arkaya çevirip gözlerinde heyecanla bodrumu işaret etti.

Yutkunurken nefesim kesildi.

Bir kız burada saldırıya mı uğraşmıştı? Korkudan nefesim hızlanırken kaşlarımı çattım.

"Evet" dediğini duydum Kai'ın arkamdan, "bağlandı, çırılçıplak soyuldu... Kaç erkeğin ona saldırdığını söyleyemem. Hepsi sırayla."

Kai gözlerinde garip bir bakışla bana doğru yaklaşırken dönüp geri geri gitmeye başladım.

Ama sonra arkamdaki başka bir vücuda çarpıp durdum. Bu sefer başını bana doğru meydan okur gibi eğerken yeşil gözleri alev alev yanan Will'di.

Ne yapıyorlardı?

Başımı çevirdiğimde siyah gözleri maskesinin karanlığında boşluk gibi görünen Damon'ın da yaklaştığını gördüm.

Kai başını kaldırıp Will'e hafif bir sesle "Hepsini yakaladıklarını bile sanmıyorum, yakaladılar mı?" diye sordu.

"Hayır" dedi Will neşeyle "sanırım birkaç tanesi hâlâ ortalıkta dolanıyor."

"Dördü mesela."

Michael'ın tehdidini duydum ve yanıma gelip kafesi tamamlarken gözlerim büyüyerek başımı salladım.

Siktir. Ciğerlerim boşaldı, kalbim göğsümden fırlamak üzereydi ve yerlerdeki kirli şilteler gözüme çarptı.

Kusacak gibi hissediyordum.

Ama aniden kahkahalar yükseldi, başımı kaldırdığımda geri geri çekilirken vücutlarının keyifle titrediğini gördüm.

"Burası sadece bir uyuşturucu evi Rika" diye rahatlatmaya çalıştı Michael. "Tecavüz alanı değil. Rahatla." Şaka mı yapıyorlardı? Kollarımı göğsümde bağlayıp kaşlarımı çattım.

Götler.

Midem düğüm düğüm olmuştu, sinirlerimi kontrol altına almak için birkaç derin nefes aldım.

Hepsinin duvarlara, yerlere ve molozların etrafına gazyağı dökmelerini izledim. Ne yaptıklarını tahmin etmek çok zor olmasa da endişelerimi kendime sakladım. Henüz eğlendiğimden emin değildim ama tartışmak ya da onları durdurmaya çalışmak ve zor kazandığım yeri kaybetmek istemiyordum.

En azından şimdilik.

"Ateşle!" diye bağırdı Michael. "Çöpü temizleme vakti."

Yanıma geldiler, hepimiz evin içine doğru döndük. Kibritleri yakmalarını, küçük ateşlerin parıltısının maskelerini aydınlatmasını izledim.

Michael'ın ela gözleri alevlerle titreştiğinde kalbim yerinden fırladı.

Elimi kapüşonlumun cebine atıp kibrit kutumu çıkartım ve bir kibrit yaktım.

Yerdeki tüm pisliklere bakıp bu evde olmuş olması muhtemelen tüm kötü şeyleri düşünerek kendi kendime gülümsedim. Etraftaki uyuşturucu kalıntılarının miktarını göz önünde bulundurunca şiddetin de beraberinde geldiğini tahmin ettim. İnsanlar burada büyük ihtimalle suistimal edilmişti.

Hatta belki çocuklar bile.

Başımı sağa çevirdiğimde Michael'ın beni izlediğini gördüm. Soluma döndüğümde Kai ve Damon'ın da bana baktığını gördüm. Will telefonunu çıkardı, belli ki olacakları çekecekti.

Neyi beklediklerini bilerek ileriye baktım.

Kibriti fırlattığımda küçük kor duvarda yaklaşık bir metrelik bir aleve dönüştü, sıcaklığı vücudumda hissederek bir nefes verdim.

Onlar da kibritlerini atarak küçük evi sarı kırmızı bir cehenneme dönüştürdü. Sıcaklık damarlarımı doldurduğunda gülümsedim.

Will alevler içindeki salonun her santimini çekerken sessiz bir ulumayla "Vuhhuuu" diye tezahürat yaptı.

Yavaşça hepimiz arkamızı dönüp evden çıktık. Damon, şimdi gösteriyi kayda almakla meşgul olan Will'in getirdiği çantayı taşıyordu.

Bunu yapması doğru muydu? Sonuçta yasaları çiğnerken kanıtların ortalıkta dolaşmasını pek istemezdiniz.

"Aramayı yap."

Başımı kaldırdığımda hepimiz merdivenlerden aşağı inerken Michael'ın Kai'a bir telefon fırlattığını gördüm.

Kai telefonu alıp yürürken etrafta tanık olmadığından emin olmak için başımı eğip etrafa hızlı bir bakış attım.

Çevre hâlâ sessiz duruyordu.

Birkaç metre uzaklaşarak maskesini kaldırıp telefonla konuşan Kai'ı izledim.

Michael, Will'e "Ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordu.

Kaydı durdurarak telefonu kapattı ve cebine soktu. Damon yanından geçip spor çantasını Michael'ın arabasının arkasına yerleştirirken "Henüz değil" diye cevapladı.

"Pekâlâ, önce Kai'ı, sonra Damon'ı halledeceğiz" dedi Michael. "O zamana kadar kararını ver."

Neye karar verecekti?

Ama sonra anladım. Kai, Damon, sonra da Will. Michael'ınkinin hallolduğu anlamına geliyordu.

Dönüp eve baktım, alevler şimdiden ikinci kat pencerelerinde görülebiliyordu.

Sonunda neden bahsettiğini anlayarak "Yani her biriniz Şeytan Gecesi'nde bir şaka yapıyorsunuz, bu da seninkiydi" dedim. "Neden?"

Maskesinin üzerinden gözlerimin içine baktı. Neden hiç çıkarmadığını merak ettim.

Gösteri bittiği için diğerleri kendi maskelerini çıkarmıştı.

"Uyuşturucu ya da uyuşturucu evlerinden hoşlanmıyorum" diye itiraf etti. "Uyuşturucu, kendi kendini yok edemeyecek kadar cahil insanlar için bir koltuk değneğidir."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? İnsanlar neden kendini yok etmek istesin ki?"

Bana bakmaya devam etti, soruya cevap vereceğini sanmıştım ama sonra yanımdan geçip arabaya doğru gitti.

Söylemeye çalıştığı şeyi anlayamadığım için hayal kırıklığıyla başımı salladım.

"Hadi gidelim!" diye bağırdı ve herkes tekrar arabaya doluştu. Eve son bir bakış attığımda gece karanlığını aydınlattığını gördüm ve Kai'ın itfaiyeyi aradığını umarak gülümsedim.

Michael sürücü koltuğuna tırmandı. Koltuğuma tırmanmaya hazır bir şekilde arkasındaki kapıyı açtım ama aniden geri çekildim ve kapı tam önümden çarparak kapandı.

Nefesim kesildi, bir anda sırtım arabaya çarpmıştı.

"Seni neden getirdi?"

Damon kaşlarını çatmış bana bakıyordu, kafa karışıklığıyla yüzünü inceledim.

"Ne?" diye soludum.

"Ve neden seni bugün mezarlıklara getirdi?"

Sorunu neydi bunun?

"Neden ona sormuyorsun?" diye karşılık verdim. "Belki canı sıkılmıştır."

Gözleri kısılmış, ters ters bakıyordu. "Bugün ne konuştunuz?"

Neydi şimdi bu?

"Michael'ın konuştuğu her insanı sorguya çekiyor musun?" diye bağırdım.

Dibime girip sessizce söylendi. "Daha önce kimseyi elinden tutup seks partisinde bir tur attırdığını görmemiştim. Ya da kimseyi Şeytan Gecesi'ne getirdiğini. Bu bize ait bir şey, peki sen neden buradasın?"

Dişlerimi sıkarak sessiz kaldım. Ne söyleyeceğime ya da düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Michael beni aldığında Damon, Will ve Kai'ın da aynı fikirde olduğunu düşünmüştüm.

Will ve Kai da sinirli miydi?

"Özel olduğunu sanma" diye küçümseyerek güldü. "Çok kadın elde eder onu. Hiçbiri elinde tutamaz."

Tereddüt ettiğimi görmediğinden emin olarak gözlerimi gözlerine diktim.

"Rika" diye seslendi Michael. "Buraya gel."

Damon bir anlığına daha gözlerime kilitlendi, ardından geri çekilip gitmeme izin verdi. Kalbimin davul gibi attığını fark ederek soluklandım. Yolcu tarafında Michael'la buluşmak için arabanın arkasından dolaştım.

Kapıyı açtı ve tırmanıp maskesini Will'e fırlattı, gözlerini bana çevirdi.

O sürmeyecek miydi?

"Gel buraya." Elini uzattı.

Yaklaştım. Beni arabaya, kucağına çekip bacaklarını bacaklarıma doladığında nefesim kesildi.

Ne? Destek almak için hemen bir kolumu boynuna dolayıp kıçımı kalçalarına dayadım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şokla.

Kapıyı kapatırken "Arkada alana ihtiyacımız var" dedi.

"Neden?"

Bıkkın bir nefes verdi. "Lanet ağzın asla kapanmıyor, değil mi?"

Kai'ın kahkaha attığını gördüm, kontağı çevirirken sırıtıyordu.

Neden koltukları değiştirmişlerdi? Rahatlıkla Kai'ın kucağına da oturabilirdim.

Şikâyet ettiğimden değil tabii.

Sırtımı göğsüne yaslayarak Michael'ın beni kendine çekmesine izin verdim. Gözlerimi kapatarak tenimin altından geçen her şeyi hissetmeye çalıştım.

Bir eli telefonunda mesaj yazarken diğer eli kalçamın üzerinde duruyordu.

"Hadi gidelim" dedi Kai'a. "Acele et."

Kai harekete geçerken çenem gülümsemekten acıyordu. Sırada ne olduğunu bilmiyordum ama birdenbire çok eğlenmeye başlamıştım.

Bölüm 9

Günümüz

GENÇLİK KÜLTÜRÜ ANTROPOLOJİSİ.

Kendimi şimdiden başarısız olmaya hazırlayarak bu sınıfın ilk dersine doğru yürüdüm. Ya bağ kuracaktım ya da hiç.

Evet, şu kısa hayatımda birçok gençlik kültürü görmüştüm. Lisedeki Atlılar ve dayattıkları hiyerarşi. Basketbol takımındaki çömezlerle dalga geçme olayları ve yeraltı mezarlarında olan şeyler.

Erkeklerin de en az kızlar kadar entrika çevirmesi ve hepimizin bir şekilde ebeveynlerimizin aynası olmamız. Az lider ve çok fazla takipçi, güçlü olabilmenin tek yolunun yalnız olmaman olması.

Bir de Şeytan Gecesi. Kasabamızın çoğunun başka tarafa bakıp gençlerin eğlenmesine izin verdikleri tek bir gece.

Thunder Bay'deki gençlik kültürü yılan çukuru gibiydi. Ani hareketler yapmadan, yavaşça ilerle yoksa saldırıya uğrarsın. Atlılar'dan biri değilsen tabii.

Ama bu gençlik kültürü hakkında pek bir şey bildiğim anlamına da gelmiyordu. Büyüdüğüm yerdeki nüfus çoğunlukla zengin ve nüfuzluydu. Ortalama değillerdi. Para, bağlantılar ya da

babacığın olmadan ne kadar büyük bir tehdit olurdun? Bu avantajlar olmadan oyun alanı daha adil olur muydu?

Öğrenmeye çalıştığım şey buydu. Soyadım ve ailemin parası olmadan, bağlantılarım ve korumaları olmadan neler becerebilirdim?

Bu yüzden Brown'ı, Trevor'ı ve alıştığım kültürü bırakmıştım. Takipçi mi, lider mi olduğumu öğrenmek için. İkincisi olduğumu öğrenene kadar duracağımı da sanmıyordum.

Halı kaplı merdivenlerden inip oditoryuma girdim ve oturacak bir yer bulmak için kahverengi koltuklara göz attım. Kolay olmayacaktı.

Sınıf, bir sinema salonu gibi kademeli oturma düzeninde, en az yüz öğrenci için inşa edilmişti ve ağzına kadar doluydu. Bu derse kaydolduğumda yalnızca iki yılda bir açıldığını söylemişlerdi, yani birçoğu fırsatını bulunca yakalamış olmalıydı.

Gözlerim etrafa dağılmış birkaç boş koltuğa takıldı ve sonra ince, bej bir hırka giymiş, uzun, ipeksi saçlı bir esmer gördüm. Birkaç basamak inerek profiline baktım ve kim olduğunu anlayınca durdum.

Tereddüt edip postacı çantamın askısını kavradım. Özel olarak onun yanına oturmak istemiyordum.

Ama etrafa bakındığımda diğer yerlerin dolduğunu gördüm ve onun olduğu sırada da birkaç yer boştu, yani yanına oturmak zorunda değildim sanırım.

Diğer öğrencilerin bacaklarının arasından geçerek sırada yürüdüm ve sağımdaki çocuk ve solumdaki esmer kız ile aramda birer boşluk bırakarak oturdum.

Kız bana bakıp hafifçe gülümsedi.

Ben de geri gülümsedim. "Selam, geçen gece Michael'laydın, değil mi?" diye konuya girdim. "Asansörde. Tanışma fırsatımız olmamıştı."

Elimi uzattım, kafası karışmış görünerek gözlerini kıstı.

Ama sonra rahatladı, başını salladı ve elimi sıktı. "Ah, doğru. Küçük kardeşin kız arkadaşı."

Onu düzeltmek için uğraşmayarak güldüm. Hayat hikâyeme ihtiyacı yoktu. "Rika" dedim. "Aslında Erika ama herkes bana Rika der."

Elimi sıkarak "Rii-ka?" diye tekrarladı. "Ben de Alex Palmer."

Başımı sallayıp elini bıraktım ve tekrar sınıfın ön tarafına döndüm.

Profesör Cain kırlaşan saçları, kahverengi takımı ve gözlükleriyle içeri girdi, hızla kâğıtlar çıkarıp projektörünü kurarak çantasını boşaltmaya başladı. Çantamı yere bırakıp iPad'imi çıkardım ve klavyemi yerleştirdim.

Önüme bakmaya çalışsam da göz ucuyla Alex'i incelemeden edemedim. Gerçekten çok güzeldi. Yeşil gözleri egzotik ve deliciydi, dar kot pantolon ve önü açık hırkasının içine askılı bluz giymişti. Vücudu kusursuz, seksiydi ve yanık teni ışıldıyordu.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp kıyafetlerime baktım. Dize kadar kahverengi deri botlarımla siyah taytım ve boynuma gevşekçe bağlanmış bordo bir fularla büyük beden beyaz tişörtüm.

İç çektim. Önemli değildi. Daha seksi giyinsem bile onun gibi görünmezdim.

"Çekil" diye emir verdi kalın bir ses.

Başımı kaldırıp Damon Torrance'i tepemde görünce kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu.

Ne oluyordu be?

Jölelenmiş siyah saçları ve gözleri kadar koyu tişörtüyle Alex'e baktı.

Alex'in ağzının içinden bir şeyler söylediğini duydum ve başımı çevirdiğimde eşyalarını alıp birkaç sıra aşağı indiğini gördüm.

Ağzım açık kaldı. Gözlerimi kısıp "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Ama Damon beni görmezden gelip önümden geçerken bacaklarıma sürtündü ve soluma, Alex'in sandalyesine oturdu.

"Selam Rika" diye seslendi başka bir ses. Sağıma dönümde Will Grayson'ın diğer tarafımdaki boş koltuğa oturduğunu gördüm. "Nasılsın?"

İkisi de sandalyelerine yerleşti, yanıma dikilmiş duvarlar gibiydiler. Onlarla iki yıldır konuşmamıştım. Neler olduğunu anlayamayarak önüme baktım.

Déjà vu. Buradaydılar. Burada olduğumu biliyorlardı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Bugün üç yıl öncesiydi.

Profesörün sınıfın önüne gelip durduğunu fark ederek yumruklarımı sıktım. Kravatını parmaklarının arasında çevirerek "Herkese merhaba" diye selam verdi. Gençlik Kültürü Antolojisi'ne hoş geldiniz. Ben Profesör Cain ve..."

Etrafıma bakındım. Damon'ın kolunu sandalyemin arkasına yerleştirdiğini hissederken profesörün sesi gittikçe azaldı.

Cain konuşmaya devam ediyordu ama korku tuğla gibi mideme oturmuştu. Sesimi kısık tutarak "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum. "Neden buradasınız?"

Will neşeyle "Derse girdik" dedi.

Damon'a dönmeden önce ona inanamaz bir şekilde bakarak "Bu okula mı gidiyorsunuz?" diye sordum.

Çok soğuk ama bir o kadar da ateşli gözleri üzerimdeydi. Profesör ya da sınıf hiç yokmuş gibiydi.

Will kısık sesle "Yani, biraz vakit kaybettik sayılır" dedi dalgın dalgın. "Uzakta olduğumuz süre boyunca senden mektup almamanın kalbimi biraz kırdığını söylemeliyim. En son özgür olduğumuzda hepimiz çok eğlenmiştik, değil mi?"

Hayır. Hayır, çok eğlenmemiştik. Burnumdan soluyup çıkmak için hazırlanarak aceleyle iPad'imi katladım ve çantama uzandım.

Ama Will bileğimi yakalayıp beni geri oturttu. "Kal" dedi sakince ama bunun bir emir olduğunu anlayabiliyordum. "Derste bir arkadaş işimize yarayabilir."

Bileğimi hemen geri çektim. Tuttuğu yer yanıyordu. Masamı kenara itip eşyalarımı aldım ve ayağa fırladım.

Ama sonra Damon tişörtümün arkasını yakaladı ve beni tekrar kıçımın üstüne oturturken fısıldadı "Tekrar kalkarsan anneni öldürürüm."

Gözlerim büyüdü ve korku tenimi kavururken nefesim ağırlaştı. *Ne?*

Önümüzdeki sırada oturan bir çocuk muhtemelen dediğini duyarak başını çevirdi ve endişeyle kaşlarını çattı.

"Ne bakıyorsun lan?" dedi Damon sertçe.

Çocuğun yüzüne endişeli bir ifade yayıldı ve hemen arkasını döndü.

Aman Tanrım. Eşyalarımı bırakıp ne yapacağımı çözmeye çalışarak öylece oturdum. Şaka mı yapıyordu? Neden böyle bir şey söylesin ki?

Ama sonra annemin evde olmadığını hatırlayarak durakladım. Uzaktaydı. Geçtiğimiz hafta sonu birkaç kez onu aramayı denemiştim ama en sonunda birkaç gün önce, önümüzdeki ay boyunca yat gezisinde Bayan Cristler'e katılacağını söyleyen bir mesaj atmıştı. Şu an Avrupa'ya gidiyordu ve hizmetçimiz de fırsattan istifade şehir dışındaki ailesini ziyarete gitmişti. Ev tamamen boştu.

Rahatlayarak nefes verdim. İstese bile ulaşamazdı ona. En azından şimdilik. Sadece benimle uğraşıyordu.

Kolu tekrar boynumun etrafına dolanıp beni sandalyeme çekti. Kendine yaklaştırırken kaskatı kesildim.

"Hiçbir zaman grubumuzun bir parçası değildin." Kulağımın dibinde sinirle fısıldadı. "Sadece hazır hale getirilen bir amcıktın."

Sonra diğer elini bacaklarımın arasına sokup sıktı.

Şok içinde inledim ve elini tutup üzerimden çektim. Tekrar uzandı ama dişlerimi sıkıp iterek uzaklaştırdım.

"Arkada neler oluyor?"

Profesörün sesini duyunca durdum. Önüme dönüp üzerimizde gözler hissederek ileri baktım ama cevap vermedim.

"Üzgünüm efendim." Damon'ın sandalyesine yaslanırken siyah tişörtünü düzelttiğini gördüm. "Bu sabah ağzının payını verdim ama hâlâ ellerine hâkim olamıyor."

Sınıftan kahkaha yükseldi ve yanımda Will'in sessiz, kendinden memnun gülüşünü duydum.

Yüzüm utançla ısındı ama içimde büyüyen sinirle karşılaştırılınca hiçti.

Ne istiyorlardı? Hiç mantıklı değildi. *Bunlar* benimdi. Bu okul, bu sınıf, mutlu olma şansı... beni kaçırmalarına izin vereceğime ölürdüm.

Profesör sinirli bir bakış atıp teknoloji ve gençler üzerindeki etkileri hakkında dersine geri döndü. Will ve Damon da sessiz kalarak sandalyelerine yerleştiler.

Ama konsantre olamıyordum.

Sadece dersi atlatmam gerekiyordu. Sadece buradan çıkmam, eve gitmem ve...

Ve ne?

Kime şikâyet edecektim? Michael'a mı?

Michael. Delcour'da, sadece bir kat üstümde yaşıyordu. Çocuklar da orada olurdu. Muhtemelen sık sık.

Lanet olsun.

Hapiste geçen yıllardan ve o kadar çok özgürlük kaybından sonra çoktan gitmişlerdir diye düşünmüştüm.

Ama buradaydılar. Herhalde bu onlar için daha eğlenceliydi.

Bakışlarımı indirip Will'in sol kolundan inen dövmeyi gördüm. Son gördüğümde yoktu. Göz ucuyla Damon'a baktığımda onun kolunun hâlâ boş olduğunu gördüm. Onların değişip değişmediğini neden merak ettiğimi bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı. Hâlâ aynıydılar.

Dakikalar geçti, Damon en sonunda kolunu sandalyemin arkasından çekti. Önüme odaklanırken hareketsiz kaldım ve dersten çok bir siteme dönen şeyi dinlemeye çalıştım.

Profesör ellerini ceplerine sokup "Sizin neslinizin sorunu" diye vaaz vermeye başladı "abartılı bir şekilde her şeyi kendinde hak görme duygusu. Her şey size borçluymuş gibi hissediyorsunuz ve hemen elde etmek istiyorsunuz. Bir televizyon dizisinin Netflix'te yayınlanmasını bekleyip üç günde elli bölümün tamamını izlemek varken, finalini yıllarca beklemenin tatlı ıstırabını neden çekesiniz, değil mi?"

"Aynen öyle!" diye bağırdı sınıfın diğer köşesinden bir çocuk. "Çok çalışmaktansa akıllıca çalış."

Herkes çocuğa güldü.

Abartılı bir şekilde her şeyi kendinde hak görme duygusu mu? Ne?

Damon beni geri çekerek "O dudakların hayalini kuruyordum" dedi sessizce kulağıma. "Sakso çekmeyi öğrendin mi Rika?"

Midem bulanarak geri çekildim. Ama beni tekrar kendine çekti.

Sadece seninle uğraşıyor. Görmezden gel.

"Ama çok çalışmak karakteri geliştirir" diye öğrenciyle tartışmaya devam etti profesör. "Saygı ve hürmetle doğmazsın. Sabrı ve değeri çabaladıkça öğrenirsin."

Kendimi dinlemeye zorladıysam da Damon'ın eli başımın arkasından saçlarımı kavrayıp beni hareketsiz ve gergin tutunca nefesim kesildi.

"Çünkü boğazına soktuğumda" diye fısıldadı yanağıma doğru "nasıl alacağını ve seveceğini bilsen iyi olur."

Sessizce söylenerek başımı geri çektim. *Hasta pislik.*

Bir kız profesörün savını destekleyerek "Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmiyor" diye devam etti.

Profesör parmağıyla heyecanla işaret ederek "Kesinlikle" diye katıldı.

Tanrım. Ayak uyduramayarak ellerimle yüzümü ovuşturdum. Söylemek istediğim bir şey vardı ama ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Lanet olsun, profesör neyden bahsediyordu?

İç çekip başımı iki yana salladım.

"Evet?" diye seslendiğini duydum profesörün.

Kimse bir şey demeyince ve Will'le Damon da hareketsiz kalınca yavaşça gözlerimi kaldırıp Cain'in doğrudan bana baktığını gördüm.

"Ben mi?" diye sordum. Hiçbir şey dememiştim.

"Sinirli görünüyorsunuz. Erkek arkadaşlarınızla sınıfın dikkatini dağıtmak yerine tartışmaya katkıda bulunmak ister misiniz?"

Kalbim sıkıştı. Will bir yanımdan alçak sesle gülerken Damon diğer yanımda sessiz kaldı.

Herkesin neler düşündüğünü sadece hayal edebiliyordum.

Profesörün neden bahsettiğini hatırlamaya çalışarak gözlerimi sağa sola çevirdim, sonra Damon kulağıma fısıldadığında aklıma ilk gelen fikri hatırladım.

"Siz..." Derin bir nefes alıp profesörle göz göze geldim. "Sizin jenerasyonunuzun bize verdiği teknolojinin etrafında dönen nankör

jenerasyondan bahsettiniz. Ben sadece..." durakladım. "Ben sadece bunun faydalı bir bakış açısı olduğunu düşünmüyorum."

"Açıklayın."

Sandalyemde doğrulup Damon'ın dokunuşundan uzakta, öne doğru oturdum.

"Yani, çocuğunuzu araba alması için oto galeriye götürmek ve araba seçtiklerinde sinirlenmek gibi" diye açıkladım. "Kendilerine sunulan rahatlıkları kullandıkları için insanlara kızmanın doğru olduğunu düşünmüyorum."

Benim jenerasyonumun "abartılı bir şekilde kendinde hak görme duygusuna" sahip olması hakkında konuşuyordu, ancak bundan çok daha fazlası vardı.

Profesör Cain "Ama hayatlarında bu rahatlıkları tam olarak takdir etmiyorlar" diye karşı çıktı.

Cesaretlenerek "Onlar için konfor değil" diye cevapladım. "Onların normali bu, çünkü onların referans sistemi sizin büyürken sahip olduğunuzdan farklı. Ve bizim çocuklarımız da bizim sahip olmadığımız şeylere sahip olduğunda bunun konfor olduğunu söyleyeceğiz. Ama yine bu, onlar için de konfor olmayacak. Onların normali olacak."

Damon ve Will yanımda hareket etmeden durdular.

"Ve dahası" diye devam ettim "bu tartışma faydalı değil, çünkü hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sinirlisiniz, çünkü sizin jenerasyonunuz benimkine teknolojide ilerlemeler sağladı ve sonra değiştirilmiş gerçeklik için bizi mi suçluyor? Mesuliyet bunun neresinde?"

Damon da dahil olmak üzere odanın geri kalanı sıradaki hareketi bekliyormuş gibi otururken, Will yanımda sessizce kahkaha attı.

Profesör Cain bana baktı. Ağır sessizlik odayı sararak küçülttü, küçülttü, küçülttü...

Herkes bana bakıyor gibi hissediyordum.

Ama tenimin utançla ısınmasını beklerken öyle bir şey olmadı. Onun yerine adrenalinle titreşiyordu. Profesöre bakarken gülümsememi engellemek zorunda kaldım.

İyi hissettiriyordu.

Belki Damon ve Will'le olan saçmalıklardan ya da Michael'la olan sürtüşmelerimdendi ama ipin ucu elimdeydi ve kaçmak üzereydi. Sonunda bırakmaya karar vermiştim.

Gözlerimi kaçırmadım. Kızarmadım. Özür dilemedim.

Söylediğimin arkasında durdum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslandım.

Damon "Size bir soru sordu" deyince Cain'in suratı asıldı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Ne yapıyordu?

Ama Cain cevap vermedi, yalnızca sırtını dikleştirdi ve masasının arkasına geri yürüdü. Tartışmadan kaçarken yüzüne bir gülümseme yapıştırarak "Bunu bir dahaki sefere düşünelim çocuklar" diye seslendi. "Ve internet sitemde duyurulan okuma parçasını unutmayın. Çarşambaya kadar hazır olsun."

Sınıf kalkmaya başladı, ben de tereddüt etmedim. Kaçmak için aceleyle iPad'imi aldım ama Damon beni durdurup sandalyesinden kalkarak dibime girdi.

Kötü niyetli bir gülümsemeyle "Bizim dışımızda kimse seninle uğraşamaz" diye uyardı.

Çenemi sıkıp eşyalarımı çantama sokuşturdum ve sandalyemden kalktım.

Uzakta oldukları onca vakit, kaybettikleri her şeye rağmen döndüklerinde yapmaktan zevk aldıkları şey bu muydu? Ben mi?

Çantayı omzuma takıp ona baktım. "Mizah anlayışınız berbat" dedim sinirle fısıldayarak. "Şeytan Gecesi şakaları için biraz erken. Bir daha annemi tehdit edersen, şaka bile olsa polisi arayacağım."

Gitmek için döndüm ama ensemi tutup çekince göğsüne çarptım. Öğrenciler olup bitenden habersiz görünerek dışarı çıkmaya devam ederken nefesim titriyordu.

"Şaka yaptığımı kim söyledi?" diye fısıldadı elmacık kemiğime doğru.

Bir bedenin sırtıma bastırdığını hissettim, Will'in beni sıkıştırdığını biliyordum.

Bakışlarımı sertleştirerek Damon'a baktım. "Ne istiyorsun?" diye meydan okudum. "Ha?"

Dudaklarını yaladı, Will'in nefesini ensemde hissettim.

"Ne istersem isteyeyim" diye dalga geçti "sanırım elde edeceğim."

Sıkılmış görünerek başımı iki yana salladım. "Bir çocuk bile senden daha korkutucudur" dedim alaycı bir ifadeyle. "Elinden başka ne geliyor?"

Gözlerini kısarak baktı. "Seninle çok eğleneceğiz Rika."

Beni serbest bıraktı ve onu iterek dönüp Will'in yanından geçtim.

Hızla merdivenlerden yukarı çıktım, kaçmak için diğer öğrencilere çarparak geçtim ve aceleyle kapıdan geçip koridora çıktım.

Ne haltlar dönüyordu?

WILL, KAI VE DAMON HAPİSTEN ÇIKMIŞTI, hepsi Meridian'daydı ve Will ve Damon benim peşimdeydi. Neden?

Üç yıl önce yeterince zarar vermemişler miydi? O zaman derslerini almamışlar mıydı? Başlarına geleni hak etmişlerdi ve üzgün olduğumu söyleyemezdim. Sıçıp batırmışlardı ve beni sinirlendirmişlerdi, bu yüzden yıllardır onlara karşı beslediğim empati çok azdı.

Öndelerken peşini bırakmalarını isterdim sadece. Kolay hedef olduğumu düşünüyorlardı ve sessizliğimi zayıflık sanıyorlardı ama artık onların oyuncağı değildim.

Hayatlarına devam etmeleri gerekiyordu.

Bugün başka dersim yoktu, bu yüzden kampüsten fırladım ve Commons'tan geçerek şehrin işlek caddesinin birkaç blok aşağısındaki daireme koştum.

Delcour'a girince geçen gece ve sınıfta gördüğüm Alex'in asansör beklediğini gördüm.

Bana dönüp güneş gözlüklerini başının üstüne koyarak "Merhaba" diye selam verdi. "İyi misin?"

Damon ve Will yüzünden soruyor olmalıydı.

Başım öne eğik, zayıf bir şekilde gülümsedim. "Sanırım. Eskiden onlarla aynı okuldaydık ve kim olduklarını çok merak ederdim. Şimdiyse keşke tekrar onlar için görünmez olsaydım diyorum."

Başımı çevirip aşağı inen asansörün mavi ışığını gördüm.

"Damon ve Will'i çok iyi tanımasam da onlar için hiçbir zaman görünmez olmadığını söyleyebilirim."

Ona baktığımda gözlerinin vücuduma indiğini gördüm.

Onları tanıyor muydu?

Sanırım tanıması mantıklıydı. Michael'la görüşüyorsa arkadaşlarıyla da tanışmış olmalıydı.

Bu da bana başka bir şeyi hatırlattı.

Michael'ın özel girişini işaret ederek parmağımı kaldırdım. "Teras katına çıkmak için diğer asansörü kullanmıyor musun?" diye sordum.

"Kimin teras katı?" diye sordu.

"Michael'ın."

Asansör geldi ve kapılar açıldı. Asansöre bindi, ben de arkasından dalgın dalgın takip ettim.

"Evet ama oraya gitmiyorum" diye cevapladı. "On altıncı katta yaşıyorum." On altı tuşuna basmasını izledim ve kapılar yavaşça kapandı.

Bu binada yaşıyordu.

"Ah" diye cevapladım. "Onunla buluşmak kolay oluyordur o zaman."

"Ben birçok adamla buluşuyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. Pekâlâaaa. O ne demekse artık.

Asansör ilk durağına yaklaşırken çantamın kayışını tutarak uzanıp yirmi bire bastım.

"Kadınlarla da" diye ekledi ukalaca.

Bakışının sıcaklığını boynumda hissederek durakladım. "Kadınlardan hoşlanıyor musun?" diye sordu duygusuz bir şekilde.

Gözlerim büyüdü ve boğazıma bir kahkaha takıldı. "Ah" diyerek öksürdüm. "Hiç üzerine düşünmemiştim."

Vay canına. Hakkını vermek gerek, aklımı nasıl çocuklardan uzaklaştıracağını biliyordu.

Başını çevirip sırıtarak asansör kapısına baktı. "Düşünürsen haber ver."

Kapılar açıldı ve alay eder bir sesle omzunun üstünden "Umarım en kısa zamanda tekrar görüşürüz Rika" diye seslendi.

Koridorda kayboldu ve kapılar arkasından kapandı. Başımı salladım. Neydi şimdi bu?

Kapılar tekrar açıldığında dışarı çıkıp doğru evime girdim. İçeri girdikten sonra kapıyı kilitledim ve telefonumu çıkardıktan sonra çantamı koltuğa fırlattım.

Cevapsız çağrı yok.

Annemle iki günde bir konuşurduk. Telefonu çekmiyorsa bile yatın uydu telefonu vardı. Neden beni geri aramıyordu? Damon'ın tehdidi endişelendirmeye başlamıştı ve güvende olduğundan emin olmak istiyordum.

Cristler'in motor yatı *Pithom* genellikle Thunder Bay'de demirliydi. Büyürken orada birçok parti vermişlerdi ama uzun okyanus yolculuklarının da rahatlıkla üstesinden gelecek güçteydi. Sonbahar ve kış ayları boyunca Bay ve Bayan Crist uçakla seyahat etmek yerine sık sık yıllık gezileri için onu Güney Avrupa'ya götürürlerdi. Bayan Crist'in bu yıl kocasından önce gidip annemi de yanına aldığını tahmin ettim.

Numarasını tuşladığımda doğrudan sesli mesaja düşüyordu.

"Pekâlâ anne" dedim sesimde sinirle. "Günler oldu. Bir sürü mesaj bıraktım. Beni endişelendirmeye başladın. Geziye çıkacaktıysan beni neden aramadın?"

Bağırmak istememiştim ama paniklemiştim. Telefonu indirip kapattım.

Annem uçarıydı ve asla kendi başının çaresine bakamazdı ama benim için her zaman müsaitti. Her zaman iletişim halindeydi.

Buzdolabına yürüyüp Bay Crist'in ofisini aradım ve bir enerji içeceği çıkarıp kapağını açarken telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

"Evan Crist'in ofisi" diye karşıladı bir kadın.

"Selam Stella." Ufak bir yudum alıp kapağı kapattım. "Ben Erika Fane. Bay Crist ofiste mi?"

"Maalesef değil Rika" diye cevapladı. "Çoktan çıktı. Cep numarasını ister misin?"

İç çekip şişeyi koydum. Stella kendimi bildim bileli Cristler için çalışıyordu ve Bay Crist'in kişisel asistanıydı. Bay Crist adına, en azından ben üniversiteden mezun olana kadar ailemin mali işlerinin çoğunu o hallettiğinden, onunla uğraşmaya alışmıştım.

"Hayır, numarasını biliyorum" dedim ona. "Sadece özel vaktinde rahatsız etmek istemedim. "Onunla konuştuğunda beni uygun bir vakitte aramasını söyleyebilir misin? Acil bir durum değil ama önemli sayılır."

"Tabii ki tatlım" diye cevapladı.

"Teşekkürler."

Kapatıp enerji içeceğimi alarak avluya ve arkasında uzanan şehre bakmak için pencereye doğru ilerledim.

Güneş batmaya başlamıştı. Açık gökyüzünü ve uzaktaki mor tonları izlerken ince ışınlar gökdelenlerin arasından süzülüyordu. Bahçedeki lambalar, gün ışığının kaybolduğunu hissederek aniden yanınca gözlerimi Michael'ın çatı katının pencerelerine kaydırdım.

Karanlıktı. Onu birkaç gündür, Hunter-Bailey'deki olaydan beri görmemiştim. Antrenmanda mı yoksa şehir dışında mı olduğunu merak ettim. Basketbol sezonu önümüzdeki birkaç ay içinde başlayacaktı ama normal program başlamadan önce gösteri veya eleme maçları yapabilirlerdi. Kasım-Mart arasında çok meşgul ve muhtemelen çoğunlukla şehir dışında olacaktı.

Biraz müzik açtım – Delirium'un *Silence* şarkısını– ve bugün aldığım ödevleri yapmak için dizüstü bilgisayarımla mutfak adasına yayılırken atkımı çıkardım ve çizmelerimle çoraplarımı fırlattım.

Bugün antropoloji dersine ek olarak İstatistik ve Bilişsel Psikoloji'ye de başlamıştım. Hâlâ kariyer olarak ne yapmak istediğime dair bir fikrim yoktu ama Brown ve Trinity arasında o kadar çok Psikoloji ve Sosyolojiye odaklanan ders almıştım ki yakında uzmanlığımı ilan edebilirdim.

Emin olduğum tek şey, insanlar hakkında bir şeyler öğrenmeyi sevdiğimdi. Beyinlerinin çalışma şeklini, ne kadarının kimyasal, ne kadarının toplumsal olduğunu. Yaptığımız şeyleri neden yaptığımızı anlamak istiyordum. Yaptığımız tercihleri neden yaptığımızı.

Çalışmayı bitirdiğimde vurguladığım cümleler, vurgulamadıklarımdan çok daha fazlaydı. Verilen istatistik problemleri üzerine çalıştım ve ardından yarınki tarih dersi için birkaç bölüm bitirdikten sonra kendime tavuklu sezar salatası yaptım.

Bitirdiğimde güneş çoktan batmıştı, yarının dersleri için okul çantamı tekrar hazırladım ve iPad'imi şarja taktım. Camlara doğru yürüyerek tekrar annemi aradım ve hayat dolu şehre baktım.

Arama yine anında sesli mesaja düşünce sonlandıra basıp hemen arkasından Bayan Crist'i aradım.

Ama o da açmadı. Beni aramasını isteyen bir mesaj bırakıp telefonu yenilgiyle koltuğa fırlattım. Anneme neden ulaşamıyordum? Geçen yıl ben Brown'dayken neredeyse her gün ararlardı.

Yukarı baktım, Michael'ın ışıkları açıktı. Evdeydi.

Düşünerek dudaklarımı ısırdım. Bayan Crist'e ulaşamıyordum ve kocası da meşgul bir adamdı. Onu rahatsız etmekten, hatta mecbur kalınca onunla muhatap olmaktan bile nefret ediyordum. Michael biraz daha az rahatsız ediciydi ve muhtemelen *Pithom*'un uydu telefonunun numarası onda vardı.

Etrafımda dönerek çıplak ayakla ön kapıdan çıktım ve asansörle lobiye indim.

Onu aramayacaktım. Beni başından savardı. Bizzat sorarsam şansım daha yüksekti.

Asansörden çıkıp kapı görevlisi Richard'ın dışarda durduğunu gördüm. Hızlıca etrafa göz gezdirerek resepsiyoniste bakındım. Mesai saatleri dışındaydı, bu yüzden lobide nadiren bir görevli olurdu ama Michael'ın asansörüne binmek için bir anahtar kartına ihtiyacım olduğundan emindim.

Ön kapılara yürüdüm, Richard'ı beni içeri alması için tatlı dille ikna etmeye hazırdım ama sonra arkamda asansör kapısı açıldı. Arkamı dönünce iki uzun boylu beyefendinin Michael'ın asansöründen çıktığını gördüm. Kocamanlardı, ondan en az 10 santim daha uzunlardı ve Michael kısa sayılmazdı.

Lobide yürürlerken hem birbirlerine gülüyorlar hem de telefonlarıyla oynuyorlardı, biri geçerken bana gülümsedi.

Basketbol oyuncusu olmalıydılar. Muhtemelen Michael'ın takım arkadaşlarıydılar.

Asansöre baktığımda hâlâ açık olduğunu gördüm ve beklemedim. Aceleyle içeri daldım ve kapı kapatma düğmesine bastım. Richard'ın beni görüp görmediğine bile bakmadım, yanlış bir şey yapıyormuşum gibi *görünmekten* çok korkuyordum.

Kapılar kapandı ve asansör hızla yükselmeye başladı. Ellerimi arkamda bağlayıp heyecanla gülümsedim.

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca sürmüştü sanki. Midem bulandı ve kalbim hızlandı ama asansör sonunda durduğunda hiç vakit geçmemiş gibiydi. Gelmiştim.

Kapılar açıldı ve kendimi hazırlayarak başımı kaldırdım.

İçerisi loştu. Aynı bir mağara gibiydi.

Hemen önümde gri bir duvar vardı. Kalbim davul gibi atmasına rağmen siyah parke zemine ayak bastım ve yavaşça gidebileceğim tek yön olan sola doğru ilerledim.

Onun gibi kokuyordu. Baharat, odun, deri ve asla tespit edemediğim başka bir şey. Sadece o olan bir şey.

Küçük koridorda yavaşça yürürken Godsmack'in *Inside Yourself* şarkısının teras katında yankılandığını duydum ve etrafımdaki güzelliğin ve karanlığın tadını çıkararak geniş bir yaşam alanına adım attım.

Sadece loş ışıklar açıktı, duvarlara monte edilmiş siyah tahtaların arkasından mavi neonlar parlıyordu. Çukur oturma odasının duvarı tıpkı benimki gibi pencere kaplıydı ama onunki benim dairemin tamamından iki kat daha uzundu. Şehirden gelen binlerce ışık önümde uzanıyordu, kat yüksekliğiyle birlikte daha da fazlasını görebiliyordum. Sanki sonsuzluğa doğru devam ediyordu.

İçerdeki her şey siyah ve griydi ve her şey parlıyordu.

Oturma odasına girip parmak uçlarımı duvara dayalı uzun, siyah cam masanın üzerinde gezdirdim. Vücudumun derinliklerinde bir şeylerin karıncalandığını hissettim.

Ama basketbol topunun sekişini duyarak durdum. Ses, bir sürü anıyı geri getirerek kanımı kaynattı. Michael büyürken hep top sektirirdi. Evin her yerinde yankılandığını duyabilirdiniz.

Beni oturma odasının yan tarafındaki korkuluğa götüren sesi takip ettim.

Tabii ki.

Altta, gömme bir alanda özel, kapalı bir basketbol sahası vardı ve ortalama bir saha ya da eski evindeki saha kadar büyük olmasa da amacına hizmet ettiğinden emindim. İki pota, iyi durumda, parlak parke zemin ve raflarda bir sürü basketbol topu vardı.

Dairedeki diğer her şey gibi son teknolojiydi. Michael'ın evinde bir saha olmasına neden şaşırdığımı bilmiyordum. Basketbol oynamadığında bile neredeyse her zaman bir top taşıyordu. Yalnızca oynarken gülümserdi.

Koşup topu sürerken ve ardından potadan geçirirken onu izledim. Uzun, siyah bir şort giymişti ve üstü çıplaktı, geniş, bronz göğsü ve sıkı karın kasları terle parlıyordu. Etrafında dönüp yakınındaki arabadan başka bir top kapmasını ve atışlarına devam etmesini izledim.

Uzun sırtındaki kaslar gerildi. Kollarını tekrar kaldırıp şutunu attı, topu havada uçarken kolları kasıldı ve her bir bağı belirginleşti.

Arkamda bir *ding* sesi geldi ve burada olmamam gerektiğini hatırlayınca gözlerimi ondan ayırıp omzumun üzerinden gergin bir bakış attım.

Lanet olsun.

Kaçmaya hazır bir şekilde bacaklarımı gerdim... ama çok geçti. Kai, Will ve Damon içeri girdi, beni görünce hemen yavaşladılar. Gözleri üzerime kilitlenince yüreğim ağzıma geldi.

"İyi misin Rika?" diye sordu Kai. Üç yıl önceki nazik gözleri şimdi soğuk ve sertti.

Yutkundum. "İyiyim."

Ama dudakları öyle olmadığını bilir gibi kıvrıldı. "İyi görünmüyorsun."

Bana yaklaşmaya devam etti, Damon ve Will'in koltuklara oturup kollarını arkaya atarak rahatladıklarını gördüm. Damon bir duman bulutu üfledi ve aniden kapana kısılmış hissederek korkuluğa doğru geri çekildim.

Hepsini birlikte görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Gitmek istiyordum.

Nedense yıllar içinde ayrı düşeceklerini düşünmüştüm ama işte buradaydılar; hiçbir şey değişmemiş gibi birliktelerdi.

Hepsi siyah takımlar içerisinde, gece dışarı çıkacaklarmış gibi görünüyordu. Sesimi geri kazanmaya çalışarak saçımı kulağımın arkasına attım.

"Sadece şaşırdım, hepsi bu" dedim korkuluğa yaslanıp doğrularak. "Uzun zaman oldu."

Yavaşça başını salladı. "Evet, o geceden beri çok zaman geçti."

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama gerginliğimi saklamanın anlamı yoktu. Rahatsız olduğumu biliyordu.

"Sadece Michael'la konuşmam gerekiyor" dedim hızlıca.

Üzerime eğilip ellerini iki tarafımda tırabzana yerleştirerek başımın üzerinden "Michael!" diye seslendi. "Ziyaretçin var."

Derin sesi ürpermeme sebep oldu. Michael'ın beni gördüğünü anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. Topun, en sonunda durup ses çıkarmayana kadar yerde sektiğini duydum.

Kai tekrar başını eğip gözlerime bakarken yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

Gergin ortamı yumuşatmaya çalışarak "Hepinizin Meridian'da olduğunun farkında değildim" dedim.

Tırabzandan uzaklaşıp koltukta oturan arkadaşlarına katılırken "Tahmin edebileceğin gibi, çok fazla ilgi ya da tantana istemedik. İşleri yoluna koyarken biraz mahremiyete ihtiyacımız vardı," diye cevapladı.

Mantıklı görüyordu. Tüm kasaba tutuklanmalarına ve hapse gönderilmelerine çok üzülmüştü ve onlar olduğunun kanıtlanmasına rağmen kimse onlardan yaptıkları yüzünden gerçekten nefret etmedi. Olanlar çok geçmeden unutuldu ve fena halde özlenmeye başladılar. Neredeyse herkes tarafından.

"Hadi. Otur" diye bastırdı Will. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Damon başını geriye atıp duman üflerken karanlık, sessiz bir kahkaha attı. Muhtemelen bugün sınıfta bana yaptığı tehditleri hatırlıyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, "İyiyim" dedim tekrar.

"Emin misin?" Will'in yüzü eğlenceli bir ifadeye büründü. "Bizden uzaklaşıyorsun da."

Yüzüm düştü ve gerçekten de uzaklaştığımı fark ederek durdum. Korkuluktan duvara doğru ilerliyordum.

Lanet olsun.

Michael yüzünü ve göğsünü bir havluyla silerek sahasının merdivenlerini çıktı. Saçları ter içinde parlıyordu ve karnı hareketleriyle kasılıyordu. Kollarımı göğsümde sıktım.

"Ne istiyorsun?" dedi sinirle.

Sanırım geçen gün Hunter-Bailey'de yaşadığımız tartışmanın siniri hâlâ geçmemişti.

Derin bir nefes aldım. "Annemden bir süredir haber almıyorum. *Pithom*'daki uygu telefonunun numarasını verebilir misin diye sormak istemiştim."

Michael'ın göğsü hâlâ hızlı hızlı inip kalkıyordu. Mutfağa doğru yürürken havluyu koltuğa fırlattı.

"Okyanusun ortasındalar Rika. Rahat bırak kadını."

Dolaptan bir şişe su alıp kafasına dikerek hepsini içti.

"Endişelenmesem seni rahatsız etmezdim." Aklıma bu düşünceleri sokan Damon'a hızlı bir bakış attım. "Ona ulaşamamam çok önemli değil. Ama beni geri aramaması normal değil."

Michael suyunu bitirip şişeyi adaya koydu ve ellerini önündeki tezgâha dayadı. Başını kaldırıp bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kısarak bana baktı.

"Bizimle bir partiye gel" diye talep etti.

Arkamda kesik bir kahkaha duydum ve kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım.

Benimle oyun mu oynuyordu?

"Hayır" diye cevapladım. "Uydu telefonun numarasını öğrenmek istiyorum."

Arkamda ayak sesleri duydum. Her biri teker teker adaya gelip etrafımda konumlanarak izlemeye başladılar.

Kai ve Will kollarını sağımdaki ve solumdaki tezgâha dayamışken Michael karşımda duruyordu. Göz ucuyla Damon'ın kollarını

kavuşturmuş, omzunu oturma odası ile mutfak arasındaki duvara yaslayarak bana baktığını gördüm.

Seninle uğraşıyorlar sadece. Onlar böyleydiler. İterler, gözünü korkuturlar ama derslerini alırlardı. Sınırı aşmazlardı.

"Partiye gel" dedi Kai lafa girerek. "Sonra numarayı öğrenirsin."

Acı bir kahkaha atarak başımı salladım. "Partiye gelirsem mi numarayı öğrenebilirim?" diye tekrar ettim. "Evet, burası Thunder Bay değil, ben de o zamanlar olduğu gibi kolay itilip kakılacak biri değilim, tamam mı?" Sonra gözlerimi Michael'a çevirdim. "Siktir git. Numarayı babandan alırım."

Döndüm ve koridordan asansöre doğru sinirli sinirli uzaklaştım. Düğmeye basar basmaz kapılar açıldı ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak içeri girdim.

Hâlâ beni korkutuyorlardı.

Ve heyecanlandırıyorlardı. Ve meydan okuyorlardı. Ve kendilerine bağlıyorlardı. Bir partiye gitmek istiyordum aslında ama onlarla değil.

Kapılar kapanmaya başladı ama tam o sırada bir el asansöre girdi, kapıların tekrar açıldığını görerek sıçradım. Bir nefes alıp kocaman gözlerle Michael'ın içeri uzanmasını, bir eliyle tişörtümün yakasını tutmasını ve beni geri çekmesini izledim.

"Michael!" diye bağırdım.

Ona çarptım. Neler olduğunu anlayamadan bileklerimi tuttu ve arkamda kilitledi. Üzerime yürüyüp beni koridordan mutfağa doğru geri geri sürükledi.

Dudaklarım çenesinin ucuna değerken "Bırak beni!" dedim.

"Bilmiyorum beyler" diye alay etti başımın üzerinden. "Bana hâlâ oldukça kolay itilip kakılacak biri gibi geliyor. Siz ne dersiniz?"

Beni tekrar zorla salona sokarken kahkahalarla karşılaştım.

Vücudumdaki bütün kaslar yanıyordu ve ayak parmaklarım spor ayakkabılarının altında kalıp duruyordu.

Kıvrılıp elinden kurtulmaya çalıştım. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Göğsünü itip kullanabildiğim her kasımla kurtulmaya çalışarak vücudumu sola doğru çektim.

Tökezleyerek dengemi kaybettim ve arkaya doğru düşerek yere kapaklandım. Düşüş nefesimi keserken acı kıçımı kaplayıp bacaklarımdan aşağı indi.

Kahretsin!

Ellerimi arkama atıp kendimi yukarı ittim ve o ilerlerken dizlerimi bükerek ona baktım.

Yanıma gelip üzerimde dikilerek durdu. Hızla ellerim ve ayaklarımın üzerinde geriye doğru sürünerek ondan uzaklaştım.

Ama sonra arkamda başka bir şey hissederek durdum. Başımı çevirip koyu renk pantolon paçası gördüm, Damon mı, Will mi, Kai mı bilmiyordum ama önemli değildi. Kapana kısılmıştım.

Of, hayır. Yavaşça gözlerimi kaldırıp Michael'ın dudaklarının şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. Vücudunu yere yaklaştırmasını, dizlerini bükülmüş bacaklarımın arasına yerleştirmesini ve ellerini iki yanıma koymasını izlerken nefes almayı bıraktım.

Yüzü benimkinin üzerinde dururken boynum geriye doğru bükülmüştü ama vücudu ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın kendimi olabildiğince dik tutmaya çalıştım.

Nefesi dudaklarıma değerek "Bizden biri olduğunu sanıyordum" diye fısıldadı. "Oyun oynayabildiğini sanıyordum."

Gözlerine bakarak duraksadım.

Artık bizden birisin. Will bunu bana çok uzun zaman önce, o gece söylemişti.

Michael'ın ela gözleri benimkileri aradı ve sonra her an ısırabilirmiş gibi bakarken nefesi ağırlaşarak dudaklarıma indi.

Ağlamak istiyordum. *Neler oluyordu?*

Üç yıl önce hayatımın en güzel gecesiydi ve birden en kötüsü haline gelmişti. O zamandan beri Michael yalnızca yokmuşum gibi davranmakla kalmamış, bir de bazen yok olmamı *diliyormuş* gibi davranmıştı.

Şimdi özgürlerdi ve tekrar hep birliktelerdi. Benim bunlarla ne ilgim vardı? Benden ne istiyordu?

"Ne oyunu oynadığınızı bilmiyorum" dedim sesimi zar zor çıkararak.

Gözlerimin içine bakıp beni inceliyormuş gibi gözlerini kıstı. "Tek bilmen gereken" diye cevapladı sonunda "pes edemeyeceğin."

Vücudunu benimkine yaklaştırarak dudaklarımı yakaladı. Aynı anda kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirdi.

Bağırdım ama ağzından duyulmamıştı. *Aman Tanrım.*

Derimin altındaki her bir sinir elektriklenmişti, aleti bacaklarımın arasına sertçe sürtündü. Ne kadar kalın olduğunu hissedebiliyordum ve vücudumun tepki vermesini engelleyemiyordum.

O bana sürtünüp benimle dalga geçerken gözlerimi kapatıp klitorisimdeki zonklamayı hissettim. Dudaklarını bana sertçe bastırdı, dişleri kemirerek, ısırarak ve çekerek beni tüketti.

Öpüşleri arasında dilinin benimkine değme hissinin tadını çıkararak zorla nefes aldım. İnleyerek kollarımı arkamda birleştirdim, ona ayak uydurarak ben de onu öperken yerde doğruldum ve altdudağımı dişlerimin arasına alıp daha fazlasını arzuladım.

Michael saçımı avuçlarının arasına alıp beni ensemden geriye çekerek boynumdan aşağı doğru öpücükler kondurdu.

Yavaşça gözlerimi açıp durdum. Kai yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyordu.

İçimi korku kapladı. Burada olduklarını nasıl unutmuştum?

Ama Michael'ı üzerimden itemeden o, ağzını boynumdan çekip Kai ve diğer herkesi görmemi engelleyerek tepemde dikildi.

"Bir havuz partisine gidiyoruz" dedi. Az önce tutkuyla kalınlaşan sesi şimdi soğuktu. "Seni on dakika içinde alacağız, yani mayo giymiş ol."

Boğazım kurumuştu, yutkunamadım.

"Hazır olmazsan biz hazırlayacağız, dördümüzün birden yapması gerekse bile" diye tehdit etti. "Ve belki ardından, gece bittikten sonra numarayı vermek isteyebilirim."

Üstümden inip ayağa kalktı. Kollarımı saran ellerin beni yerden kaldırdığını hissettim.

Sonra bir elin boynuma dolandığını hissettim. Beni kendine

doğru çekerken kulağıma fısıldadığını duyup irkildim. Damon öfkeyle "Sen azgın, küçük bir orospusun" dedi. "Onu neredeyse burada, gözümüzün önünde becerecektin."

Dişlerimi sıkıp önüme baktım.

"Yine de küçük mücadelen sevimliydi" dedi, sesinde belirgin bir alay vardı. "Elinden başka ne geliyor?"

Sonra elini sırtıma koyup beni öne doğru itti ve düşmemek için uğraşırken ayaklarım tökezledi.

Hızla nefes aldım, karnım titriyordu ve sinirlerim gerilmişti.

Elinden başka ne geliyor? Bugün kurduğum cümlenin aynısını bana geri söylemişti. *Aşağılık...*

Omuzlarımı dikleştirip ardıma bakmadan asansöre doğru yürüdüm.

Oyunları değişmişti. Nedenini ya da bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum ama daha hızlı düşünmem gerekiyordu.

Çok daha hızlı.

Bölüm 10

Üç Yıl Önce

"KIZ NASIL HİSSETTİRİYOR KARDEŞİM?" diye seslendi Damon arkadan. "İsterse gelip benimle oturabilir."

Will'in gülüşünü duydum ve kucağında otururken Michael'ın elinin belimi sıktığını hissettim.

Ama cevap vermedi. Michael cevap vermezdi. Gördüğüm kadarıyla Damon'ın çocuksu soytarılıklarıyla nadiren etkileşime giriyordu.

Kai çenesini indirip bana gelişigüzel bakışlar atarken hızlandı. "Bilemiyorum. Olduğu yerde oldukça rahat görünüyor" dedi Damon'a.

İkisine de göz devirerek ön camdan dışarı baktım. Şaka malzemesi olmak hoşuma gitmiyordu. Sonuçta burada oturmayı ben istememiştim.

Ama kendi koltuğuma dönmek için acele ettiğimi de söyleyemezdim. Midemde kelebekler uçuşuyor, boynum yanıyordu ve olmak istediğim başka hiçbir yer yoktu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım yanıyordu.

Tenimin her bir santimi onu hissetmek için yalvarıyordu,

arkamı dönüp bacaklarımı etrafına sarmak ve bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyordum.

Camın yanındaki tutunma yerini kavrayıp arkama yaslanarak rahatlarken göğsünün inip kalktığını hissettim.

Sol eliyle mesaj yazmaya devam edip orada değilmişim gibi davrandı ama belime sardığı kolunun gerginliği aksini söylüyordu.

Kai'ın, gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şeyle yan yan baktığını gördüm.

"Ne yapmak istediğine karar verdin mi?"

Başımı çevirip Michael'a baktım. "Ben mi? Ne demek istiyorsun?"

Mesajını bitirdi, gözlerini bana çevirdi ve sıcak nefesi yüzüme çarptı. "Senin de bir şaka yapma hakkın var."

Will arkadan gelip Michael'ın koltuğunun üstünden baktı. "*Ölümsüz Aşk* filmini düşün" diye açıkladı. "Dükkân soyabiliriz, kasabayı yakıp yıkabiliriz, genç bir çifti öldürebiliriz..."

Pek komik bulmayarak kaşlarımı çattım.

Damon arkadan konuşmaya başladı. "O çok zayıf. Bu hafta sonu onca yolu arabalara yumurta fırlatmak için gelmedim."

Will bana sırıtarak gözlerini kıstı "Çok 2010'lar. Eminim daha iyi bir şey bulacaktır."

"O kadar zor olmayacağından eminim" diye dalga geçtim. "Çok yüksek standartlar belirlemiş sayılmazsınız." Sonra onlara baktım, dudaklarım eğlenerek kıvrıldı. "Atlılar'ın Şeytan Gecesi'nde tüm yaptığı bu mu? Çünkü söylemem gerek, anlatılan hikâyelerin hakkını pek vermiyorsunuz."

Will gülerek "Oooo, şu dediğine bak!" diye bağırdı.

Michael'ın seksi sırıtışı meydan okuyordu. "Şu işe bakın beyler, görünüşe göre Erika Fane'i etkileyemedik."

Damon sessiz kaldı ama sigarasını yakarken arkadan alevin titreştiğini gördüm ve Kai yola odaklanarak ama dinleyerek gülümsedi.

"Yangın hoşuna gitmedi mi?" diyerek dürttü Michael, gözlerinde muziplik vardı.

"Fena değildi." Omuz silktim. "Ama bunu herkes yapabilirdi. Amaç neydi ki?"

Sadece dalga geçmek için bile olsa sohbete katılmaktan zevk alarak soğukkanlı kaldım. Tabii ki onu aşağılamaya çalışmıyordum.

Michael'ın gözleri bana dikkatle bakarak inceldi. "Amaç ne miydi?" diye sordu ama sadece sesli düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Hey?" diye seslendi Michael. "Amacın ne olduğunu öğrenmek istiyor."

Kahkahalar duydum ve yolda hızla ilerlerken direksiyonda oturan Kai'a döndüm.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı ama sonra direksiyonu aniden sağa kırıp hepimiz yerlerimizde savrulunca ciyakladım. Araba sağa sola savrulup küçük, dar, çakıllı bir yola girerken ellerimi havaya kaldırıp ikisiyle birden kolu tuttum.

Konuşmak için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne yapıyordu?

Ne olduğunu anlayamadan arabayı durdurdu, motoru kapattı ve farları söndürdü.

Arabanın içi tamamen sessizleşmişti.

"Ne oluyor?" diye patladım. "Ne yapıyorsun?"

"Ne *yapıyoruz*?" diye düzeltti Michael.

Kai başını bana çevirip parmaklarını dudaklarına bastırdı. Nefes almaya korkuyordum.

Birkaç saniye öylece oturduk. Kafam çok karışmış olsa da onları daha fazla soruyla sinir etmek istemiyordum. Burada, karanlıkta, çakıl bir yolda saklanmış ne yapıyorduk? Hâlâ neden Michael'ın kucağında olduğumu da anlamıyordum.

Sonra bir şey duyarak kulak verdim.

Sirenler.

Arabadaki herkes arka camdan dışarı bakmak için başını çevirdi ve saniyeler içinde otoyolun hâlâ görebildiğimiz kısmında kırmızı, mavi ve beyaz ışıklar uçup gitti. İki itfaiye aracı ve beş polis arabası.

Will sanki Noel sabahına uyanmışız gibi derin ve gürültülü bir şekilde gülmeye başladı.

Otoyolda ilerlemeye davam eden araçlar geçip gitti ve orman yeniden karanlığa ve sessizliğe gömüldü.

Gözlerimi Kai'a çevirdim. "Onları sen mi çağırdın? Telefonda yaptığın buydu."

Başıyla onaylarken sırıttı. "Tabii ki orada bir yerine beş yangın çıktığını düşünüyorlar."

Beş mi? Onları o aradıysa neden yalan söylemişti?

Michael suratımdaki şaşkın ifadeyi görmüş olmalıydı. "Mümkün olduğu kadar çok polisin dışarda olmasına ihtiyacımız vardı."

"Neden?"

Ama sadece gözlerini devirip Kai'a döndü. "Göster ona."

Kai motoru çalıştırdı ve dar girişten son hızla geri geri çıkarken tekrar tutunma yerini kavradım. Michael'ın kucağında zıplayınca kolunu tekrar belime sarıp beni sabit tuttu.

Kai arabayı birinci vitese takıp gaza bastı ve Nonpoint'in *Bullet With a Name* şarkısı arabayı kaplarken karanlık yolda hızlandı.

Üçüncü, dördüncü ve ardından beşinci vitese geçti ve saniyeler içinde ileride dört büyük far gördüm. Ön cama doğru eğilerek kamyon olduklarını fark ettim.

İki tane. Damperli kamyon.

Arkadan Will'in heyecanlı sesleri gelirken, Michael ve Kai camlarını indirdiler. Michael'a gergin bir bakış attım. Gözlerinde gördüğüm şeyi açıklayamazdım. Sıcaklık. Heyecan. Beklenti.

Gözleri dudaklarıma indi, belimi kavrayan elini sıktı.

"Tutun" dedi nazikçe.

Gözlerimi ayırıp kola tutunurken arabanın ön tarafının yolun ortasına doğru kaymasını izledim.

Kai ne yapıyordu?

Nefes alışım ağırlaştı. Gözlerimi kaldırdığımda kamyonların yarısı yolda yarısı şarampolde iki yana dağıldığını gördüm.

Farları gittikçe daha parlak hale geldi, daha da yaklaştıklarını görerek soluklandım.

Sonra aniden, Michael'ın parmaklarının karnıma ileri geri, güzel ve yavaş bir şekilde sürtündüğünü hissedince gözlerim büyüdü.

Ah, Tanrım.

Kendimi engelleyemiyordum. Sırtımı dikleştirerek kalçamı ona bastırdım ve bize doğru gelen kamyonlara baktım.

İnlemesini duydum, ardından telefonu elinden düştü ve ayak bileğime çarptı. Elini karnımdan çekti ve boynumu sarmak için yukarı çıktı. Diğer eli belimi kavrarken beni kendine çekti.

Nefes nefese "Keş şunu" diye fısıldadı kulağıma. "Beni delirtiyorsun."

Elini boynuma doladı, nabzımın boynumda attığını hissederek ve kulaklarımda duyarak altdudağımı ısırdım.

Siktir. Uyarısına rağmen kıpırdandım.

Kamyonlar korna çalıyor ve selektör yapıyorlardı, korku derimin altında yayılırken gergince inledim.

Michael elini tişörtümün altından tekrar karnıma doğru sokarken "Tanrım" diye fısıldadı kulağıma. "Gelmek üzeresin, değil mi?"

Kulağıma doğru sertçe nefes alışını duydum ve ışıklar yanıp sönerken gözlerimi sımsıkı kapattım. Sonra nefesim kesildi ve kamyonlar kornalar çalarak, açık pencerelerden içeri giren rüzgârla saçlarımı uçurarak yanımızdan geçti.

"İşte bu!" diye bağırdı Will. Az önceki telefonu tutmuş, kayıt alıyordu.

Damon güldü ve Kai arabayı yavaşlattı. Michael boğazımı tutmayı bıraktı, herkes arka camdan bakmak için başını çevirdi.

Kai arabayı yolun ortasında durdurdu. Bir nefes alıp birbiri etrafında dönen kamyonları kafa karışıklığı içinde izledim.

Farlar söndü, iki arabadan da birer adamın inip bize doğru koştuğunu gördüm.

Kamyonlar yolu ve çevresini kapatarak geçebilecek yer bırakmamıştı. İki tarafta da şarampol vardı, yani çok güçlü bir aracın olmadığı sürece yoldan çıkıp geçmek de pek mümkün değildi.

Arka kapılar açıldı ve iki genç adam gülerek ve nefes nefese Michael'ın arabasına koştu.

Kahverengi saçlı olan arkaya, Damon'ın yanına tırmanarak "Seni orospu çocuğu, harikaydı bu" diye kıkırdadı.

Devam ederken Will sırtına vurdu, sonra da sarışın olan tırmanıp eski yerime oturdu. Saçını alnından geriye itip Kai'ın omzuna hafifçe vurarak ona iki takım anahtar verdi.

"Alarmı çalıştırdım, yani amcan sabah olana kadar kamyonların kayıp olduğunu fark etmeyecektir" diye soluklandı.

İkisini de tanıyordum. Simon Ulrich ve Brace Salinger, ikisi de bizim okulda basketbol oyuncusuydu.

Yani Michael'ın arkada yere ihtiyaç duymaktan ve beni kucağına oturtmaktan kastı buydu. Daha fazla insan alacaktık.

Brace'in dediği şeyi düşünerek gözlerimi kıstım. Kamyonlar Kai'ın ailesine aitti. Amcasının bir inşaat firması vardı ve kamyonları alıp yolun ortasına dikmişlerdi. Kai'ın bu gece için şakası buydu.

Ama...

Kaşları meydan okumayla yükselen Michael'a baktım.

Sonunda anlamaya başlayarak "Yolu kapatıyorsunuz" diye belirttim. "İtfaiye ve polis geri gidemesin diye."

Ağzının kenarları kıvrıldı. "Şimdi etkilendin mi?"

BRACE VE SIMON'I yerel bir restoranda bıraktıktan sonra Michael'ın kucağında kalmak için mantıklı bir sebep göremeyince asıl koltuğuma geri döndüm. Onu terk etmek istediğim son şey olsa da.

Ne yazık ki daha çok onun benden inmemi istemek zorunda kalmasından korktum, bunu isterse utanırdım.

Michael şoförlüğü tekrar devraldı. Bizim mahalleye geri dönerek evimden yaklaşık bir mil ötedeki karanlık, sessiz yolun kenarına park ettik. Büyük bir demir kapının önünde durduk. Kapının ardındakinin belediye başkanının evi olduğunu bildiğim için uzun taş duvara baktım.

Thunder Bay, çevredeki bölgelerden Thunder Bay Koleji'ne gelen öğrencileri saymazsak belki de yirmi bin kişiden oluşan küçük

bir topluluktu. Belediye başkanımız uzun süredir o pozisyondaydı, kasabamızdaki şeylerin nadiren değiştiğini düşünürsek de sebebi belliydi.

Hepimiz motor çalışır ve klima açık halde öylece otururken Damon arabadan ineli yarım saat olmuştu. Soru sormamak için çok uğraşıyordum. Mesela neden burada bekliyorduk? Orada ne yapıyordu? Kötü bir şeyse polisin çoktan yola çıkmış olabileceğini bile bile burada kurbanlık koyun gibi beklemeli miydik?

Tabii ki polislerin bir kısmı şehrin diğer tarafında dikkatlerini dağıtmak için kullandığımız yangınla meşgullerdi ama bölgede hâlâ birkaç polis memuru kalmış olmalıydı.

"Geliyor."

Kai, Michael'ın penceresinden dışarı baktı. Bakışlarını takip ederek Damon'ın taş duvarın diğer tarafındaki bir ağaçtan atladığını ve anında yere indiğini gördüm.

Kapüşonunu çekip arabaya koşarak Will'in tarafını açtı ve gülerek arkadaşının bacaklarının üzerinden geçip kendini arkadaki koltuğuna bıraktı.

Soğuk kapüşonlusu yanağıma değip geçti ama genelde ondan aldığım sigara kokusu yerine hoş bir parfüm kokuyordu.

"Nasıldı?" diye sordu Will omzunun üzerinden.

"Tadı dondurmadan bile güzeldi."

Dudaklarımı büzdüm. *Gerçekten mi*? Bunca zamandır o sevişebilsin diye mi bekliyorduk?

Kadınları sevdiklerini yıllar içinde kesinlikle anlamıştım ve bunu saklamıyorlardı da.

Oldukları kişiler ve sahip oldukları güçle iyi vakit geçirmelik kızlar bulmak onlar için hiç zor olmamıştı. Yanlışlıkla yorumlarına, tartışmalarına ve kandırmayı başardıkları hakkında kabaca konuşmalarına kulak misafiri olmaktan nefret etsem de yargılanmadan canlarının istediğini yapma özgürlüklerine imreniyordum.

Ben sevişmek istesem beni beklerler miydi? Sırtıma vurup nasıl geçtiğini sorarlar mıydı?

Hayır, yapmazlardı.

Onlar –ya da en azından Will ve Damon– bakire olmamı, bacaklarımı sadece onlar için açmamı ve aramalarıma asla geri dönmediklerinde sızlanıp ağlamamamı beklerlerdi.

Ne yazık ki Michael da Damon'a çok benziyordu.

Asla kız arkadaşı, bağlılığı ve beklentisi yoktu. Tek fark Michael'ın kirli işleri hakkında konuşmamasıydı. Damon herkesin bildiğinden emin oluyordu.

"Siz de gelebilirdiniz" diye önerdi Damon. "Am sever misin Rika?"

Tenim öfkeyle alevlendi. Emniyet kemerimi geri takıp ona bakmadan cevap verdim. "Senin sikindense onu tercih ederim."

Will öne eğilerek güldü ve öndeki yolcu koltuğundan Kai'ın sessiz kahkahasını duydum. Michael hareket etmedi.

Ama Damon'ın bana baktığını bildiğimden yüzümün sağ tarafı ürperdi.

"Kimdi peki?" diye sordum sinirini görmezden gelerek.

"Belediye başkanının karısı" diye cevapladı Will. "Servet avcısı ama öyle güzel ki."

Tanrım. Yaşça büyük, evli bir kadın mı? Damon'ın sınırı yoktu.

"Aslında o, evde yoktu" diye araya girdi Damon.

Will ve ben şaşkınlıkla başımızı çevirdik. "Kimleydin o zaman?" diye sordu Will.

Damon sırıttı ve iki parmağını burnuna getirip kokladı. "Bakireleri seviyorum. Çok tatlı oluyorlar."

Kai kaşlarını çatarak başını çevirdi. Belli ki benim bilmediğim bir şey bilerek "Yapmadım de" diye hırladı.

"Siktir git" diye kesip attı Damon.

Onlara bakarak kaşlarımı çattım. "Kimden bahsediyorsunuz?"

Damon, Will'in yangını çektiği telefonu çıkarıp Will'e fırlattı. "Videoya aldım" diye dalga geçti. "İzlemek ister misin?"

Sırtımı dikleştirip önüme döndüm. *Aşağılık herif.*

Kai dişlerinin arasından "Sen gerçekten de sikik bir aptalsın" dedi ve önüne döndü.

Neden bu kadar sinirlendiğini merak ederek ona baktım. Damon aptal sözleriyle benim sinirimi bozuyordu ama Kai neden

ona sinirlenmişti? Belediye başkanının eşinden daha kötü ne olabilirdi?

Sonra gözlerim sonunda kimden bahsettiklerini anlayarak büyüdü. Hizmetçiler dışında evde yaşayan tek bir kişi vardı.

Belediye başkanının kızı, Winter Ashby.

Lanet olsun. Şakası bu muydu? Belediye başkanının kızını becermek?

Kai'ın sinirlenmesine şaşırmamalıydı.

Ama ondan bahsettiklerini doğrulayamadan Damon sigarasını çıkarıp öne seslendi: "Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Kurt gibi açım."

Tüm bu zaman boyunca sessiz kalan Michael arazi aracını vitese takıp tekrar yola çıkmadan önce sadece bir anlığına tereddüt etti.

Radyoda Five Finger Death Punch'tan *Jekyll and Hyde*'ı açıp tekrar kasabaya sürdü ve sevilen bir mekân, bar ve yirmi yaşına kadar kasabadaki hemen hemen her çocuğun uğrak yeri olan bilardo salonu Sticks'in tam önüne park etti. Alkol servisleri vardı ama reşit değilseniz –ya da basketbol yıldızı– size servis yapılmazdı.

Önemli değildi gerçi. Müzik harikaydı, ambiyansı karanlıktı ve birçok insanı aynı anda barındıracak kadar büyüktü. Bir cuma veya cumartesi gecesi hareket istiyorsanız gitmeniz gereken yer orasıydı. Ama ne zaman arkadaşlarıma katılmaya çalışsam Trevor gelip tepemde dikiliyordu, bu yüzden nadiren gelirdim.

Arabadan indik ve kaldırımda duran diğerlerinin yanına gitmek için cipin arkasından dolaşırken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Damon sigarasını sokağa fırlattı, ısınmaya çalışarak kollarımı göğsümde bağladım.

"Lanet Anderson" dedi Kai sessizce. "Ona katlanamıyorum."

Pencereye bakışlarını takip ettim ve kimden bahsettiğini görür görmez bakışlarımı hemen başka tarafa çevirdim.

Miles Anderson.

Yere baktım ve saçlarımın yan tarafıma düşmesine izin vererek yüzümü örttüm. Ben de ona katlanamıyordum.

Kaslarım huzursuzlukla öyle sıkı ve gergin bir hale geldi ki patlayacaklarını sandım.

"Göt herif mezun olduğumuzdan beri saçma sapan konuşuyor" diye ekledi Damon.

Hiçbirinin Thunder Bay basketbol takımının yeni kaptanını gerçekten sevmediğini anlayabiliyordum. Michael mezun olduktan sonra görevi Miles devralmıştı ve artık onun gölgesinde yaşamamak hoşuna gidiyordu. Atlılar'ın güçlerine, karizmasına ve etki alanlarına içerliyordu, onlar üniversiteye gittikten sonra bir zamanlar onların olan şeyde hak iddia etmek için hiç vakit kaybetmemişti.

Tek sorun, berbat bir kaptan olmasıydı. Takım geçen yıl korkunç bir sezon yaşadı ve başarısız oldukça nasıl bir adam olduğunu kanıtlamak için o kadar çok çabaladı.

Geçen bahar olanlarla ilgili düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak ürperdim. Damon'dan daha kötü olan tek insan o olabilirdi.

Endişemi saklamaya çalışarak Michael'a baktım. "Oraya girmeyeceğiz, değil mi?"

"Neden girmeyelim?"

Çok önemli değilmiş gibi omuz silkerek başka tarafa baktım. "İstemiyorum sadece."

"Ama ben açım" diye araya girdi Will. "Ve kuyruk var, gidelim artık."

Kısmen kaba sözlerinden, kısmen de kımıldamayı reddettiğimden ve nedenini açıklamak istemediğimden, gözlerimi kırpıştırarak kaldırıma baktım.

Miles'ın varlığına okulda katlanmak zorundaydım zaten, boş zamanlarımda da bunu yapamazdım. Michael'ın yaklaştığını hissettim. "Senin sorunun ne?"

Sert ses tonu sabırsız geliyordu. Neden olmasın ki? Hiçbir zaman üzerime titrememişti.

Başımı sallayarak ona cüretkâr bir şekilde baktım. "Sadece girmek istemiyorum. Sizi burada beklerim."

Damon, Michael'a bakarak başını salladı. "Size demiştim" diye şikâyet etti. "Anlaşılmaz biri işte."

Olduğum yerde hareketsiz kalarak derin bir nefes aldım. Damon'ın hakkımda ne dediği umurumda değildi. Başına bir şey

gelmeden kurtulacağını bilen Lanet Miles Anderson'a bakmak zorunda kalmamayı daha çok umursuyordum.

Artık üzerimde o gücü hep vardı.

Ama sonra, Michael kolumun üst kısmını kavrayıp beni arabasının arkasında zorla yürütürken nefesim kesildi. Beni bıraktığında üzerime geldikçe arabaya doğru geri çekildim.

"Senin" diye hırladı "sorunun ne?"

Boğazım düğümlendi, diğerlerinin bilmesini pek istemeyerek dudağımı ısırdım.

Mümkün değildi.

Arabanın etrafında bizi takip ettiler ve Michael'ın yanında durup bana bakarak beklediler.

Harika.

İç çekip omuzlarımı dikleştirdim ve bir kerede söyleyiverdim. "Miles Anderson geçen bahar bir partide bana ilaçlı bir içki verdi."

Hiçbir şey söylemeden öylece dururlarken yere baktım.

Geçen mart, üst sınıflardan birinin evindeki Aziz Patrick Günü partisine gitmiştim ve tabii ki tek başıma gitmemiştim. Noah ve Claudia da benimle gelmişti.

Takıldık, dans ettik, bir içki içtim ve hatırladığım sonraki şey bir banyoda parmağını boğazıma sokan Noah tarafından tokatlanarak uyandırıldığımdı.

Belki de çocuklar bunun çok büyük mesele olmadığını düşünmüşlerdi. İlaç verilmiş aptal bir kız kimin umurundaydı ki?

Michael kıpırdanarak yavaşça yaklaştı. "Ne dedin sen?"

Gözlerimi kaldırdım, beni parçalamak istiyormuş gibi bakan tarçın gözlerini görünce içim ısındı.

Ama güçlü durdum. "Aslında kız arkadaşı Astrid Colby yaptı" diye açıkladım. "Bana içeceği o verdi ama Miles da işin içindeydi."

Evet, Michael'ın bana olan tüm güveni muhtemelen artık kaybolmuştu. Zayıftım, aptaldım ve vakit kaybıydım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, sesim titriyordu. "Hemen kendimden geçtim" dedim. "Pek bir şey hatırlamıyorum. Tek bildiğim Noah'nın bana anlattıkları. Partinin olduğu evdeki yatak

odası kapısını kırmış. Yataktaymışım ve..." durdum. Gözlerim düşüncelerle yanarken midem altüst olmuştu. "Ve gömleğim açıkmış."

Michael bir an tereddüt edip sonra tekrar bastırdı. "Sonra?"

Asıl öğrenmek istediği şeyi bilerek "Sonra fazla ilerlememişler" diye güvence verdim.

Hayır, tecavüze uğramamıştım.

"Noah beni üst kata çıkardıklarını fark etmiş" diye açıkladım "zar zor yürüyormuşum. Neyse ki başka bir şey olmadan oraya varabildi."

"Neden kimseye söylemedin?" diye sordu sertçe ve suçlayarak.

Göğsüm sarsıldı, biriken gözyaşlarımı göz kırparak uzaklaştırdım.

Ama faydası yoktu. Yine de akmaya başladılar ve hiçbirine bakamadım.

Dibime girip "Sorunun ne senin?" diye bağırınca irkildim. "Neden kimseye söylemedin?"

Ona bulanık gözlerle bakarak "Söyledim!" diye bağırdım. "Herkese söyledim! Annem okulu aradı ve..."

Yumruklarımı kollarımın altında sıkarak cümlenin devamını getiremedim.

"Ve ne?" diye uyararak sordu ben bitirmeyince.

Derin bir nefes alıp zorla gerisini de söyledim. "Baban Andersonlar'la üç gayrimenkul işinde ortak, bu yüzden..."

"Lanet olsun!" Michael küfrederken bana sırtını dönerek uzaklaştı.

Kai başını iki yana salladı, öfke koyu gözlerini vahşileştirmişti. "İnanılmaz" dedi dişlerinin arasından.

Daha fazla açıklamama gerek yoktu.

Evet, savaşmaya çalışmıştım, anneme, Cristler'e, okula, hatta Trevor'a söylemiştim... ama en sonunda annemin ve Michael'ın annesinin itirazlarına rağmen Michael'ın babasıyla Miles'ın ailesi arasındaki iş ilişkisi benim onurumdan daha değerliydi.

Miles'a benden uzak durması söylenmişti ve kanıt için hastaneye uyuşturucu testi yaptırmaya gitmeme izin verilmemişti. Olay

asla polise gitmedi ve hatta saygıdeğer evlerimizin dışına bile çıkmadı. Okulda her gün, bana yapmak üzere olduğu şeyi bilerek, o ve kız arkadaşı bana tecavüz etselerdi, o zaman herhangi bir adalete kavuşur muydum diye merak ederek ona bakmak zorunda kaldım.

Sessiz hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak başımı eğdim. Tanrım, onu öldürmek istiyordum.

"Ağlamayı bırak" diye emretti Damon bana dik dik bakarak.

Sonra gözlerini kısarak Michael'a baktı. "Ne yapacağız?"

Ne yapacağız mı? Ne yapabilirdik ki? Atlılar'ın bu kasabada gücü olsa da aileleri üzerinde bir güçleri yoktu. Evans Crist annemi meseleyi kimseye duyurmamaya ikna etmişti ve olan olmuştu artık. Astrid ve Miles soruşturmadan geçmeyeceklerdi ve geçseler bile artık ortada kanıt yoktu.

Tabii...

Tabii Damon'ın bahsettiği bu tarz bir intikam değilse başkaydı.

Michael sertçe nefes alıp ileri geri sallandı, sonra benimle göz göze geldi.

Çenesinin kalktığını ve kararlı bir ifadeye büründüğünü gördüm. "Ona sor."

Durakladım. *Ne?*

Diğerleri de yavaşça bana dönüp beklerken Michael meydan okuyarak başını eğdi.

Neler oluyordu be? Ne yapmam gerekiyordu?

Sonra Damon'ın az önce sorduğu şeyi fark ettim. Ne *yapacağız*? Benim kararımdı.

Bu gece hepsi birbirinin arkasındaydı, şimdi de benim arkamdalardı. Ama benim işimi yapmayacaklardı.

Hayır, Michael asla yapmazdı. Beni hiçbir zaman hafife almamıştı ve bununla benim ilgilenmemi sağlayacaktı. İlgilenmeyeceksem eğer, beni şimdi eve götürseler de olurdu.

Tekrar Sticks'in pencerelerine baktım. Miles taburede oturan kız arkadaşına doğru eğildi, bacaklarını beline doladı ve göğsünü avuçlayarak onu öptü. Kız kıkırdadı. Miles yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle geri çekildi, bara doğru yürürken ve

yolda bir takım arkadaşı sırtına hafifçe vururken dünya umurunda değildi.

Astrid'e tekrar bakıp arkadaşlarıyla gülüştüğünü ve uzun kızıl saçlarını kabarttığını gördüm.

Kazandıklarını sanıyorlardı. Benden korkmuyorlardı.

Dişlerimi o kadar sıkı bastırdım ki canım yandı.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama siktir et.

Gözlerimi ovuşturarak rimelimin akmadığından emin olmak için kalan yaşları sildim.

Kapüşonlumun sırtını tutarak kafamdan geçirdim ve kollarımdan çıkararak Kai'a fırlattım. Dar, gri kolsuz bluzumun kenarını göbeğimin ufak bir kısmını gösterecek şekilde kaldırdım ve saçlarıma geçici bir hacim, seksi bir kaos ya da onun gibi bir şey vermeye çalışarak kabarttım.

Kıyafetlerimin geri kalanını kontrol ederek "Onu banyoya götürdüğümü gördükten sonra" dedim onlara "bana bir dakika verin ve sonra takip edin."

Sonra duyduklarını teyit etmek için yukarı baktığımda dondum.

"Ne?" diye sordum kısık bir sesle.

Dört çift göz sanki daha önce hiç kız görmemişler gibi yoğun bakışlarla gözlerini vücuduma dikmişlerdi.

Kai başka tarafa bakmaya çalıştı ama neredeyse kızgınmış gibi gözlerini kısıp kaçamak bakışlar atmaya devam etti. Damon ise çıplakmışım gibi bakıyordu.

Will'in kaşları kalktı ve ardından Michael'a bir bakış atıp ağzını kocaman açarak uzun bir nefes verdi.

Ama gözlerimi Michael'a çevirdiğimde çenesinin gerildiğini ve yumruklarını sıktığını gördüm. Kim bilir ne düşünüyordu ama sinirli görünüyordu. Her zamanki gibi.

Onlara gözlerimi devirdim.

Sanırım biraz iyi hissettirmişti. Hatta bu gece onlarla çıktığımdan beri yara izimi bir kere bile düşünmemiştim. Kendimi hiçbir zaman seksi hissetmemiştim ama asıl hoşuma giden şey dikkatlerini çekmenin fazla zaman almamasıydı. Mini etek yoktu, çok az

makyaj vardı ve oyun oynamak yoktu. Sadece kapüşonlumu çıkarmıştım ve aniden artık küçük bir kız değildim.

Tabii üstümdekinin dekoltesi hayal gücüne pek fazla bir şey bırakmadığından zor olmamıştı. Dışardaki havaya bakarsak kumaşın üstünden seçebildikleri şeyi bilmek bile istemiyordum.

Gaza gelmek için kendimi kocaman gülümsemeye zorlayarak Will'in matarasını elinden aldım ve kapıya doğru döndüm.

"Hey!" diye bağırdığını duydum arkamdan.

Ama daha fazla itiraz edemeden içeri girip kapıları kapatarak onları dışarda bırakmıştım.

Bilardo salonunun ahşap ve hamburger kokan sıcaklığı beni içeri girer girmez sarmalamıştı ve içerisi daha sıcak olmasına rağmen hava değişimi hassas tenimi ürpertiyordu. Meme uçlarımın sertleştiğini ve ellerimin titrediğini hissettim.

Belki de sadece sinirdendi.

Alanı tarayıp aradığım insanın barda olduğuna dair hiçbir fikrim yokmuş gibi doğal davranmaya çalıştım. Bilardo masalarından birkaç kişi ve bazı küçük gruplar kimin içeri girdiğini görmek için kafalarını kaldırdı. Bazıları sohbetlerine geri dönmeden önce selam vermek için başlarını eğerken, bazıları da gülümsedi.

Depeche Mode'un *Corrupt* şarkısı çalıyordu. Saçımı yana atıp matarayı kaldırdım ve yanan boğazıma tepki vermemeye çalışarak küçük bir yudum aldım. Göz ucuyla Miles'ın başının bana doğru döndüğünü gördüm.

Matarayı bir elimde tutup diğer elimi kot pantolonumun arka cebine sokarak bar ile bilardo masaları arasındaki koridorda kendimi gülümsemeye ve kalçalarımı sallamaya zorlayarak yürüdüm. Kalbim ağzımda atsa da ve ensemdeki ter soğusa da flörtöz görünmeye çalışmıştım.

Başımı çevirip masalardan birinde olan bir şeyle ilgileniyormuş ve nereye gittiğime bakmıyormuş gibi yaptım.

Sonra Miles'ın koluna çarpıp başımı geri çevirdim, Will'in şişesindeki votkanın koluma sıçradığını hissettim ve Miles'ın gömleğindeki lekeleri gördüm.

"Ah, Tanrım!" Güçlükle soluyarak büyük bir gösteriyle üstünü temizlemeye çalıştım. "Çok üzgünüm. Ben–"

Eliyle önce gömleğini, sonra sarı saçlarını düzelterek kendine çekidüzen verirken "Sorun değil" diye sözümü kesti. "Ne içiyorsun tatlı kız?"

Fırsatını değerlendirip bir eliyle belimden tuttu, diğer eliyle mataramı çaldı ve bir yudum aldı.

Muhtemelen içinde meyve suyu değil de alkol olduğuna şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Sessiz kız olmanın iyi yanı pek çok insanın seni gerçekten tanımamasıydı. Bu gibi durumlarda aniden değişmeye karar verirseniz onları şaşırtma şansınız oluyordu.

Endişeli ve savunmasız görünmeye çalışarak kaşlarımı çattım.

"Lütfen kimseye söyleme" diye rica ettim. "Trevor'la tartıştık ve sadece rahatlamaya ihtiyacım vardı."

Kimseye içtiğimi söyleyecek değildi tabii. Herkes içiyordu ama beni kolay hedef olarak görmesini istiyordum. Miles ve Astrid, tam hatırlayamasam da Aziz Patrick Günü'ndeki olayların farkında olduğumu biliyorlardı ama şu an önemsemeyecek kadar sarhoş olduğumu düşünmesini istiyordum.

Dudakları seğirdi ve matarayı geri verdi. "Neden kavga ettiniz?"

İnlerken alkol beni ele geçiriyormuş gibi başımı geri yatırdım. Tekrar ona bakıp "becer beni" bakışı atarak "Ona ait olduğumu düşünüyor, ben de ona katılmıyorum" dedim.

Gözlerinde sıcaklığın arttığını gördüm ve ellerinin sahiplenici bir şekilde kalçalarımı tuttuğunu hissettim. "Kendini başkasına mı saklıyordun?" diye fısıldadı ağzıma yaklaşarak.

Dudaklarımı yalayıp kolumu tembelce omzuma attım, elim arkasında salınıyordu. Kendimi kollarında sallanmaya zorlayarak "Belki de" dedim dalga geçerek.

Vücudumu onunkine çekerken "Onu suçlayamam Rika" dedi sessizce. "Yani, şu haline bir bak."

Midemden yükselen bulantıyı bastırarak gülümsedim.

Başım dönüyormuş gibi davranıp arkaya sendeleyerek inledim. "Başım dönüyor" diye sızlandım. "Sanırım yüzüme su çarpmam gerek. Lavabo nerede?"

Elimi tuttu ve eğilip "Gel" diye fısıldadı.

Kız arkadaşı ya da arkadaşlarının görüp görmediğine bakmak için arkaya dönme zahmetine girmedim. Gördüklerini biliyordum, umarım Astrid de hemen arkadan gelirdi.

Beni yönlendirmesine izin verdim ve bardan geçerek köşeyi dönüp lavaboların olduğu yere gittik. Beni erkekler tuvaletine çekti, hemen lavaboya doğru ilerleyip suyu açtım. Neyse ki boştu.

Bir elimi lavabonun kenarına yaslayarak diğer elimi ıslatıp göğsüme ve boynuma dokundum, sırtımı dikleştirip uzun saçlarımı diğer tarafa atıyormuş gibi yaptım.

Hadi çocuklar. Gelin artık.

Islak elimi ensemde gezdirmeye ve suyun göğsümden aşağı akmasına izin vermeye devam ederken "Ah, çok daha iyi" diye inledim.

Ve Miles hiç vakit kaybetmedi. Arkamdan gelip kendini popoma bastırırken elleriyle kalçamı avuçladı.

"Tanrım, eminim seninle sevişmesi çok güzeldir" dedi nefes nefese. Bir elini kaldırıp boynumu sıkarken diğeri göğsüme dokunmak için uzandı.

Nefesim tekledi ve ağzım kurudu.

Michael.

Yine de küçük bir kahkaha atarak ve elini iterek devam ettim. "Ne yapıyorsun?"

Tekrar memelerimi tutup kulağımın dibinde homurdandı "Ne istediğini biliyorsun." Uzanıp pantolonumun düğmeleriyle oynamaya başladı.

Nabzım kulaklarımda atıyordu, kapıya baktım.

Sen kurban değilsin ve ben de senin kurtarıcın değilim. Gözlerim yandı, tenimin her bir santimi korkuyla karıncalandı.

Neredeydiler? Neydi şimdi bu?

Derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde nefes alarak sakinleştim.

Sesimi olduğumdan daha az gergin çıkarmaya çalışarak "Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" dedim.

Telefonum arabadaydı ve anahtarlarım kapüşonlumdaydı. Burada çıplaktım. Silahım yoktu, tek umudum tuvaletten çıkmaktı.

Dönüp ellerimi lavaboya dayadım. Sonra elim küçük ve sivri bir şeye çarparak dondu.

Miles boynumu öpüp kıçımı ellerken tuttum. "Ne için yalvardığını çok iyi biliyorum" diye cevap verdi.

Metali elimde tutarken sıvı sabunluğun pompası olduğunu fark ettim. İnce ve keskin, uzun metal bir ucu vardı. Kolumu gerdim, sonunda çıkana kadar ucu yavaşça ve sessizce deliğinden çekip aceleyle arkama sakladım.

Oyunu bırakarak "Çekil üstümden" dedim.

Ama sonra Miles saçımı avuçladı, başımı geri çekerken bağırdım. "Benimle oynama."

Diğer elini atletimin üstüne kaydırdı ve ağzı boynuma gömülürken göğsümü sıktı. "İstersen ağlayabilirsin ama. Sadece şu pantolonu çıkar." Sabun pompasını kavrayıp yüzüne indirmek için kolumu kaldırdım ama sonra kapı açıldı ve içimi bir rahatlama doldururken ikimiz de başımızı kaldırdık.

Ama rahatlamam kısa sürdü.

Astrid.

Göğsüm sıkıştı. Hızla silahımı tekrar arkama saklarken gözlerim yanıyordu. Astrid içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Sorun çıkarmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Erkek arkadaşımı becerebileceğini mi sandın küçük sürtük?" Yarı eğlenir, yarı meydan okur bir ifadeyle gözlerime baktı.

Elimdeki derme çatma silahın etrafında parmaklarımı gevşetip sıktım, boynumun ve göğsümün altına sıcak bir su akıyordu.

Tanrım, korkuyordum. *Michael.*

Bize doğru yürüyüp kolunu Miles'ın boynuna doladı ve dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. Miles beni daha sıkı kavrarken onu öpmek için uzandı. Elinden kurtulmaya çalışarak kapıya doğru fırladım.

Ama beni yakalayıp lavaboya doğru fırlattı. Tenim karıncalandı, zorla ve hızlı hızlı nefes almaya başladım. *Hayır.*

Buradan çıkmak istiyordum. Eve gitmek istiyordum. Annemi istiyordum.

Astrid geriye yaslanarak Miles'la konuştu: "Onu istiyor musun?"

Altdudağını dişlerinin arasına alıp yemeğiymişim gibi beni kendine çekti. "Tabii ki evet!" diye hırladı. Aletinin bana sürtündüğünü hissederek küçük bir çığlık attım.

"Onu domalt ve arkasından gir" diye emretti Astrid. "Ve sert ol. Ondan hoşlanmıyorum."

Miles beni döndürdü ve oda etrafımda dönerken nefesim kesildi. Başımı tezgâha doğru eğmem için beni zorladı.

Astrid yanımdaki lavaboya zıplayıp kulağıma fısıldadı "Diğer kızları becermesini izlemeyi seviyorum."

Nefes alamıyordum. Nefes almaya çalıştım ama göğsüm daha da sarsıldı.

Miles pantolonumun fermuarını açmak için uzandığında kaslarımı dolduran ani öfke dalgasıyla boğazım kuruyarak çığlık attım ve saldırmaya başladım.

Dikleşerek iki kolumu da geri çektim ve Astrid'in yüzüne savurarak onu sağımdaki aynaya çarptım.

Başının sol tarafı aynaya çarptı ve ayna anında onlarca parçaya ayırdı.

Dönüp Miles'ın yüzünün yan tarafına vurup pompanın ucuyla derisini oyarak yanağından aşağı doğru kestim.

Elini yüzüne götürüp geriye doğru tökezleyerek "Siktir!" diye bağırdı.

"Seni orospu!" diye çığlık attı Astrid. "Yüzümü kestin!

Kollarımı uzatıp silahımı önümde tuttum ve her yerimden ter akarken duvara doğru geri çekildim. Öfkeden yüzüm yanarken "Az bile yaptım, sizi hasta pislikler!" diye bağırdım.

"Buraya gel!" diye bağırdı Miles ve kolumu yakalayıp neredeyse koparark beni yere fırlattığında çığlık attım.

"Hayır!" diye bağırdım.

Üzerime çullandı. Ellerimi yakalayıp beni zorla tutarken kollarımı ve bacaklarımı savurdum.

"Hale bak ufaklık" dedi bir ses neşeyle üzerimde. Miles'ın durup baktığını görerek inledim.

Kısa, sığ nefesler alıyordum, açılan kapıya doğru sert bakışını takip ederken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Will beyaz maskesinden aşağı bakarken Michael, Kai ve Damon yanında duruyordu.

Lavabonun yanında yüzünden kanlar akan Astrid'e bakarak "Bizim yardımımız olmadan da ağızlarına sıçmışsın gibi görünüyor" dedi.

Yavaşça içeri girip etrafımızdaki boşluğu doldurdular ve kapıyı arkalarından kapattılar. Michael'la göz göze geldim, kısık gözleri düğmesi açılmış pantolonuma bakıyordu.

Miles ayağa kalkarak "Ne işiniz var burada?" diye bağırdı. "Dışarı çıkın. Bu özel bir mesele."

Kimse tereddüt etmedi.

Michael yumruğunu kaldırıp Miles'ın yüzüne indirdi, Miles'ın sesi kesilirken vücudu yana doğru savruldu. Damon ve Will hemen harekete geçip iki kolunu tutarak onu duvara kaldırdılar ve orada tuttular.

Kai beni tutup ayağa kaldırdı. Fırlayıp kapıdan kaçmaya çalışan Astrid'i yakaladım. Saçlarını kavrayıp erkek arkadaşının yanındaki duvara ittim ve rahatlama gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım.

"Bir daha bana sakın dokunma!" diye bağırdım Astrid'e ve geri çekilip Miles'ın yüzüne tükürdüm. "Asla!"

İrkildi, açtığım yaradan yanağına kan damlıyordu.

Geri çekilirken bütün vücudum titriyordu, korku dalgası yüzümü buruşturmuş ve yüreğimi sızlatmıştı. Aşağı bakıp tişörtümde Miles'ın kanını gördüm.

"Arabaya git" diye buyurdu Michael, Miles önünde duvara sabitlenmişti. "Biz birazdan geleceğiz."

Sabun pompasını avucumda sıkmaya devam ederek burnumu çektim, Kai'ın elindeki kapüşonlumu kaptım ve kanı kapatmak için geri giydim.

"Siz ne yapacaksınız?"

Michael tekrar Miles'a döndü. "Anladıklarından emin olacağız" diye cevapladı.

Bölüm 11

Günümüz

DÖRDÜ ÖNDE, BEN ARKADA şehrin dışındaki büyük, beyaz bir eve girdik. Kaçmamdan endişelenmiyorlardı.

Arabaya binmiştim sonuçta.

O yüzleşmeden sonra kendi daireme dönünce, kafamdan milyonlarca korku geçerken iki dakika boyunca öfkeden kudurmuştum. Dalga geçmek ve oyun oynamaktan hoşlanıyorlardı ve bu gece nedense kuyruğundan yakalanan fare ben olmuştum. Neden?

Evimdeki saatin dakikaları acımasızca ilerlerken sakinleşemiyordum. Benim için geliyorlardı ve kim bilir ne zaman duracaklardı. Onları bir daha asla görmek istemiyordum. Asla.

Ama bir şeyin peşinde oldukları belliydi. İnsanların üstüne gidiyorlardı. Yaptıkları şey buydu. Kaçmayı bırakıp direnmeye başlayana kadar benim de üstüme geleceklerdi.

Elinden başka ne geliyor?

Başka neyim vardı? Babamdan cesur olmayı öğrenmiştim. Her okyanusa gir ve her şeyi dene. Öğren, keşfet, dünyayı fethet...

Annemden de kendi kendime yetmeyi öğrenmiştim. Tabii ki gıyaben öğretmişti ama onu izleyerek tam olarak kim olmak istemediğimi görmüştüm.

Michael'dan –ve Damon, Will ve Kai'dan– öfke saçmayı öğrenmiştim. Sanki yol sadece benim için yapılmış gibi yürümeyi ve dünyaya bana yol açması gerekiyormuş gibi davranmayı öğrenmiştim.

Peki bunların hiçbirini uyguladım mı? Tabii ki hayır. Ben bir fareydim, bu yüzden de bikinimi giyip lanet arabaya bindim. Farklı olmak istiyordum.

Bu sefer pes etmeyecektim.

Yolculuk sessiz geçti, tüm zamanımı pencereden dışarı bakarak geçirdim, müziği açıp herhangi bir konuşma olasılığını ortadan kaldırdıkları için mutluydum.

Valeler arabaları aldıktan sonra evin yolunu tuttular. Siyah deri parmak arası terliklerimi giyerek onları takip ettim ve bu kadar çok insanı görünce birden rahatladım.

Burada güvensiz hissetmezdim.

Malikânenin mimarisi moderndi. Bir sürü pencerenin yanı sıra her yer keskin kenarlarla dolu ve beyazdı. Her biri farklı uzunluk ve genişliklerde evin dışına taşan balkonlu katları vardı ve içeri girer girmez bunun bir Storm partisi olduğunu anladım.

Michael'ın basketbol takımının.

Etrafta spor malzemeleri vardı ve birlikte geldiklerim de dahil olmak üzere misafirlerin birçoğu herkesten uzundu.

Bütün erkekleri takım elbiseli, kravatsız görünce bir an paniğe kapıldım ama sonra bazıları kulüp kıyafeti ve bazıları da benim gibi mayo giymiş kadınları görünce tekrar sakinleştim.

"Jake." Michael ondan birkaç santim uzun bir adamla el sıkışıp bana döndü. "Erika, bu Jake Owen. Takım arkadaşım. Burası onun evi."

Tokalaşarak hafifçe gülümsedim.

"Tanıştığıma memnun oldum" dedi kibar gözlerle. "Çok güzelsin." Sonra Michael'a baktı. "Parmağına yüzük takmadan onu takımın geri kalanıyla tanıştırmak istediğinden emin misin?"

Michael arkadaşının şakasını geçiştirip başını sallarken gözlerini kıstı.

"Aslında onun kardeşiyle çıktım" dedim ona. "Birlikte büyüdük."

"Gerçekten mi?" Dikleşip bana daha fazla ilgiyle baktı. "Michael'ın gençliğinden basketbol hikâyeleri dinlemeyi çok isterdim. Eminim biliyorsundur, Michael paylaşmayı pek sevmez."

Neden bahsettiğini çok iyi bilerek sırıttım. Ama sonra bir şey gözüme çarptı ve ileri bakarak Alex'i gördüm. Will sırıtarak onu yukarı götürüyordu.

Alex burada mıydı? Ve neden Will'le gidiyordu?

Sonra Kai ve Damon'ın içkilerini alıp verandaya çıktıklarını gördüm.

Kendime gelerek Jake'e geri döndüm. "Ben..." diye kekeledim. "Korkarım sana söyleyebileceğim çok fazla şey yok. Okuldayken onun maçlarını izlemezdim. Üzgünüm."

Michael hafifçe gözlerini kıstı.

Evet, lisedeyken oynadığı her basketbol maçına gitmiştim. Hayır, tek bir oyunu ya da hangi takımları yendiklerini söyleyemezdim. Dikkat ettiğim şey bunlar değildi.

Hafif bir gülümsemeyle uzaklaşarak müsaade istedim ve onları yalnız bıraktım. Eminim Michael bütün gece onunla takılmamı istemiyordu ve benim de biraz alana ihtiyacım vardı.

Ve belki bir içkiye de.

SONRAKİ YARIM SAATİ ALT KATTA DOLAŞARAK, sanat eserlerini ve heykelleri umursuyormuş gibi davranarak geçirdim ve sonunda bir şeyler içmek için bara uğradım.

Neyse ki çocuklar beni yalnız bırakmışlardı ve geldiğimizden beri onları görmemiştim. Rom ve kolamı alıp dışarı çıktım ve alkolün yavaşça kanımı ısıttığını hissederken devasa havuzdaki insanları fark ettim. Kimse yüzmüyordu ama uzanmak ve son ılık yaz havasının tadını çıkarmak için bol bol alan vardı.

Havuzun uzak ucunda taşlar ve bir şelale vardı. Başımı kaldırıp şelalenin arkasındaki mağara gibi görünen gizli yeri fark ettim.

Etrafıma bakınıp çocukların hâlâ kayıp olduğunu gördüm, bu yüzden tişörtümü kollarımdan çıkarıp şortumu indirdim. Kıyafetlerimi ve terliklerimi katlanır sandalyenin üzerine koyup içkimi aldım ve havuza girdim.

Su belime ulaştı ve havuzun kenarında içkimi yudumlarken saçımı kabartıp sol omzumun üzerinden attım.

Gözlerimi kapatarak başımı geriye yatırdım ve sonunda yüzümdeki gerginliğin kaybolduğunu hissettim.

Sonunda.

"Selam" diye seslendi biri.

Gözlerimi açıp yukarı baktığımda elinde bir şişe Patron* ve birkaç shot bardağıyla Alex'i gördüm. Boynunda birkaç uzun, ince altın kolye ve kulaklarında büyük halka küpelerle kırmızı bir bikini giymişti.

"Seni son gördüğümden biraz daha mutlu görünüyorsun" dedi.

Başımı sallayıp bardağımı ona doğru tuttum. "Bunun yardımı oluyor."

Eşyalarını koyup havuza atlarken "Puff" diye küçümsedi. "O bir içki değil."

İki bardak tekila doldurup birini kendine aldı, diğerini de bana uzattı.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum çünkü başka hiçbir şeyle karıştırılmamış sert alkol benim için ızdıraptı.

Ne var ki bir kez olsun rahatlamak istiyordum ve onlardan ya da kafam karışırsa elde edecekleri herhangi bir avantajdan korkmuyordum. Dördü birlikteyken, beni kontrol altına almak için alkole ihtiyaçları olmazdı, bu yüzden peşinde oldukları buysa, ayıkken de sarhoşken olduğum kadar iyiydim.

Shot'ı kafama diktim, sıvı boğazımı yakmıştı. Ağzımdaki tattan kurtulmaya çalışarak tekrar tekrar yutkunup gözlerimi kapattım. Ne yazık ki limon getirdiğini sanmıyordum.

* Bir tekila çeşidi. (e.n.)

Tanrım, bir kız çocuğuydum ben.

Nefes verip keskin tadı üzerimden atarak bardağı yerine koyunca yeniden doldurduğunu gördüm.

Hâlâ ağzımdaki tattan kurtulmaya çalışırken "Sormak zorundayım" diye başladım. "'Birçok erkekle görüşüyorum' derken ne demek istedin?"

Dudaklarının kenarları bir sırıtışla kıvrıldı ve dönüp tekrar dolu shot bardağını uzattı.

Ona eğlenceli bir bakış atarak devam ettim. "Ve Will'in seni yukarı götürdüğünü biliyorum, geçen gece de Michael'dı?"

Suçlu görünerek omuz silkti. "Çok fazla erkek tanıyorum. Yani, çok fazla erkek tanımak için para alıyorum."

Para mı alıyor? Erkeklerle tanışmak ve onlarla vakit geçirmek için para mı alıyordu?

Yavaş yavaş anlayarak gözlerimi kocaman açtım. "Ahhh. Anladım."

Gülümseyip shot'ı atarken kızardı.

Eskorttu. Bir hayat kadını. Vay canına.

İzinden giderek shot'ı attım, söylediğini anlamama yardımcı olacak her şeye razıydım. Michael o gece onunlaydı. Onu parayla mı tutmuştu?

Parmağını bana doğrultu ve alkolün yakıcılığıyla kalınlaşan sesiyle "Kimseye söyleyemezsin ama" dedi. "Müşterilerim çoğunlukla zengin ve tanınmış kişiler."

Bardağı koyup kenardan birkaç santim uzaklaştım ve ellerimi suyun yüzeyinde gezdirdim.

Erkeklerle seks yapıyor –ve asansörde söylediğini hatırlayınca kadınlarla da– ve bunun için para alıyordu. Ve benim kaldığım binada yaşıyordu.

Michael'ın kız arkadaşı olduğunu sanmamdan daha iyi miydi bu, emin değildim.

Büyürken Michael'ın etrafında kızlar olduğunda her zaman biraz kıskanırdım. Küçükken bile. Onu istiyordum.

Ama zamanla Michael'ın rutini hiçbir zaman değişmeyen bir

şeye dönüşmüştü. Alırdı, eğlenirdi ve zaman zaman da sevgili olurdu. Ama hiçbiri kalıcı olmazdı.

Kızla sadece seks yaptığını bilmek de beni biraz sinirlendirmişti. Her zaman sadece birkaç kat uzağındaydı ve ne zaman ihtiyaç duysa onu arayıp çağırabilirdi.

"Merak etme. Michael'la yatmadım" dedi adeta aklımı okuyarak.

Dudaklarımı birbirine bastırıp omuz silktim. "Neden umurumda olsun ki?"

Kahkaha attı. "Geçen gece pijamalarınla dilinin tutulmasından umursadığını düşünmüştüm."

Gözlerimi indirip suyun parmaklarımın arasından geçişini hissettim.

Dairesine çıktığını gördüğüm o gün neden onunla birlikte olduğunu sorabilirdim ama umursamak istemiyordum. Alex'le aynı binadayken ve bu kadar yakınken garip hissettiriyordu ve Michael benim değildi, bu yüzden beni ilgilendirmezdi.

Bir shot daha atarak "Kai'la da yatmadım" diye ekledi.

"Yani Will ve Damon'la?" diye sordum. "Alınma ama seks için para ödemeleri gerekeceğini hiç düşünmezdim."

"Eskort tutan erkekler seks için para ödemiyor" diye düzeltti. "İş bittiğinde gitmemiz için ödüyorlar."

Harika. Onun için kötü hissederek başka tarafa baktım.

"Bazı insanlar bağlanmak ya da yükümlülük altına girmek istemezler Rika" diye açıkladı. "Ben sadece iyi vakit geçirmeni sağlayacak ve sonrasında hiçbir şey beklemeyecek bir profesyonelim."

Başımla onayladım ama ona gerçekten inanmıyordum. İyi vakit olabilirdin ama ayrıca sakladıkları kirli sırlarıydın.

Gözlerimdeki yargılamayı görmüş olmalı ki hemen açıklamaya başladı.

"Okulu ve kiramı ödüyor ve hayır, bunu mecbur olduğumdan daha fazla süre devam ettirmek istemiyorum ama tercihimi yaptım. Keşke her zaman yapmak zorunda kalmasaydım ama pişman da değilim. Ve bazen" muzip bir gülümsemeyle baktı "eğlenceli de oluyor."

Ne söylediğini anlıyordum ve onu yargılıyormuşum gibi görünmek istemiyordum. Kararını vermişti ve arkasındaydı. Bir açıdan özgüvenine imrendim.

Ama birdenbire, getirdiği tüm güvencelerle birlikte bir Fane olarak doğmaktan ne kadar mutlu olduğumu fark ettim.

Sonraki yirmi dakika boyunca ben içkimi bitirirken o bir shot daha attı ve herkesin alkol etkisini gösterirken yavaş yavaş rahatladığını fark ettim. Ceketler çıkmaya başladı, daha fazla insan havuza girdi ve Alex'le ben müzikte kendimizi kaybetmiş, eğleniyorduk.

Tekila tüm vücuduma yayılıp içimi ısıtmıştı. Gülümsemek ve kontrolü biraz kaybetmek çok iyi hissettiriyordu. Başım dönerken tenim uğuldamaya başladı. Birlikte yanımızda sevişen çiftle ilgilenmeyerek *Pray to God* şarkısı çalarken kalçalarımızı salladık.

Yüksek müziği bastırarak "Lavaboya gideceğim" diye bağırdı ve tekila şişesini elime tutuşturdu. "Biraz daha iç. Birazdan döneceğim."

Başımı sallayıp gülerek geçiştirdim.

Havuzdan çıkıp evin içinde kaybolmasını izledim ama sonra Michael, Will ve Kai'ı havuzun diğer tarafında beni izlerken görünce yüzüm düştü.

Ne zamandır oradaydılar?

İçkileri ellerinde, yarım bir daire oluşturarak duruyorlardı ve ne zamandır benle Alex'i izlediklerini merak ettim.

Bir kaşımı kaldırarak onlara küstah bir bakış atıp arkamı döndüm ve şişeyi koyarak havuzun kenarından ilerledim.

Kısmen bakışlarından kaçmak, kısmen de merak ettiğim için şelalenin arkasındaki mağaraya doğru yürüdüm.

Havuzun içinde sağ tarafa doğru ilerlerken su kayalardan aşağı akıyor, kollarıma ve göğsüme sıçrıyordu. Şelalenin ardında bir karartı gördüm ve suyun altında kalmadan akan suyun etrafından dolandım.

Şelaleden geçer geçmez midemde kelebekler uçuştu ve gülümsedim.

Kocamandı.

Şelalenin arkasında gizli bir havuz vardı ve Michael'ın teras katındaki gibi neon mavi parlıyordu. Sağ tarafta, uzanabileceğiniz, oturabileceğiniz ya da yüzmeyen insanların içeri girebileceği, ayakta durabileceği ve ıslanmadan içerideki güzelliği görebileceği bir tür bank vardı.

Tüm mekân tıpkı bir mağara gibiydi. Taş duvarlar ve taban küçük beyaz ışıklarla parıldıyordu, muhtemelen yıldız gibi görünmeleri için eklenmişti. Bacaklarım rahatlarken ağzımdan kaçan küçük inlemeyi engelleyemedim. Tahrik olmuştum.

Mekândan mı, içkilerden mi, Michael'dan mı emin değildim. Bugün hislerim fazlasıyla yıpranmıştı.

Tesellinin ve karanlığın tadını çıkararak suda ilerledim ama sonra Damon'ın mağaraya girdiğini görüp durdum.

Diğer taraftan gelip şelalenin içinden dümdüz geçmişti ve sırılsıklam olmuştu. Islak siyah saçlarını geriye doğru itti, göğsü, omuzları ve kolları suyla parlıyordu. Ya yanında mayo getirmiş olmalıydı ya da ödünç almıştı ama doğrudan bana doğru geldiğini görünce bir adım geri attım.

Geri çekilmemi fark edip "Keşke kadınlardan bu tepkiyi almaya alışık olmadığımı söyleyebilseydim" dedi derin düşüncelere dalarak.

Ellerimi yumruk yaptım ve kuruyan dudaklarımı yaladım. "Hayır, söyleyemezsin" dedim. "Bence bu hoşuna gidiyor."

Dudakları kıvrıldı, tekrar geri çekilmemek için kendimle savaştım. Korkmamı istiyordu. Bundan emindi.

"Senden korkmuyorum." Başımı kaldırdım, güçlü duruşuma rağmen kalbim hızla atıyordu.

Dışardan müzik sesi yükseliyordu, bir de şelaleyi düşünürsek çığlık atarsam kimsenin duyacağını sanmıyordum.

Aramızda çok az mesafe bırakarak tam önümde durdu. "Evet, korkuyorsun."

Sonra kollarını belime çelik gibi sıkı dolayıp beni yerden kaldırdı.

Homurdanarak ellerimi omuzlarına koyup kendimi ittim. "Damon."

Nefesi yüzüme düşerken "Seni parçalarına ayırabilirim" diye tehdit etti. "Ve zorlanmam bile."

Ellerimi ona bastırıp daha sert ittirdim ve vücudumu sağa sola çevirdim. "Kes şunu. Bırak beni."

"Hapishanede ne düşündüm, biliyor musun?" Saçlarımı kavradı. Boynumu geri çekip dudaklarını sadece birkaç santim uzakta tutarak beni sıkıştırdığında nefesim kesildi. "Seni... ve birlikte son gecemizi" diye bitirdi.

Altdudağımı dişleyip çekerek nazik ama sahiplenici bir şekilde öptü beni. Kalbim göğsümde deli gibi atarken tırnaklarımı kolunun üst tarafına geçirerek kendimi çektim.

"Damon, siktir git" dedim sertçe.

Ama saçlarımı daha sıkı kavrayıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Her yalnız kaldığımda seni, iyi bir kız gibi beni içine alışını zihnimde canlandırarak aletimi okşadım."

Elimi kaldırıp parmaklarımı boynunun etrafına sardım ve elimden geldiğince sıkıp onu itmeye çalıştım.

Fark etmemiş gibi güldü. "O gece neler olduğunu Michael'a hiç anlatmadın, değil mi?"

Dişlerimi göstererek "Anlatmadığımı nereden biliyorsun?" diye hırladım.

Başını daha da yaklaştırdı. "Çünkü anlatsaydın beni çoktan öldürmüştü."

Parmaklarımı boynunun etrafında sıkıp tırnaklarımı geçirdim. "O zaman belki anlatırım" diye tehdit ettim. "Şimdi çek ellerini üzerinden göt herif."

"Yeter."

Michael.

Ani bir nefes aldım, Damon başımın üzerinden sese doğru baktı.

Muhtemelen arkadaşına meydan okuyup okumama konusunu kendi içinde tartışıyordu. Alayla güldüğünü görüp sert bir nefes aldım.

Artık onlara ayak uyduramıyordum. İki saat önce aynı fikirdeymiş gibi görünüyorlardı, şimdiyse Michael onu geri çekiyordu.

Damon en sonunda beni serbest bırakıp itti ve boynunda yaptığım yarım ay izlerini gördüm. Kanıyordu. Göğsümü dolduran tatmin duygusuna karşı koyamadım.

İyi. Bu belki onu caydırmazdı, hatta belki tahrik ederdi ama en azından artık karşı koyacağımı biliyordu. Onu kışkırtma riskine değerdi bu.

Mağarayı terk etti ve kendimi rahatlamaya zorlamaya bile gerek duymadan arkamı döndüm. Şimdiden daha güçlü hissediyordum.

"Tüm bu ilgiye bayılıyorsun, değil mi?" Michael sert bir bakışla beni yerime kilitledi. "Bunun için ne kadar çok yalvarıyorsun Rika? Kimin gösterdiğinin bir önemi var mı bari?"

Kendi kendime gülüp geniş taş banka çıkan küçük merdiveni tırmandım. Saçlarımı atkuyruğu yapıp gözlerinin ıslak bedenimi nasıl izlediğinin gayet farkında olarak "Trevor'a sor" diye alay ettim. "O bile ihtiyacıma ayak uyduramadı. Her an. Tanrım, düzüşmeye bayılıyorum."

Başını aşağı eğdi, yüzüne hastalıklı bir gülümseme yayılmıştı. Bana doğru yürüyerek bakışlarını asla üzerimden ayırmadan beni mağara duvarına yasladı.

Viski bardağını kaldırarak "Ağzını aç" diye emretti.

Sadece ufak bir an tereddüt ettim. Tereddüt ettiğimi görmesine izin vermeyecektim. İzinsiz tek bir adım bile atamayan küçük, korkak, çekingen Rika mı? O artık yoktu.

Başımı arkaya atıp ağzımı açtım.

Michael kahverengi içeceğini bekleyen ağzıma döktü, içki boğazımdan geçerken acıyı saklamaya çalışarak yuttum.

Gözlerinde bir meydan okumayla "Biraz daha anlat" diye kışkırttı.

Gözlerimi ondan ayırmayarak duvara yaslandım. Sesimi alçak ve sabit tutarak "Onu sabahları emerdim" dedim "okuldan önce üstüne binebileyim diye sertleşene kadar ağzıma alırdım."

"Öyle mi?" diye sordu kışkırtarak. Bardağı tekrar kaldırırken gözlerinde bir ateş yanmaya başladı. "Devam et."

Başımı tekrar arkaya atıp içkiyi almak için ağzımı açtım.

İçkiyi yutup sesimi yumuşatarak devam ettim. "O kadar iyi boşalmamı sağlıyordu ki... Elleri her yerimdeydi, annen yan odadayken beni koltuğun üstüne eğip memelerimi sıkıyordu." Gözlerimi kısıp dudaklarımı yalarken bakışlarının ağzıma kaymasını izledim. "Boşaldığım zaman elini ağzıma kapatmak zorunda kalıyordu, çünkü o kadar seksiydi ki çığlık atmadan duramıyordum."

Daha fazla içirmek için bardağı tekrar kaldırıp sonra yere koyarak "Hımm..." diye cevapladı.

Dudaklarımın kenarını kıvırarak ve onunla oynayarak "Ve aleti adeta kıçım için yaratılmış" diye devam ettim. "İçime soktuğu zaman bana tamamen sahip oluyordu."

Gözlerini kısıp bir elini belime sardı, diğeriyle yüzümü tutarken "Öyle mi?" diye sordu Michael kaygısızca. "Biraz daha anlat." Nefesi dudaklarıma çarptı. "Kardeşimin sana yapmadığı her şeyi bilmek istiyorum, seni küçük yalancı."

Bu kadar yakınımda olmasından içim titredi. Neredeyse ağzının tadını alabiliyordum. Dudaklarımı araladım, onun üzerlerinde dolaştığını, neredeyse yemeye başlamak üzere olduğunu hissetim. Bunun için can atıyordum.

Michael için.

"O boşaldıktan sonra" diye fısıldadı "ve seni daha fazlasını, sadece benim verebileceğimi bildiğin şeyleri ister halde bıraktıktan sonra" –altdudağımı dişlerinin arasına alıp geri bıraktı– "parmaklarını bacaklarının arasına soktuğunda düşündüğün benim sikim miydi?"

Sıcaklık bacaklarımın arasına yayılırken inledim, klitorisim o kadar zonkluyordu ki ıslanmış olmalıydım.

Kendimi gözlerine bakmaya zorlayarak "Bazen" diye kabul ettim fısıltıyla.

Başını yana eğdi. "Bazen mi?"

Başımla onayladım.

Bakışı sertleşti, meydan okunmuş hissettiğini anladım.

Kalbim daha da hızlandı, oynadığım kumarın büyük bir hata olup olmadığını bilmiyordum.

Her zaman sadece onu düşünürdüm. Her fantezimde, her orgazmımda...

Yalnız kalıp kendime dokunduğum her anda sadece onu, muhteşem gözlerini ve beni yatağa yapıştırdığını düşünürdüm.

Ya da bir koltuğa, masaya, yere... Her zaman Michael'dı.

Ama ilgimi çok uzun zamandır çekiyordu, onun da rahatsız olma vakti gelmişti. Oynamak mı istiyordu? Oynayabilirdim.

Aniden konuyu değiştirerek "Neden Jake'e yalan söyledin?" diye sordu. "Lisede maçları izlerdin. Bütün maçlarımda vardın."

Gerildim. "Biliyor muydun?"

Her maça katıldığımı bildiğine inanamadım. O lisedeyken ve ben ortaokuldayken bile Bayan Crist'in peşine takılır, o üniversiteye gidene kadar hiçbir maçı kaçırmazdım.

"Neden yalan söyledin?"

Kelimeleri arayarak ağzımı açtım. "Yalan söylemedim" dedim sonunda. "Maçları hiç izlemediğimi söyledim, bu da doğruydu. Ben sadece..." Yutkunup ona baktım. Fısıltıyla "Sadece seni izliyordum" dedim.

İfadesi sertleşerek gözlerime bakmaya devam etti. Nefesi hızlandı, zengin kokusu her yerimi sararken gözlerimi kapattım.

"Rika" diye fısıldadı. Altdudağıma dilinin ucuyla dokunurken sesi çaresiz geliyordu.

Yüzüm uyuşuyordu, kendimi hiç olmadığım kadar sarhoş hissettim.

"Beni düşündüğünde... 'bazen'" diye ekledi, sesinden eğlendiği belli oluyordu –yalan söylediğimi biliyordu– "kendine ne yaptığını göster."

Gözlerimi kocaman açarak yanan gözlerine baktım. Gergin kalbim hızla çarpıyordu ama heyecanımı gizlemek için savaştım.

Öyle bir şeyi kimsenin önünde yapmamıştım. Şimdiye kadar birlikte olduğu kadınlar hakkında endişelenerek tereddüt ettim. Ne kadar tecrübeli oldukları hakkında ve yaptıklarıma güler mi korkusuyla...

Sonra zihnimde Michael'ın asırlar önceymiş gibi gelen sesini duydum, karanlık bir odada, bana ilk kez yaklaştığında...

Kabullen. Olduğun kişi için özür dileme. *Kabullen.* Denemezsen kazanamazsın, değil mi?

Yoğun bir şekilde ve gözlerimi kırpmadan ona bakarken elimi bikinimin altına, bacaklarımın arasına soktum.

Michael boynumun sol tarafına dokunduğunda tereddüt ettim. Kimsenin bana oradan dokunmasına alışkın değildim.

Ama o, hiçbir şey fark etmiş gibi değildi. Ellerini saçlarımın altından geçirmeye devam ederek aşağı bakıp parmaklarımı siyah mayomun içinde hareket ettirmemi izlerken beni tuttu.

Göğsü daha hızlı inip kalkıyordu, sert bakışları iki parmağımla klitorisimde daireler çizen elime kilitlenmişti.

Klitorisim daha fazla seğirmeye başladı. Michael benim kendimle oynamamı izlerken içim alevlerle dolarak inledim.

Gözlerini ellerimden asla ayırmadan nefes nefese "Çıkar şunu" dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Dediğimi yap." Beni sarsınca nefesim kesildi.

Tanrım. İçimi bir heyecan dalgası doldurdu, lanet klitorisimdeki zonklama daha da şiddetlendi.

İnledim.

Dudaklarımı öperek ve kendi dudaklarıyla tutup çekererek "Lütfen Rika" diye yalvardı. "Görmem gerekiyor."

Dudaklarımı yaladım ve parmaklarımı kalçalarımdaki iplerin altından geçirip bikini altımı indirdim ve bacaklarımdan çıkardım.

Ani nefes alışını görüp tereddüt etmeden elimi bacaklarımın arasına geri kaydırdım. Duvara yaslanıp gözlerimi kapatırken parmaklarımı sokup çıkarıyor, ıslaklığı klitorisimin üstünde ileri geri yayıyordum.

Belimi yükseltip bacağımı yukarı kaldırdım, Michael'ın dizimi tutup bel hizasına kaldırmasına izin verdim.

Böyle çok daha iyi.

Kalçalarımı küçük hareketlerle yuvarlayıp mayosuna doğru sürtünürken aletinin sertleştiğini hissettim, sert nefesler alışını duydum ve kendimi parmaklayarak oynamaya devam ettim. Gördüğü şeyden hoşlanıyor olmalıydı.

İki parmağımı içime sokarak "İstediğin bu mu?" diye fısıldadım.

"Evet" dedi boğuk bir nefes alırken.

Gülümsedim. Kendimi seksi mi yoksa aptal bir çocuk gibi mi gördüğümün bir önemi yoktu. Michael Crist kendini kaybediyordu.

"Bazen başka şeyler de yapıyorum" dedim sataşarak.

Başını kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. "Ne gibi?"

"Söyleyemem." Dudağımı yaladım. "Belki bir ara gösteririm. Ya da belki bu gece kıyafetlerimi çıkarıp yatağıma yalnız" –eğilip dudaklarına doğru fısıldadım– "çıplak, ateşli ve ıslak bir şekilde girdiğimde yaparım."

Ciğerlerindeki tüm havayı boşaltarak nefes verdi. "Siktir."

Ben ne olduğunu anlayamadan dizlerinin üstüne çöktü, bacağımı omzunun üstüne attı ve çıplak kadınlığımı ağzına alarak dili ve dişleriyle hızlı ve sert bir şekilde saldırdı.

Bağırmaya başladım. "Michael!" *Ah, Tanrım.*

Klitorisimi emip bıraktı, dilini tekrar ve tekrar hassas tenimin üzerinde gezdirdi. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Ah, lanet olsun" diye soluklandım. "Siktir."

Bacaklarımın arasına dalıp beni açlıktan ölüyormuş gibi yemeye başladı.

Beni sertçe ele geçirmek için dişler, emer, yalar ve yuvarlaklar çizerek tekrar içime dalarken saçlarını tutup boynumu geriye attım.

Klitorisime diliyle hafifçe vururken "Lanet olsun, amın çok güzel" diye fısıldadı tenime doğru. "Güzel bir kızsın Rika. Çok yumuşak ve dar."

Zorla nefes alıp kendimi ağzına doğru bastırdım ve gözlerimin içine bakarak beni boylu boyunca yalamasını izledim.

Sonra tekrar dilini içime soktu ve daha yüksek sesle inledim.

"Ah, Tanrım!" diye inledim. "Michael, daha fazlasına ihtiyacım var."

"Aletimi mi istiyorsun?" diye sordu ve klitorisimi dişlerinin arasına aldı. Giderek artan derin ve sert bir acı vardı.

Deli gibi başımı salladım.

"Benimkini mi yoksa başkasınınkini mi?"

"Seninkini!" diye bağırdım.

Diliyle yuvarlaklar çizmeye devam ederken iki parmağını içime sokarak "Kendini parmaklarken düşündüğün tek şeyi mi yani?" diye sordu.

Orgazmın yaklaştığını ve karnımın altında toplandığını hissederek "Evet" diye inledim.

Yuvarlak çıkıntımı gittikçe daha sert ovarak ve parmaklarını içime sokup çıkararak "O zaman sen lanet bir yalancısın, ha?" diye hırıltıyla sordu.

"Evet!" Saçlarını daha sert sıktım.

Kaslarım karıncalandı ve zayıfladı, yaklaştığını hissederek gittikçe daha hızlı nefesler aldım.

O beni yiyip bitirirken gözlerimi açıp tavana baktım ama sonra aniden sola dönüp Kai'ı gördüm.

Gözlerim kocaman açıldı ve kalbim göğsümde deli gibi attı. "Ne–!" Nefesim kesildi, orgazmım daha da yaklaşıyor, başım dönüyordu.

Kai kolları göğsünde bağlı, omuzlarını taş duvara yaslanmış halde ve kayıtsız gözlerle bize bakıyordu. Sanki haberleri izliyordu.

Başımı iki yana sallayıp çıkmasını söylemek istedim ama orgazm içimde patlarken vücudumdaki bütün kasları sıkarak inledim.

"Ah, Tanrım!" diye bağırdım, orgazmım devam ederken ve kendimi Michael'ın diline sürterken bedenim kontrolü ele geçirmişti. "Of, siktir."

Klitorisim davul gibi zonkluyordu ve vücudumdan gelen sıvıların sıcaklığını bacaklarımda hissedebiliyordum.

Bedenimdeki ve bacaklarımın arasındaki zevk patlamaları titreyerek yayılıp yavaşça dağılırken nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Göğsüm artçı sarsıntılarla sarsılıyordu, Michael'ın ağzı beni hafifçe yalarken yavaşladı.

Sonra klitorisime tatlı, hafif öpücükler kondurdu ve dudakları kıvrılarak bana baktı.

Kai'ın "Tadı göründüğü kadar güzel mi?" diye sorduğunu duydum, izlediğini hatırlayarak başımı hızla kaldırdım.

"Daha güzel" diye cevapladı Michael. Kai'ın orda olduğunu başından beri biliyormuş gibi bana baktı.

Michael'a ters ters bakıp bacağımı indirerek onu geri ittim. Bikini altımı alıp hızla giydim ve çıkışa doğru yürüdüm.

İleri geri, ileri geri... Michael bana meydan okuyup duruyordu, ben de tüm bu süre boyunca onu iterek karşılık vermiştim.

Ama ânın heyecanına kapıldığımda beni ele geçiriyordu. Aklımdaki tek fantezi, istediğim tek kişi olduğunu biliyordu.

Daha da kötüsü, Kai da bana meydan okuyordu. Oyunları değişmişti. Hızlı düşünüyordum ama yeterli değildi.

Kai'ın yanından geçtim, omzunun üstünden bakarak gözleriyle beni takip etti.

"İstediğin kadar kaç Küçük Canavar" dedi. Sesi tehditkârdı. "Biz daha hızlıyız."

Bölüm 12

Günümüz

ALTDUDAĞIMI ISIRDIM, ağzımdaki her bir sinir daha fazlasını istiyordu. *Lanet olsun, tadı çok güzeldi.*

Ayağa kalkıp şelalenin diğer tarafında kaybolduğunu gördüm. Kai bana döndü.

"Ortak yemeğimizden yiyorsun kardeşim" diye suçladı "ve kendi payına düşenden fazlasını alıyorsun."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve ona doğru yürüdüm. "Biliyor musun" dedim sesimi sertleştirerek "bana takmaya çalıştığın bu tasma gittikçe daha sıkı hale geliyor. Kendimi sana açıklamam gerektiğini hissettiğim gün öldüğüm gündür. Anladın mı?"

"Bu dediğini hatırlayacağım." Duvardan ayrıldı ama kollarını göğsünde bağlı tutmaya devam etti. "Aynısı Will, Damon ve benim için de geçerli."

"O ne demek oluyor?"

Ama o sadece yüzünde fesat bir gülümsemeyle bana baktı.

İlk kez o an Kai'a güvenemedim. Evet, onlara Rika'yı rahat bırakmalarını söylememe rağmen ben ona dokunmuştum. Kızdığını biliyordum, haklıydı da.

Fakat Rika beni şaşırtmıştı. Damon'ı ondan uzaklaştırmak için gelmiştim ve ağzını açar açmaz kontrolümü kaybetmiştim. Artık daha akıllıydı ve geri adım atmıyordu.

Küçük Canavar'ı tekrar görmüştüm. Ateş püsküren ve insanlara kendini gösteren halini. Ona dokunmam gerekiyordu. Başka bir şey düşünemiyordum.

Kai intikam almayı ne kadar hak ederse etsin, ondan özür dilememe imkân yoktu. Ne var ki ondan korkmaya başlıyordum. Kendim için değil, Rika için. Rika'nın Meridian'daki ilk gecesinde Kai'ın hissettiği önsezisinin doğru olduğunu düşünmeden edemiyordum, sadece Will ve Damon için değil, Kai için de.

İşler hiçbir zaman plana göre ilerlemez.

Hepsinin benim bilmediğim planları mı vardı?

"Ya evi?" diye sordu Kai. "Ne durumdayız?"

"Ben hallediyorum."

"Ne durumdayız?" diye sordu tekrar.

Meydan okuyarak dibine girdim. "Benim yüzümden Meridian'da" dedim dişlerimin arasından. "Benim yüzümden Delcour'da ve benim yüzümden tek başına. Artık son aşamadayız."

Sonra tek bir şeyi kanıtlayarak dışarı çıktım. O, Damon ve Will değişmiş olabilirdi ama ben değişmemiştim.

Kendimi açıklamazdım.

MAĞARADAN ÇIKTIĞIMDA Rika'nın havuzun kenarında duran kıyafetleri gitmişti. Partiyi aradıktan ve Alex'in yokluğunu fark ettikten sonra, en sonunda Alex'ten onu götürmesini istediğini ve bizsiz gittiğini anladım.

Will ve Damon partide kaldı, mağaradaki yüzleşmeden sonra Kai'ı da bulamadım.

Hayatlarımıza devam edebilmemiz için bu işi bir an önce bitirmemiz gerekiyordu.

Sürekli dikkatim dağılıyor ve basketbola vakit ayıramıyordum,

Kai gittikçe daha çok içine kapanıyordu, Damon bir saatli bomba gibiydi ve Will'in artık içmeden günü geçiremediğinden emindim.

Yavaşça hayatlarına ve geleceklerindeki olasılıklara tekrar alışacaklarını düşünmüştüm ama sadece daha kötüye gidiyordu. Bu saçmalık sona ermeliydi, kendilerine gelmelerine ihtiyacım vardı. Çok yakında o üç yıl sadece kötü bir anı gibi gelecekti.

Hayatlarına yeniden devam etmeleri için onlara iş, aile çevrelerinde yerler teklif edilmişti ama hiçbiri lafını bile ettirmiyordu. Bugünden ve Rika'dan başka hiçbir şey yoktu onlar için. Ailelerini görmek ya da Thunder Bay'de vakit geçirmek bile istemiyorlardı.

Arkadaşlarım –kardeşlerim– ölü gibiydiler ve Rika'nın onlara –bize– yaptıklarını düşündükçe onu parçalarına ayırmak istiyordum. Sadece yapmak üzere olduğumuz şeyin onları geri getireceğini umuyordum.

Babamın, binasının tepesindeki odasına girerken Stella "Bay Crist" diye selamladı beni.

Yanından geçerken başımı sallayıp yarım bir gülümseme sundum ona. Toplantıda ya da bir aramada olsa bile beni durdurmaya çalışmamıştı hiç. Kardeşim ve ben buraya nadiren gelirdik ama doğrusu sanırım bizden babamdan korktuğu kadar korkuyordu. Aile işlerine karışmıyordu.

Babam bizi burada istemese bile.

Annem, Trevor ve benim, Thunder Bay'de saklanarak şehirdeki hayatından uzak durmamızın tam da onun istediği şey olduğunu çok uzun zaman önce öğrenmiştik. Ailesinin, işinin çevresinde takılması sadece karın ağrısı demekti. İki hayatı ayrı tutuyordu ve bizi dahil etmiyordu.

Annemi çok sevsem de böyle bir şerefsizle evli kaldığı için ona saygımı gittikçe kaybediyordum.

Ama sanırım onlar için iyi bir anlaşmaydı. Babam anneme istediği herhangi bir şeyi alma, istediği eve sahip olma ve çok sevdiği cemiyette güvenli bir yer veriyordu. Karşılığında annem de saygın kalmış ve ona iki oğlan çocuğu vermişti.

İkisi de yalancı ve korkaktı. Annem hak ettiği hayatı talep edecek kadar cesur değildi, babam da kendini asla kimseye açmazdı.

Ne karısına ne de çocuklarına. Hiç arkadaşı da yoktu. En azından gerçek arkadaşı.

Sonsuz yalanları ve sırları, sahte gülümsemeleri ve absürtlükleriyle Thunder Bay ağında, farklı olan bir kişi bulduğumu sanmıştım. İstediğim her şeyi gören ve benimle birlikte isteyen birini.

Kardeşim haklıydı. Yüzünü ya da vücudunu fark etmemden çok önce o bakışı görmüştüm gözlerinde. Esir tutulan ve pençeleriyle dışarı çıkmak isteyen bir şeyin bakışını.

Rika ve ben, henüz ikimiz de farkında bile değilken birbirimizin etrafında dönüyorduk. Onun ihaneti, beni yıkmaya en çok yaklaşan şeydi.

Doğrudan kapıya doğru yürüyüp tıklatmadan açtım.

Babam masasının arkasında oturuyordu. Koyu renk maun masaların ve kitaplıkların cilasının keskin kokusu burnuma çarpıyor ve bana bir müzeyi hatırlatıyordu.

Avukatı Monroe Wynn karşısında, arkası bana dönük şekilde oturuyordu.

"Michael." Babam gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle parmaklarını masasına vurarak başını kaldırdı. "Ne nadir bir sürpriz."

Hava temizleyicisini şimdiden ciğerlerimde yağ gibi hissederek kapıyı arkamdan kapattım. Beni gördüğüne sevinmemişti, ben de onun huzurunda olmaktan nefret ediyordum. İlişkimiz uzun zaman önce, kendimi savunmaya başladığımda bitmişti, yani beni gördüğünde sergilediği sahte mutluluk sadece avukatı içindi.

"Monroe, oğlumla tanışmıştın" dedi elini ikimizin arasında sallayarak.

Monroe sandalyesinden kalkıp elini uzattı. "Merhaba Michael."

Elini sıkıp bir kez başımı salladım. "Efendim."

Elini bırakıp kollarımı göğsümde bağladım.

"Bu yıl senden harika şeyler bekliyoruz" dedi Monroe. "Eşim sezon boyu loca koltuğu aldığım için yeterince sinirli, buna değse iyi olur. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

"Uğratmam efendim."

"İşini yapacaktır" diye destekledi babam. Sanki en ufak bir

kontrolü varmış gibi. Kariyerimden nefret ediyordu ve hiçbir zaman desteklememişti.

Monroe başını salladıktan sonra babama döndüm.

Monroe sonunda rahatsız edici sessizliği hissederek dosyaları ve evrak çantasını alıp kolları dolu bir şekilde gitmek için arkasını döndü.

"Yakında konuşuruz" dedi babama.

Odadan çıkınca babam bana siniri bozulmuş mavi gözleriyle bakarak sandalyesine yaslandı. O ve kardeşim koyu sarı saçlar, soluk ten ve ince çeneleriyle birbirlerine benziyorlardı. İkisi de benden en az 7 santim kısaydı. Boyumu anne tarafımdan almıştım.

"Binanın nerede olduğunu hatırlamana bile şaşırdım" dedi küçümseyen bir bakışla.

Kitaplığa yaslanarak "Hakkın var" dedim sertçe. "Sen ne kadar evdeysen ben de o kadar buradayım."

Eğlenmediği belli bir bakışla bana baktı. "Annenle konuştun mu?"

Başımı salladım. "Dün. İspanya'ya gitmeden önce birkaç gün Paris'te alışveriş yapacakmış. Bu hafta buluşacaksınız, değil mi?"

"Her zamanki gibi" diye cevapladı. "Neden soruyorsun?"

Başımı sallayarak omuz silktim. "Bir sebebi yok."

Aslında gayet iyi bir sebebi vardı. Onun da gittiğinden emin olmak istiyordum. Bir an önce. Rika annesinin benimkiyle birlikte Güney Avrupa açıklarında *Pithom*'da olduğuna inanıyordu.

Hayır. Pithom hâlâ Thunder Bay'de limana zincirlenmiş haldeydi ve annem uçakla Avrupa'ya gittiğinden beri, yani bir haftadan fazladır Bayan Fane'i görmemişti.

Rika annesinin gerçekten nerede olduğunu bilmiyordu. Ben biliyordum.

Babam da anneme katıldığı zaman Rika'nın etrafında hiçbir destek kalmayacaktı.

Ailem her sonbahar ülke dışındaki çeşitli arkadaşlarını ve iş ortaklarını ziyaret etmek için birkaç haftalığına giderlerdi. Babam da yıl içinde sık sık seyahat etse de her yıl yaptıkları bu gezintiyi her zaman birlikte yaparlardı. Annem çekiciliği, zekâsı ve güzelliğiyle oldukça yararlıydı, bu yüzden her sonbahar Avrupa'yı dolaşırken

ona eşlik etmesi konusunda ısrar ederdi. Güvenebileceğimi bildiğim tek şey buydu.

Thunder Bay'deki ev şu an boştu, annem çoktan ayrılmıştı ve babam burada, kasabanın diğer tarafında, şehir merkezinde tuttuğu özel garsoniyerde* kalıyordu.

En azından Delcour'daki dairelerden birini tutup fahişelerini kendi binasında gözler önüne sermiyordu.

"Trevor'la konuştun mu?" diye sordu.

Ona sadece baktım.

Aptalca bir soru olduğunu fark ederek güldü.

Genç bir kadın kollarında dosyalarla odaya girdi. Bana gülümsedi, parlak mavi elbisesi ve mükemmel sarı saçlarıyla seksi görünüyordu.

Babamın masasının arkasına yürüyüp dosyaları üste koydu ve uzanıp bir post-it alarak hızlıca bir not yazdı.

Kız yanında eğildiğinde sandalyesine yaslanarak onun kıçına bakarken bakışlarını saklamaya bile çalışmadı.

"Peki neden buradasın?" diye sordu. Elinin kızın elbisesinin altında kaybolduğu gözümden kaçmadı.

Kız gülümsemesini bastırmak için altdudağını ısırdı.

Yumruklarımı sıktım. Tanrım, ondan nefret ediyordum.

"Geleceğim hakkında konuşmak için" diye cevap verdim.

Gözlerini kısıp başını yana eğdi.

Bundan nefret ediyordum. Bir an daha onunla uğraşmak istemiyordum, çok uzun zaman önce halledilmesi gereken şeyin bu kadar uzun sürmesinin nedeni de buydu. Buraya gelmek istememiştim.

Dudakları kıvrıldı. Elini çekerek kızın sırtına hafifçe vurdu. "Çıkarken kapıyı kapat."

Kız masanın etrafından yürüdü ve odadan çıkmadan önce bana son bir bakış attı.

Babam derin bir nefes vererek bana baktı. "Bu konuşmayı seninle birçok kez yapmaya çalıştığımı hatırlar gibiyim. Annapolis'e gitmek istememiştin. Westgate'te tam burslu okumak istedin."

* Kimi evli erkeklerin, eş ve çocuklarıyla birlikte oturdukları kendi evlerinden ayrı olarak, evlilikdışı ilişkiler için tuttukları özel ev. (e.n.)

"Daha iyi bir spor programları var" diye hatırlattım.

"Bu şirkette bir gelecek istemedin" diye devam etti. "Basketbol oynamak istedin."

"Ben profesyonel bir atletim" diye cevapladım. "Senden daha fazla dergiye çıktım."

Kıs kıs güldü. "Bu daha iyi tercihler yapmakla ilgili değil Michael. Bu sürekli olarak bana karşı çıkmanla ilgili. Ne istiyorsam tam tersini yapıyorsun."

Masasından kalkıp içinde her zamanki viskisinden olduğunu tahmin ettiğim bardağını aldı ve şehre bakan tavandan zemine camlarının yanında durdu. "Büyüyüp adam oldukça daha makul olacağını düşünmüştüm ama sen durmadın. Her başladığın işte –"

Sırtımı dikleştirerek "Konuya geri dönelim" deyip sözünü kestim. "Geleceğim."

Bu konuşmayı –ya da kavgayı– defalarca yapmıştık. Tekrarlanmasına ihtiyacım yoktu.

"İyi" dedi. "Ne istiyorsun?"

Ağzımdaki acı tadı yutarak "Haklıydın" diye kabul ettim. "On, on beş yıl içinde üniversitelerde koçluk pozisyonlarına bakıyor olacağım. Kariyerim, ileri baktıkça parıltısını kaybediyor. Bir geleceği yok."

Duydukları hoşuna gidiyormuş gibi görünerek derin bir nefes aldı. "Dinliyorum."

"Bir deneme yapmama izin ver" diye önerdim. "Senin ilgi alanlarınla neler yapabileceğime bakalım."

"Ne gibi?"

Buraya bir planla gelmemişim ve düşünüyormuşum gibi görünerek omuz silktim. "Delcour'a ve Ferro'dan elli bin hisseye ne dersin?"

Cesaretime güldü, istediğim de tam olarak buydu. Kabul etmeyeceğini biliyordum. Bardağını koyup tekrar oturarak "Elli bin hisse seni ortak yapar" diye dikkat çekti. "Oğlum ol ya da olma, bu tür ayrıcalıklar öylece kucağına düşmez."

Koltuğunun arkasına yaslanıp bakışlarını bana dikerek ceketinin yelpazeledi. "Ayrıca Meridian'da olmaz. Beni utandıracaksan daha az görünür olmasını tercih ederim."

"İyi." Başımı salladım. "Ya... FANE?"

Rika'nın ailesi o doğmadan yıllar önce aldıkları kuyumcu mağazasına aile isimlerini vermişti.

Şüpheli görünerek kaşlarını çattı. "FANE mi?"

Kahretsin. Çok hızlı ilerlemiştim. Hayır diyecekti.

Önemsiz gibi göstererek omuz silktim. "Her şeyi Thunder Bay'de, değil mi? Gözden uzak? Dükkânla, evle ve Fane'in mallarıyla ne yapabileceğime bakalım."

"Kesinlikle olmaz" diye cevapladı. "Onların hepsi bir gün kardeşinin olacak."

Durakladım. *Trevor'ın mı?* Rika'nın değil?

Schrader Fane mirasında kızını tek varisi olarak belirlemişti. Ya üniversiteden mezun olduğunda ya da yirmi beşinci doğum gününde, hangisi önce gelirse artık, her şeyi Rika'ya miras kalacaktı. Bay Fane babamı, yani Rika'nın vaftiz babasını o vakit gelene kadar vekil olarak atamıştı. Rika'nın annesi de itiraz etmemişti. İşle hiç ilgisi yoktu, multimilyon dolarlık mülk bir yana, kendi evini bile yönetecek durumda değildi.

Ama her şey Trevor'a gidecekse bu demek oluyordu ki...

Ben hiçbir şey söylemeyince "Er ya da geç evleneceklerini şimdiye kadar fark etmiş olmalısın" dedi.

Evlenecek.

Babama bakıp kendimi kaybetmemek için her bir hücremle savaşırken kaslarım gerildi.

Neden umursuyordum ki? O ve Trevor birbirlerini hak ediyorlardı, o zamana kadar onunla işimizin biteceğinden emindim.

Boğazımdaki düğümden kurtulmaya çalışarak "Mantıklı" dedim.

"İkisi de mezun olduktan bir süre sonra olacak" dedi. "Kızın kanatlarını fazla açıp uçmasına izin veremeyiz. Onunla evlenecek, içine bir Crist bebeği koyacak ve küçük Rika da dahil Fane olan her şey bizim olacak. Plan bu."

Rika'nın bunların hiçbirinin farkında olmadığından da emindim. Tabii, Rika ayrılsa bile hepimiz ailenin ikisini bir araya getirmeye çalıştığını biliyorduk.

Ama insanın kaldırabileceklerinin de bir sınırı vardı. Trevor da

dahil olmak üzere ona baskı yapmaya devam edeceklerdi ve Rika sonunda boyun eğecekti.

Küçük hayalini yıkmaya çalışarak "Trevor'ı sevmiyor" diye hatırlattım.

Meydan okumama karşılık vererek gözlerini kaldırdı. "Onu geri alacak ve onunla evlenecek."

"Ya içine bir bebek koyamazsa?" diye itiraz ettim.

Rika, Trevor'ı istemiyordu. Nikah masasına oturtabilirlerdi ama yatak odasında uysal olacağının garantisi yoktu.

"O yapamazsa" dedi anlamlı bir şekilde bana bakarak "belki sen yaparsın. Bir Crist olduğu sürece umurumda değil."

Bardağını kaldırarak bir yudum daha aldı. "Hatta" diye devam etti yüzünde imalı bir gülümsemeyle "mecbur kalırsam ben bile yaparım."

Orospu çocuğu. Rika'nın hayatı çoktan bitmiş sayılırdı.

Alaycı bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Bana ihtiyacın var yani."

"Evet ama sana güvenmiyorum" dedi sertçe.

"Ama ben senin oğlunum" diye karşılık verdim. "Bunun seni korkuttuğunu biliyorum, çünkü beni kontrol edemiyorsun. Peki bunun nedenini biliyor musun? Çünkü biz tamamen aynıyız." Başımı kaldırıp vazgeçmeyerek meydan okudum. "Bende nefret ettiğin özellikler, kendinde değer verdiklerin. Kabul etmek istesen de istemesen de bana Trevor'a duyduğundan çok daha fazla saygı duyuyorsun."

Masasına yaklaşırken kollarımı göğsümde bağlı tutmaya devam ettim. "Aile işine katılmamın vakti geldi. Hiçbir şey almayacağım. FANE, mülkü ve parası gibi üniversiteden mezun olduğunda Rika'ya ait olacak. Babasının vasiyeti böyle ve bu değiştirilemez. O ve Trevor hazır olana kadar yönetmeme izin ver."

Kafasında ölçüp biçerek gözlerini kıstı.

Kaybedecek neyi vardı? Kendime hiçbir şey alamazdım. Yasa Rika'yı koruyordu. Babamın bildiği kadarıyla varlıklarını kötü yönetmek için hiçbir sebebim yoktu. Neden evine el koymak, işini kapatmak, varlıklarını dondurmak isteyeyim ki...?

En sonunda fikirle barışarak "FANE" dedi.

"Ve evle birlikte tüm diğer malları" diye hatırlattım. "İyi iş çıkarırsam Delcour ve elli bin hisseyi alırım."

Delcour ya da hisseler umurumda değildi ama Fane varlığının asıl ödül olmadığı oyununu devam ettirmeliydim.

Bir an dursa da en sonunda kabul ederek başını salladı. "Monroe'ya vekaleti değiştirtir ve belgeleri sana bugün fakslarım."

Sonra bana sertçe bakarak "Sadece aileden olduğun için bir fırsat elde ediyorsun Michael. Sadece bu sebeple. Yerinde olsaydım bu işi batırmayarak kendimi kanıtlardım. İkinci bir şansın olmayabilir" dedi.

Gülümsememi kendime sakladım. İkinci bir şansa ihtiyacım olmayacaktı.

Gitmeye hazır bir şekilde kapıya yürüdüm ama sonra durdum.

"Neden ben değil?" Tekrar etrafımda dönerek ona baktım. "Neden onu benimle evlendirmeyi düşünmedin?"

"Düşündüm" diye cevapladı. "Sen çok istikrarsızsın. Onun mutlu ve uysal olmasına ihtiyacım var. Sen onu perişan ederdin."

Başka tarafa bakarak bir kaşımı kaldırdım. Eh, haklıydı, değil mi? Geri dönüşü olmayacak kadar canını yakma niyetindeydim.

Ama babam bunu bilmiyordu. Başka bir açıdan bakıyordu. Rika ve benim aramdaki düşmanlık hakkında hiçbir fikri olmayan babam, sadece onun için iyi olmadığımı düşünüyordu.

Odasından çıktım ve kapıyı büyük bir gürültüyle arkamdan kapattım. İçimi öfke kapladı, çenemi sıktım. Önemli değildi. *Hiçbiri önemli değil,* diye hatırlattım kendime.

Fane parasını ve bağlantılarını güvence altına alacağını ve her şeyi Trevor aracılığıyla kontrol edeceğini düşünüyordu. Her şeyi yerin dibine batıracağıma dair hiçbir fikri yoktu.

Planlarımın az önce değiştiği konusunda hiçbir fikri yoktu. O ve Trevor, Rika'yı asla ele geçiremeyeceklerdi. Ölmesini tercih ederdim.

Asansöre bindim, lobinin düğmesine bastım ve ceketimin içinde telefonumun titrediğini hissettim.

Göğüs cebimden telefonu çıkararak Will'den gelen mesaja tıkladım.

Ev artık yok.

Faneler'in evinin antresinin alevler içinde olduğu bir fotoğraf görünce gözlerim kocaman açıldı.

Bu da neyin nesiydi! Yüreğim ağzıma gelmiş, nefes almayı bırakmıştım. Bensiz hareket etmişlerdi.

Evi almayı planlamıştık, yakıp kül etmeyi değil!

Hızlıca güvenlik ofisini aradım. Gece nöbetçisi hemen cevap verdi.

"Ferguson!" diye bağırdım. "Fane evi!"

"Evet efendim" dedi hızlıca. "Çoktan 911'i aradım. İtfaiye yolda."

Kapattım ve anında yan tarafa dönüp asansör duvarına yumruk attım. "Lanet olsun!"

Bölüm 13

Üç Yıl Önce

ONLARI ÖLDÜRESİYE DÖVMELİYDİM. Miles ve Astrid korkunç ve alçaklardı, orada bana yapmaya çalıştıkları şeye inanamıyordum.

Yumruklarımı sıkarak Michael'ın arabasında oturup Sticks'ten çıkmalarını bekledim.

Astrid ve Miles çok daha fazlasını hak ediyordu. Başparmak tırnağımı yiyip ağlamamı engellemeye çalışarak camdan dışarı bakarken gözyaşlarım birikti.

O tuvalette bana tecavüz edeceklerdi. Üstelik yanlarına da kâr kalırdı.

İçim öfkeyle dolu, geri dönüp anladıklarından emin olana kadar onlara vurmak istedim. Ta ki bir kurban olmadığımı öğrenene kadar.

Kapıyı açmak için hareketlendim ama başımı kaldırdığımda çocukların bilardo salonundan çıktıklarını fark ederek durdum.

Hâlâ maskeleri takılıydı, içerden birkaç insanın gözleriyle onları takip ettiğini gördüm.

Herkes Atlılar'ın kim olduğunu biliyordu ve büyük ihtimalle

bu gece karıştıracakları dalavereler hakkında şüpheleri yoktu. İlgilerini çekmiş olsa da izleyiciler araya girmezdi.

Damon, Will'in tarafına tırmanıp her zamanki gibi arkaya geçerken Michael ve Kai ön koltuklara geçti. Will arkalarından binip yanıma oturdu ve kapıyı kapattı. Kapüşonlusunun kolunun yırtıldığını fark ettim. Arbede çıkmış olmalıydı.

Endişelenmeye başlayacaktım ki kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ne yaptınız?" diye sordum.

Herkes maskesini çıkarıp kenara koydu, Will'in bana göz kırpıp havalı bir gülümsemeyle baktığını gördüm.

"Elini aç" diye talimat verdi.

Kalbim sıkıştı. *Lanet olsun.* Şimdi ne vardı?

Gönülsüz bir şekilde elimi açtım ve elime yumaşak ve kırmızı bir şey bırakmasını izledim, iplikler bir eşarp gibi yanlardan dökülüyordu.

Elini çekmesiyle gözlerimin büyümesi bir oldu.

Korku kanımı ısıtırken "Aman Tanrım" dedim. Anlamaya çalışarak "Bu..." dedim nefes nefese. "Bu onlardan mı?"

Elimde kanlı bir diş ve uzun, kalın, kırmızı bir saç tutamı vardı.

Elimdekinin ağırlığı çok hafifken birden ağırlaştı ve boğazımdaki asidi hissederek korkuyla sindim.

Will "İkisinden de bir hatıra aldık" diye açıkladı.

Kai ön koltukta omzunun üstünde dönerek konuştu. "Sana bir daha asla dokunmayacaklar."

Damon arkadan "Hatta sana bir daha asla bakmayacaklar bile" diye lafa karıştı.

"Ama kimseye söylemeyecekler mi?" Sesimin endişeli geldiğini biliyordum ama elim, üstündeki şeyden kurtulmak için can atarak titriyordu.

"Kime söyleyecekler?" Michael motoru çalıştırıp dikiz aynasından sırıtarak bana baktı. "Babam Andersonlar'la üç gayrimenkul girişiminde ortak."

Farkına varırken oturduğum yerde donup kaldım. *Lanet olsun.* Haklıydı.

Yasa beni koruyamamış olabilirdi ama tam tersi de geçerliydi.

Miles ve Astrid şimdi adaletin yerini bulması için kime gideceklerdi?

Gülümsedim. *Kimseye.*

"Bir 'teşekkürler' iyi olurdu" dedi Damon arkamdan.

"Ben..." Tekrar elimde soğuyan dişe ve kanlı köküne baktım. "Sadece bir garip oldum." Gergin bir şekilde güldüm.

"Bir partide on erkeğin menisi üstünden akarken uyansan çok daha garip olurdun" dedi sertçe. "O tuvalette sana ne yapacaklarından bahsetmiyorum bile."

Dişe ve saça bakarken söylediği şeyin korkunçluğuyla yüzleşerek gözlerimi indirdim.

Tamamen katılarak "Evet" diye fısıldadım

Geçen bahar, o yatakta kendimden geçmiş bir haldeyken benimle işleri bittikten sonra bana ne olurdu?

Gelip canımı yaksınlar diye, birbiri ardına daha fazlasını davet ederler miydi? Fotoğraf çekerler miydi? Videoya alırlar mıydı? Kaç insan bana saldırırdı?

Aniden daha fazla canlarını yakmalarını isteyerek dişlerimi sıktım. Onları öldürmek istiyordum. Kimse birinin hayatını sonsuza kadar değiştirme gücüne sahip olmamalıydı.

Eşyaları elimde sıkarak gözlerimi diktim. "Teşekkürler."

Damon'ın çakmağının çakma sesini ve ardından dumanı üflerken nefes vermesini duydum. "Onları sindirme çaban tatlıydı ama."

Gözlerimi devirdim, kapıyı açıp hızlıca elimdekilerden kurtuldum. Saldırılarının kalıntıları boşlukta kayboldu.

Çabalarımla ilgili yanlış hiçbir şey yoktu. Vücutlarından parçalar koparmamış olabilirdim ama kendimi savunmuştum. Daha ne istiyorlardı?

Kapıyı kapatıp elimi siyah kapüşonlumun üstüne sildim. Bu geceden sonra kıyafetlerimi yakmayı düşünüyordum.

Kai, sorularımı hissetmiş gibi omzunun üstünden bakıp benimle konuşmaya başladı. "Bir iz bırakmak isteğinde ve yeterince ileri gittiğini düşündüğünde, biraz daha ileri git. İnsanlar her zaman birazcık deli olduğunu düşünsün, böylelikle bir daha asla seninle uğraşmazlar."

Anlayarak başımı salladım. Onların yaptıklarını yapabilir

miydim emin değildim ama ne söylemek istediğini biliyordum. Düşmanların, sınırlarını bilmediğinde onları zorlamazlardı.

Michael kaldırım taşından uzaklaşıp Baylor Sokağı'ndan köşeyi döndü.

Sonunda, peşimden gelmek için onlara söylediğimden çok daha uzun süre beklediklerini hatırlayarak "Neden o kadar geç kaldınız?" diye sordum.

"Kız arkadaşının takip etmesini bekledik" diye cevapladı Will.

"Merak etme" diye rahatlatmaya çalıştı Kai. "Daha fazla beklemezdik. İyi iş çıkardın."

Pencereden dışarı bakarken sinemanın dışındaki kaldırımda gülen ve şakalaşan gençleri gördüm. Cadılar Bayramı dekorasyonları –salınan beyaz tüllü hayaletler– sokak lambalarından asılı halde rüzgârda uçuşuyordu. Turuncu yapraklar ağaçlardan dökülüyordu ve yağmurun kokusunu alabiliyordum.

Will öne uzanıp Drowning Pool'un *Bodies* şarkısının sesini açtı ve şakayla karışık "Hadi gidip son suç mahallimizden uzakta yemek yiyecek bir yer bulalım" dedi.

Michael kasaba meydanını dönerek Breckinridge'e doğru sağa dönerken gitar çalıyormuş gibi yaparak sallanmaya başladı. Şehir merkezinin her gördüğümde tadını çıkardığım manzarasına baktım. Küçük gölet, etrafını saran ağaçlardan yayılan beyaz ışıklarla parlıyordu. Fenerlerdeki normalde beyaz olan ampullerin yerini turuncu olanlar alarak meydana bir şenlik havası katmıştı.

Dükkânların dışında oyulmuş balkabakları ve daha fazla dekorasyonla birlikte Cadılar Bayramı bayrakları asılıydı.

"Hey, dur!" diye bağırdı Will. "Dur!"

Michael frene basıp hepimizi koltuklarımızda sıçratarak "Ne oldu?" diye seslendi.

Will penceresini indirdi, Michael müziğin sesini kısarak bekledi.

Will parka bakarak "Bitirmiş" dedi.

Gördüğü şeyi görmeye çalışarak başımı eğdim ama neye baktığımızdan emin değildim. Sağıma bakıp sokağın karşısında ailemin mağazası olan FANE'i gördüm. Cam vitrinlerin hepsinin ışıkları açıktı, mücevherlerin parıldadığını buradan bile görebiliyordum.

Dönüp Will'in sessizce camdan dışarı baktığını gördüm. Sonra başını çevirip elini omzunun üzerinden Damon'a doğru uzattı.

"Bana bir şişe ver" diye emretti.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun" diye karşılık verdi Will. Bir anda keskinleşen sert tonuna şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Ver şunu."

"Böyle açıkta olmaz" diye karşı çıktı Kai.

"Umurumda değil." Will ısrar ederek Damon'a doğru elini salladı. "Hemen!"

Neler oluyordu? Dikiz aynasından Damon'ın Michael'a hâlâ emin değilmiş gibi bir bakış attığını gördüm.

Michael sessizce "Ona bir şişe ver" dedi.

Ne yapacağını merak ederken kalbim hızlandı. Kai gerginse, her neyse iyi bir fikir değildi. Damon gerginse, kesinlikle iyi bir fikir değildi.

Will maskesini yüzüne takıp koyu renk kapüşonunu kafasına geçirdikten sonra uzanıp elini kapüşonlumun cebine soktu ve kibritlerimi çıkardı. Sonra Damon'dan likör şişesi ve kumaş parçası alıp kapısını açtı ve dışarı atladı.

Damon arkasından birden endişeli bir sesle "Tanrım" diye bağırdı "Siktir et o kızı. Neden umursadığını bile bilmiyorum!"

Ama Will duymuyor gibiydi. Önündeki malzemelerle uğraşarak yürümeye devam etti.

Kimden bahsediyorlardı?

Michael kapısını açıp inerken "Hadi gidelim" dedi.

Maskelerini gerçirip kapüşonlarını takmalarını ve kapılarını kapatmalarını izledim. Takip etmek istediğimden emin olamayarak kapıyı tuttum. Will'in yapacağı şeyde hemfikir gibi görünmüyorlardı ve benim maskem yoktu.

"Hadi." Michael, Will'in açık camından baktı. "Hepimiz gidiyoruz. Kurallar böyle."

Pekâlâaaa. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için yani? Ama bu tam olarak doğru değildi. Damon şakasını özel olarak yapmıştı ama sanırım yaptığı çok özel bir şey olduğundan etrafta olmayı pek de istemezdim.

İç çekip kapüşonumu kafama geçirirken tereddüt ettim.

Will'in tarafından inip ellerimi cebime sokuşturdum ve Michael'ın yanında hızlıca yürüdüm.

Bölgeyi tarayarak ergenler ve çiftlerden oluşan birkaç görgü tanığı olduğunu fark ettim, hepsi de maskeli adamlara bakıyordu. Görünmez olmaya çalışarak başımı eğik tuttum.

Damon ve Kai parkta cadı şapkasına benzer bir çardağa doğru giderken Will'i alkol şişesine sıkıştırılmış bez parçasıyla gördüm.

Ne?

Michael'a "Neden çardağın peşinde?" diye sordum.

"Çünkü onu yapan kıza aşık" diye cevap verdi "ve kız ona katlanamıyor."

Kafam karışarak ve artık kimin gördüğünü umursamayarak kaşlarımı çattım.

"Emmy Scott mı?" diye haykırdım, kahkaha atmak istiyordum.

"Ne?" Michael pek komik bulmayarak bana baktı.

"Yani, o pek..." dedim ama sesim gittikçe kısıldı. Siyah çerçeveli gözlükleri ve tulumuyla, asla makyaj yapmayan huysuz küçük Emory Scott'ı düşündüm. "Şey, pek Will'in tipi sayılmaz, değil mi?"

İnanamıyordum. Bir hata olmalıydı. Will sadece kısa şortlu, mükemmel saçlı, çıtkırıldım kızlarla görülmüştü. Flörtleşmeyi bilen kızlarla. Emmy Scott ise... eh, kendi de dahil herkesin gözünde bir inek sayılırdı.

Çardağa yaklaşırken durduk. Başımı çevirdiğimde Michael'ın delici gözlerini gözlerime diktiğini gördüm.

"İsteklerimizi kontrol edemeyiz" diye açıkladı. Yumuşak sözlerinin ağırlığı söylemek istediğinden fazlasını anlatıyordu.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Çocuklara baktığımda Damon şişeyi tutarken Will'in kumaşı yaktığını görüp başımı iki yana salladım.

Tekrar başımı eğerek "Bundan hoşlanmadım" diye fısıldadım. "Emmy iyi bir insan. O çardak için çok çalıştı. Sosyal Bilimler için bitirme projesiydi. Berkeley'e girmesini sağlamıştı."

Çardağı bir yıl önce yazın inşa etmişti. Buradan çıkıp üniversiteye gittiği için heyecanlı olabilirdi belki ama o çardağa ve kasabanın

belli yerlerinde inşa ettiği birkaç küçük projeye her şeyini vermişti.

Michael başını kaldırdı. "Will düzeltir" diye temin etti. "Bırak bildiği gibi mücadele etsin."

Sonra ben bir şey söyleyemeden bir ışık parıltısının havada uçtuğunu gördüm. Şişe çardağa çarptığında nefesimi tuttum, bir alev patlaması ortaya çıktı ve ahşabın her santimini ateşe boğdu.

"Ah, Tanrım." İçimi dolduran suçlulukla elimi alnıma yapıştırdım. "Bunu izlemeyeceğim. Adice bir hareket bu!"

Arkamı döndüm ama Michael kolumu tuttu. "Ya bizimle durursun ya da eve gidersin" diye uyardı.

Kolumu elinden kurtarıp ona kaşlarımı çatarak baktım.

Eve gitmek istemiyordum.

Ama bu da eğlenceli değildi. Göt gibi davranıyorlardı ve geri adım atarsam beni her zaman zayıf görürdü.

Arabanın olduğu sokağa doğru geri döndüm.

Canları cehenneme. Açık bir yer bulup beni alması için Noah'yı arayacaktım.

Arabanın kapısını açıp elimi Kai'ın koltuğunun arka cebine, telefonumu koyduğum yere daldırdım ve onu çıkarıp kapıyı çarptım.

Ateş çok kısa bir mesafede parladı ve etrafımda birkaç heyecanlı ses duyuldu.

Biri alevleri fark ederek "Of, kahretsin!" diye bağırdı.

Daha fazla şaşkınlık sesleri ve birkaç heyecanlı kahkaha çıktı. Bazı insanlar Şeytan Gecesi'nde ne beklemeleri gerektiğini biliyor ve muhtemelen bunu bekliyordu.

Onları görmezden geldim ve ekranımı kaydırıp 911'i tuşladım. Belki de itfaiye araçları geri dönebilmişti.

Çocukların başını derde sokmak istemeyerek başta bir an tereddüt etsem de sonra onlarının başının derde girmediğini hatırladım.

Siktir et. Aramaya bastım.

"Dur!"

Başımı kaldırdığımda caddenin karşısında Polis Memuru Baker'ı gördüm. Kalbim duracak gibi oldu.

Ah, hayır.

Doğrudan çocukların üzerine gidiyordu. Eli silahının üzerinde, şu an hep birlikte durdukları yere doğru yavaşça yaklaştı. "Eller yukarı! Hemen!"

Muhtemelen takviye istediğini bildiğim için aramayı sonlandırdım.

Will'in "Siktir!" diye homurdandığını duydum. "Lanet olsun!"

Baker tekrar "Eller yukarı! Hemen!" diye bağırdı. "Bu gecelik işiniz bitti küçük pislikler! Sizi içeri atacağım!"

Telefonumu kapüşonluma koyup "Lanet olsun" diye soludum. Önce Michael'ın elleri havaya kalktı, diğerleri yavaşça takip etti.

Will "Bu, gecemizi gerçekten mahvediyor Baker" diye şaka yapınca diğerleri de kahkahalara boğuldu.

Muzipliklerini görmezden gelerek "Yere yat!" diye bağırdı. "Yavaşça."

"Babam başımı koparacak" diye söylendi Kai.

Nabzım hızlanarak hepsinin yere inmesini ve olay yerinin etrafında toplanan kalabalık seyircileri izledim.

İlk nezarete alınışları değildi. Baker muhtemelen bu gece daha fazla zarar vermesinler diye onları gece boyu tutar, sabah bırakırdı.

Ama sonra etrafa bakınarak birkaç kişinin telefonlarını çıkardığını ve kayda almaya başladığını fark ettim.

"Maskelerinizi çıkarın" diye emretti polis. Zor nefes alırken ağzım açık kaldı. *Hayır.*

Herkes kayda alırken olmazdı! Michael afişe olurdu ve takımdaki yerini kaybederdi. Umurumda olduğundan değil tabii.

Tamam, evet. Kahretsin ki umurumdaydı.

Başımı sağa sola çevirerek ve yapacak bir şey –herhangi bir şey– arayarak etrafa bakındım. Polisin dikkatini dağıtacak bir şey.

Sonra FANE'in vitrinlerini görerek donakaldım.

Kalbim ağzımdaydı, durup düşünmedim bile.

Sadece yap.

Arabanın arka tarafına koşup açtım ve bir levye çıkardım. Arka kapıyı tekrar kapattıktan sonra kapüşonumu gözlerimin üzerine kadar çektim ve muhtemelen değeri çeyrek milyon doları aşan

parlak uyumlu kolyeyle yakut küpeler ve bir yüzük sergilenen vitrinin yanına koştum.

Evet, konu mücevherler olunca ailem boş yapmıyordu. Cristler kadar, belki de daha fazla değerliydik.

Yapmak üzere olduğum şeyin korkusuyla yüzümü buruşturarak kolumu kaldırdım. "Lanet olsun" diye sızlandım.

Ve kolumu savurdum.

Levye cama çarptı, ışıklar ve alarmlar hemen yanmaya başlayarak kasaba meydanını gürültüyle doldurdu.

Polisin onlar yerine benim peşime düşeceğini bildiğim için kaçmak üzereydim ama çok geçmeden mücevherleri korumasız bırakacağımı fark ettim.

Kasadakileri kaptığım gibi taş derimi keserken avucumun içinde sıkıca tuttum ve fırladım.

Will'in heyecanlı sesini takip eden büyük, gürültülü kahkahasını duydum: "Siktir lan! Harbi mi?"

Başka birinin "Koşun! Arabaya binin!" diye bağırdığını duydum ama sesi tanıyamayacağım kadar uzaktaydım.

Sokağın aşağısındaki köşeyi hızla döndüm. İzimi kaybettirmeye çalışırken bir kez daha sola saparak daha sessiz, daha az gösterişli mahallelerden birine girdim.

Peşimde olup olmadığını bilmiyordum ama Breckinridge'e doğru gitmeye devam ettiğimi düşündüğünü umuyordum.

Bacaklarımdaki tüm kasları zorlayarak bir elimde levye, diğerinde mücevherler koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Noah'nın evi fazla uzakta değildi, oraya varabilirdim.

Siktir! Ne yapmıştım ben?

Yüzümü ne kadar gizlersem gizleyeyim birileri beni kesin tanırdı, dükkânın etrafındaki kameralardan söz etmiyorum bile. Ayrıca bu malları geri vermem gerekiyordu, annem öğrenecekti.

Sırtımdan aşağı ter süzülürken soğuk hava ciğerlerime girip çıkarak hızla koştum. "Rika! Atla!" diye bağırdı bir ses arkamdan.

Arkamı döndüğümde Michael, G serisi Mercedes'iyle karanlık sokakta hızla ilerlerken Kai'ın başını camdan dışarı uzattığını gördüm.

Yanımda yavaşladı, bağırarak kapıyı tutup açtım. Atlayıp kapıyı hızla çektim. Michael gaza basıp caddede hızlandı.

"Vuhuuu!" Kai vücudunun üst yarısını pencereden dışarı sarkıtarak çığlık attı.

"Kendi lanet dükkânını soydun Rika!" Will kahkaha attı ve kapüşonluma asılarak yüzümün dibinde bağırdı. "Tam bir kralsın bebeğim!"

Histerik kahkahalar ve gülüşlerle beni bıraktı.

Başını geriye atarak arabanın tavanına doğru uludu, muhtemelen korku ve heyecan dalgası fazla gelmişti.

Isı tüm vücudumu ele geçirip kusacakmışım gibi hissettirirken sert bir nefes aldım. Elimi endişeyle saçlarımın arasından geçirip dikiz aynasına baktığımda Michael'ın yüzünde hafif bir gülümsemeyle yola baktığını gördüm. Onu izlediğimi bilir gibi gözlerini kaldırdığında orada farklı bir şey gördüm.

Belki saygı, belki de dehşetti.

Ya da belki de sonunda bir değerim olduğunu düşünmüştü.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak gözlerimi indirdim, sonunda hafif bir gülümseme ortaya çıktı.

Arkamdan alçak bir ses "Teşekkürler" dedi.

Başımı çevirdiğimde bana bakarken kolları arka koltuğun tepesine dayanmış Damon'ı gördüm.

Muhtemelen sık kullanmadığı bir kelime olmadığını bilerek başımı salladım.

"Hey, sesini aç!" diye bağırdı Will. "Bu Rika. Canavar."

Skillet'in *Monster** şarkısı arabaya yayılıp damarlarımda pompalanırken bana gülümsedi.

Will şarkı söylemeye başladı, sonra koltuğundan kayıp bana müzik eşliğinde kucak dansı yaparken kahkahalarla sarsıldım.

Yumruğunu havaya kaldırarak "Ambara" diye emir verdi. "Hadi kafayı bulalım."

---

* (İng.) Canavar.

Bölüm 14

Günümüz

TELEFONU KULAĞIMA DAYAYIP karanlık otoyolda hızlanırken direksiyona tutundum.

Kalbim göğsümde deli gibi atarken "Anne, neredesin?" diye haykırdım.

Telefon çalıp duruyordu. Evle ilgili haberi aldığımdan beri defalarca arasam da hâlâ cevap vermiyordu.

Kâhyayı bile aramıştım ama kimseye ulaşamıyordum.

Lanet olsun, neden dün gece Michael'dan uydu telefonunun numarasını almamıştım? Sadece Alex'i yakalayıp araba kullanamayacak kadar içtiği için kendim kullanmak zorunda kalacağımı bilsem de beni eve götürmesi için yalvarmıştım.

Direksiyonu sağa çevirip virajı döndüm, aramayı sonlandırıp telefonu yolcu koltuğuna fırlattım.

Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışırken "Lütfen" diye soluklandım.

Lütfen iyi olsun.

İtfaiye araçları zamanında varmıştı. Varmak zorundalardı.

Ferguson bir saat önce arayıp ailemin evinin yandığını ve itfaiyeyi aradığını söylemişti. Çoktan oradaydılar ama ikisi de

şehir dışında olması gereken ne anneme ne kâhyaya ulaşabiliyordum.

Tereddüt etmedim. Arabaya atlayıp otoyolda hızlanarak şehri terk ettim.

Bir saatlik yolculuktan sonra sonunda Thunder Bay'in karanlık sessiz yollarına girdim.

Saat akşam onu geçiyordu.

Soldaki site girişine gelip kornama tekrar tekrar bastım.

Ferguson kapıyı açınca konuşmak için bile yavaşlamayarak yanından hızla geçtim. Farlarım karanlık yolları aydınlatırken geniş ormanda dolanıp kapıları ve evleri, fenerleri ve manzaraya karışan garaj yollarını gördüm.

Crist evini geçerken dönüp bakmadım bile. Yolun bir kilometre aşağısına yaklaşırken kendi kapım için kumandaya basarak hızla geçtim.

Direksiyonu sola kırarak garaj yoluna girip hızla frene asıldım.

Arabayı durdurup dışarı atladım, göğsüm sarsıntılı nefeslerimle sallanıyordu.

"Hayır, hayır, hayır..." Eve bulanık gözlerle bakarken anahtarlarımı yere düşürdüm.

Pencere çerçevelerinin üzeri siyah is olmuştu ve üst kattaki pencerelerde paramparça asılı duran perdeleri görebiliyordum.

Ön kapı gitmişti, çatı siyahtı ve evin etrafını saran yeşillik yanmıştı. Yangın kokusu havayı doldururken ve kalan birkaç közden siyah duman yükselirken ev karanlık ve hırpalanmış duruyordu.

İçerdeki hiçbir şeyi seçemiyor olsam da her şey paramparça görünüyordu.

Ellerimi saçlarıma götürdüm, gözyaşlarım akmaya başladı. Eve doğru koşarken hıçkırıklarla ağlıyor, nefes almaya çalışıyordum.

"Anne!"

Fakat birinin kolu beni sararak tuttu.

"Bırak beni!" Vücudumu çekerek mücadele ettim.

"Oraya giremezsin!" diye bağırdı.

Michael.

Ama umurumda değildi. Tutuşundan kurtulup ellerini ittim ve eve doğru koştum.

"Rika!"

Hızla eve girdim. Siyah yerleri, halıları ve duvarları zar zor görüyordum. Tırabzanların etrafından döndüm, destek almak için tutunurken avuç içlerimde is kalıntılarını hissettim.

"Hanımefendi!" diye bağırdı bir adam, bir an için etrafta yürüyen itfaiyecileri fark ettim.

Onları görmezden gelerek merdivenleri tırmandım. Sırılsıklam halının altındaki döşeme tahtaları ağırlığımla titriyor ve gıcırtılarıyla beni uyarıyordu ama umurumda değildi.

Tüm lanet ev üstüme yıkılabilirdi.

"Anne!"

Ama bir saniye... o burada değil. Uzakta, hatırlasana. İkinci kata ulaşırken içimi rahatlık kapladı. Burada değildi.

Yatak odama dalıp dosdoğru gömme dolabıma yönelirken dumanın keskin kokusu ciğerlerimi doldurdu. Köşede bir kutu ararken öksürerek dizlerimin üstüne çöktüm.

Üzerimde asılı ıslak kumaşlardan sırtıma su damlıyordu. Yangın buraya da ulaşmıştı. *Lütfen, hayır.*

Kutunun üstünü açıp elimi daldırdım, daha küçük başka bir kutuyu tutup içinden çıkardım.

Hemen köşelerinden su dökülmeye başladı.

Kalbim kırıldı. *Hayır.*

Kollarımı etrafında sararak onu göğsüme bastırdım ve hıçkırıklarla ağlarken üstüne eğildim. Mahvolmuştu.

"Ayağa kalk."

Arkamdan Michael'ın sesini duysam da hareket etmek istemiyordum.

"Rika" dedi tekrar.

Derin nefesler almaya çalışarak tekrar başımı kaldırdım ama ani baş dönmesiyle sarsıldım ve nefes alamadım. Hava çok dumanlıydı.

Kutuyu yanımda götürmeliydim. Burada bırakmakla aptallık etmiştim. Geçmişin geçmişte kalmasına izin vererek ve geride

bırakarak güçlü olmaya çalıştığımı sanıyordum. Asla onsuz gitmemeliydim.

Gözlerimi açtım, bulanıklıktan başka bir şey göremiyordum.

Michael neden buradaydı? Geldiğimde buradaydı, yani yangını benden önce öğrenmişti.

Hayatımda sahip olmak için mücadele ettiğim tüm kontrol yavaş yavaş benden alınıyordu. Delcour'da yaşamak için kandırılmak, Will ve Damon'ı sınıfımda bulmak, arkadaşlarının sürekli yanı başımda beni tehdit etmeleri ve bir de Michael. Onun etrafında hiç kontrolüm yoktu.

Şimdi de evim mi?

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Ona bakarken zar zor kısa nefesler aldım. "Annem nerede? Neden ona ulaşamıyorum?"

Gözlerine bakarak tekrar öksürmeye başladım. Hava her nefes almaya çalıştığımda zehir gibi geliyordu.

"Buradan çıkmamız gerekiyor." Dumanın beni ele geçirmeye başladığını anlayarak uzanıp beni ayağa kaldırdı. "İtfaiye hasarı değerlendirdikten ve güvenli olduğundan emin olduktan sonra yarın geri geliriz. Bu gece ailemin evinde kalırız."

Boğazıma bir yumru oturdu ama yutkunacak enerjim bile yoktu. Kaybolmak isteyerek kutuyu göğsüme bastırdım.

Odadan çıkarken savaşmadım. Beni arabasına bindirirken ya da ailesinin evinden geçip kasabaya doğru giderken savaşmadım.

Bu gece onunla savaşamazdım.

KAFASIYLA MASADAKİ KUTUYU İŞARET EDEREK "Onlar bana bahsettiğin kibritler mi?" diye sordu. "Babanın gezilerinden topladıkları?"

Gözlerimi indirip nemli puro kutusuna baktım ve başımı salladım. Hâlâ bir şey diyemeyecek kadar hüzünlüydüm.

İtfaiyecileri evde çalışmaya bırakıp çıktıktan sonra bizi ailesinin evine götürmemişti. Kasabaya sürüp Sticks'te durmuştu. Kimseyi görmek istemiyor olsam da bir içki iyi gelebilirdi.

Onu içeri doğru takip ettim, neyse ki bizi kabin gibi masalardan birine saklayıp birkaç bira söyledi. Garson, yirmi bir yaşında olmadığımı bilerek bana hızlı bir bakış attıysa da Michael'la tartışmaya girmeyecekti.

Kimse girmezdi.

Muhtemelen okul gecesi olduğundan ve üniversiteli gençler çoktan kasabayı terk ettiğinden bar neredeyse boştu. Birkaç yaşça büyük müdavim barda oturuyor, bazıları bilardo oynuyor, kimiyse içerek, konuşarak ve bir şeyler yiyerek aylaklık ediyordu.

Yavaşça sandalyeye gömülerek titreyen ellerimle kutuya dokundum ve kapağı kaldırarak öndeki kancasıyla oynadım.

Yaşlar gözlerime dolunca bakışlarımı kaçırdım.

Mahvolmuştu. Her şey mahvolmuştu.

Kibrit kutularının çoğu kâğıttan yapılmıştı, kibritler kurumuş olsa bile kapları ayrılmış, parçalanmış ve büzüşmüştü. Nemli kartondan sular damlıyordu, rengi atmıştı ve kırılmıştı.

Uzanıp küçük bir cam kavanoz aldım. İçindeki kibritlerin ucu yeşildi. Babamın Galler'den dönüp onları Cardiff'te bir dükkânda bulduğunu söylemesini hâlâ hatırlıyordum.

Kavanozu havaya kaldırarak üzgün bir şekilde gülümsedim. Masanın üzerine eğilerek "Bunlar en sevdiklerim" dedim Michael'a. "Sesini dinlesene."

Kavanozu kulağının kenarında salladım ama tahta çubukların cama çarpınca çıkardığı tanıdık ses yerine topaklaşan ağır sesi duyunca yüzüm düştü.

Kendimi tekrar koltuğuma gömdüm. "Sanırım artık aynı sesi çıkarmıyorlar."

Michael bana baktı, devasa yapısı ve boyu kendi tarafındaki koltuğun neredeyse tamamını kaplıyordu.

"Altı üstü kibrit Rika."

Başımı eğdim, gözlerim öfkeyle kısılmıştı. "Altı üstü kibrit mi?" diye küçümsedim. "Sen neye değer veriyorsun? Senin için değerli tek bir şey var mı?"

İfadesi kayıtsızlaştı ve sessiz kaldı.

"Evet, altı üstü kibrit" diye devam ettim, sesim gözyaşlarıyla

boğuklaşmıştı. "Ve anılar, kokular, sesler, eve geldiğini söyleyen kapı çarpma sesini duymamla midemde uçuşan kelebekler. Bir gün maceralar yaşayacağım tüm o yerlere dair binlerce hayal." Derin bir nefes alıp elimi kutunun üstüne koydum. "Bunlar umutlar, dilekler, hatıralar ve uzaktayken beni hatırladığını bilerek gülümsediğim tüm o zamanlar."

Sonra ona anlamlı bir şekilde baktım. "Paraya, kızlara, arabalara ve kıyafetlere sahipsin ama ben bu küçük kutuyla hâlâ senden daha fazlasına sahibim."

Gözlerimi bilardo masalarına çevirdim, göz ucuyla bana baktığını görebiliyordum. Aptalca davrandığımı düşündüğünü biliyordum. Muhtemelen hâlâ neden benimle oturduğunu merak ediyordu. Arabam vardı. Bu gece ailesinin evinde kalmama izin verebilir ve kendisi de şehre, hangi randevu ya da olay için böyle giyinmişse oraya dönebilirdi.

Ama gerçek şu ki aptalca davranmıyordum. Evet, altı üstü kibrittiler ama aynı zamanda eşsizdiler de. Hayatta değerli olan şeyler, yerleri doldurulamayan şeylerdi.

Üzerine düşündüğümde, aslında dünyada sevdiğim çok fazla eşya ya da insan yoktu. Onları neden burada bırakmıştım?

Michael birasından bir yudum alarak "Yangının merdivenlerin yakınında başladığını düşünüyorlar" dedi. "İkinci kata bu yüzden bu kadar hızlı ulaşmış. Yarın daha fazla şey öğreniriz."

Garsonun iki shot koymasını izleyerek sessiz kaldım.

Ben bir şey demeyince Michael konuşmaya devam etti. "Umurunda değil mi?"

Öfkem üzüntümü uyuştururken omuz silktim. "Evin hiçbir anlamı yok" dedim kısık sesle. "Orada babam olmadan hiçbir zaman mutlu değildim zaten."

"Benim evimde mutlu muydun?"

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Neden bunu soruyordu? Gerçekten umurunda mıydı? Ya da belki de cevabı biliyordu.

Hayır. Hayır, onun evinde mutlu değildim. O yokken değildim.

Ortaokul ve lisede bayılırdım. Evin içinde dolaşırken basketbol toplarının sektiğini duymak, onu bir odada hissetmek ve başka

hiçbir şeye konsantre olamamak, koridorda onunla karşılaşmak...

Sadece etrafında olmanın yarattığı beklentiyi çok severdim.

Fakat o üniversiteye gidip nadiren eve gelmeye başladıktan sonra Cristler'in evi bir kafes haline geldi.

Sürekli olarak Trevor tarafından sıkıştırılıyordum ve Michael'ı çok özlüyordum.

O yokken onun evinde olmak en yalnız hissettiğim anlardı.

Kavanozu kutuya geri bırakıp kapağını kapattım, başımı ön camların önündeki müzik kutusuna çevirdim.

Tekrar ona dönerek "Biraz para verebilir misin?" diye sordum.

Çantamı arabamda bırakmıştım. Çıkmadan önce kilitlediğini ve anahtarlarımı yerden aldığını umdum.

Cebine uzanıp birkaç banknot çıkardı. Tereddüt etmeden uzanıp gözüme kestirdiğim beşliği alıp biramı da yanımda götürerek masadan kalktım.

Kollarımdan aşağı ürpertiler indi ve hâlâ birkaç saat önce okuldan eve geldiğimde giydiğim kot pantolon ve beyaz tişörtle olduğumu hatırladım. O kadar aceleyle arabaya atlayınca ceket almamıştım.

Michael siyah takım elbise ve yakası açık beyaz gömlek giyiyordu, bir yerden mi geliyor yoksa bir yere mi gidiyor diye merak ettim.

Önemli değildi. İsterse gidebilirdi. Başımın çaresine bakabilirdim.

Makineye beş dolar atıp müziği seçmeye başlarken biramdan birkaç yudum aldım. Arkamdan bir kızın kahkahasını duyup Diana Forester'ın sesini tanıyarak başımı çevirdim.

Elleri kalçasında, dudaklarında cilveli bir gülümsemeyle Michael'la konuşarak bizim masamızda takılıyordu.

Tanrım.

Lisede çıkmışlardı, gerçi ona tam olarak çıkmak demezdim. Kai ve Michael onu paylaşmışlardı. Bunu sadece bir gece ikisinin de sinema odasında onu öptüğünü gördüğüm için biliyordum. Başka bir şey görmeden oradan kaçmıştım ama sonrasında neler olduğunu kesinlikle tahmin edebiliyordum.

Liseden sonraki hayat onun için çok parlak değildi. Son duyduğumda ailesinin buradaki pansiyonunu işletmeye yardım ettiğini duymuştum.

Michael dudaklarında hafif bir gülümsemeyle söylediği şeye başını salladı ama sadece karşılık veriyormuş gibi görünüyordu.

Ta ki kız eğilene kadar. Gözlerinin kısa bir anlığına bana kaydığını gördüm, sonra daha geniş gülümsedi ve uzanıp sarı saçlarına dokundu.

Ensem ve yüzüm ısındı ve arkamı döndüm.

Göt.

Hiçbir zaman olması için uğraşmasam da olduğunu düşündüğüm adama dair beklentilerim vardı ve bunu kesmem gerekiyordu.

Onu eve getirdiğinde evde üçüncü teker mi olacaktım? Birkaç oda ötede rahatsız ve sessiz bir şekilde oturan ben mi olacaktım?

Bir şeyler beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaktan ve rol yapmaktan bıkmıştım. Sinirliydim. *Kabullen.*

Düğmelere basarak yirmi tane için para ödemiş olmama rağmen sadece bir şarkı yükledim. Biranın kalanını kafama dikerek masaya geri yürüdüm.

Boş şişeyi masada kaydırırken Diana'nın orada olduğumu bilmiyormuş gibi sıçradığını gördüm.

"Ah, selam Rika" dedi neşeyle. "Trevor nasıl? Onu çok özlüyor musun?"

Trevor ve ben çıkmıyorduk. Sanırım kendisi bilgilendirilmemişti.

Oturup bacak bacak üstüne attım ve ellerimi kavuşturup masanın üzerine koydum. Sorusuna aldırış etmeyerek Michael'a baktım. Benimle uğraşıyordu, başımı eğerek gözlerimi eğlenen gözlerine diktim.

Sticks'e gelmeyi istememiştim ama beni buraya getirmişti. Beni yedekte tutup tek gecelik ilişkisini garantiye alamazdı. Bu gece olmazdı.

Rahatsız edici sessizlik uzadı ama ben direndikçe, ondan kurtulması için meydan okudukça kendimi daha güçlü hissettim.

Shaman's Harvest'ın *Dirty Diana*'sı* çalmaya başlayınca sırıttım.

* (İng.) Edepsiz Diana.

Diana, Michael'ın omzuna dokunarak "Pekâlâ..." diye konuşmaya başladı. "Sana rastladığıma çok sevindim. Artık eve hiç gelmiyorsun."

Ama Michael hâlâ gözlerime bakarak onu görmezden geldi.

Boğazını temizleyerek bana doğru gözlerini kıstı. "İlginç şarkı."

Gülmemek için savaştım. "Evet, Diana'nın hoşuna gider diye düşündüm" dedim neşeli bir şekilde ve sonra ona baktım. "Onun olmayan adamlarla birlikte yatağa giren bir kadınla ilgili."

Michael sessizce gülerek başını eğdi.

Diana kaşlarını çattı ve uzaklaşırken birini havaya kaldırdı. "Sürtük."

Sonra dönüp gitti.

Tekrar Michael'la göz göze geldik, vücudum ısınmıştı. Ona ve saçmalıklarına karşı koymak iyi hissettiriyordu.

"Neden sürekli benimle uğraşıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü eğlenceli" diye kabul etti "ve bunda gittikçe daha iyi oluyorsun."

Gözlerimi kıstım. "Arkadaşların neden benimle uğraşıyor?"

Ama o sessiz kaldı.

Gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordum. Benimle uğraştıklarını biliyordu ve içgüdülerim korkmamı söylüyordu ama bir nedenden...

Korkmuyordum.

İtip kakma, akıl oyunları ve zihnimi allak bullak etmeler... her şey beni o kadar çok eğip büktü ve yıktı ki sonunda tökezlemekten, düşmekten ve geri çekilmekten yorulduğumda oynamanın gerçekten iyi hissettirdiğini anladım.

Michael geriye yaslandı, köşeye dayanıp bara doğru baktı. "Peki Diana, *Dirty Diana*'ysa, Sam ne oluyor?" Başını kaldırdı. "Barmen. Onun şarkısı ne?"

Gözlerimi çevirip Sam Watkins'i barın arkasında tek başına çalışırken buldum. Likör şişelerini indiriyor, siliyor ve tekrar yerine koyuyordu.

"Closing Time" diye tahmin ettim. "Semisonic'in."

Michael yeterince çabalamıyormuşum gibi kıs kıs güldü. "Bu

çok kolay oldu." Birasından bir yudum alıp başkasını işaret etti. "Bardaki Drew."

Nefes alıp rahatlamaya çalıştım. İyi bağlantıları olan ama çok da zengin olmayan orta yaşlı bir savcı olan Drew Hale'e baktım. Gömleğinin kolları yukarı katlanmış, pantolonu kırışmıştı. Buraya sık gelirdi.

Michael'a dönerek "Hinder. *Lips of an Angel*" diye ortaya attım. "Bir kadına âşıktı, ayrıldılar ve bir hevesle kızın kardeşiyle evlendi." Onun için biraz üzülerek aşağı baktım. "Ve onu her gördüğümde biraz daha kötü görünüyor."

Sevdiğin kadını sürekli görmenin ve yanlış kadınla evlendiğin için ona sahip olamamanın ne kadar zor olduğunu tahmin edemiyordum.

Gözlerimi kırparak başımı kaldırıp Michael'a baktım. Aniden hayal etmek o kadar da zor gelmiyordu.

Daha genç bir kadınla masada oturan iriyarı bir işadamını işaret ederek "Peki o?" diye devam etti. Kadının platin sarısı saçları ve yoğun makyajı vardı. Adamda alyans vardı ama kadında yoktu.

Gözlerimi devirdim. "*She's Only Seventeen*. Winger."

Michael kahkaha attı, beyaz dişleri loş kabinde parlıyordu.

Devam edip çenesiyle bilardo oynayan bir çift liseliyi işaret etti. "Ya onlar?"

Gözlerine düşen siyah saçlarını, siyah dar kot pantolonlarını, tişörtlerini ve tabanları on santim kadar kalın korkunç siyah botlarını inceledim.

Gülümsedim. "Gizli Taylor Swift hayranları. Eminim."

Göğsü kahkahayla sarsıldı.

"Peki ya o?" Kafasıyla işaret etti.

Omzumun üstünden bakıp bara eğilen çok güzel bir genç kadın gördüm. Yukarı yükselen eteğinden kalçasını görebiliyordum. Tekrar doğrulduğunda ağzını içeceğinden çektiğini ve pipeti tutup bir milkshake'e daldırıp çıkardığını gördüm.

Geri dönerken gülümsememe engel olamayıp "*My milkshake brings all the boys to the yard...*"* diye mırıldandım.

* (İng.) Milkshake'im bütün erkekleri bahçeye getiriyor...

Michael'ın birası boğazına kaçtı, gülmemeye çalışırken bir damlası ağzından döküldü.

Garsonun daha önce bıraktığı viski shot'ını alıp kehribar rengi içeceği bardakta döndürdüm.

Biradan bir şey hissetmemiştim ama nedense çok da ihtiyacım yoktu. Vücudum şimdi ısınmıştı. Eve olanlara rağmen rahatlamıştım ve içimde bir şeyin büyüdüğünü hissediyordum. Beni kocaman hissettiren sıcak bir şeyin.

Michael öne doğru eğildi, sesi kısıldı ve ağırlaştı. "Peki ya ben?"

Hâlâ içkimi inceleyerek yutkundum. Hangi şarkı onu tarif ediyordu? Hangi grup? Bu, hayatımın geri kalanında yiyecek tek bir şey seçmeye çalışmak gibiydi.

Bardağa bakmaya devam ederek "Disturbed" dedim.

Hiçbir şey söylemedi. En sonunda arkasına yaslanıp içkisini dudaklarına götürmeden önce sadece hareketsiz kaldı.

Kelebekler mideme doluştu, nefes alışımı düzenli tuttum.

"Drowning Pool, Three Days Grace, Five Finger Death Punch" diye devam ettim "Thousand Foot Krutch, 10 Years, Nothing More, Breaking Benjamin, Papa Roach, Bush..." Durup kalbim deli gibi atmasına rağmen sağlam ve yavaş bir nefes aldım. "Chevelle, Skillet, Garbage, Korn, Trivium, In This Moment..." diye bitirdim. Başımı kaldırıp baktığımda üzerime huzur çöktü. "Sen her şeyde varsın."

Gözlerime diktiği gözleri, tüm bu yıllar boyunca onu özlerken hissettiğim acının ipucunu görerek kısıldı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama artık biliyordu.

Bunu gizlemiş, derine gömmüş, yokmuş gibi davranmıştım ama artık kabulleniyordum ve ne düşündüğü umurumda değildi. İçimde olan şeyden utanmıyordum.

Artık biliyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak bardağı dudaklarıma götürdüm ve içkiyi kafama diktim. Uzanıp onunkini aldım ve onu da içtim.

Boğazımdaki yanmayı çok az hissediyordum. Adrenalin daha baskın geliyordu.

"Yoruldum" dedim ciddi bir şekilde.

Sonra ayağa kalkıp takip edeceğini bilerek kabinden çıktım.

Bölüm 15

Günümüz

BU EV GECELERİ BENİ KORKUTUYORDU. Her zaman korkutmuştu.

Dışarıda hafif bir rüzgâr eserken ve çıplak ağaç dalları bazı odalarda camlara sürtünürken aşağı inip antredeki ayaklı duvar saatini geçtim.

Sesi devasa ev boyunca yankılanıyor, bana her zaman biz uyurken hayatın devam ettiğini hatırlatıyordu. *Tik, tak, tik, tak, tik, tak...*

Aslında biraz korkutucu bir düşünceydi. Yaratıklar dışarıda geziyor, ağaçlar ormanda sabırla duruyor ve tehlike, sıcak yataklarımızdaki savunmasız yerlerimizden sadece birkaç adım ötede, ön kapının hemen dışında pusuda bekliyor olabilirdi.

Cristler'in evi o aynı gizeme sahipti. Çok fazla karanlık köşe vardı. Saklanacak çok fazla kuytu yer, kapalı kapılar ardında gizlenen keşfedilmemiş odalarda saklı çok fazla karanlık dolap.

Ev sırlar ve sürprizlerle doluydu ve beni korkutuyordu, muhtemelen bu yüzden kendimi her zaman geceleri ortalıkta dolanırken buluyordum.

Sessiz karanlığın korkusu hoşuma gidiyordu ama başka bir şey

daha vardı. Gecenin karanlığında, gündüzün aydınlığında göremediğin şeylerin farkına varıyordun. İnsanların sakladığı şeylerin ve herkesin uyuduğunu düşündüklerinde sırlarıyla nasıl savsak davrandıklarının...

Gece yarısından sonrası Cristler'in evinde sıklıkla en ilginç saatler olurdu. Evin kapılarının kapatılıp kilitlenme sesini sevmeyi öğrenmiştim. Çözülmek üzere olan yeni bir dünya gibiydi.

Karanlık mutfağa girerken ve kilere doğru yürürken çıplak ayaklarım hiç ses çıkarmadı.

Bay Crist'in Michael'dan korktuğunu ilk burada öğrenmiştim. Gecenin bir yarısıydı, Michael on altı yaşındaydı. İçecek bir şeyler almak için mutfağa gelmiş ve dışardaki verandada durduğumu fark etmemişti. Bayan Crist'in bana aldığı bir yığın meyve pestiliyle tentenin altından yağmuru izlemek için kalkmıştım. Çok net hatırlıyordum, çünkü burada kaldığım zamanlar için benim özel dekore ettiği yeni yatak odamdaki ilk gecemdi.

Babası mutfağa girmişti. Ne konuştuklarını duyamamıştım ama gerilim artmış ve Bay Crist oğluna tokat atmıştı.

Tabii ki yaptığından nefret etmiştim ama ne yazık ki daha önce görmediğim bir şey değildi. Bay Crist ve Michael iyi anlaşamıyordu ve bu, Michael'a ilk vuruşu değildi.

Ama bu sefer farklıydı. Michael sessizce kabullenmemişti. Anında atılıp babasını ensesinden yakalamıştı. Bay Crist mücadele ederken korkuyla izlemiştim. Sanki Michael'ın içine bir şey girmişti, daha önce böyle davrandığını hiç görmemiştim.

Saniyeler geçtikçe, Michael'ın babasının itip kakamayacağı kadar büyük olduğu ortaya çıktı, Bay Crist de bunu biliyordu.

Babası boğulmaya ve öksürmeye başlarken onları izledim.

Michael en sonunda onu bıraktı ve babası bir hışımla mutfaktan çıktı. Olay Michael'a arabasına ve harçlığına mal olmuştu ama Bay Crist'in bir daha asla ona dokunduğunu sanmıyordum.

Kiler kapısını açıp küçük ışığı yaktım ve üçüncü rafa yürüyerek fıstık ezmesini buldum.

Kavanozu göğsüme bastırarak etrafa bakınırken köşeye yakın üst rafta yarısı dolu mini bir marshmallow paketi gördüm.

Gülümseyerek yaklaştım ve parmak uçlarımda yükselip paketi parmaklarımın arasına almaya çalıştım

Sonra bir kol üzerimden uzanıp paketi kaptı. Hızlı bir nefes alarak elimi çektim.

Michael paketi uzatarak "Yorgun olduğunu sanıyordum" dedi.

Kurumuş ağzımı ıslatmaya çalışarak yutkundum ve dönüp ona baktım. Tişörtsüzdü, siyah bir eşofman giymişti ve saçları muhtemelen duşa girdiği için ıslak görünüyordu.

Bacaklarımın arasındaki sızıdan inlemek istedim. *Tanrım, beni deli ediyordu.*

Bu gece olan her şey yüzünden daha önce fark etmemiştim ama...

Onu en son havuz mağarasında görmüştüm. Bacaklarım gerildi, klitorisim bana orada yaptığı şeyin hatırası ve çok daha fazlasını yapması isteğiyle seğirmeye başladı.

Neyse ki bundan bahsetmemişti.

Sticks'ten eve döndükten sonra ikimiz de kendi yollarımıza gitmiştik. Odama gidip aceleyle sonunda dönüş yolunda verdiği uydu telefonun numarasını tuşlamıştım, ne yazık ki cevap alamamıştım.

Birkaç kere daha arayıp başarısız olduktan sonra sabah tekrar denemeye karar vermiştim. Annem iyiydi. Damon sadece tehdit ederek korkutmuştu, muhtemelen baştan beri tek yapmaya çalıştığı şey buydu.

Sonra sıcak bir banyo yapıp şort pijama ve beyaz bir atlet giymiştim. Ama artık yorgun değildim. Kendi evimde yaptığım kahvaltıdan beri bir şey yemediğim için yemek bulmak üzere aşağı inmiştim.

Michael'ın yanından geçerek kilerden çıktım ve ondan uzaklaşmaya çalışarak erzakları adaya koydum.

Nerede bende o şans...

Benim tarafıma gelip yanımda durdu, ekmeği alıp iki dilim bana, iki dilim kendine çıkardı.

Sanırım o da acıkmıştı.

Bıkkın bir nefes verip arkamı döndüm, o buzdolabını açıp çekmecelerden birinden bir şey alırken dolaptan iki tabak çıkardım.

Sandviç hazırlamakla uğraşırken konuşmadık. O turşu kavanozunun kapağını açarken elimi marshmallow paketine daldırıp bir avuç aldım ve çoktan sürdüğüm fıstık ezmesinin üzerine serpiştirdim. Fıstık ezmeli sandviçinin üzerine turşu parçaları koyarken yaptığım işi bırakarak dudak büktüm.

İğrenç.

"Bu seni çok daha az çekici yapıyor" dedim yüzümü ekşiterek.

Homurdandı, ekmeğin üst dilimini yerine koyup sandviçi ağzına götürmesini izledim.

"Denemeden bilemezsin." Kocaman bir ısırık alıp tabağını aldı ve etrafımda dolandı.

Eğlenerek başımı salladım.

Mutfaktan çıkarken "Hadi film izleyelim" dedi.

Başımı kaldırdım. *Film mi?*

Koridordan "Ve gelmeden birkaç şişe su al" diye bağırdı.

Tek kaşımı kaldırdım. Michael'la benim film izlediğimiz tek vakit Trevor'ın da odada olduğu zamanlardı. Diğer türlü Michael'ın alanını işgal etmeye çok korkardım.

Bir nefes verip döndüm ve dolaptan iki şişe su aldım.

Yemeğimin kalanını da alıp kollarım dolu bir şekilde mutfaktan çıktım.

Sinema odası karanlıktı, tek ışık önümdeki taş duvara asılı yetmiş inçlik düz ekrandan geliyordu.

Ev ne kadar güzel olsa da en çok bu odayı seviyordum.

Evin ortasında olduğu için pencere yoktu ve bütün duvarlar yığma taşlardan oluşuyordu. Bu, odaya mağaraya benzer bir hava veriyordu. Michael taşınmadan önce genelde arkadaşlarıyla burada takılırdı.

Odanın ortasında üç kenarlı kahverengi süet bir koltuk vardı. Kocaman ve çok rahattı, kırlentleri ve ortadaki boş alanla uyumlu, büyük bir pufu vardı.

Michael tabağını koltuğa götürdü ve kumandayı fırlatarak arkası bana dönük şekilde oturdu.

Kanım ısınmaya başladı ve tabağı tutan elim titredi. Kolay geliyordu. Sadece televizyon izlediğimiz rahat bir gece gibi.

Fazla kolay. Onun etrafında rahatlayamazdım. O kadar salak değildim.

Odaya girdim ve koltuğun etrafından dolanıp su şişesini yanına fırlattım. Koltuğun sağ tarafına, tam karşısına oturdum.

O kanallarda gezinirken televizyona dönüp yemeğimi yiyerek bağdaş kurdum. *Alien Predator'a Karşı*'yı görünce "Bu iyi görünüyor" dedim.

Sesimi taklit ederek "Bu iyi görünüyor?" diye dalga geçince başımı ona çevirdim.

Sol kolunu başının arkasına almış, çok pürüzsüz ve güzel görünen uzun, gergin gövdesiyle kanepeye yaslanmıştı. Bir defasında, o böyle otururken üzerine binen bir kız görmüştüm. Her zaman var olan ve kaybolmasını istediğim özlemi hissederek arkamı döndüm.

"Bunu daha önce izledin Rika" diye itiraz etti. "Lisedeyken o filmi burada izlediğini görmüştüm. En az iki kez."

Yirmi kez diyelim.

Korku filmlerini seviyordum ama bilimkurguyu da seviyordum, yani *Alien* ve *Predator* filmleri bana göre çok başarılıydı.

Ve bir de ikisini birleştirip *Alien Predator'a Karşı*'yı yapmaları? Vay canına.

"Bana uyar" dedi Michael kanalı açarak. Film tam arkeolog ekibi Antarktika'ya vardığında başladı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Sandviçi iki elimle tutup ekranı izlerken ufak ısırıklar aldım. Michael'ın sandviçini ısırdığını ve suyunu açtığını duyabiliyordum. Uzaylı kraliçesi yumurta bırakmaya başladığında sandviçi çiğneyerek dirseklerime yaslandım ve yüz üstü uzandım.

Uzaylı kraliçesinin ağır nefes alışverişini duyarken midem sıkıştı. Tıslaması ses düzeninde yankılandı ve bilim insanları ekibi odada çatlamak üzere olan tüm uzaylı yumurtalarından habersiz bir şekilde kurban odasına girdiğinde sandviçimi yere bırakıp ittim. Kırlentlerden birini alarak arkasına saklandım ve üstünden baktım.

Ayak bileklerimi havada birbirine dolayıp yumurtalar açılmaya başlarken irkildim.

Açıklıklardan uzun bacaklar tırmandı, müzik hızlandı ve yaratık yalpalayarak bir kadının suratına doğru uçtu.

Yeni bir sahneye geçerken başımı eğip yastığa gömdüm.

Başımı çevirip Michael'a bakarken kahkaha attım. "Bu bölüm beni her zaman korkutuyor."

Ama onun dikkati televizyonda değildi. Gözleri bacaklarımdaydı.

Anında sıcakladım. Filmi hiç izlemiş miydi?

Hâlâ rahat bir şekilde koltuğa yaslanıyordu ama gözleri vücuduma odaklanmıştı ve ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyordum.

Sonra, konuştuğumu fark etmiş gibi sonunda gözlerini kaldırarak benimkilerle buluşturdu ve beni görmezden gelerek bakışlarını tekrar ekrana çevirdi.

Ben de yavaşça önüme döndüm. Hâlâ bana bakıp bakmadığını merak etsem de oturmak ya da üzerime örtü almak için hareket geçmedim.

Sonraki saat boyunca Predatorlar uzaylıları avlarken ve tüm arkeologlar ikincil zarar haline gelirken yastığıma sarılmaya devam ettim. Zaman zaman Michael'ın gözlerini üzerimde hissettim ama gerçek mi yoksa sadece hayal gücüm müydü bilmiyordum.

Ama ne zaman bir Predator karanlıkta pusuya yatsa ya da bir uzaylı köşelerden çıksa bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum ve yastığı o kadar sıkmıştım ki filmin sonunda parmaklarım acıyordu.

"Korkmak hoşuna gidiyor, değil mi?" Arkamdan sesini duydum. "Senin fantezin bu."

Jenerik akmaya başladığında gözlerimi kısarak başımı çevirdim.

Korkmaktan hoşlanmak mı? Korku filmlerini seviyordum ama fantezim değildi.

Başını geri yaslayıp beni izleyerek avuçlarını uyluklarına dayadı. "Uzaylılar ve Predatorlar her ekrana geldiğinde ayak parmakların kıvrıldı."

Bacaklarımı indirip yavaşça kalkarak aşağı baktım.

En çok keyif aldığım filmler aklıma geldi –*Cadılar Bayramı, 13. Cuma* gibi korku filmleri– ve karın kaslarımı ne kadar sıktığımı fark ettim. Derin bir nefes alarak kendimi rahatlamaya zorladım.

Evet, tamam. Kalbimin daha hızlı atmasını seviyordum, korktuğumda hislerimin daha keskin olmasını seviyordum. Evdeki her basit tik-tak sesinin gizemli ayak seslerine dönüşmesini ya da koltukta otururken arkamdaki boşluğun aşırı farkında olmayı ve birinin orada pusuya yattığını hissetmeyi...

Neyin, nereden geldiğini bilmeme hissinin verdiği korkuyu seviyordum.

Michael "Eskiden maske taktığımızda" dedi, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü; "bu hoşuna gidiyordu, değil mi?" diye sordu. "Seni korkutuyordu ama aynı zamanda tahrik de ediyordu."

Tereddütlü gözlerimi kaldırarak gülmemeye çalıştım. Ne söylemeliydim? Canavar gibi görünmelerinin beni tahrik ettiğini mi?

Başımı salladım ve ayağa kalkarak alçak bir sesle konuşmaya başladım. "Ben yatmaya gidiyorum."

Telefonumu alıp bir adım attım ama Michael'ın sesi beni durdurdu.

Yumuşak bir sesle "Buraya gel" dedi.

Gözlerimi kısıp başımı çevirdim. *Buraya gel mi?*

Doğrulup kollarını dizlerinin üstüne koydu ve ben yerimde kıpırdanırken bekledi.

Her zaman oyunlar oynuyordu. Ona güvenmiyordum.

Ama cazibesi karşı koyamayacağım kadar yüksekti. Haklıydı. Gittikçe daha iyi oluyordum ve bu hoşuma da gidiyordu.

Yavaş adımlar atıp güçlü durmak için çenemi kaldırdım.

Ona ulaştığımda bir elini kalçama koyup beni bacaklarının arasına çekti. Tekrar koltuğa yaslanıp beni de kendiyle birlikte çektiğinde soluğum kesildi. Ona dayanırken kendimi dik tutarak kollarımı başının iki yanında koltuğun arkasına yerleştirdim.

Kalçalarımı şimdi iki eliyle birden tutarken "Söyle" diye soludu. "Seni tahrik ediyordu."

Ona meydan okurcasına bakıp ağzımı kapattım ve başımı iki yana salladım.

Gözlerinde bir ateşle "Ettiğini biliyorum" diye devam etti. "Maske taktığımı gördüğünde vücudunun nasıl gerildiğini ya da meme uçlarının nasıl sertleştiğini görmediğimi mi sandın? Biraz sapkınsın. Kabul et."

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp başımı çevirdim.

Ama sonra çenesini kaldırıp meme ucumu tişörtümün üzerinden dişlerinin arasına aldı ve küçük bir çığlık atarak gözlerimi kapattım.

Ah, Tanrım!

Meme ucumu bırakıp tekrar yakaladı ve dişleriyle çekerken ağzının sıcaklığı içime doldu.

Beni tişörtümün üzerinden öperek ve dişleyerek "Maskem yukarıda" diye dalga geçti. "İstersen gidip alabilirim."

Hayır. Hayır, öyle değildi.

Ondan uzaklaştım ama beni sıkıca tuttu.

"Michael, bırak beni."

Sonra telefonumun elimde titrediğini hissettim ve ekrana hızlıca baktığımda sadece numara olduğunu görsem de okuyunca annesi olduğunu fark ettim. *Garipti.* Numarası kişilerimde kayıtlı sanıyordum.

Fakat annemin onunla olduğunu hatırlayarak peşini bıraktım. Bunu açmam gerekiyordu.

Yumruklarımı Michael'ın göğsüne yerleştirerek onu ittim. "Çekil üstümden. Annen arıyor."

Ama onun tek yaptığı gülmek oldu ve yüzüm asıldı.

Kolumu yakalayıp beni yüzüstü fırlattı ve sırtıma çıkarak beni koltuğa yapıştırdı.

Telefonu elimden kaparken aletini kıçıma bastırdığını hissederek sert ve hızlı nefesler aldım.

Parmakları cevapla butonunun üzerinde dolanırken telefonu birkaç santim öteme koyduğunda gözlerim kocaman açıldı.

"Michael, hayır" diye atıldım. Ciğerlerim panikle yanıyordu.

Ama yine de açtı. Telefonun çalması durdu ve benim bir şey söylememi beklerkenki sessizliği duydum.

"Merhaba de" diye fısıldadı kulağıma.

Annesinin sesimi duymasından çok korkarak başımı iki yana salladım.

Ama sonra bir elini ağzıma koyup diğer elini zorla benimle koltuk arasına getirdi ve şortumun içine sokarak parmaklarını içime daldırdı. Boğuk bir çığlık attım.

Siktir!

Kıvrandım ve telefonu kapatmak için kollarımı uzatmaya çalıştım ama ağırlığının geri kalanını da üzerime bıraktı, zar zor nefes alabiliyordum.

"Şşş..." diye mırıldandı.

Parmaklarını içimden çıkarıp klitorisime o kadar yavaş ve yumuşak bir şekilde sürtmeye başladı ki elimde olmadan titredim.

Annesinin diğer taraftan tereddütlü bir şekilde "Merhaba?" dediğini duydum ama nefes alamadım.

"Merhaba de" diye fısıldadı tekrar ama bu defa sesi beni beceriyormuş gibi kalın ve ıslaktı.

Elini ağzımdan çekti, ağzımdaki kuruluğu yutkunmaya ve sesimi bulmaya çalışarak dudaklarımı yaladım. Kalbim kulaklarımda atıyordu, parmaklarının bana yaptığı şey yüzünden bırakmak istediğim inlemeyi tutmaya çalışırken ürperdim.

"Mer... merhaba Bayan Crist" dedim zorla.

Ah, Tanrım. Parmaklarının bana yavaşça sürtünmesinin verdiği his, yavaşça uzun süre kontrol edemeyeceğimi bildiğim bir şeye dönüşerek karnıma doldu.

Annesi "Rika" dedi neşeyle, sesi mutlu geliyordu. "Bu saatte aradığım için çok özür dilerim ama burada saat farkı var. Bugün yola çıkmadan önce bir kontrol etmek istedim. Orada her şey nasıl gidiyor?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Michael saçımı tutup başımı yana çevirerek dişleriyle boynuma daldı.

Yara izim! Hissedince ya da görünce diğer tarafa dönmesini bekleyerek durdum ama bunu yapmadı. Dilinin ucunu ensemde gezdirerek ağzının değmediği tek bir santim bile bırakmadan beni dişledi ve ısırdı.

Annesi "Rika?" dedi tekrar.

Ah, evet. Bir soru sormuştu. Ne sormuştu? Hayır, bekle. Benim bir sorum vardı. Ona ulaşmaya çalışıyordum. Ne –?

"Evet, şey..." Ama Michael iki parmağını istikrarlı hamlelerle içime sokup çıkarırken düşüncelerimi kaybettim.

Kulağıma "Korkuyor musun?" diye hırladı. "Eminim korkuyorsun ve eminim bu hoşuna gidiyor. Hatta bunun yaptığın en iyi seks olduğuna bile eminim, üstelik aletim henüz içinde bile değil."

Bayan Crist tekrar "Rika?" diye seslendi, bu seferki daha telaşlıydı.

Fakat Michael tekrar boynuma gömülüp bütün vücuduma dalgalar gönderirken tenimin yanmasıyla soluğum kesildi.

"Amın o kadar ıslak ki..." Parmaklarını çıkarıp ıslaklığı klitorisimde hızlı daireler çizerek gezdirdi. "Çok yumuşak ve dar."

İnleyerek eline sürtünmeye başladım.

"Evet" diye inledim. "Evet, Bayan Crist. Kontrol ettiğiniz için teşekkürler. Şu âna kadar her şey yolunda." Michael'ın kulağımın dibinde güldüğünü duydum, muhtemelen sesimin ne kadar gülünç çıktığına gülüyordu.

"Ah, iyi, tatlım" diye cevapladı. "Delcour'da Michael'la karşılaştın mı? Bir şeye ihtiyacın olursa diye sana göz kulak olmasını söylemiştim."

Aletinin kalın, sert kabarıklığını kıçıma sürterek "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye dalga geçti hafif bir sesle. "Küçük dar amcığının yalvardığı şey bu mu?"

"Evet" dedim nefes nefese. Klitorisim gittikçe daha fazla seğiriyordu ve karnım arzuyla yanıyordu.

Sonra annesinin duyduğunu fark ederek gözlerim büyüdü.

Örtbas etmeye çalışarak "Şey, evet!" diye bağırdım. "Onu birkaç kez gördüm."

"İyi" diye cevapladı. "Seni itip kakmasına izin verme. Kaba göründüğünü biliyorum ama isterse iyi olabiliyor."

Öpücükleri ve ısırmaları boynuma ve yanaklarıma yayılarak titrememe neden oldu. Dişlerini çeneme sürterken "Sana karşı iyiyim, değil mi?" diye fısıldadı. "Evet, şu an sana ne kadar iyi davrandığımı bilse lanet elimi keserdi."

Aynı anda parmaklarını tekrar içime sokup çıkarmaya başladı, kalçalarını kıçıma doğru yuvarladı ve vücudu üstümde ağırlık yaparken aletini bana sürttü.

Siktir! Uyluklarım adeta yanıyordu, rahatlama ihtiyacıyla koltuk minderlerine tutundum.

Gözlerimi kapatarak "Merak etmeyin Bayan Crist" dedim dişlerimin arasından. "Onunla başa çıkabilirim."

Michael kulağıma doğru "Çıkabilir misin?" diye dalga geçti.

Ama Bayan Crist devam ediyordu. "Bunu duyduğuma sevindim. Sen sadece çok çalış, Şükran Günü'nden önce bir sürü hediyeyle dönmüş olacağım."

Daha fazla dayanamıyordum. Tekrar tekrar koltuğa sürtünerek kalçalarımı yuvarladım.

"Gelmeye hazır mısın, seni küçük yaramaz?" diye dalga geçti. "Bana bunu ne kadar çok sevdiğini söyle. Maskemin seni nasıl sulandırdığını söyle."

Ağzımı ona döndürüp umutsuzca fısıldadım "Lütfen telefonu kapat."

Dudaklarını benimkilere yaklaştırarak sırıttı. "Merak etme" diye nefes aldı ağzımın üstünde. "Hiçbir şeyi fark etmez. Ona göre babam sadık, Trevor iyi ve ben güvenilirim. Küçük kardeşimin sevgilisine sahip çıkarım, günışığında onu rahat ve güvende tutup karanlıkta da kirletmem."

Kardeşinin sevgilisi yorumuna sinirlenmeliydim ama şu an hiç umurumda değildi.

Michael gözlerini kapatıp bana sürtünmeye devam ederek inledi. "Annem asla perdenin ardına bakmaz Rika."

Orgazmın yaklaştığını hissederek alnımı koltuğa gömdüm. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu ve gittikçe hızlı bir şekilde nefes alıp verirken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

"Söyle" dedi.

Ama ben başımı iki yana salladım ve bağırmamak için dişlerimi sıktım. Ah, Tanrım. *Geliyorum.*

"Çok üzgünüm Bayan Crist" diye inledim. "Kapıda biri var. Gitmem gerekiyor, tamam mı?"

Sonra tutku ve enerjiyle elimi hızlıca kurtarıp *aramayı bitir* tuşuna bastım.

Başımı inleyerek geriye attım "Ah, Tanrım." Büyük bir boşalma ihtiyacıyla daha sert sürtünerek elini becerdim.

Lakin Michael parmaklarını pantolonumdan çıkardı ve kafa karışıklığıyla ona bakakaldım.

Bu neydi şimdi?

Beni çevirip tekrar üzerime geldi ve ellerini başımın üstünde sabitledi.

Bacaklarımın arasındaki zonklama canımı yakıyordu, orgazm oracıktaydı. Lanet olsun!

"Michael, hayır!" Altında kıvranarak bağırdım. "Ah, Tanrım, neden durdun?"

Açılmış bacaklarımın arasındaki ağırlığı çok iyi hissettiriyordu. Orgazmı kovalayarak kalçalarımı ona doğru yuvarladım.

"Sakın bana sürtünme" diye hırladı. "Doğruyu söyleyene kadar gelemezsin."

"Ne doğrusu?" diye patladım. "Duymak istediğin şeyi mi demek istiyorsun?"

Tanrım! Hiç duracak mıydı?

"Korkmak seni tahrik ediyor, değil mi?" diye bastırdı.

Hayır. Canı cehenneme. Artık beni itip kakamayacağını ve bana bunu yapamayacağını bilmesi gerekiyordu.

Başımı iki yana sallayarak dişlerimi sıkıp kaşlarımı çattım.

Hayır, Michael. Masken beni korkutmuyor. Beni heyecanlandırmıyor ve giymenden nefret ediyordum.

Delici bakışları öfkeli bir hâl aldı ve çenesini sıktığını gördüm. Üstümden kalkıp bana kibirle baktı.

"Yatağa git" diye emretti.

Kendimi koltuktan kaldırırken gülümsememi saklamak için uğraştım. Vücudum çok gergindi ve o kadar muhtaçtım ki canım yanıyordu.

Ama kazanmıştım. İstediğini alamamıştı.

Sinema odasından çıkıp koridorda ilerledim ve ikinci kata çıkan merdivenleri koşarak çıktım. Ondan uzaklaşmaya çalışmıyordum

ama çok sinirli, keyifli ve tahrik olmuş haldeydim, şu an çok fazla enerjim vardı.

Yatak odamın kapısını arkamdan çarparak yatağıma atladım ve yüzümü yastığıma gömdüm. Yeni serilmiş çarşafların serin kumaşı yanan tenimi yatıştırma konusunda hiç yardımcı olmamıştı.

Enkaz gibiydim.

Onun derinliklerimde olmasına, onu hissetmeye, tadına bakmaya ve bir kez olsun üzerimdeki kontrolünü kaybettiğini görmeye ihtiyacım vardı.

Beni kullanmasını, becermesini ve başka hiçbir şey ya da hiç kimse için göstermediği bir çaresizlikle üstüme gelmesini istiyordum.

Tam o anda durmayı nasıl başarmıştı? Bir makine değildi. Gözlerinde gördüğüm şey ya da ağzında hissettiğim sıcaklık konusunda yanılmıyordum. Beni istiyordu, değil mi?

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak iç çektim.

Dönüyor, dönüyor, dönüyorduk... O çekildi, ben çekildim. O itti, ben ittim. Savaştık ve oynadık, eğlendik ve meydan okuduk ama o hiç pes etmedi. Hiç bir araya gelip birleşmedik ve ortada olan şeyi benimsemedik.

Ve ben çok yorulmuştum. Ona engel olan bir şey vardı.

Çalar saatime bakıp kurma zahmetine girmeli miyim diye düşündüm. Yarın derslerim vardı ama yetişemeyecektim. Bunu biliyordum. Saat çoktan iki olmuştu ve hâlâ uyumamıştım.

Kırmızı numaralara bakarak ne yapacağımı düşündüm. Yarın bunların hiçbiri olmamış gibi mi davranacaktı?

Sonra beynim alarm moduna geçerken göz kırptım. Ekrandaki sayılar kaybolmuş, saat kapanmıştı. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım.

Bu da ne...?

Arkamı döndüğümde banyo duvarlarının dibindeki bir tür gece lambası olarak her zaman açık tutulan küçük lambaların da kardığını gördüm.

Kalkıp başucu lambasının düğmesini çevirdim ama o da çalışmıyordu.

"Siktir."

Başımı çevirip pencereden dışarı baktım ve hafif bir rüzgâr hissettim. Çok büyük bir şey olmasa da elektrikler kesilmiş olabilir diye tahmin ettim.

Yataktan inerek kapıya yürüdüm ve kapıyı biraz açtım. Koridor kapkaranlıktı. Bir metre ötemi göremiyordum.

Kalbim hızlanmaya başladı, kapıyı tamamen açarak dışarı baktım. "Michael?"

Oysa tek duyduğum ses dışarıda esen rüzgârın uğultusuydu. Ayak parmaklarım halıya gömüldü.

Odadan çıkıp koridorda ilerlerken etrafa bakınarak ve kulak kabartarak yavaşça yürüdüm.

"Michael?" diye seslendim tekrar. "Neredesin?"

Evin ürkütücü karanlığı tenimin her bir santimini titretirken yumruklarımı sıktım. Arkamda biri var ve izleniyorum gibi hissediyordum.

Duvar saati çeyrek olduğunu belirterek çınladı, bataryalı olduğu için hâlâ çalışıyordu. Yavaşça merdivenlerden inip antreye adım attım, başımı bir o yana bir bu yana çevirip derin derin nefes aldım.

Ama sonra biri kolumu yakaladı ve aniden nefessiz kaldım. Büyük, karanlık bir şekil beni havaya kaldırdı ve sıkıca tutarak bacaklarımı belinin etrafına sardı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Beni küçük bir masanın yanındaki bir duvara çarptı, ben omuzlarını tutarken ve o, tırnaklarını kalçama geçirirken masanın üzerindeki ayna sallandı.

Korkunç bir kırmızı maskeyle yüz yüze gelince gözlerim büyüdü.

Michael.

Karanlık, vahşi oyuklar ensemden aşağı ürpertiler gönderdi, gözleri küçük deliklerden zincirlenmiş bir canavar gibi bakıyordu. Nefes almayı bıraktım.

Korku, içimi ısıttı ve her kasımı gerdi. Bacaklarımın arasındaki kayganlığı ve meme uçlarımın tişörtüme sürtündüğünü hissederek uyluklarımı belinin etrafında sıktım.

Ah, Tanrım. Haklıydı.

Gözlerim yandı, ağlamak istiyordum. *Lanet olsun, haklıydı.*

Ayak bileklerimi sırtında birleştirdim ve ela gözleri bana bakarken omzuna tutundum.

Kot pantolon ve siyah kapüşonlu giyiyordu, tıpkı geçmişteki gibi.

Gözlerinin içine baktım ve kollarımı yavaşça boynuna doladım, göğsümde davul gibi atan kalbim vücudumdaki her kasa yüklenerek beni güçlendiriyordu.

Dudaklarımı maskesine yaklaştırıp sataşarak "Evet" diye soludum. "Evet, beni tahrik ediyor."

Sonra dudaklarımı boynuna gömüp onu yiyip bitirmeye başladım.

Ben ona emip ısırarak saldırırken o, tırnaklarını kalçama geçirip bir nefes verdi. Sıcak tenini dişlerimin arasına aldım, emip öptüm ve sonra uzanıp dilimin ucuyla kulak memesine hafifçe dokundum.

Boynuna doğru inerek hafif, hızlı öpücükler kondurdum ve duş jelinin kokusunu alarak burnumu tenine sürttüm. Baharat ve erkek gibi kokuyordu, boğazını öperken başımla dürterek boynunu geriye doğru bükülmeye zorladım ve dilimin ucunu çenesine doğru sürükledim.

Sert bir sesle "Rika" diye uyardı.

Ama umurumda değildi.

Maskesinin arkasından ağır nefesler alıp verişini duyabiliyordum ve bir anlığına beni durduracak sandım ama beni yukarı çekip daha sıkı tutarak tekrar duvara çarptığında şaşkınlıkla nefes aldım.

"Siktir" dedi dişlerinin arasından.

Eli vücutlarımızın arasına girdi ve sırtımı duvara doğru dikleştirip kemerini ve pantolonun düğmelerini açarken ona alan tanıyarak inledim.

İşte bu.

Bir elle uzanıp tişörtümü başımın üstünden çıkararak yere fırlattım.

Boynuna daha sıkı tutunarak çıplak göğüslerimi siyah kapüşonlusuna bastırdım.

Açgözlü ellerini hızlıca pembe külotumun altına kaydırdı ve onu çekip yırtarak vücudumdan çıkardı.

Sonra sikini tutup pantolonundan çıkardı ve kalçasını tam olarak doğru şekilde yerleştirdi.

"Demek maskeyi seviyorsun. Kahrolası bir hastasın, değil mi?" diye takıldı.

Gülümsememe engel olamayarak başımı salladım. "Evet."

Çıplak kadınlığımı aletinin başıyla okşayarak oramda aşağı yukarı sürttü.

"Tıpkı benim gibi" diye fısıldadı.

Sonra kalçasını bacaklarımın arasına doğru itti ve kalın aletini santim santim içime kaydırarak ıslak amıma gömüldüğünde bir çığlık attım.

Sırtımı dikleştirerek "Ah, Tanrım" diye soludum. "Çok sertsin."

Tenim gerilmişti ve biraz acıyordu ama çok da iyi hissettiriyordu. Ucu içimde o kadar derine ulaşıyordu ki onu karnımda hissedebiliyordum.

Topuklarımı sırtına gömdüm ve tekrar tekrar onun giriş çıkışlarıyla buluşmaya, ileri geri sürtünmeye başladım.

"Aynen böyle bebeğim" diye hırladı sessizce.

Sırtımı tekrar tekrar duvara vurarak içime girip çıktı ve o bana çarparak beni becerirken ona sımsıkı tutundum.

Kapüşonlusunu sıkarak inledim. "Michael."

Beni kendine çekip içime daha hızlı ve sert girmeye başladı. İçime girip çıkmasının ve sonunda bana sahip olmasının verdiği his ihtiyacımı hiç hafifletmiyordu. Daha da aç hale geldim.

Boynuna gömülüp dudaklarımı ileri geri sürterek tenine doğru soludum ve fısıldadım. "Hepsi iyi bir kız olduğumu düşündü Michael." Kulak memesini dişlerimin arasına aldım. "Ama yapmak istediğim çok fazla kötü şey var. Bana pis şeyler yap."

"Tanrım" diye soludu, bir elini dizimin altına geçirip kıçımı kendine çekti ve başını geriye atarak beni daha sert becerdi.

"Evet!" diye bağırdım, aleti daha derine çarpıyor ve kalçamı tuttuğu yer acıyordu.

Karnımda bir ateş yanmaya başladı ve orgazmım doruğa ulaştı.

"Michael" diye inledim, kalçalarımı ona doğru yuvarlayıp kahrolası aletini sürerken sızlanıp nefes nefese kaldım. Ev nefes alışverişlerimizle, inlemelerimizle ve teninin tenime çarpma sesiyle dolmuştu.

Zevk bacaklarımın arasında büyüdü, kaslarım yandı ve orgazmım rahmimde patlayıp bütün vücudumu ve beynimi sıcaklık ve mutlulukla doldurarak yayılırken gözlerimi sıkıca kapatarak beni becermesine izin verdim.

"Siktir!" diye haykırdım. "Michael!"

Gürültülü inlemelerim büyük antrede yankılandı, klitorisim seğiriyordu ve amım onu içimde tutmaya çalışarak kasılıyordu. İçime gömüldü, boynunun etrafındaki kollarımı tekrar sıkarak orgazmın geçmesini bekledim.

Bir bulutta süzülüyormuşum gibi hissediyordum. Orgazm vücudumu ezip geçerken gevşeyerek alnımın omzuna düşmesine izin verdim.

Göğsü inip kalkarken "Ne kadar da güzel bir küçük canavar" diye fısıldadı.

Uzanıp maskesinin çene kısmını tuttu ve maskeyi çıkarıp yere fırlattı. Girip çıkışları yavaşladı ve artık hareketsiz duran vücudumun etrafındaki kollarını sıktı.

Yorgun gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve içindeki açlığın hâlâ devam ettiğini gördüm.

Yavaşça beni bıraktı, ayaklarım yere indi ve kapüşonlusunu çıkarıp yere attı.

Saçları terle ağırlaşmıştı, ellerini aralarından geçirip onları dikerek seksi bir görünüm verdi. Geniş göğsü bir ter katmanıyla parlıyordu. Gözlerimi indirdiğimde aletinin hâlâ sert ve bana doğru dik bir şekilde durduğunu gördüm.

"Sen boşalmadın" dedim sessizce.

Dudaklarının kenarları tehditkâr bir şekilde kıvrıldı. "İşimizin bitmesine daha çok var."

Bölüm 16

Günümüz

HER ŞEYİ BATIRDIM.

Onu istedim. Onu bu gece kendim için istedim. Olan olmuştu ve geri alınamazdı, bu yüzden siktir et. Bunun tadını çıkaracaktım.

Ellerimi kıçına götürüp sıktım ve vücudunu kendiminkine çektim.

Yumuşak memeleri göğsüme dayandı ve sert meme uçlarının tenime sürtündüğünü hissettim.

Lanet olsun, çok güzel bir vücudu vardı.

Pürüzsüz teni hâlâ geçen yaz plajda geçirdiği vakitlerden dolayı bronzdu, biraz ilgi için yalvarır gibi bana doğru dikilmiş memeleri dolgun ve yuvarlaktı.

Eğilip dilimin ucunu yarasında gezdirerek pürüzlü, ince çizginin yukarı doğru kıvrıldığını ve yerini kulağının altındaki pürüzsüz tene bıraktığını hissettim.

Yarası onu daha az güzel yapıyormuş gibi kardeşimin etrafındayken onu gizlemesi dikkatimden kaçmamıştı.

Hayır. Sıyrıklarımız ve morluklarımız, dövmelerimiz, yaralarımız, gülümsemelerimiz ve kırışıklıklarımız hikâyelerimizi

anlatıyordu ve ben bozulmamış bir duvar kâğıdı istemiyordum. Onu ve olduğu her şeyi istiyordum. En azından bu gecelik.

En sonunda başını geri atarak rahatladı ve ne istersem onu yapmam için izin verdi. Ensemden aşağı bir ürperti indi. Ondan önce boşalmamak çok zor olmuştu.

Beni çok uzun bir zamandır o kadar çok heyecanlandırmıştı ki neredeyse kontrolü kaybedecektim. Sonuçta bunu planlamamıştım.

En azından maskeyle ödünü koparıp kızdırmanın ötesini planlamamıştım.

Ama onu tuttuğumda bacaklarını belimin etrafında sarışı ve gözlerindeki korkunun tutkuya dönüşü aklımı başımdan almıştı.

İstediği gibi davranmıştı ve buna inanamamıştım. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Her meydan okumaya karşılık veriyordu.

Geri çekilerek dikkatle bana baktı. "Şimdi beni kapının önüne koymayacaksın, değil mi?"

Neredeyse homurtuyla cevap verdim. "Bana güvenmiyor musun?"

Aniden ciddileşmiş bir ses tonuyla "Güvenmem için bir neden verdin mi?" diye karşı çıktı. "Her zaman gizli planların olduğunu biliyorum."

Eğlenerek gözlerimi kıstım. Tabii ki gizli planlarım vardı. Fikirlerim.

Yıllardır onu görmezden gelmeye çalışıyor olabilirdim ama ne yazık ki bir ya da iki fantezi gizlice yolunu bulmuştu. Bunları düşünmek onun etrafında olmayı zorlaştırsa da beni heyecanlandırıyordu. Beni kızgın ve hazır hale getiriyordu.

Başımı dik tutarak ona baktım. "Okul formaların hâlâ burada mı?"

Biraz kuşkulu görünerek başını yana yatırdıktan sonra onayladı.

"Git giy." Ellerimi kaldırarak kollarında aşağı yukarı gezdirdim. "Her şeyi. Kravatı, yeleği, eteği, hepsini."

"Neden?"

Merdivenlere gitmesine izin vermek için kenara çekilerek kendi kendime gülümsedim. "Çünkü oynamazsan kazanamazsın."

Ters ters bakınca kıçına hafif bir şaplak atarak onu merdivenlere doğru yönlendirdim.

Ne kadar uzun konuşursak o kadar çok kendime geliyordum. Ya da ne kadar yarı çıplak önümde durursa o kadar çok hemen burada, yerde içine girmek istiyordum.

Ve aklımda daha iyi bir şey vardı.

ÖN CAMDAN BAKARAK "ne yapıyoruz?" diye sordu. "Neden buradayız?"

Aziz Killian'ın önüne çektim, farlar karanlıkta parlıyor ve kırık vitray pencerelerden içerdeki ürkütücü karanlığa vuruyordu. Yapının harap olmuş taşları düşen sonbahar yapraklarıyla çevriliydi ve tek ses, tepedeki ağaçların arasından uğuldayan rüzgârdı.

Midem beklentiyle kasıldı ve bir damla ter sırtımdan aşağı süzüldü.

Burası en sevdiğim yerdi.

Tarihle doluydu ve binlerce köşesi ve küçük alanı vardı. Küçükken içeri tırmanıp saatlerce burayı keşfederek kaybolurdum.

Arabayı kapatıp farları söndürdüm ve dışarı çıktım. Burnuma toprak kokusu geldi. Burası her yerden daha fazla ev gibi hissettiriyordu.

Kapıyı kapatıp maskemi elimde tuttum ve Rika'nın G serisi Mercedes'ten inmesini izledim. Gergin gözleri karanlık ve sessiz katedrale bakınıyor ve göğsü daha hızlı inip kalkıyordu.

Korkuyordu. *Güzel.*

Bir kez daha kıyafetine baktım, evden çıkmadan önce de iyice incelemiştim.

Lacivert ve orman yeşili ekoseli gömlek ve lacivert yeleğinin altına uyumlu ekose kravat ve beyaz bir bluz giymişti. Ayağında siyah babetleri vardı. Hatta saçını taramış ve tazelenmek için biraz makyaj bile yapmıştı.

Sanırım bu kıyafeti giymesini söylediğimde onu neyin bek-

lediğine dair bir fikri olmuştu ama arabaya binmesini söylediğimde kesinlikle şaşırmıştı.

Ve şimdi... biraz korkmuştu.

Bacaklarına baktım; ne kadar pürüzsüz olduklarını ve arasının ne kadar sıcak olduğunu hatırladıkça aletim şişiyordu.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Hadi yeraltı mezarlıklarına gidelim." Başımla katedrali işaret ettim. "Bu sefer gözbağı yok."

İfademi sert tutarak sırıttım. Güvende hissetmesini istemiyordum.

Başını öne eğip yerde bir çıkış yolu aradı. Hayır mı demeliydi? Cevap vermeyeceğim başka bir soru mu sormalıydı?

Ya da oynamalı mıydı?

Gözlerini kaldırıp meydan okuyan bir ifadeyle yutkundu. Dönüp yan girişe doğru yürümeye başlamasını izlerken gülümsememe engel olmaya çalıştım.

Maskeyi kaldırarak yüzüme geçirdim ve yavaşça arkasından yürüdüm. Onu takip etmiyordum, onun peşindeydim.

Kayaların ve engebeli zeminin üzerinden tökezleyerek adım adım, yavaş ve istikrarlı bir şekilde yürürken sırtını izledim. Başını çevirip omzunun üstünden baktı ve maskeyi fark edince yüzü düştü.

Ama çabucak arkasını döndü ve bozuntuya vermeyerek yürümeye devam etti.

Nefesim maskenin içini doldurdu, ince bir ter tabakasının alnımı kapladığını hissedebiliyordum.

Baldırlarının arkası, görebildiğim birkaç santimi, yumruklarımı sıkmama neden oldu.

Parmaklarımı eteğinin altına sokup yağ gibi kaydığını bildiğim tenine dokunmak istiyordum.

Saçlarının tepesi ayın yumuşak ışığında parlıyordu ve omzunun üzerinden gergin bakışları bana her döndüğünde bu, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Sana çığlık attıracağım.

Artık menteşelerinden sarkan kapıdan yavaşça katedrale adım attı ve durup etrafına bakındı.

Ama gezmeye gelmemiştik. Elimi sırtına koyup onu ileri doğru yönlendirdim.

"Micha–" diye solurken sesi kesildi. Güçlükle nefes alırken başını çevirdi. "Bence girmemeliyiz–"

Hemen uzanıp boynunu tutarak sözünü kestim ve onu tekrar geriye doğru ittim.

"Michael!"

Gürültülü ve hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordu, gözleri korkudan kocaman açılmış halde aceleyle benden uzaklaştı. Gözlerini benden ayırmadan yutkundu. Artık kesinlikle acayip korktuğunu söyleyebilirdim.

Sonra elinin dalgın bir şekilde bacaklarının arasına düştüğünü görünce gözlerimi kıstım.

Tanrım. O kadar tahrik olmuştu ki hemen burada kendini okşayıp boşalacaktı. Muhtemelen dürtüsünü fark ederek elini hızlıca çekti.

Sessiz kalarak başımla yeraltı mezarlıklarının girişini işaret ettim. Tereddüt ederek etrafa bakınsa da dönüp yürümeye başladı.

Bana güvenmiyordu. Ama güvenmek istiyordu.

Girişe ulaştık, serin hava yukarı doğru süzülüp kot pantolonum ve kapüşonlumun içine sızıyordu.

Durdu. "Işık..." Başını yana çevirerek benimle konuştu. "Işık yok."

Başının tepesine bakarak ve bekleyerek arkasında durdum. Işık olup olmaması umurumda değildi.

Hiçbir şey söylemediğimde bunu fark etmiş gibi görünüyordu. Derin bir nefes alarak aşağı indi ve elini sağımızdaki duvar boyunca gezdirerek kendini yönlendirmek ve sabitlemek için kullanırken yavaşça bir sonraki merdiveni buldu.

Attığı her adımla sikim daha da sertleşiyordu.

Merdivenlerin sonuna ulaşarak tekrar başını çevirdi ve gözlerinde sorularla bana baktı. Burası neredeyse zifiri karanlıktı, tavandaki çatlaklardan biraz ay ışığı sızıyordu.

Tünellerin sağlı sollu ürpertici sessizliği duvarlar gibi üzerimize kapandı ve aşağıda başka birinin olup olmadığını merak ettim.

Ona doğru yürüyüp önümdeki mahzene girmesi için zorladım. Üç yıl önce onu getirdiğim odaydı.

Ayak sesleri ilerledi ve önümde odaya girdi, karanlıkta görebildiğim tek şey açık renk saçlarıydı.

"Michael?" diye seslendi. "Neredesin?"

Bir çakmak çıkarıp çaktım ve kapının yanındaki aplikteki küçük mumu yaktım.

Yumuşak parıltı odaya zar zor yayılıyordu ama onu görmem için yeterliydi.

Geçen defa burada olan şiltenin artık olmadığını ve yerini küçük bir ahşap masanın aldığını fark ederek ona doğru yürüdüm.

"Burada birileri mi var?" diye sordu soluk soluğa. "Bir şey duyuyorum."

Kapüşonlumun ipini tutup çıkararak ona yaklaşmaya devam ettim.

Rüzgâr çatlaklar ve yarıklardan eserek tünellerde ıslık gibi sesler çıkarıyordu ama Rika hepsinin bu olduğunu fark etmemişti. Duyuları korku yüzünden keskinleşmişti.

"Michael?"

Ellerini tuttuğumda küçük bir çığlık attı, siyah kordonu bileklerine dolayıp düğüm atarak ellerini birbirlerine bağladım.

"Michael, ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bir şey söyle!"

Bağlı kollarını tutup başının üzerine çektim ve duvardaki başka bir apliğin üzerine astım. Parmak uçlarında yükselmek zorunda kalmıştı, vücudu şimdi uzun, sıkı ve gergindi.

"Michael!" Kıvranıp kıpırdandı.

Onunla aynı hizada durdum ve aşağı uzanıp küçük süveterinin alt kısmını ve altından görünen beyaz gömleğini yakalarken gözlerinin içine baktım. İkisini de kaldırarak sütyeni de dahil olmak üzere yukarı çektim ve göğsünün üzerinde sıkıca duracak şekilde ittim.

"Michael, hayır!" diye karşı çıktı. "Bir şey duyuyorum ve üşüyorum."

Gözlerimi indirip bir avuçtan daha büyük, mükemmel göğüslerine ve kurşun kadar sert meme uçlarına baktım. "Görebiliyorum."

Maskeyi çıkarıp eğildim ve göğüslerinden birini avuçlayıp ağzıma aldım ve ağzımı meme ucuna kapattım.

Bir kolumu etrafına sardım, kollarımın arasında kıpırdanırken onu sıkıca tuttum.

Sert meme ucuna dilimle hafifçe vurarak onunla oynadım, meme ucunun etrafındaki yumuşak teni dişlerimle sıyırıp ona dokunma ve okşama özgürlüğümün tadını çıkararak onu yiyip bitirdim.

İnledim.

Başımı diğer tarafa kaydırarak diğer göğsünü kaptım ve her yerine derin, aç öpücükler kondurdum, onu ağzıma alıp tenini dişlerimin arasından geçirdim.

Kıpırdandı ve başını arkaya yatırarak inledi.

Tekrar ayağa kalktım ve bir elimle saçını tutup diğeriyle uzanıp parmaklarımı çamaşırının içine soktum.

Dilimi dudaklarına sürterek mavi gözlerine baktım. Parmaklarım sıcaklığın içinde kaybolmuşken "Artık o kadar da soğuk değil" diye dalga geçtim. "Buran çok güzel ve sıcak."

O kadar ıslaktı ki neredeyse suları yere damlayacaktı.

Ellerimi üstünden çekerek geriledim ve güzel formuna baktım.

Ayakkabılarından biri düşmüştü, diğerinin de yarısı çıkmıştı. Pürüzsüz, düz karnı ve memeleri açıktaydı ve benim için tamamen çaresiz bir şekilde duruyordu.

Önünde bir dizimin üstüne çöküp yukarı bakarak onunla göz göze geldim ve ellerimi eteğinin altına soktum. Üzerindeki pembe dantel külotun hissiyatıyla aletim seğirdi. Açık pembeydi.

Çok *tatlı*.

Eteğini kaldırarak klitorisini külotunun üzerinden yalayıp kumaşın üzerinden sert, küçük yumruyu hissettim.

"Ah, Tanrım" diye bağırdı.

Danteli kenara çekerek sadece bir anlığına çıplak amını ve kusursuz tenini izleyerek tereddüt ettikten, sonra ağzımı üzerine kapayıp klitorisini emdim ve dilimi aşağı yukarı gezdirdim.

Uyluklarını tutup ayaklarını yerden kaldırdım ve dilimi amına gömdüm.

İnleyerek ve elimden kurtulmaya çalışarak "Lütfen!" diye yalvardı. "Michael, hayır."

Klitorisini son bir kez yalayıp geri çekildim, külotunu tuttum ve yavaşça bacaklarından aşağı indirdim.

"Sen bana hayır mı dedin?" diye meydan okudum. "Amının yalanması hoşuna gitmiyor mu?"

Vücudu titredi, kesik kesik nefes alıyordu.

Ayağa kalkıp külotunu kenara fırlattım, sonra uzanıp bileklerini tuttum ve aplikten çıkardım. "Evet, hoşuna gittiğini biliyorum" dedim. "Ve çok iyi bir şekilde içine de alacaksın."

Kotumun üzerinden aletimi avuçladım, henüz kavuşamadığım rahatlama arzusuyla sızladığını hissediyordum. Nabzım boynumda atıyordu, kollarını tuttum ve onu döndürüp yere indirdim.

Elleri hâlâ önünde bağlı bir şekilde kıçının üstüne otururken "Michael!" diye haykırdı.

Dizlerimin üstüne çöküp kapüşonlumu ve tişörtümü çıkarırken üstünde durdum. Sonra cebimden bir prezervatif çıkarıp açtım.

Kemerimi çözüp, pantolonumun düğmesini açarken "Seninle oyunlar oynadığımı sanıyor olabilirsin" dedim ona bakarak "ama bunca yıldır bana neler yaptığını bilmiyorsun."

Kollarını başının üzerine geri itip tek elimle tutarken onu bacaklarını ayırmaya zorlayarak üstüne geldim.

Prezervatifi takarak aletimi ıslak vajinasında aşağı yukarı sürttüm ve sıcak girişini buldum.

Sert bir nefes alarak dudaklarının üzerine doğru fısıldadım. "Bilmiyorsun."

Sonra kalçalarımı ittirerek aletimi dar amcığının içine soktum.

"Ah, Tanrım" diye inledi.

Eğilip vücudumu onunkiyle aynı hizada tutarken bir ritim yakalayarak tekrar içine girip çıktım.

Dudaklarını yakalayıp onu derin ve sert bir şekilde öperek "İçin o kadar sıcak ki" diye hırladım. Dili benimkine sürtünerek doğrudan aletime bir sarsıntı gönderdi.

Acayip dardı. Elimi kıçının altına kaydırdım ve onu yerin üzerinde becerirken sabit tuttum.

Kalçalarımı tekrar tekrar, daha hızlı ve daha sert sokup çıkarırken "Lanet olsun" diye soludum.

Sikimi her defasında en derine kadar sokarak ona çarparken memeleri ileri geri sallanıyordu.

İniltileri daha da gürültülü hale gelerek sızlandı. Aletimin etrafında kasıldığını, beni bir bant gibi sıktığını hissettim.

Karın kaslarım gerildi, kanımın kasıklarıma hücum ettiğini ve aletimde sıcaklığın arttığını hissediyordum.

"Rika, siktir" diye inledim. Geliyordum.

Başımı boynuna yaslayarak kulağına doğru konuşurken içine girip çıkmaya devam ettim. "Hadi seni küçük orospu" diye hırladım sessizce. "Seni becermek öyle güzel ki... Aç o bacakları benim için."

Gözlerini sıkıca kapatarak ani bir nefes aldı ve başını geriye yatırdı, pis sözlerim onu uçurumun kıyısına getirmişti.

İçine gittikçe daha sert abanırken hareketsiz kalarak "Ah, Michael. Ah, Tanrım" diye bağırdı.

Kıçını sıkıp dişlerimle çenesini ısırdım. "Lanet olsun Rika. Acayip iyisin."

Eğildim ve ıslak sıcaklığının içine tekrar tekrar dalarken güzel yüzünü izledim. Yanakları kızarmıştı, her bir santimimin tadını çıkarırken altdudağını ısırdı.

Şişmiş aletimi son bir kez içine soktuktan sonra dışarı çıkardım, prezervatifi çıkarıp attım ve sikimi elime alarak boşalana kadar elimde ovuşturdum.

Menim fırlayarak çıplak karnına ve memelerine aktı. Çok fazla zevkten karın kaslarımı sıktım.

Hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim.

Vücudumdaki her bir kas ısındı, lanet orgazm beynime kadar ulaştı ve tenimin her santimini doldurdu.

Nefesimi düzeltmeye çalışarak topuklarımın üzerine oturdum ve aletimi kotumun içine geri soktum.

Ama ona bakınca neredeyse tekrar başlamaya hazırdım. Elleri hâlâ başının üzerinde bağlıydı, memeleri fazla davetkârdı ve okul eteği yukarı çıkmıştı.

Yüzünde bir gülümsemeyle gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Uzanıp üzerini temizlemek için kapüşonlumu aldım ve alçak sesle güldüm.

Tam bir küçük canavar.

YATAĞIN YANINDAKİ KOLTUĞA OTURDUM, eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak onun uyumasını izledim. Komodinin üzerindeki iPod'dan usulca Bring Me the Horizon'ın *Deathbeds* şarkısı çalıyordu. Dün gece olanlar zihnimde tekrar tekrar oynarken yumruklarımı sıktım.

Yeraltı mezarlığından eve dönerken arabada kendinden geçmişti. Onu içeri taşımış, soymuş ve yatağıma yatırmıştım.

Neden kendi yatağıma yatırmıştım ki?

Yüzü bana dönük şekilde yüzüstü yatarken sarılı olduğu gri çarşafların arasından bacağı dışarı çıkmıştı. Çıplak vücudu sessiz ve hareketsiz dururken saçları yastığın her yerine yayılmış, gözlerini kapatıyordu. Nefes aldığını sadece vücudunun hafif iniş kalkışlarından anlayabiliyordum.

Bitkin düşmüştü. Mantıklıydı. Gece canına okunmuştu.

Başımı çevirdiğimde göz ucuyla pencereden sızan günışığını gördüm. Dişlerimi sıkarak tekrar ona döndüm. Günün başlamasına hazır değildim. Gecesinin bitmesine hazır değildim.

Ayaklarının ve baldırlarının kenarlarında kirler vardı. Saçları yeraltı mezarlarından kalan koyu renkli toprakla keçeleşmişti ve kalçalarında da ikinci seferimizden kalma morluklar olduğunu biliyordum.

Onu o masaya domaltmak güzeldi.

Bileklerinde etrafına sardığım ipten kalan izler vardı ve çenesini ısırdığım yerde küçük kırmızı bir izi seçebiliyordum. O kadar sert ısırdığımı düşünmemiştim ama iz aksini kanıtlıyordu.

Hiç bu kadar seksi görünmemişti. Hiç.

Çıkarırken çok eğlendiğim dantelli pembe külotu da dahil olmak üzere kıyafetleri yerde pis bir yığın halinde duruyordu. Zamanı durdurmaktan başka bir şey istemeyerek gözlerimi yere indirdim.

Arzularımı böylesine doyuran bir kadınla hiç birlikte olmamıştım. Hiçbiriyle öyle rol yapmamıştım, maske takmamıştım, oyunlar oynamamıştım. Becer, besle, öp, yala, inle, gir, boşal ve tekrarla. O kadar kaybolmuştum ki...

Ama Rika...

Sandalyede geriye yaslanıp ellerimi saçımdan geçirdim, gözlerimi ondan alamıyordum.

Bana güvenmediğini söylemişti ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. En çok güvendiği insan olduğuma dair bahse girebilirdim.

Ne de olsa o ve ben aynıydık. Her gün utançla savaşıyorduk, kimin gerçek bizi görmesine izin verebileceğimizi bulmaya çalışıyorduk ve sonunda birbirimizi bulmuştuk.

Ne yazık ki... boku yemiştik.

Telefonum komodinde şarjdayken titredi, görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kapadım.

Hazır değildim.

Perdeleri kapatmak, onu kucaklamak ve banyoya sokmak istiyordum. Havuz kenarında üzerime binmesini izlemek ve onunla daha fazla oyun oynamak istiyordum. Şu an antremanı kaçırmıyormuşum, arkadaşlarım beni beklemiyormuş... ve Rika'nın dünyası başına yıkılmak üzere değilmiş gibi davranmak istiyordum.

Ama telefonum tekrar titredi ve öne eğilip başımı ellerimin arasına gömdüm.

Rika.

Duvarlar üstüme geliyordu.

Ona bakamıyor olmam gerekirdi. Ona dokunmayı sevmemeliydim ve dün gece ona ilk kez sahip olduktan sonra geçen her saniyede aletimin etrafında sarılı olmasına ihtiyacım olmamalıydı.

O benim değildi. Asla benim olmayacaktı.

Onu istememeliydim.

Ayağa kalktım ve yatağa doğru yürüyüp eğilerek güzel yüzünü inceledim.

Siktir git Rika.

Siktir git. Seni seçemem. Bunu bana neden yaptın?

Başımı çevirip komodine uzandım ve telefonumu aldım. Birkaç cevapsız arama vardı ama sesli mesajları dinleme ya da mesajları kontrol etme zahmetine girmedim.

Onun yerine Kai'a mesaj attım.

Bitir işi.

Telefonu geri koyup doğrularak ona baktım.

Artık olan olmuştu. Geri dönüş yoktu.

Bölüm 17

Üç Yıl Önce

ÇAKILLI OTOPARKA DOĞRU DÖNDÜM, hava diğer parti-cilerin farlarıyla aydınlanmıştı. Ambar uzun zaman önce terk edilmişti ama henüz kullanıma açılmamış ya da yıkılmamış olduğundan, her fırsatta kendimizi kaybedip ortalığı karıştırmak için ona el koyuyorduk.

İnsanlar fıçı bira ve likör getiriyor, kasabanın DJ özentisi gençleri sistemlerini kurup geceyi o kadar yüksek ses ve coşkuyla dolduruyordu ki istesek bile düşünemiyorduk.

Uzun süredir bunu bekliyordum.

Tabii ki onun arkadaşlarımla nasıl anlaşacağını görmek istemiştim. Ayak uydurabilecek miydi? Bizim dünyamızda bir iz bırakmayı bile başarabilecek miydi?

Ama gerçekten istediğim şey onu ailemden, annesinden ve Trevor'dan uzaklaştırıp rahatladığını görmekti. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü ya da ondan ne beklediğini umursamayı bıraktığında kim olduğunu görmek istemiştim.

Önemli olan tek fikrin benimki olduğunu en sonunda fark ettiği anı görmek istemiştim.

Biz büyürken her zaman izleyen kişi o olsa da bu benim de her zaman onun farkında olmadığım anlamına gelmiyordu.

Doğduğu günü hâlâ hatırlıyordum. On altı yıl, on bir ay, on sekiz gün önceydi. Annemin onu kucağıma almama izin verdiği ve hemen ardından babamın onu kollarımdan alıp o zamanlar kendisi de henüz bebek olan Trevor'ın yanına koyduğu serin bir kasım sabahıydı.

Üç yaşında bile anlamıştım. O, Trevor'ındı.

Ve ben onu geri isteyerek, bebeği görmek ve eğlenceye dahil olmak isteyerek orada öylece oturmuş ama babama yaklaşmaya cesaret edememiştim. Beni uzaklaştırırdı.

Bu yüzden umursamadım. Hiçbir zaman umursamadığımdan emin oldum.

Büyürken çok kez gözlerimi ondan çektim. Trevor'la takıldıklarında ya da aynı yaşta oldukları için derslere birlikte girdiklerinde üzerine düşünmemeye, aynı odadaysak onu fark etmemeye ya da yanımda hissetmemeye dikkat ettim. Onunla çok fazla konuşmadığımdan ya da ona fazla iyi davranmadığımdan ve içimi açmadığımdan emin oldum.

O çok küçüktü.

Aynı çevrelerde dolaşmıyorduk.

Babam beni zorla ondan uzaklaştırırdı. Beni mutlu eden her şeyi benden almıştı. Neden zahmet edeyim ki?

Bu bahaneler beni içten içe kemirip öfkeyi küskünlüğe, küskünlüğü nefrete dönüştürdüğünde de sonunda artık gerçekten umursamadığım gün gelmişti.

Bunlar onun cesaretini kırıyor gibi görünmüyordu gerçi. Ben ne kadar kendimi geri çekip ona tahammülsüz ve uzak davranırsam o da o kadar yaklaşıyordu.

Ben de bunun yerine uzak kaldım. Üniversiteye gittim ve eve nadiren geldim. Bugün o sınıfa girdiğimde onu aylar sonra ilk defa görmüştüm. Büyümüştü ve kahrolası bir melek kadar güzel görünüyordu. Kendimi engelleyememiştim. Yanına yaklaşmıştım, onu çekip yanımızda götürmek istiyordum ama gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturduğunda yapamayacağımı anladım.

Yapsaydım duramazdım. Onu geri vermezdim.

Neden oydu? Neden beni her zaman seven annem ve her zaman arkamı kollayan arkadaşlarım yerine ciğerlerimi havayla dolduran ya da kanımı ısıtan kişi Erika Fane'di? Beni her zaman etkiliyordu.

Bugün katedralde ortaya çıktığında artık ona yakın olma ihtiyacımı inkâr edemedim ya da onu kendimden daha fazla uzaklaştırmadım. Canı cehenneme. Her şey söylenip bittiğinde ona içimi açabilir ya da açmayabilirdim, nereye varacağımıza gece karar verecekti.

Hayal kırıklığına uğramamıştım.

Çok cesurdu, Damon'ın hâlâ soğuk davranmaya çalıştığını bilsem de arkadaşlarım ondan hoşlanmıştı. O, bizden biriydi.

Park yerine girerken Will "Lanet olsun, umarım içeride birileri mangal yapmıştır" diye söylendi. "Hâlâ çok açım."

Gülümsememi kendime sakladım. Bu gece ne zaman yemek yemeye çalışsa amacımızdan sapmıştık, şimdi de çok heyecanlıydık ve içmek istiyorduk.

Kontağı kapattım ve herkes indi. Damon ve Kai kapüşonlularını çıkarıp koltuklarına fırlatırken Will maskeleri alıp arabanın arkasındaki çantaya koydu.

Rika'ya baktığımda muhtemelen daha güvenli olduğunu düşünerek mücevherleri koltuğunun altına tıkıştırdığını gördüm, sonra kapıyı kapatıp arkaya doğru yürüdü.

Will onu arabanın arkasına çekti. "Buraya gel Küçük Canavar."

Omzumun üzerinden onları izlerken elini Rika'nın yüzüne doğru götürdüğünü gördüm, bir şey koyuyormuş gibi görünüyordu.

Will parmaklarını onun yüzünden çektikten sonra elinde ne olduğunu gördüm. Ayakkabı boyası. Maceralarımız sırasında maskelerimizden biri kırılır da doğaçlama yapmamız gerekir diye çantada tutuyorduk.

Will işini bitirip sırıttı. "Savaş boyası" diye açıkladı. "Artık bizden birisin."

Rika yüzünde bir gülümsemeyle arkasını döndü. İsli siyah bir şerit alnının sol tarafından çapraz bir şekilde yüzüne iniyor,

burnunun üzerinden geçiyor ve çenesinin sağ tarafında son buluyordu. Göğsümdeki heyecanı görmezden gelerek kollarımı kavuşturdum. Çok havalı görünüyordu.

Yüzüme birkaç yağmur damlası düştü. İnsanlar sağanak başlamadan önce park yerinden koşarak içeri girmeye çalışırken etrafımızda heyecanlı kahkahalar ve ulumalar duydum.

Rika başını geriye attı, yanaklarında ve alnında soğuk damlalar parlarken dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"Hadi gidelim!" diye bağırdı Kai.

Arkamı dönüp ambara doğru yürüdüm. Kai ve Damon yanımda, Will ve Rika da arkamdan geliyordu.

Devasa binaya girmek farklı bir dünyaya adım atmak gibiydi. Ambar yıllar önce yerle bir edilmişti ve on beş metre üstümüzdeki çelik kirişler hava ve zamanla boyalarından sıyrılmıştı. Neredeyse hiç duvar kalmamıştı ve harap çatıda birkaç büyük delik vardı, bu da her dakika şiddetlenen yağmurun içeri akmasını kolaylaştırıyordu.

Kıyamet sonrası küçük bir yeraltı şehrini andıran kaosu hissederek yavaşça içeri girdik.

Ancak karanlığa, kirli ve soğuk metalin ham hissine ve insanlar Motionless in White'ın *Devil's Night** şarkısında dans ederken solda yanan şenlik ateşine rağmen buradaki çılgınlık üniversitede katıldığım tüm üniversite partilerinden daha iyiydi.

Kimse nasıl göründüğünü umursamıyordu. Nasıl olsa kirleneceklerdi. Herkes, kızlar da dahil, kot pantolon ve converse giymişti ve konuşulmayacak kadar gürültülü olduğu için muhabbet etmek kimsenin umurunda değildi. Hava yoktu, entrika yoktu, maske yoktu. Sadece müzik, öfke, gürültü vardı ve en sonunda yeterince moda girdiğinde bir kız bulurdun ya da o seni bulurdu ve bir süreliğine üst katta kaybolurdunuz.

İçeri girdiğimizde insanlar selam verdi ve biz sormadan dört bardak bira geldi. Genç bir kız bardakları bize verirken gülümsüyordu.

* (İng.) Şeytan Gecesi.

"Bir tane daha gerekiyor" dedim ve kendiminkini Rika'ya uzattım.

Ama bardağı alma fırsatı bulamadan beline kollar dolandı ve ayakları yerden kesildi.

Lisedeyken yanında dolaştığını hatırladığım arkadaşı Noah, onu kollarında aşağı yukarı zıplatırken Rika'nın nefesi kesildi ve ardından kahkahalara boğuldu.

Siktiğimin ellerini çekmek isteyerek gerildim ama sonra arkadaş olmalarının üstüne bir de Miles ve Astrid'in geçen baharki partide daha fazla zarar verememesinin sebebi olduğunu hatırladım.

Şimdilik ona güveniyordum.

Onu yere geri bırakarak "Pekâlâ, bu da ne Rika?" diye bağırdı. "Hafta başında bu gece dışarı çıkmak istemediğini söylemiştin." Sonra gözleri bize çevrildi ve yeni fark ediyormuş gibi gözlerini kıstı. "Onlarla mısın? İyi misin?"

Az kalsın kahkaha atıyordum. Arkamızı dönüp ve onları baş başa bırakıp çocuklarla masamızı bulmaya gittik. Birkaç genç oturuyordu ama yaklaştığımızı gördükleri an derme çatma dans pistinin tam önündeki harika bir manzara sunan yarım daire kabinden kaçıştılar.

Damon arkadaşlarının peşinden giden son çocuğu yakalayıp ittirdi.

Kollarımı kabinin arkasında uzattım, Will'in kendi içkisini bitirmesiyle tam vaktinde dört bira daha ortaya çıktı.

Çatıdan hafifçe düşen yağmur odanın etrafına yerleştirilmiş ışıklarla parıldıyor ve yerdeki dansçıların saçlarını yavaşça ıslatıyordu.

Omzumdan hızlı bir bakış atıp başka bir arkadaşın –adını hatırlayamadığım bir kız– Rika ve Noah'ya katıldığını gördüm. Sonra Noah'nın Rika'ya bir içki uzattığını görüp kaşlarımı kaldırdım.

Ama Rika elini sallayarak reddetti.

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. *Güzel.* Miles ve Astrid'le olan o küçük ders ona lanet içkisini kendi –ya da en azından benden– alması gerektiğini öğretmediyse kıçını tekmelerdim. Düşünmek

istediğim son şey ben üniversitedeyken az kalsın başına gelecek o şeydi.

Arkamıza yaslanıp rahatlayarak ve etrafımızdaki aksiyonu izleyerek biralarımızı içtik. Damon bir sigara yaktı ve önündeki piste bakıp ona pas atarak dans eden bir kızı izledi. Will kapüşonlusunu çıkarıp birbiri ardına biralar içerken Kai başını çevirip durarak geldiğimiz kapıya doğru kaçamak bakışlar attı. Rika'yı izlediğini biliyordum.

Kollarımdaki kaslar gerildi ve umursamamaya çalışarak önüme baktım. *Kimse arkadaşlar arasına giremezdi.* Hele de bir kadın.

Hafif kahkahalar duyup başımı kaldırdığımda Rika'nın kabinin etrafından dolanıp kapüşonlusunu kafasından çıkardığını gördüm. Yanımdaki boş yere atarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, onu dans pistine doğru çeken arkadaşlarını takip etti.

Nefesim hızlandı.

Üstündeki o atlet beni öldürüyordu.

Hâlâ Miles'tan kalan birkaç kan lekesi görebiliyordum ama ortamın loşluğundan zar zor fark ediliyordu.

Karnının birkaç santimi görünüyordu ve gri atletinin ince ipleri memelerine pek destek olmuyordu. Geniş göğsünü ve kahrolası seksi vücudunu gururla göstererek hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

Saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve yuvarlak kıçı kot pantolonunun içinde mükemmel görünüyordu. Onu neredeyse kucağımda hissedebiliyordum.

Siktir.

Midemde şimşekler çakıyor, beni sertleştiriyordu. Zihnimi boşaltmaya çalışarak sessizce homurdandım.

Laurel'in *Fire Breather* şarkısı çalmaya başlayınca o ve arkadaşları yağmurun içeri sızdığı çatıdaki deliğin tam altına, pistin ortasına doğru ilerlediler.

Yavaş, gürültülü melodi aletimin etrafını sardı ve ritme göre hareket etmesini, beni tam olarak neyin moda sokup hazır hale getireceğini biliyormuş gibi sırtını dikleştirmesini ve kalçalarını sallamasını izlerken aletimi ısıyla doldurdu.

Damon gözlerini pistteki kızdan ayırıp duman bulutu çıkarırken onun yerine Rika'yı izlemeye başladı. Rika gülüp arkadaşlarının ona sürtünmesine izin verdi, ikisi de müzikte kaybolmuş, senkronize halde hareket etti.

Bu kadar seksi olmasaydı kıskanabilirdim. Zaten çocuğun onunla bir şansı yoktu. Bana kahvaltı masasında attığı kaçamak bakışlarda, ona gülümsemesinden daha fazla şehvet vardı.

Will de onu izleyerek öne eğilip dirseklerini masaya koydu, Kai'ın izleyip izlemediğini görmek için bakmama gerek yoktu. İzlediğini biliyordum.

Kim izlemezdi ki?

Derin ritim, kirişlere kadar uzanarak odayı doldurdu. Kalçalarını yavaş ve güzelce sallamasını, diğer kız önüne gelirken bir kolunu arkaya doğru uzatıp Noah'nın boynuna dolamasını ve üçünün birlikte sürtünerek dans etmesini izledim.

Sıcaklık kasıklarıma dolarken koltuğumda kıpırdandım.

Damon bize doğru dönüp "Hassiktir" diyerek bir nefes verdi.

Will'in kocaman açılmış gözleri de bize döndü, en az benim kadar tahrik olduğunu anlayabiliyordum.

"Trevor'ın onunla başa çıkabilmesi mümkün değil" dedi Kai.

Kendimi tutmasam sırıtacaktım. *Hayır.* Kardeşimin böyle bir belayla ne yapacağına dair en ufak fikri olamazdı. Hiçbir zaman ona ihtiyacı olanı veremezdi.

Kalçalarının küçük, seksi hareketlerle müzikle uyumlu bir şekilde sallanmasını izledim, sonra gülüp aradan çıktı ve kızla yer değiştirdi. Çatıdan düşen hafif yağmur tenini parlatıyordu. Gözlerini kapatıp ellerini havaya kaldırdı ve bir kez daha müzikle kendini kaybetti.

Kai'ın "Michael?" diye seslendiğini duydum. "Ona on altı yaşında değilmiş gibi bakıyorsun dostum."

Gözlerimi tekrar Rika'ya çevirmeden önce ona birazcık eğlenen bir bakış fırlattım.

Bu bir uyarı değildi, sadece dalga geçiyordu. Bu kasaba birazcık bile heyecanlı değildi ve gençlerin her buldukları fırsatta seks yapmak dışında yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Hepimiz on sekiz olmadan çok önce seks yapmıştık.

Üstelik *hepimiz* ona on altı değilmiş gibi bakıyorduk.

Damon dumanını üfleyerek "Eh, böyle durumlarda ne derim biliyor musunuz?" diye araya girdi. "Emekleyecek kadar büyüklerse doğru pozisyondalar demektir."

Will'in yüzü dehşete büründü. "Of, hastasın sen" dedi gülerek.

Aptal yorumu duymazdan gelerek başımı iki yana salladım. Damon pisliğin tekiydi.

Elbette dalga geçiyordu.

Ama söylediği şeylerde her zaman gerçeklik payı da vardı. Kadınlar onun için taş kadar cansızdı. Kullanılacak bir şeydi.

Will ve Damon birkaç bira daha içti ve insanlar selam verip hasret gidermek için yanımıza geldi. Bütün yaz idman ve seyahat ederek uzakta olduğumdan uzun süredir kimseyi görmemiştim. Şeytan Gecesi şenliklerinin moralleri artırarak herkesi biraz neşelendirmesini ve takıma eskiden kim olduklarını hatırlatmasını umuyorduk.

İçkimi koyup Will ve Kai'ın kabinin etrafında duran birkaç insanla konuşmasını dinledim ama Rika'yı kontrol etmek için başımı kaldırdığımda orada olmadığını görerek gerildim.

Bölgeyi tarayarak arkadaşlarının hâlâ dans ettiğini gördüm. Başımı çevirdiğimde sonunda onun üst kata giden merdivenleri tırmandığını fark ettim.

Tam o sırada omzunun üzerinden başını çevirip tırmanmaya devam ederken benimle göz göze geldi. Ayağa kalkıp kabinden yere indim.

Aylakça dolaşanların yanından geçip peşinden yukarı çıkarken gözlerimi sırtından ayırmadım ve sağa dönüp başka bir merdivenden çıktım. Alan tamamen boştu, insan ya da meraklı gözler yoktu.

Altımdaki metal ızgara sol köşenin yakınındaki büyük bir pencereye açılıyordu, Rika'yı karanlık geceye bakarken buldum. Müzik ve gürültü iki kat aşağımızda ve bizden çok uzakta gibi geliyordu.

Ne halt ediyordum ben?

"Evim buradan güzel görünüyor" dedi sessizce. "Fenerleri görebiliyorsun. Neredeyse masalsı görünüyor."

Arkasında durup karanlığa doğru baktım. Daha yüksekte oldukları için gerçekten de uzaktaki evler seçilebiliyordu. Ağaçların kapladığı evler görünmüyordu ama malikâneler iyi aydınlatılmış ve netti. Oysa onun eviyle benimki arasında neredeyse bir kilometre vardı ama buradan sadece birkaç santim gibi görünüyordu.

"Bu gece için teşekkürler" dedi. "Bir anlamı olmadığını biliyorum ama uzun süredir ilk defa kendimi iyi hissettim. Ve heyecanlı, korkmuş, mutlu..." derken sesi kısıldı ve sonra daha sessiz bir tonla bitirdi "güçlü."

Ona baktım, tepesindeki açık renkli saçlarının üzerinde yağmur gölgeleri dans ediyordu.

Rika birkaç yıl önceki halime çok benziyordu. Kafası karışmış, kapana kısılmış ve ayartılabilir. Hayatta herkesin öğrendiği bu en önemli dersin, olabildiğince erken öğrenilmesi gerekiyordu. Başka birinin inşa ettiği gerçeklikte yaşamak zorunda değildiniz. Yapmak istemediğiniz bir şeyi yapmak zorunda değildiniz. Hiçbir zaman.

Normali yeniden tanımlamalıydınız. Hiçbirimiz, sınırlarımızı ve şansımızı zorlayana kadar gücümüzün tam ölçüsünü bilmiyorduk ve öğrendikçe başkalarının ne düşündüğünü daha az önemsiyorduk. Özgürlük fazla güzel hissettiriyordu.

Hâlâ üzerine sinmiş olan parfümünü kokladığımda hissettiğim ihtiyaç arttı. Tanrım, ona dokunmak istiyordum. Bu istek bütün gece artarak ilerlemişti.

"Bazen sen olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum" diye itiraf etti. "Bir odaya girdiğinde sana saygı duyulmasını. Herkes tarafından çok sevilmeyi." Sonra başını yana çevirip o büyük, mavi gözleriyle bana yalvarırcasına baktı. "Bir şey istemeyi ve onu almayı."

Tanrım.

"Dans pistinde beni izliyordun" diye fısıldadı. "Bana asla bakmazsın ama bu gece beni izliyordun."

Acı içimi burktu, direnmeye çalıştım ama faydası olmadı. Yine de elimi boynunun önüne uzattım ve onu göğsüme doğru çekip olması gerekenden daha sıkı sardım.

"Nasıl izlemem?" Gözlerimi sıkıca kapatarak kulağına fısıldadım. "Seni fark etmemek gittikçe zorlaşıyor."

Hafifçe inleyerek kalçasını çıkardı ve kıçını aletime doğru bastırdı. Gözlerimi açtığımda memelerinin dışarı çıktığını gördüm ve daha fazla dayanamadım.

Elimi saçlarının arkasına götürüp tuttum ve başını kendime doğru çektim. Dolgun, aralık dudakları benimkiler için yalvarıyordu.

İnleyip vücudumdaki bütün kanı aletime gönderdi.

Bırakmam gerekiyordu. O daha on altı yaşındaydı.

Siktir.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde dolaştırıp diğer elimi göğsünün üzerine kaydırdım ve memesini tuttuğumda irkildiğini hissettim.

Sert nefesler alıp gözlerini kapatarak "Michael" diye inledi.

Dudaklarına doğru "Çok yumuşak" diye fısıldadım, onu elimle yoğururken nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Kardeşim ona ait olduğunu düşünüyor... ve benim şimdiye kadar tüm yaptığım, seni kendime istediğim gerçeğini reddetmeye çalışmaktı."

Dudaklarını yalayarak uzanıp benimkileri yakalamaya çalıştı ama onunla oynarken gülümsememi saklayarak geri çekildim.

"Michael" diye sızlandı, sesi çaresiz geliyordu.

"Bu doğru mu?" diye bastırdım. "Ona mı aitsin?"

Başını iki yana sallayarak altdudağını ısırdı. "Hayır."

Uzanıp altdudağını dişlerimin arasına aldım ve emmeye başladım. Sert bir nefes verdim. Onu yanağından kulağına doğru öperken, kokusunda ve sıcaklığında kaybolarak kendimi kaybederken aletim kot pantolonumun içinde büyüyordu.

Ama boynuna dalar dalmaz geri çekildi ve dudaklarımı yakalayıp beni derin ve tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Tanrım, tadı çok güzeldi.

Dilimi dudaklarında gezdirirken hırıltılı bir şekilde "Ne uslu bir kız" diye fısıldadım. "Söyle Rika."

Titrek sesiyle "Ben uslu bir kızım" diye soludu.

Elimi memesinden çekip kalçasını tutarken "Ve ben seni perişan edeceğim" diye bitirdim.

Ona doğru eğilip dudaklarını dudaklarımla örttüm, yedim ve tadına baktım. Dili benimkiyle hiç kimseye hissetmediğim bir sıcaklık ve şehvetle buluştu.

Bütün vücudum yanıyordu ve kendimi kaybetmiştim. Ağzında tamamen kaybolmuştum ve tenimin altındaki uğultu yüzümde, boynumda dolaşarak göğsümü ısıttı.

Ona yakın olma, onunla konuşma, bana gülümsediğini görme ihtiyacıyla geçen onca zamandan sonra şimdi kollarımdaydı ve onu asla bırakmak istemiyordum.

Hiçbir şey –hem de hiçbir şey– bu kadar iyi hissettirmemişti.

Altdudağımı emerek ve bana kendini güzelce sunarak vücuduma sokuldu.

Dudaklarımdan birkaç santim aşağıda durarak ve bugün katedralde söylediğim şeyi hatırlatarak "Artık nasıl hissettirdiğini biliyorum" dedi tatlı tatlı.

Kıçını kendime doğru çekip hissettiği şeyle inlemesini duyarak sırıttım. "Daha hiçbir şey hissetmedin."

Onu çevirip uyluklarının altından tutarak kaldırdım. Omuzlarıma tutundu ve bacaklarını belimin etrafına sardı.

Köşeye yürüyerek onu duvarla arasında çok mesafe kalmayacak şekilde korkuluğa oturttum. Kendimi bacaklarının arasına bastırırken kollarını belimin etrafına sardı.

Vücudunu bana sürterek diliyle üstdudağıma dokundu, sonra dudaklarımı terk ederek çenem ve boynum arasına öpücükler ve küçük ısırıklar kondurdu.

Kalbim deli gibi atarken elimi tekrar göğsüne götürerek nefes nefese "Tanrım" dedim.

Ellerini kapüşonlumun ve tişörtümün altına sokarak parmaklarını karın kaslarımda dolaştırıp ürpermeme neden oldu.

Kemerime uzanıp açmaya çalışırken "Araba" dedi solukların arasında. "Lütfen?"

Uzun uzun ve sertçe göz kırpıştırırken kalçasını daha çok sıktım. Ellerini kot pantolonumdan çekmeye çalışarak "Rika" dedim.

Lanet olsun.

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni tekrar öperken "Seni hissetmek istiyorum" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Arabada olmaz."

Göğsünü bana bastırıp dudaklarıma doğru fısıldayarak konuştu. "Bekleyemem. Bu anı kaybetmek istemiyorum. Nerede olduğu önemli değil."

Hayır, değildi. Ama işler burada karmaşıklaşıyordu.

Sadece hafta sonu için gelmiştim, sonra okula geri dönecektim. Şimdi seks yaparsak ayrılma vakti geldiğinde her şey onun için daha stresli hale gelecekti.

Ellerimi üstünden çekmeye niyetim olmasa da o kadar ileri gitmek doğru değildi. Henüz değildi. O çok küçüktü.

Dudaklarımı ısırırken "Hadi ama" dedi hafifçe gülerek.

Başımı salladım. "Seninle ne yapacağım ben?" diye sordum.

Sırıttı. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Sessizce gülerek kıçını ellerimin arasına aldım ve yüzünün yanından dudaklarına doğru öpücükler kondurdum.

"Yavaş gitmemiz gerekiyor" dedim.

"Ne kadar yavaş?"

Gözlerimdeki ciddiyeti görebilsin diye geri çekildim. "Sen on sekiz olana kadar sana dokunmayacağım."

Gözleri büyüdü. "Ciddi olamazsın! Bir yıldan fazla var" diye hatırlattı. "Ve şu an bana dokunuyorsun."

Parmaklarımı kalçasının etrafında sıkarak başımı yana eğdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ama beni kendine çekerek gözlerini kapattı ve alnını dudaklarıma dayadı. Benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyordu.

"Daha önce on altı yaşındakilerle seks yaptın Michael."

"Ben de on altı yaşındayken" diye açıkladım. "Ve kendini onlarla kıyaslama." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen farklısın."

Dudaklarımız tekrar buluştu, lanet elleri ve vücudu bana sokularak, beni hissederek ve kavrayarak sahiplenici bir moda girdi. Kalçalarımı tutup beni sıcak bacaklarının arasına bastırdı, içinde olmanın ne kadar iyi hissettireceğini çok iyi bilerek nefesim kesildi.

Dudaklarımı geri çekerek "Tanrım" diye soluklandım. "Kes şunu."

Bir yıl boyunca ondan uzak durmama imkân yoktu. Neredeyse on yedi yaşındaydı. Belki bu da yeterince iyiydi?

Düşünceli gözlerle bana bakarak "Kendini durduramayacaksın" diye fısıldadı çeneme doğru. "Biz bunun için yaratıldık Michael. Sen ve ben."

Çenemden boynuma doğru yumuşak, hafif öpücükler kondurdu. Kollarımın ürperdiğini hissettim.

Kollarımı etrafına dolayıp onu sıkıca tuttum ve gözlerinin içine baktım. "Bunu gizli tutmamız gerekiyor, tamam mı?" dedim. "Sadece şimdilik. Ailemin bilmesini istemiyorum."

Kafası karışarak bana baktı. "Neden?"

"Hâlâ evdesin ve seni yakından takip ediyorlar Rika" diye açıkladım. "Babam benden nefret ediyor. Okul için uzaktayım ve seni istediğimi bilirse yokluğumu gözünü korkutmak için avantaj olarak kullanır." Sonra burun buruna dururken parmaklarımı saçlarında dolaştırdım. "Ve ben seni çok fena istiyorum."

Dudaklarını küçük küçük ısırarak ağzıyla oynadım.

"Ama o seni Trevor ya da başka bir saçmalık için istiyor" diye devam ettim. "Bizi bilmezlerse müdahale edemezler. Sen mezun olana ve onların gözetiminden çıkana kadar beklememiz gerekiyor."

Ellerimi iterken acı bir ifadeyle geri çekildi. "Ona bir buçuk yıldan uzun süre var" diye karşı çıktı. "Bir ilişki istemiyorum ama ben..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladı. "Hislerimi de saklamak istemiyorum."

"Biliyorum."

Ben de bundan nefret ediyordum. Üniversiteye gidip babamın ve Trevor'ın etki ve baskılarından uzakta, dilediği gibi gidip gelebilme özgürlüğüne sahip olsa mesele olmazdı.

Tabii ki bilebilirlerdi. O zaman söyledikleri umurumda olmazdı.

Ama yarından sonraki gün 1600 kilometre uzakta olacaktım ve basketbol sezonunun yaklaşmasıyla kış tatiline, sonra da

muhtemelen yaza kadar eve gelemeyecektim. Bu onu çok baskı altına sokardı, ayrıca babama ya da Trevor'a güvenmiyordum. Özellikle de Trevor'a.

"İster inan ister inanma, en iyisi bu" diye ikna etmeye çalıştım. "Babam sana baskı yapar ve bununla ben yanında olmadan uğraşmanı istemiyorum."

Gözlerinde hem hayal kırıklığı hem de biraz öfke vardı. Onu kızdırmaya çalışmadığımı anlaması gerekiyordu. Yaşı bir sorundu ve her şeyi daha karmaşık hale getiriyordu.

Üstelik bu beni korkutuyordu, çünkü ne olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim aynı olduğumuzdu. Bu ona âşık olacağım, sadık olacağım, onunla evleneceğim ve bu lanet banliyöde tekrar tekrar aynı günü yaşayacağım anlamına mı geliyordu?

Hayır. O ve ben başka bir şey için yaratılmıştık.

Sinirini bozacaktım ve zor olacaktım, o da rüyam olduğu kadar kâbusum da olacaktı ama neredeyse on yedi yıldır devam eden bu çekimden bildiğim tek bir şey vardı.

Yörüngem her zaman o olacaktı.

Bu hiçbir zaman durmamıştı. Biz çocukken bile o hareket ettiğinde ben de hareket etmek isterdim. O bir odadan çıktığında peşinden gitmek isterdim. Vücudum her zaman onun nerede olduğunun farkındaydı.

Ve onun için de aynısı geçerliydi.

Eğilip atletinin ipini omzundan aşağı indirdim ve tenine öpücükler kondurdum.

"Ve ben yokken benim evimde uyumayı da bırakmanı istiyorum" dedim. "Trevor'ın bir şey denemesini istemiyorum."

Dişimle kulak memesini kavrayıp çektim ama cevap vermeyince durdum. Bir hareket yapmayarak ya da ses çıkarmayarak soğuklaştığını hissettim.

Kulağını bırakıp başımı çektim, yüzünde belirgin bir hoşnutsuzlukla çenesini sıktığını gördüm.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu soğuk bir şekilde. "Aynı odadayken, sen ben yokmuşum gibi davranırken çenemi

kapatmalı ve sessiz olmalıyım çünkü kimse bilmemeli. Şimdi de ne zaman seks yapacağımızı ve nerede uyuyacağımı belirliyorsun, öyle mi?"

Kaslarımı sıkarak sırtımı dikleştirdim. Haklı olsa da böyle olmak zorundaydı. Ailemin bilmemesini istiyordum, böylelikle onunla uğraşmazlardı ve geceleri kardeşimin onun yatağına girmeye çalışmayacağı konusunda ona güvenmeme imkân yoktu. Asla.

Başını kaldırıp meydan okuyan bir bakışla bana baktı. "Maçın olmadığı ve eve geldiğin nadir hafta sonlarını beklemeliyim" diye devam etti. "Sense yokluğunda beni izlemek için Thunder Bay'deki casuslarını başıma dikeceksin ve her hareketimden haberdar olacaksın."

Çenem engel olamadığım bir gülümsemeyle rahatladı. Bu gece beni durmadan şaşırtıyordu. Düşündüğümden çok daha zekiydi.

Pekâlâ, Brace ve Simon'ın ona göz kulak olmalarını planlıyor olabilirdim. Kimsenin onunla uğraşmadığından emin olmak istiyordum.

Ya da benim olanla uğraşmadıklarından.

"Peki ya sen?" diye devam etti. "Senin yatağın da uzakta kaldığın o süre boyunca benimki kadar boş kalacak mı? Üniversite partilerinde, bahar tatilinde çocuklarla Miami'de..."

Gözlerimi kısarak onunla göz göze gelmeye çalıştım. "Herhangi birinin senin kadar önemli olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Alaylı bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu bir cevap değil."

Korkuluktan inip yanımdan geçti.

Ama uzanıp kolunu yakaladım. Sesim sertleşmişti; "Ne istiyorsun?" diye sordum. "Ha?"

Yüzü aniden üzgün bir ifadeye büründü ve gözlerini yere dikti. "Seni istiyorum" dedi zor çıkan sesiyle. "Hep seni istedim, şimdiyse kendimi..."

Başını kaldırdı, gözleri sulanmıştı.

"Ne?" dedim sertçe.

"Kirli hissediyorum" diye cevapladı sonunda. "Bu gece arkadaşınmışım gibi hissetmiştim. Beni gördün, benden hoşlandın ve bana saygı duydun... şimdiyse basit, aptal bir kız gibi hissediyorum.

Bir köşede sessizce oturması gereken ve konuşmak ya da hareket etmek için senin ağzından çıkan lafa bakan kirli bir sır gibi. Artık eşitinmişim gibi hissetmiyorum."

Onu bırakıp arkamı dönerken acı bir kahkaha attım. "Tam bir çocuksun. Lanet bir çocuk."

Lanet olası güvensizlikler ve öfke nöbetleri. *Bir yıldı.* Kahrolası bir yıl bekleyemiyor muydu?

"Çocuk değilim ben" dedi. "Sadece sen korkaksın. En azından Trevor beni her şeyden çok istiyor."

Sert bir nefes verdim, ona ters ters bakarken midemdeki her kas kasılıp yanıyordu.

Düşünmedim. Kollarını tutup onu pencerenin önündeki korkuluğa doğru ittirdim ve neredeyse burun buruna gelerek yüzüne baktım.

Onu o kadar çok istiyordum ki güçlükle nefes aldım ama o an her şeyin ötesinde sinirliydim. Bunu yüzüme söyleyecek cesareti vardı.

Yüzü buruştu ve sızlandı. "Canımı acıtıyorsun."

Parmaklarımı kollarına batırdığımı fark ettim. Sakinleşmeye çalışarak ellerimi gevşettiysem de faydası yoktu. Haklıydı. Korkaktım. Her şeyi istiyordum ve hiçbir şeyden vazgeçmek istemiyordum.

Beni, sadece beni beklemesini istiyordum. Ailemin ona ya da bana yükleyeceği stresle uğraşmak istemiyordum. Ben yokken kardeşimin onu kazanacağı herhangi bir fırsatı olmasını istemiyordum.

Peki karşılığında o benden ne alacaktı? Ben yeterli miydim?

Ya da babam haklı mıydı? Hiçbir şeye değmez miydim? Bunu sadece kendime itiraf etsem bile onu inciteceğimi biliyordum.

O çok gençti, ben her zaman uzaktaydım ve uzun zamandır ilk defa kendimden hoşlanmıyordum. Gözlerindeki yansımamdan hoşlanmıyordum.

Üzerimdeki gücü çok fazlaydı.

Onu iterek geri çekildim. Kaşlarımı çatarak "Bu bir hataydı" dedim sertçe. "Güzelsin, bir amın var ama onun dışında özel değilsin.

Sadece kıçın önemli."

Kaşları düştü, gözleri yaşlarla doldu, kırılmış görünüyordu.

Olduğum kişi için kimse bana kendimi kötü hissettiremezdi ve kalbini parçalamak yeterli olmayacaktı. Ezilmesi gerekiyordu ki tekrar böyle bir hareket yapmaya kalkışmasın.

Omuzlarını tutup onu salladım ve ağladığını duydum. "Beni duyuyor musun?" diye bağırdım suratına. "Özel değilsin. Sen bir hiçsin!"

Onu bırakıp arkamı döndüm ve midem bulanırken hızla merdivenlerden indim. Göğsüm delinmiş gibiydi, nefes almakta zorlanıyordum.

Ona bakamadım. Acısını görüp bununla yüzleşemezdim.

Bu yüzden kaçtım. Kabine ilerleyerek cebimden araba anahtarlarını çıkarıp masaya fırlattım.

"Rika'nın eve ulaştığından emin olun" dedim çocuklara, yüzümdeki siniri saklamayı başaramadım. "Ben yürüyeceğim."

Damon ne kadar sinirli olduğumu görerek "Ne oldu be?" diye sordu.

Ama sadece başımı salladım. "Sadece buradan çıkmam gerekiyor. Onu eve götürün."

Ve kapüşonumu başıma geçirip yağmura çıkarken üçünü masada bıraktım.

Bölüm 18

Günümüz

ŞEHRE DÖNMEM GEREKTİ. ARABAN DIŞARIDA.

Dört gün önce Michael'ın yatağında tek başıma uyandığımda attığı mesaja baktım.

Pis, berelenmiş, hassas ve yalnız halde.

O zamandan beri ondan gelen hiçbir şey olmamıştı ve onu görmemiştim de. Yeraltı mezarlıklarına yaptığımız küçük geziden sonra benim için evime gidip arabamı almış ve bana yoldan mesaj atmış olmalıydı.

Beni nasıl öyle bırakabilirdi?

Haberlerde takımının normal sezon başlamadan önceki bir gösteri maçı için Şikago'ya gittiğini duymuştum ama bu sabah teras katının ışıkları yanıyordu, yani şimdi evde olduğunu biliyordum.

Böyle olacağını bilmeme rağmen canım yanıyordu. En sonunda ona sahip olmak, onu içimde hissetmek, son dört gündür aklımdan atamadığım bir şeydi. Şimdiye kadar hayal ettiğimden çok daha iyiydi.

Veda etmek için beni uyandırmalıydı. Ya da en azından arayıp nasıl olduğumu sormalıydı. Daha yeni evimi kaybetmiştim ve

günlerdir aramama rağmen hâlâ anneme ulaşamamıştım. Bay ve Bayan Crist'e de cep telefonlarından ulaşamıyordum. Yarına kadar kimseden haber alamazsam polise gitme vaktiydi. Annemin bu kadar uzun süre aramadığı hiç olmamıştı.

Telefonumu tekrar çantama koydum, Thunder Bay'den yanımda getirdiğimde içine koyduğum kibrit kutularından birini aldım. Kapağı açıp kokuyu içime çektim, içime bir anlık rahatlık doldu.

Kibriti çantama geri koydum, eski bilimkurgu kitaplarını arayarak ve dikkatimi dağıtmaya çalışarak ikinci el kitapçının koridorlarında yürümeye devam ettim.

İlk arayan ben olmayacaktım.

Bir sesin "Selam" diye seslendiğini duydum.

Döndüğümde Alex'in bir eli kot pantolonunun cebinde ve yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yaklaştığını gördüm. "Seni camdan gördüm ve selam vermek istedim. Nasılsın?"

Başımı salladım. "İyiyim. Sen?"

Ellerini kaldırıp omuz silkti. "Her gün başka bir macera."

Sessizce gülüp kitaplara geri döndüm. Onun mesleğinin hiçbir zaman sıkıcı olmadığını tahmin edebiliyordum.

Tekrar başımı çevirip ona baktım. "Geçen gece beni arabana aldığın için teşekkür ederim. Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama..."

"Ay, hiç sorun değil" diye sözümü kesti. "Arabayı kullandığın için ben teşekkür ederim. Genelde o kadar çok içmem."

Çantasının askısını kavrarken gözleri dalgın dalgın kitaplara baktı. Benim gibi dersleri yeni bitmiş olmalıydı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Her zaman olan şeyler. Birinden hoşlanıyorum ama geçinmek için başka adamlarla yattığım için bana dokunmuyor." Gözlerini devirdi. "Tam bir bebek."

Ona gülümsedim ama bu aslında biraz üzücüydü.

"O zaman ne yaptığını biliyor?"

"Evet" diye cevapladı. "O da partideydi, bu yüzden içiyordum. Bana bakmıyor bile."

"Pekâlâ, birilerini tanıyor olmalısın" dedim. "Mesleğinle bazı

bağlantılar kurmuş olmalısın? Arkadaşlar? Belki birileri sana farklı bir iş bulabilir."

"Yaptığım işin yanlış bir yanı yok" dedi sertçe, sesi aniden soğumuştu.

Durup ona döndüm, suçlu hissetmiştim. Söylemek istediğim bu değildi ama muhtemelen kulağa öyle gelmişti. Sadece duruma bir çözüm bulmaya çalışıyordum.

Başını yana eğip gözlerini meydan okumayla kıstı. "Bir gün Delcour gibi bir binam olacak ve seninki gibi havalı bir araba süreceğim" dedi bana "ve hepsini kendim almış olacağım. Üstelik bunu beni hor gören –o da dahil– herkese orta parmak göstererek yapacağım."

Sesi sert ve güçlüydü, yaptığı şeyi nasıl yaptığını bilmesem de hiçbir zaman yapmak zorunda kalmayacağımı biliyordum. Zor seçimler yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum.

Devam ederken dudakları kıvrıldı "Seks yaparak okulu bitireceğim, hoşuna gitmeyen biri varsa da canı cehenneme."

Hafifçe sırıtıp dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tamam" diye kabullendim ve çenemi kapatmama dair ipucunu aldım. "Ama o havalı araba seni kandırmasın, benim hayatımın da tam olarak bir parti gibi geçtiği söylenemez."

Gözleri yumuşadı, öne eğilip elini uzattı ve bir parmağını boynumdaki yarada gezdirdi.

"O kadarını anladım" dedi.

Ona baktım, ben bir şey söylemeden anlıyormuş gibi hissettim. Garipti. İlk kez Michael'la gördüğümde onu yargılamıştım. İşe yaramaz olduğuna karar vermiştim. Güzel ama aptaldı. Beyinsizdi, ün ve para peşindeydi...

Ama göt gibi davranan bendim. Çok da farklı değildik.

İnsanlarla konuşana ve olduğumuz kişiyle onların olduğu kişi arasında çok az bir farklılık olduğunu fark edene kadar kimseyi insan olarak görmemek ne garipti. Sahip olduklarımı istemiş olabilirdi, ben de daha azını istiyor olabilirdim ama kim olursak olalım ikimiz de mücadele ediyorduk.

"Pekâlâ." Bir nefes verip gülümsedi. "Gitmem gerekiyor. Tekrar görüşmezsek güzel bir hafta sonu geçir, tamam mı?"

Başımı salladım. "Evet, sen de."

Dönüp koridorda ilerledi ve köşede kayboldu.

Sanırım Meridian'daki ilk arkadaşımı edinmiştim ve son beş dakikadır ilk defa Michael'ı düşünmemiştim.

Hiç yoktan iyidir.

Telefonumu çantamdan çıkarıp saati kontrol ettim. Thunder Bay itfaiye şefi de bütün hafta evdeki yangının sebebiyle ilgili aramalarımı görmezden gelmişti. Eve gidip tekrar denemem gerekiyordu.

Elimde seçtiğim üç kitapla dükkânın önüne yürüyüp doğrudan kasaya gittim.

Tezgâhtar ürünleri okutup bir poşete koydu. "Tamamdır, 37,58 lütfen?"

Kartımı okuttum ve doğrulamak için kimliğimle birlikte ona verdim.

Ama almadı.

"Ah, üzgünüm." Ekrana bakıp gözlerini kafa karışıklığıyla kıstı. "Kartınız çalışmıyor. Başka kart var mı?"

Aşağı baktığımda benim ekranımda da *Kart Reddedildi* yazısını gördüm.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve bütün yüzüm utançla kızardı. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

Cüzdanımı bulup başka bir kart çıkarmak için çantama ararken "Ah, ımm..." diye kekeledim. "Buyurun. Belki siz deneseniz daha iyi olur" diyerek gülümsedim. "Muhtemelen bir şeyi yanlış yapıyorum."

Ama saçma bir düşünceydi. Yetenekli bir alışverişçiydim ve Christiane Fane ve Delia Crist Üniversitesi Nasıl Para Harcanır bölümünün gururlu bir mezunuydum. Lanet kartların nasıl kullanıldığını biliyordum.

Kartı okuttu ve bir an bekledikten sonra geri uzatıp başını salladı. "Üzgünüm tatlım."

Kalbim ağzıma geldi. "Ne? Makinenizin çalıştığından emin misiniz?"

Bunu daha önce de duymuş gibi bakarak gözlerini kıstı.

Tamamen şaşkınlıkla "Üzgünüm" deyiverdim. "Sadece, bu çok garip."

"Olur böyle şeyler." Omuz silkti. "Zorlanan üniversite öğrencileri falan. Kitapları tutmamı istersen şurada bir ATM var."

Arkamdaki pencereleri işaret etti, makinenin kitapçının kafe bölümünde durduğunu gördüm.

Poşeti onunla bırakıp hızlıca ATM'ye doğru giderken "Teşekkürler" dedim. Kartlarım nasıl çalışmazdı? On altı yaşımdan ve araba kullanmaya başladığımdan beri kredi kartım vardı.

Üniversiteye giderken annem kredi skoru biriktirmek için kendi adıma bir kart vermişti. Hesap kartım da vardı ama muhasebecimiz harcamalarımı daha iyi takip edebilmek için onu sadece benzin ve yemek için kullanmamı tercih ediyordu.

Hiçbir zaman sorun yaşamamıştım. Hiçbir zaman.

Ağzımdaki kuruluğu geçirmek için yutkunup kartı makineye taktım ve şifremi girdim. Para çekme tuşuna basacaktım, sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi. Onun yerine *Hesap Bakiyesi*'ne bastım ve kalbim anında göğsümde deli gibi atmaya başladı.

Sıfır.

Hesap bakiyemi görünce gözyaşlarım gözlerime batmaya başladı. "Ne?" dedim yüksek sesle. "Bu doğru değil. Olamaz."

Geri çıkıp birikim hesabımın bakiyesini kontrol etmek için ellerim titreyerek tuşlara bastım.

O hesap da sıfır görünüyordu.

Gözlerim dolarken başımı salladım. "Hayır. Neler oluyor?"

Kartımı makineden çıkarıp kitapları geride bırakarak bir hışımla kitapçıdan çıktım ve sokakta yürümeye başladım. Midem düğümlenerek aceleyle eve yürüdüm.

Bir kartın çalışmaması? Sorun değildi. Hiçbir kartımın çalışmaması ve banka hesabımın boş olması? Aklım hızla düşüncelerde kayboldu.

Mücevher mağazasında sorun mu vardı? Muhasebecimiz vergileri ödememiş ve hesaplarımız mı dondurulmuştu? Borcumuz mu vardı?

Bildiğim kadarıyla her şey yolundaydı. İşi ve mülkleri Bay Crist

kontrol ediyordu ve ne zaman muhasebeciyle konuşsam mali durumumuz çok iyi durumda oluyordu.

Tekrar telefonu çıkarıp Crist hesaplarına da bakan aile muhasebecimizi aradım ama aldığım tek karşılık hafta sonu için müsait olmadığıydı.

Annemi, Bayan Crist'i, hatta Trevor'ı aramaya çalışırken sırtımdan terler boşalarak yürümeye devam ettim. Yardımcı olabilecek biriyle nasıl iletişime geçeceğimi bilmem gerekiyordu.

Ama kimse cevap vermiyordu. *Ne haltlar dönüyordu? Neden kimseye ulaşamıyordum?*

Kapı görevlisi Richard yaklaştığımı gördü ve hemen Delcour'un ön kapısını açtı. Hızla içeri girip selamını görmezden geldim ve direkt asansöre doğru ilerledim.

Üst kata çıkıp daireme girince çantamı yere fırlattım ve bilgisayarımı açıp hesaplarıma girmeye başladım. İnsanlar pazartesi günü işbaşı yapana kadar bekleyemezdim. Neler olduğunu şimdi öğrenmem gerekiyordu.

İnterneti açarken geç saate kadar çalıştığını ve asistanının da büyük ihtimalle hâlâ orada olduğunu bilerek Bay Crist'in ofisini aradım. Saat altıyı biraz geçmişti.

Telefona cevap veren kadının sözünü keserek "Alo?" dedim pat diye. "Stella, ben Rika. Bay Crist orada mı? Önemli bir konu."

"Hayır, üzgünüm Rika" diye cevapladı. "Birkaç gün önce Bayan Crist'e katılmak için Avrupa'ya gitti. Mesaj bırakmak ister misin?"

Başımı ellerime dayayarak hüsranla saçlarımı tuttum. "Hayır, ben..." Gözlerime yaşlar dolmaya başladı. "Neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. Hesaplarıma bir şey oldu. Hiç param yok. Hiçbir kredi kartım çalışmıyor!"

Sesi biraz daha endişeli gelerek "Hay aksi" deyiverdi. "Peki, Michael'la konuştun mu?"

"Neden Michael'la konuşayım?"

"Çünkü Bay Crist geçen hafta vekaleti ona devretti" diye belirtti bilmem gerekiyormuş gibi. "Şu an sen mezun olana kadar her şeyin sorumluluğu Michael'da."

Gözlerim büyüyerek durakladım.

Michael mı? Artık her şeyi o mu kontrol ediyordu?

Başımı iki yana salladım. *Hayır.*

Ben bir şey demeyince Stella "Rika?" diye seslendi.

Ama telefonu indirip aramayı sonlandırdım.

Parmaklarımı telefonun etrafında sıkıp gözlerimi sertleştirdim ve kahrolası çenemi o kadar kuvvetli sıktım ki dişlerim acıdı.

Babamın bize bıraktığı tüm para. Mülklerimizden ve mağazadan kazandığımız tüm para. Her şeyin yasal mülkiyeti ondaydı!

Öfkeyle bilgisayarımı adanın üstünden kaydırıp yere ittim. Düşüp parçalandı.

"Hayır!" diye çığlık attım.

Midem bulandı ve kendimi çok kötü hissettim. Ne yapıyordu? Onun yaptığını biliyordum ama neden?

Gözyaşlarımı sildim, artık damarlarımdan öfke akıyordu. Umurumda değildi. Her neyin peşindeyse ve neden peşindeyse. Tanrım, umurumda değildi.

Tabureden atlayıp telefonumu cebime koydum ve anahtarlarımı düşürdüğüm yerden alıp hızla apartmandan çıktım. Kapıyı kilitleyip asansöre binmeden önce cüzdanımı alma zahmetine bile girmedim.

Kapılar açılır açılmaz bir hışımla çıktım ve doğrudan resepsiyona gittim. "Bay Crist eve geldi mi?"

Bay Patterson başını bilgisayardan kaldırıp bana baktı. "Üzgünüm Bayan Fane. Size bunu söyleyemem" dedi. "Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Hayır." Başımı salladım. "Şu an nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

Ama sadece üzgün görünerek kaşlarını çattı. "Üzgünüm. Size bu bilgiyi veremem."

Derin bir nefes verip telefonu çıkardım ve fotoğrafları açtım. Mayıs ayında çekilmiş Trevor, Bay Crist ve benim olduğum fotoğrafı açtım ve ekranı ona gösterdim.

"Kolunu bana dolamış ortadaki adamı tanıyor musun?" diye sordum. "Evans Crist. Michael'ın babası." Sesim sertleşti. "*Senin* patronun. *Benim* vaftiz babam."

Yüzü düştü ve âdem elmasının inip çıktığını gördüm. Daha önce hiç "Seni–Kovdururum" kartını oynamamıştım ama şu an elimde yalnızca bu vardı. Şimdi Cristler'i tanıdığımı bildiğine göre neden Michael'ın nerede olduğunu da bilmeyeyim ki?

Telefonumu tekrar cebime sokarak "Nerede o?" diye sordum tekrar.

Dikleşip başını eğdi ve bana bakmadı. "Yaklaşık bir saat önce çıktı" diye itiraf etti sonunda. "O ve arkadaşları akşam yemeği için taksi çağırıp Hunter-Bailey'ye gittiler."

Gişeden uzaklaşıp ön kapıdan hızla çıktım.

Sola dönerek kaldırımdan aşağı koştum, diğer yayaların etrafından dolandım ve Delcour'dan birkaç blok ötedeki centilmenler kulübüne doğru ilerlerken yaya geçitlerinden hızla geçtim.

Zorlukla nefes alıyordum, karnımı ve sırtımı hafif bir ter tabakası kaplarken nihayet eski taş binanın merdivenlerini koşarak çıktım, bacaklarım hızdan yanıyordu.

Düşünmeyi bırakmıştım. Merak etmeyi ve sorgulamayı bırakmıştım. Benim ve ailemin parasını çalmıştı, kanım kaynıyordu.

Canı cehenneme.

Binaya girdim ve resepsiyona yürüdüm. "Michael Crist nerede?" diye sordum.

Ütülenmiş siyah takım elbiseli ve gece mavisi kravatlı görevli omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Şu anda yemek yiyor hanımefendi" dedi ve kısa bir an sağımdaki ahşap çift kapıya doğru baktığını gördüm. "Yardımcı olabilir..."

Ama çoktan harekete geçmiştim. Geri çevrilmeyi ya da ne yapacağımın söylenmesini beklemeyerek kapılara doğru atıldım. İki kolu da tutup topuzlarını çevirdim ve kapıları açtım.

Görevli "Hanımefendi!" diye bağırdı. "Hanımefendi! Oraya giremezsiniz!"

Ama tereddüt bile etmedim. Aptal "Kadınlar Giremez" kurallarının canı cehenneme.

Tenim uğuldayarak ve kalbim farklı bir hızda atarak içeri girdim. Başımı sağa sola çevirerek şık takım elbiseleri içinde, kadehleri

şıngırdayan ve puro dumanları başlarının üzerinde havada asılı duran adamlarla dolu odayı belli belirsiz süzdüm.

Sonunda Michael, Kai, Damon ve Will'i arka tarafta yuvarlak bir masada otururken görünce durdum. Kalabalık masaların ve tepsi taşıyan garsonların yanından geçerek odanın içinde hızlıca yürüdüm.

Yanlarından geçerken biri "Affedersiniz efendim!" diye seslendi. Ama durmayacaktım.

İlerlerken sonunda Michael'ın varlığımı fark ederek gözlerini bana çevirdiğini gördüm ama o bir şey diyemeden uzanıp masa örtüsünü tuttum ve üzerindeki tüm bardaklar, tabaklar ve gümüş takımlarıyla birlikte çektim.

"Siktir!" diye bağırdı Will.

Her şey düşerken Kai, Will ve Damon her yere dökülen yiyecek ve içecek karmaşasından kaçınmaya çalışarak koltuklarında geri çekildi.

Masa örtüsünü bırakıp çenemi sıktım ve dimdik durup bana bakmalarını beklerken Michael'ın eğlenen gözlerine baktım.

Odadaki konuşmalar durmuştu ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum.

Yanıma gelen bir adam "Hanımefendi?" diye atıldı. "Gitmeniz gerekiyor."

Ama kımıldamadım. Meydan okuyarak Michael'a baktım.

En sonunda yanımda duran adama baktı ve gitmesini işaret etti.

Gider gitmez kimin duyduğunu ya da kimin baktığını umursamadan masaya çıktım.

"Param nerede?" diye hırladım.

"Benim hesabımda."

Ama cevaplayan Michael değildi. Dudaklarında hafif bir sırıtış olan Kai'a baktım.

"Ve benim."

Başımı çevirip Will'e baktım ve ukala gülüşünü gördüm.

Damon "Ve benim" diye ekledi.

Vücudumun titremesini engellemeye çalışarak başımı iki yana salladım. Hayretle "Çok ileri gittiniz" dedim nefes nefese.

"Öyle bir şey yok" diye cevapladı Kai. "Yapabildiğimiz her şeyi yapacağız."

"Neden?" diye patladım. "Ben size ne yaptım?"

"Yerinde olsaydım" diye lafa girdi Damon "bizim sana ne yapacağımızla daha çok ilgilenirdim."

Ne? Bunu neden yapıyorlardı?

Michael sandalyesinde öne eğilerek dirseklerini masaya dayadı.

"Evin gitti" diye belirtti. "Paran ve mülklerin? Tasfiye edildi. Peki annen nerede?"

Gözlerim büyüdü, gözlerindeki imayı görünce yavaşça farkına varmaya başladım.

Annem yatta değildi. Bana oyun oynamışlardı.

"Aman Tanrım" diye mırıldandım kendi kendime.

Michael "Artık bize aitsin" diye açıkladı. "Hak ettiğini düşündüğümüzde paran olacak"

Boğazımdaki yumruyu yutkunup gözlerimi kıstım. "Bundan paçayı sıyırmanıza imkân yok!"

"Bizi kim durduracak?" diye karşı çıktı Damon.

Ama sadece onunla muhatap olarak Michael'a baktım. "Babanı arayacağım" diye tehdit ettim.

Sandalyesinden kalkarken başını sallayarak güldü. "Umarım ararsın" diye cevapladı. "Fane servetinin gittiğini ve Trevor'ın seni..." devam etmeden önce öfkeli gözlerini vücudumda gezdirdi "daha az kirlenmiş halde alacağını fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterim."

Diğerleri yerdeki keşmekeşten kaçınarak ayağa kalkarken Will'in alçak sesle güldüğünü duydum.

Michael masanın etrafından dolaşıp önümde durdu. "Şu an izleyicilerimiz var ve bu pek hoşuma gitmiyor." Hâlâ bizi izleyen centilmenlerle dolu odaya baktı. "Hafta sonu için ailemin Thunder Bay'deki evine gidiyoruz ve seni de bir saat içinde orada görmeyi bekliyoruz."

Sonra bana uyarıcı bir bakış atarak bunun bir rica olmadığını belli etti.

Arkadaşları peşinde, yemek odasında ilerlerken nefes almayı bıraktım. Hiçbiri geri dönüp bakmamıştı bile.

Thunder Bay mi? Onlarla yalnız mı?

Başımı iki yana salladım. *Hayır.* Yapamazdım. Yardım bulmam gerekiyordu. Birine ulaşmam gerekiyordu.

Ama ellerimi saçlarımdan geçirirken gözyaşlarıyla savaşıp gözlerimi sıkıca kapadım.

Kimse yoktu. Yardım isteyebileceğim kimsem yoktu.

Onları kim durduracaktı?

Bölüm 19

Günümüz

ARABADAN İNİP YOLCU koltuğundan beyzbol sopasını aldım ve kapıyı kapattım. Nabzım deli gibi atıyor, bütün vücuduma bir ateş yayılıyor ve alnım terliyordu. Zar zor nefes alabiliyordum.

Güvende olacağım. Michael ve Kai ileri giderlerdi ama canımı yakmazlardı. *Güvende olacağım.*

Annem dışarıda bir yerde, Tanrı bilir neredeydi ve burada olmamın tek nedeni oydu.

Eve yürüyüp dışarıda ya da içeride hiçbir ışığın açık olmadığını fark ettim. Pencereler siyahtı, ay ışığını kesen tepedeki ağacın gölgesine adım atarak kapıya yaklaştım.

Ellerim titriyordu. Her şey çok karanlıktı.

Annem. *Geri adım atma ve cevap alana kadar ayrılma.*

Polisi arasaydım onu ararlarken bu karışıklıkta bir şey bulmaları haftalar sürerdi.

Yattaydı. Yatta değildi. Yurtdışındaydı, bu yüzden ona ulaşması haliyle zordu. *Biraz zaman ver, okula git, meseleyi bize bırak.*

Hayır.

Kapı kolunu çevirdim, tüm kaslarımı sıktığımda kolumun iç tarafına yapıştırdığım bantın sesini duydum.

Beyzbol sopası yemdi. Bir silahımı alırlarsa başka bir tane daha olduğundan şüphelenmeyebilirlerdi. Sonuç olarak birkaç saat önce anahtarlarımı ve arabamı almak için eve geri döndüğümde Şam bıçağını koluma bantlamıştım.

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve kapıyı aralayarak karanlık eve adım attım.

Soğuk bir el bileğimi yakalayıp beni içeri çekti. Beyzbol sopası hızla elimden çekilip kapı arkamda kapanırken bağırdım.

"Gelmişsin."

Will. Kolu boynuma dolanıp beni boyunduruğu altına aldığında ani bir nefes aldım.

"Gerçekten çok aptalca bir hareketti" diye fısıldadı kulağıma.

Beni bırakıp ileri itti ve nefes almaya çalışarak kaçtım.

Ah, Tanrım. Hemen geri çekilerek ondan uzaklaştım.

Kafasına çektiği siyah bir kapüşonlu giyiyor ve bir maske takıyordu. Ama maske genelde taktıkları gibi değildi. Bu düz beyazdı ve daha önce hiç görmemiştim.

Çok az eğilip tekrar üstüme gelmesine hazırlanarak ellerimi açık tuttum.

Sopayı tutarak bana doğru küçük adımlar attı. "Bununla ne yapacaksın, ha?" Kasıklarına doğru tutup aletiymiş gibi okşamaya başladı. "Evet, bundan hoşlanıyorsun sen, değil mi?"

Sonra kolunu uzatıp sopayı girişin yan tarafına fırlatınca tahta, mermer zeminde tıngırdadı.

Beyaz maskesinin ardından beni süzerek yavaşça bana doğru yürüdü.

Geri çekildim. "Hayır."

Ama sonra arkamdan başkası geldi ve kollarını etrafıma dolarken çığlık attım.

Şeytani bir ses kulağımın dibinde "Will sopa kadar büyük olmayabilir ama ben öyleyim" diye tehdit etti beni.

Damon.

Kolumu kendime yakın tutmaya çalışırken her kasımı sıktım, büktüm ve ona karşı savaştım. Hançeri bulmalarını ve mecbur kalmadıkça kullanmayı istemiyordum.

Koşma fırsatım olmazsa kullanacaktım, çünkü hepsini birden alt edemezdim.

"Siktir git lan" diye bağırdı Will. "Rika en çok beni sevecek."

Damon'ın tutuşuna karşı savaşırken karın kaslarım yanıyordu. Kısa, sert nefesler aldım. "Siktir git ve bırak beni!"

Damon beni gömleğimin arkasından tutup doğruca Will'in kollarına doğru itti.

Will beni yakaladı, kıçımı ellerinin arasına aldı ve beni kendine çekti. "Beni güzelce sevecek misin Rika?" diye dalga geçti. "Yoksa önce onu mu denemek istersin?"

Başıyla arkamdaki Damon'ı işaret ediyordu; beni tekrar itterek ona geri gönderdi.

Oda dönüyordu. "Kesin şunu!" diye bağırdım. "Çekilin üstümden."

Michael hangi cehennemdeydi?

Damon yakamı tutup yüzünü yüzüme yaklaştırdı, Will'inkine benzeyen beyaz maskesinin arkasından derin nefeslerini duyabiliyordum. "Hapiste en uzun süre ben yattım. Önce beni hissetmeli" dedi Will'e, sonra sağına bakıp başka biriyle konuştu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kim–?

Ama kimin konuştuğunu görmek için başımı çevirmeye fırsat bulamadan beni başka bir beyaz maskeli adama doğru itti ve ânında göğsüne çarptım, çıplak ayaklarım botunun altında kalırken soluğum kesildi. Sandaletlerimden birinin çıktığını fark etmemiştim.

Başımı sallarken "Kesin şunu" diye soluklandım.

Ama üçüncü kişi öylece bir kolunu etrafıma sardı ve diğeriyle saçımı tuttu. Kafa derim yanarken bağırdım.

"Çocuklar" diye seslendi "bir süre sonra bizi ayıramayacak bile."

Sonra beni bir başkasına itti, düşmemek için çabalarken ayaklarım yerde sendeledi.

Kai. Bunu nasıl yapardı?

"Tut onu" diye emretti ve Will kollarımın üst tarafını yakalayıp sırtımı önünde tuttu.

Kollarım ve bacaklarım ağır geliyor ve başım dönüyordu. Yeterince nefes alamıyordum.

Will'in tutuşuna karşı savaşırken "Kesin şunu" diye yalvardım.

Kai önümde diz çöktü ve ellerini yavaşça bacaklarımda, baldırlarımda ve uyluklarımda gezdirirken yukarı baktı.

Kalan son enerjimle tekmeler savurarak "Hayır!" deyip saldırdım.

Ama bileklerimi yakalayıp o kadar kuvvetli sıktı ki kemiklerim acıdı. "Temiz olduğundan emin olmam gerekiyor" diye açıkladı sakin bir sesle.

"Çekil üzerimden!" diye feryat ettim. "Michael nerede?"

Başımı sağa sola çevirdim, merdivenlere ve her yere baktım ama onu göremedim.

Buradaydı. Burada olmalıydı.

Damon Kai'ın arkasından pis pis baktı, sanki önünde parçalanan bir hayvanmışım gibi başını yana eğmiş beni izliyordu. Will beni vücuduyla aynı hizada tuttu, maskeli yüzü boynuma sürtünüyordu.

Kai ellerini bacaklarımın içinde gezdirirken "Buraya sakladığın bir şey var mı?" diye sordu.

Öne doğru atılırken "Siktir git!" diye hırladım.

Will gülerek kollarımın etrafındaki parmakları daha da sıktı ve beni tekrar kendine çekti.

Damon "Neden doğrudan kıyafetlerini çıkarmıyorsun?" diye öneride bulundu. "Böylelikle emin olabiliriz."

Arkamdan Will'in sesi geldi, "Aynen öyle!"

Kai'ın ayağa kalktığını, koyu renk gözlerinin maskesinin arkasında derin siyah boşluklar gibi durduğunu görünce irkildim.

"Önce ortamı ayarlayalım." Sonra eşofmanından bir uzaktan kumanda çıkardı ve havaya kaldırarak bir düğmeye bastı.

Motor sesini andıran bir ses başlayınca sarsıldım. Başımı çevirip tüm pencerelerin üzerine inen çelik panjurları görünce midem sessiz hıçkırıklarla titredi.

Bunu nasıl durduracağımı bilemeyerek başımı salladım. Evin içine sızan ay ışığı yavaş yavaş küçüldü ve zemin gitgide karardı.

Ev zifiri karanlığa gömüldü. Kai ve Damon önümde kaybolurken ve oda kapkaranlık olurken onları izledim. Bacaklarım titremeye başladı.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordum. "Ne istiyorsunuz?"

Will sesimi taklit ederek "Bunu neden yapıyoruz?" diye dalga geçti.

Sonra hepsi katıldı.

"Bunu neden yapıyoruz?"

"Bunu neden yapıyoruz?"

"Bilemiyorum. Bunu *neden* yapıyoruz?" diye güldü Damon.

Ardından Will beni kollarının arasına alırken çığlık attım. En azından o olduğunu düşünüyordum.

Damon beni yakaladı ve vücudunu benimkine bastırıp elleriyle kıçımı avuçladı.

Ellerimi göğsüne dayayıp kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışırken homurdanarak ve nefesim kesilerek kollarımı dikleştirmeye çalıştım.

Yüzüm öfkeyle yanarken "Çekilin üstümden!" diye bağırdım.

Ama beni döndürdü ve başka bir çift kola itti. Karanlıkta başım dönerek ve dengemi kaybederek tökezledim.

Yeni kişi kollarını etrafıma sardı, dengemi bulmak için kapüşonlusunu yakaladım. Kusacak gibi hissediyordum.

Lanet gözyaşlarına engel olmaya çalışarak "Ne?!" diye haykırdım. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Benden ne istiyorsunuz?" Kai'ın dalga geçmesini diğerleri takip etti.

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Benden ne istiyorsunuz?"

Sonra tekrar itilip başka bir çift kol tarafından yakalandım.

"Kesin şunu!" diye bağırdım ve kolumu kaldırıp maskesini yanından yakaladım.

Will "Oo, karşılık da veriyor" diye dalga geçti ve beni başka birine itti.

Bacaklarım uyuştu ve artık bittim. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak ellerimi başımın iki yanından saçlarıma gömdüm ve parmaklarımı

kıvırdım. Tırnaklarım kafa derime o kadar çok batıyordu ki tenim yanıyordu.

Başımı geriye attım. "Michael!"

"Michael mı?" diye bağırdı biri arkamdan.

Sonra biri şarkı söyler gibi başladı "Michael, neredesiiiin?"

"Miiiiiichael" diye söylendi diğeri. Sesleri üst katta ve koridorlarda yankılanıyordu.

"Geleceğini sanmıyorum!"

"Belki de çoktan gelmiştir!" diye dalga geçti Will.

"Kesin şunu!" dedim sinirden köpürerek. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Bir kafa kulağımı dürtünce irkildim. Sert bir fısıltıyla "Ödeşme" dedi.

"Küçük bir intikam" diye ekledi Will.

"Ve yattığımız süre için tazminat" diye bitirdi Kai.

Gözyaşları yüzümden aktı. *Neden bahsediyorlardı?*

Michael neredeydi?

Ama sonra biri arkadan kalçalarımı tutarak beni kendine çekti ve kollarını belime doladı.

Kulağıma doğru "Bize aitsin Rika" diye soludu. "Olan bu."

Gözlerim büyüdü, midemi bir ateş kavururken umutsuzluk içime yerleşti.

Michael'ın sesiydi. *Hayır.*

Kai'ın "Artık Atlılar'ın malısın" dediğini duydum "ve yemek yemek için paran olsun istiyorsan bize de geçen hafta Michael'a davrandığın kadar iyi davranman gerekiyor."

"Bize seni becermenin çok da fena olmadığını söyledi" diye araya girdi Damon "ama seni yeterli hale getiririz."

Will sesinde hastalıklı bir eğlenceyle "Biraz antrenmanla!" diye böbürlendi.

Kai yanımdan "Ama hoşuna gitmeyecek" diye hırladı. "Emin olabilirsin."

"Ve üniversite için –ya da kira için– para istiyorsan" diye tehdit etti Damon "o zaman özellikle memnun etmeye çalışsan iyi olur."

Midem bulanarak öne eğildim. Yere yığılmak istiyordum.

Neydi şimdi bu?

Will sağımdan bir yerden "Hey, ondan sıkıldığımızda ne yapacağız?" diye sordu. "Ona bir hiç için ödeme yapamayız, değil mi?"

"Tabii ki yapamayız."

"Sanırım onu elden ele dolaştırabiliriz" diye önerdi Will. "Arkadaşlarımız var."

"Ah, evet" diye lafa girdi Damon. "Babam genç olanları çok sever."

"Eskiden sana elden çıkardıklarını verirdi" dedi Kai şaka yapar gibi. "Şimdi iyiliğinin karşılığını verebilirsin."

Michael'ın kolları beni daha sıkı sardı ve kusmuğu geri itmek için midemi sıkmaya çalışarak öğürdüm.

Kolumu kaldırıp hançerin sapını kavradım.

Biri kollarımı tutarak "Hadi Rika" diye hırladı.

Yere savrulurken bağırdım, omzum sert mermere çarptı ve nefesim kesildi.

Derin bir sesin "Damon!" diye hırladığını duydum.

Yüzüm ıslaktı, iki ayakkabım da çıkmıştı. Dönüp ne olduğunu görmeye çalışırken öksürdüm ve tükürdüm.

Fakat büyük bir beden üstüme geldi ve onu itip geri geri gitmeye çalışırak beceriksizce süründüm.

Ama beni yakaladı. Ağzı boynumdaydı, bana sürtünürken elleri kıçımın altındaydı.

Damon "Aramızda bunun olacağını biliyordun" dedi soluk soluğa, diğer eliyle bacaklarımı açmaya çalışırken kulağımı ısırdı. "Aç bakalım bebeğim."

Çığlık attım, her şeyimle feryat ederken boğazım acıdı.

Kollarımı aramıza sokarak doğrudan hançere uzandım ve hançeri kolumdan çıkardım.

Yanıma getirerek öne doğru savurdum ve gövdesinin yan tarafına sapladım.

Ellerini hemen üstümden çekip geriye fırlarken "Off, siktir" diye bağırdı. "Lanet olsun! Siktir! Beni bıçakladı!"

Bacaklarım ve ellerim onlardan uzaklaşmak için olabildiğince hızlı hareket ederken hemen uzaklaştım. Hançer parmaklarımdan

kaydı, gömleğim omuzlarımdan sarkıyor ve beni sadece atletimle bırakıyordu. Etrafımda dönüp ayağa kalktım.

Ve koştum.

Arkama bakmadım ve tereddüt etmedim. Evin içinden hızla geçtim, kış bahçesine girdim ve kapıları ardına kadar açarak gecenin karanlığına daldım. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki canım yanıyordu, çimlere basıp uçsuz bucaksız arka bahçeden ve ağaçların arasından hızla geçerken gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Bir şey gömleğimi ıslatıyordu ama kan olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

Yağmur damlaları tenime çarpıyordu, ayaklarım ıslak çimenlerde kaydı ve koşarken birkaç kere dizlerimin üstüne düştüm. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Annem tehlikedeydi ve param yoktu. Yardım isteyeceğim kim kalmıştı?

Önümde bahçe barakası belirdi ve yavaşladım, çaresizliğin aniden elimde kalan her şeyi aldığını hissettim.

Annem.

Bunu örtbas etmek için sonsuz miktarda paraları ve güçleri vardı. Bu sefer onları tutuklatacak eylemlerinin videosu yoktu.

Annemi asla bulamazdım ve babamın bana bıraktığı her şeyi asla geri alamazdım. Michael babasını ya da Trevor'ı umursamıyordu. Er ya da geç geri geldiklerinde onları dinlemezdi ve o zamana kadar annem için çok geç olurdu.

Gideceğim hiçbir yer yoktu. Bana yardım edecek kimse yoktu.

Ellerimle yüzümü ovuşturup öfkeyle çığlık atmak isteyerek gözyaşlarımı sildim.

Ne yapmam gerekiyordu? Bir telefon bulup Noah'yı mı arasaydım? Muhtemelen ulaşacağım tek insanı?

Peki ya sonra? Nereye gidecektim? Annemi nasıl bulacaktım?

Bana yardım edecek kimse yoktu.

Kendim dışında bana yardım edecek kimse yoktu. *Sen kurban değilsin,* diyen sözleri geldi aklıma, *ve ben de senin kurtarıcın değilim.*

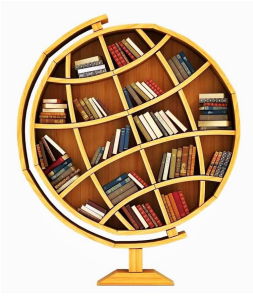
Arkamı dönüp eve baktım ve içerdeki ışıkların yavaş yavaş açıldığını gördüm. İçerdeydiler.

Bir zamanlar... onlardan biriydim. Bir zamanlar onlarla koşmuş, onlara ayak uydurmuş ve yanlarında durmuştum. Kurbanları değildim ve dikkatleri üzerimdeydi. Nasıl savaşacağımı öğrenmiştim.

Bu bana bağlıydı. İşlerini kolaylaştırmayacak olsam da kaçmayacaktım.

Asla kaçmayacaktım.

Ben bunun için yaratılmıştım.

Bölüm 20

Günümüz

"SİKTİR!" DİYE HIRLADI DAMON. "Onu kontrol ettiğini sanmıştım dostum!"

"Mutfağa geç!" diye bağırdı Kai. "Lanet olsun."

Üst kattaki merdivenlerin başında durup kollarımı göğsümde bağladım. Beyaz maskem yanımdaki küçük masada duruyordu. Pencereden geniş çimenliğe bakıp ağaçların arasında gömülü küçük ahşap barakayı seyrettim.

Oradaydı.

Çok uzağa gitmeyeceğini biliyordum. Rika akıllı bir kızdı. Korkmuştu ve hayatta kalma modundaydı ama aptal değildi.

O kaçtıktan sonra Damon'ı yerden kaldırıp sandalyeye oturtmuştuk. Ay ışığının tekrar girmesi için panjurları kaldırmış, sonra kaçışını izlemek için yukarı çıkmıştım.

Aceleyle kaçmış, ağaçların arasında kaybolmuş ama gitmemişti. Orada uçurumlardan başka bir şey yoktu ve ardından lanet Atlantik Okyanusu'ndaki kumsala kadar büyük bir yamaç vardı. Ayakları çıplaktı, üşümüştü, yalnızdı ve cep telefonsuzdu.

Ne yapacaktı?

Tam şu an bunu o da fark ediyordu.

"Gidip onu getireceğim." Kai sert bir nefes alarak yanıma geldi.

Ama başımı iki yana salladım. "Bırak onu. Gidecek hiçbir yeri yok."

"Buraya geri dönmesi delilik olur!" diye patladı. "Az önce öyle korkuttuktan sonra gelir mi?"

"Sakin ol" dedim sertçe. "Onu senden daha iyi tanıyorum."

Göz ucuyla başını salladığını görebiliyordum.

Sesini alçalttı ama hâlâ sinirliydi. "Michael, bir telefona ulaşabilir" diye dikkat çekti. "Bir arkadaşını arayabilir ve belki de sonunda annene ya da babana ulaşabilir. Para, uysal olması için yeterince büyük bir neden değil. Onu hafife aldık."

Sinirli bir nefes aldım ve başımın arkasına uzanıp kapüşonlumu ve tişörtümü çıkarıp yere attım. Bir ter katmanı sırtımı kaplıyordu.

"Geri gelmezse" diye cevapladım "o zaman parasını tutmanın, kaybettiğimizi kabullenmeniz için yeterli bir neden olması gerekecek. Bunu kabul etmesi gerektiğine kadar vermiştik."

Camdan dışarı baktım, kalbim boğazımda atıyor ve vücudum gittikçe daha çok ısınıyordu.

Geri dönme Rika. Uzağa gitmeyeceğini bilsem de gitmesini istiyordum. Her şeyi berbat etmiştim. Böyle olmaması gerekiyordu.

Onu kendimizin yapacaktık. Plan buydu. Arkadaşlarımın hayatlarını mahvettiğinde ve hepimizi parçaladığında hissettiklerimizi ona hissettirecektik. Yalnız kalacaktı ve kontrolü olmayacaktı. Acı çektirecektik.

Ama Damon üstüne atlar atlamaz arkasında bittim ve onu sırtından tutup çektim.

Yapamazdım. Ona sahip olmalarına izin veremezdim.

Sonra Rika onu bıçaklayıp kaçtığında gidecek bir yeri olmadığını bilmeme rağmen onu bırakmıştım. Bundan kaçış olmadığını fark edeceğini ve bunun birinci raundun sonu olacağını biliyordum.

Ama bizden kurtulacağına dair küçük bir umudum vardı. Ben hal çaresine bakana kadar araziden çıkabilecek ya da

saklanabilecekti. Bunu devam ettirmemin imkânı yoktu. O benimdi.

"Geri gelecek" dedim ona.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Dikkatlice ona baktım. "Çünkü bir meydan okumaya hayır diyemez." Sonra arkamı dönüp pencereden dışarı baktım. "Gidip Damon'ın ne kadar kötü yaralandığına bak."

Seçeneklerini tartar gibi bir anlığına duraklayıp yürümeye başladı.

Damon alt kattan "Orospu çocuğu!" diye bağırdı ve tabakların kırılma sesini duydum.

Ufak gülümsememi saklama gereği duymadım. Bizden silah sakladığına inanamıyordum. Ona o bıçağı verdiğimiz için mutluydum.

Gözlerimi kapatıp ellerimi başımın üstünde gezdirdim. Ne halt edecektim şimdi ben?

Onları nasıl durduracaktım?

Dönüp merdivenlerden aşağı indim, mutfağa doğru ilerlerken yerde Damon'ın kan lekelerini gördüm.

Evin içinde tiz bir bağırış "Benden alacağınız hiçbir şeyi kolay elde edemeyeceksiniz!" diye yankılandı ve Rika'nın sesini tanıyarak durdum.

Sesi parazitli ve uzaktan geliyordu.

Mutfağın hemen dışında dururken Will'in "Seni almak için onca yolu gelmeyeceğim" diye hırladığını duydum.

Yumruklarımı sıktım. *Diyafon.* Onu bulmuştu.

Bahçedeki baraka da dahil olmak üzere evdeki her odada diyafon vardı. Will de benimle aynı şeyi çözmüş olmalıydı. Kaçacak başka yeri yoktu.

Rika meydan okuyarak "Ah, evet, geleceksin!" diye karşılık verdi. "Sen sürünün köpeğisin. Gel yakala küçük köpek!"

Dudaklarımın kıvrılmasını durduramadım. *Aferin kızıma.*

"Seni aptal sürtük!" diye bağırdı Will. Sinirlerinin bozulduğu açıktı. Will asla kabalaşmazdı.

Ta ki öyle olana kadar.

Ama sonra düz ve tehditkâr başka bir ses geldi. Damon "Ben gelip seni alacağım" diye araya girdi. "Ve kanıma karşılık kan istiyorum."

Dişlerimi sıktım.

Mutfağa adım attığımda Kai'ın muhtemelen ilkyardım malzemeleri arayarak dolapları açıp kapattığını gördüm, Damon ise gövdesinin sol alt tarafına bir havlu tutarken duvardaki diyafona yaslanmıştı.

"O kulübeden çıkmadan önce kıçını alacağım Rika" diye uyardı. "Sakın kaçma."

Sonra geri çekildi ve Will yarasının üzerine büyük bir gazlı bez parçası bantlamaya başladığında havluyu yere attı.

Yarası tehlikeli durumda değildi –kan sargı bezinden yavaşça sızıyordu– ama büyüktü. Onu iyi kesmişti.

Will'in kanlı elleri çalışırken Damon yüzünü buruşturup yaktığı sigaradan uzun bir nefes çekti.

İçeri girip adanın çekmecelerinden birinden oksijenli su çıkarırken "Hiçbir yere gitmiyorsun" dedim.

"Siktir git" diye karşılık verdi Damon.

Will'i itip sigarasını lavaboya fırlattı, döndü ve hızla mutfaktan çıkıp kış bahçesine girdi.

Tezgâhın arkasından fırladım ve kolundan yakalayıp onu duvara çarptım. Mücadele etti, elimi boynuna dolayıp onu duvara sabitledim. Diğer elimle taze yarasının üstündeki sargı bezine bastırdım.

Ellerimi geri iterek "Siktir!" diye bağırdı ama tekrar uzandım. "Çekil üstümden!"

"Anlaşmıştık."

"Sen anlaştın!" diye karşı çıktı. "Onu ikiye ayıracağım!"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, sabrım tükenmişti. Rika şartlarımızı kabul etmediği sürece kimse ona dokunmayacaktı. Yaptığımız anlaşma buydu ama artık anlaşma falan yoktu. Artık aynı fikirde değildim.

Damon "Neden burada olduğunu bile bilmiyorum" dedi küçümseyerek, ellerimi yarasından uzaklaştırsa da kaçmak için

hareket etmedi. Başını çevirip diğerleriyle konuştu. "Cezadan yırttı –bir gün bile hapis yatmadı– onu neden dahil ediyoruz ki?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Son üç yılın benim için kolay geçtiğini mi sanıyorsun?" diye bastırdım. "Onu kızdıran bendim. O gece bana sinirliydi ve bedelini siz ödediniz. Her gün ona bakmak zorunda kaldım... o yalancı, manipülatif, kindar sürtük yemek masasında iki adım ötemde otururken ve hepsinin benim suçum olduğunu bilerek." Başımı Kai, Will ve ardından tekrar Damon'a çevirdim. "Siz benim kardeşlerimsiniz, ailemden daha fazlasısınız. Siz hapis yattınız, bense vicdan azabı çektim. Hepimiz ödedik."

Gitmesine izin verip geri çekildim ve boşluğa bakarak kaşlarını çatmasını izledim.

Onlara bunu borçluymuşum gibi hissediyordum. O gece Rika'yı kendimden uzaklaştırarak ve acımasız davranarak canını yakmıştım, bu yüzden verdiği tepki benim hatamdı. Telefon ondaydı. Videoları o yayınlamıştı.

"Will, git getir onu" diye emrettim.

Damon'ı o kulübede Rika'yla yalnız bırakacak kadar güvenmeme imkân yoktu.

Will etrafımdan dolanıp kış bahçesinin kapısına yaklaştı ama sonra durup camdan dışarı baktı.

Biraz şaşkın bir sesle "Kendi geliyor" dedi.

Ne? Yan tarafa geçerek baktığı yere baktım.

Siktir.

Yalnız figürü çimlerin üzerinde yavaşça ilerliyordu, çenesi yukarıda ve omuzları dikti.

Kai yanımdan "Haklıydın" dedi keyifle.

Üçü de gözlerini ondan ayırmazken arkamı dönüp mutfağa doğru gittim.

Tezgâhın kenarına tutunarak kapının açıldığını duydum ve Rika sakince içeri girip yanlarından geçerken çocukların yerlerinde kalmalarını izledim. Sağa dönüp mutfağın girişinde durdu ve bana baktı. Sert gözleri, fark ettiğim acıyı gizleme konusunda iyi iş çıkarıyordu.

Giysileri ıslaktı ve atletinin altından beyaz sutyenini seçebiliyordum.

"Annem nerede?" diye sordu.

Damon, Will ve Kai onun etrafından dolaşıp mutfağa yayıldılar ve ona bakmak için döndüler.

"Onun için mi geri geldin?" diye sordum.

Tabii ki annesi için bize meydan okuyordu. Buna güvenmiştik.

"Sizden korkmuyorum" dedi.

Kollarımı göğsümde bağlayıp başımı salladım. "Sanırım buna gerçekten inanıyorsun."

Şimdi ona baktığımda, su damlalarıyla dolu saçları, ellerinde ve atletinin altında Damon'ın kanı ve gözlerindeki kararlı bakışla hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Hayır, korkmuyordu. Korkuya razı olmuştu. Olduğu kişiyi kabulleniyordu.

Kaç ya da oyna. Siktir et.

"Nerede o?" diye bastırdı tekrar.

"Cevaplara itiraf ettiğin zaman kavuşacaksın."

"Ve boyun eğdiğin zaman" diye ekledi Will.

Acımasız gözlerini ona çevirerek "Neye?" dedi dişlerinin arasından.

"Bize." Arkasından gelip Rika'nın gözlerinin içine baktı. "Hepimize."

"Öfke nöbetin bize üç yıla mal oldu Rika" diye atıldı Kai dişlerini göstererek. "Ve kolay zamanlar değildi. Açtık, tehdit ediliyorduk ve perişan haldeydik."

Damon duvara yaslanıp ona bakarken karnını tutarak "Ve şimdi nasıl bir his olduğunu sen de öğreneceksin" diye ekledi.

Kai tepesinde dikildi. "Ben odaya girdiğimde çeneni kapatıp yere bakmayı öğreneceksin."

Damon "Ve savaşmayı, karşı koymayı öğreneceksin, çünkü *ben* bundan hoşlanıyorum" diye karşılık verdi.

"Ama benimleyken" Will yaklaşıp irkilmesine neden oldu "istekli olacaksın."

Rika başını iki yana salladı. "Öfke nöbetim mi? Ne öfke nöbeti? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum..."

"Gel dediğimizde geleceksin." Damon acıyla gerilerek bir elini adaya yasladı. "Git dediğimizde gideceksin. Sana söyleneni yaptığın sürece bize olan borcun ödenecek. Annen güvende olacak ve yaşayacak paran olacak. Anladın mı?"

"Sen bizimsin" dedi Kai. "Bize borçlusun ve bunun için uzun zamandır bekliyoruz."

"Ne için borçluyum?" diye bağırdı.

"O gece seni yanımıza aldık" diye atıldı Will. "Sana güvendik!"

"Asla lanet bir kadına güvenme" diye söylendi Damon, kuşkusuz ki babasının sözlerini söylüyordu.

"Benim de size güvenmem gerekiyordu!" diye karşılık verdi. "Peki siz bana ne yaptınız?"

Bakışları Damon, Will ve Kai arasında gidip geldi ve neden bahsettiğini merak ederek durdum.

"Neden bahsediyor?" diye sordum.

Ama Rika beni görmezden gelerek devam etti.

"Üç yıl mı yattınız? Pekâlâ, size üzülmüyorum" diye hırladı. "Çuvalladınız ama bilin bakalım ne oldu? Bir kereliğine olsun sonuçlarına gerçekten de katlanmak zorunda kaldınız. Hiç sorumluluk almıyordunuz. Kendinizden başka kimseyi suçlayamazsınız."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı Kai.

Rika gözlerinde kindar bir gülümsemeyle başını salladı. "Gerçekten mi?" Sonra Damon'a baktı. "Sen reşit olmayan bir kıza tecavüz ettiğin için hapse girdin. Belediye başkanının kızı Winter Ashby'ye. Video, kanıtıydı. Açıklayacak ne var?"

Uzun uzun gözlerimi kırpıştırdım, videoların ortaya çıktığı o sabahın anıları tekrar zihnimde canlandı.

Şeytan Gecesi'nden sonraki gün Cadılar Bayramı sabahı uyanmış, videolarımızdan bazılarının tüm dünyanın görebileceği şekilde yayınlandığını görmüştüm.

Bu da tahmin edilebileceği gibi arkadaşlarımın tutuklanmasına neden olmuştu.

En baştan videoları çekmek aptalcaydı ama her zaman dikkatliydik. Özellikle ortalığı kasıp kavurduğumuz ve küçük hatıralar saklamak istediğimiz o geceler için aldığımız bir telefonumuz vardı. Ayrıca o zamanlar dokunulmaz olduğumuzu sanıyorduk.

Winter Ashby, Damon'ın zaferlerinden biriydi. Önceki gece Damon'ı gönüllü bir şekilde yatağına almıştı ama reşit değildi ve babası bizimkiler kadar güçlüydü.

Ayrıca adam Damon'ın ailesinden nefret ediyordu.

Damon da muhtemelen bu yüzden kızın peşine düşmüştü.

Babasının suçlamaları düşürmesinin imkânı yoktu. Torrancelar'dan birini alt etmek için bir fırsat görmüş ve kullanmıştı.

Damon'a baktığımda Rika'ya düz bir ifadeyle baktığını gördüm.

"Açıklayacak bir şey yok" dedi sakin bir şekilde. "Çözmüşsün beni. Genç bir kızın peşine düştüm ve yüzünü bile hatırlamıyorum."

Rika muhtemelen daha fazla tartışmasını bekleyerek gözlerini kıstı ama bu, Damon'ın tarzı değildi. O konuşmazdı. Harekete geçerdi.

Sonra Will ve Kai'a dönerek devam etti. "Siz de bir polisi dövdünüz. Neredeyse ölümüne. Onu yolun kenarında buldular."

Ortaya çıkan bir başka video.

Rika'nın dibine girerek "O polis" diye bağırdı Will, "Emery Scott'ın abisi. Ona kötü davranan... taciz eden... abisi... ve haklısın, onu fena halde dövdüm!"

Kaşlarını çattı. "Emery Scott mı?"

"Evet" diye dahil oldu Kai. "O yazın başlarında öğrenmiştik, bu yüzden saldırmıştık ve ne düşündüğün umurumda değil. Yine olsa yine yaparız."

Rika, Emery Scott'ı tanıyordu –onunla aynı okuldaydı– ve Şeytan Gecesi'nde Will'in kızın çardağını yaktığını hatırlıyor olmalıydı. Will onu çok uzun zamandır istiyordu, bu yüzden dikkatini çekmek için onunla uğraşıyordu ama abisi tarafından istismar edildiğini öğrendiğinde Will, Damon ve Kai onu çok fena pataklamışlardı.

Damon da videoya çekmişti.

Ne yazık ki Will ve Kai'ın yüzlerinin kamerada göründüğü bölümler vardı. Ben orada değildim çünkü yazın büyük bir kısmında basketbol kampındaydım.

Şeytan Gecesi'nden sonraki sabah bir kâbusa uyanmıştım. Sosyal medyam mesajlar, gönderiler ve hatta birkaç gazete haberiyle doluydu. Telefonumuzdaki videolar önceki gece bir şekilde internete düşmüştü, neredeyse bütün ülke bizi tanıyordu. Ya da en azından arkadaşlarımı.

Polisin, evlerine gidip onları kelepçelemesi çok uzun sürmedi. Birçok şeyden kurtulabilecek olsak da geri dönmeyeceklerini kısa süre içinde fark etmiştik. Damon ailesi güçlü bir kızla sevişmişti, Kai'la Will de boku yemişti. Ne olursa olsun polislere zarar veremezdiniz.

Damon reşit olmayan bir kızla cinsel ilişkiye girmekten otuz üç ay, Will ve Kai ise suçlamaları kabul ederek yirmi sekiz ay hapis cezasına çarptırıldı.

Sonra... tüm bu olanların ardından... benim de bir parçası olduğum onca şeyden sonra ben tek bir çizik dahi almadan kurtulmuştum.

Benim olduğum hiçbir video paylaşılmamıştı, paylaşılsaydı bile hiçbirinde yüzüm görünmezdi. Maskem her zaman takılıydı.

Videoları kimin yüklediğini çözmemiz uzun sürmedi.

"Michael o gece canını yaktığı için bizi sırtımızdan bıçakladın" diye suçladı Kai, "gerçekten de peşine düşmeyeceğimizi mi sandın?"

Rika kaşlarını çattı, kafası karışmış gibi görünüyordu.

Will "İspiyoncu olmak hadi neyse" diye lafa karıştı, "ama sana güvenen insanlara ihanet etmek affedilemez."

Rika "İhanet mi?" diye sordu soluk soluğa, sonra gözlerinde soruyla bana baktı. "Ne?.."

Ama Will devam etti. "Yaptığın yanlışı düzelteceksin" diye emir verdi. "Düzeltmezsen, belki senin yerini alması için anneni soktuğumuz delikten çıkarırız. Onu da becermenin güzel olduğuna eminim. Ne de olsa babanı kafeslemiş."

Rika'nın gözleri alev aldı ve kontrolü kaybetti.

Bir hırıltıyla birlikte ileri atılıp Will'e çarptı ve onu geriye doğru itti, ellerini Will'in göğsüne bastırıp tüm gücüyle onu kıçının üzerine düşürdü.

Lanet olsun.

Will yere düştü, adanın etrafında dolanıp Rika'nın hemen onun üzerine atladığını ve ata biner gibi oturduğunu gördüm. Rika'nın yumrukları yüzüne doğru uçarken Will ellerini siper etmeye çalışıyordu.

Will "Hay lanet!" diye bağırarak kollarını salladı ve onu yere fırlattı.

Birbirine tekrar saldırma fırsatı bulamadan Rika'nın önüne gelip ikisini de engelledim ve onu yerden kaldırdım.

Dişlerini gösterdi, öfkeden köpürüyordu. Etrafımdan dolanmaya çalıştı ama başımı iki yana sallayarak önünü kestim.

Gözlerinin içine baktığımda benden uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attığını fark ettim.

Gözlerimi indirerek yumruklarımı sıktım. *Ona zarar veremezdim.* Bunu yapamazdım.

Yıllar önce bize yaptığı şey ya da neden yaptığı artık umurumda değildi. Ona güvenmiyordum ama ben...

Ona zarar veremezdim.

Arkadaşlarıma doğru dönüp onu arkamda tuttum.

Kai elini uzatıp onu yerden kaldırırken Will "Kahretsin!" diye bağırdı.

Parmağıyla burnunun altını sildi, geri çekti ve birkaç kez daha yapıp parmaklarına baktı.

Kanıyordu ve gözleri yaşlıydı.

Damon hâlâ adanın yanında durmuş, yanan sigarasını parmaklarının arasına sıkıştırıp üflüyordu.

Will burnunu çekti, bana yaklaşırken burnunun altına biraz kan bulaşmıştı. "Çekil."

Ama ben sadece omuzlarımı dik tuttum ve hareket etmeyerek gözlerine baktım.

Başını uyarı anlamında sallayarak beni izledi. "Michael, bunu yapma."

Hareket etmediğimde etrafımdan uzanıp ona ulaşmaya çalıştı ama ellerimi göğsüne bastırıp onu geri ittim.

Beni öldürmeye çalışabilirlerdi ama ona başka türlü ulaşamazlardı.

"Onu mu seçiyorsun?" diye suçladı Kai. "Tüm olanlardan sonra? Sana da bize yaptığı gibi ihanet edecek. Biz de ona güvenmiştik."

Rika kenardan çıkıp onlara bakarak "Bana güvendiniz mi?" diye haykırdı. "Arkadaşınız mıydım? Arkadaşlarınızı sık sık istekleri dışında kaçırıp biraz eğlenmek için hiçliğin ortasına götürür müsünüz?"

Kalbim hızlanırken gözlerimi kıstım.

Sonra dönüp arkadaşlarıma baktım. "Neden bahsediyor o?"

Bölüm 21

Üç Yıl Önce

AMBARDAN KOŞARAK ÇIKTIM.

Midem düğüm düğümdü ve gözyaşlarım muhtemelen siyah şeritler bırakarak akıyordu ama umurumda değildi.

Her şey nasıl bir an çok iyi hissettirip sonraki an korkunç olabilirdi?

Merdivenlerden koşarak inip kendimi sıcak tutmak için kollarımı göğsüme doladım. Çocukların oturduğu kabine doğru baktım ama boş olduğunu gördüm. Gitmişler miydi?

Beni burada mı bırakmışlardı?

Kai, Will ve hatta Damon da beni terk ettiği için kötü hissetmemeye çalıştım. Tıpkı Michael gibi.

Yürüyüp kapüşonlumun hâlâ orada olduğunu gördüm. Dişlerimi birbirine bastırıp onu aldım ve ön kapıya doğru ilerledim.

"Götler" dedim fısıltıyla.

Kapüşonlumu başımdan geçirip şapkasını örttüm ve ellerimi ortadaki cebe soktum.

Ellerim sert, dikdörtgen bir cisme dokununca durdum. Cebim-

den çıkarınca Will'in tüm gece yanında taşıdığı telefon olduğunu gördüm. Tüm şakaları kaydettiği telefon.

İçeri bakıp telefonun nasıl bana geçtiğini anlamaya çalıştım. Ama sonra kapüşonlunun kollarının ne kadar uzun olduğunu ve alt kısmının baldırlarımın üstüne kadar uzandığını fark ettim.

Yanlış kapüşonluyu almıştım.

Bir kaşımı kaldırıp telefonu cebime geri koydum ve otopark çıkışına doğru ilerledim. Will yanlışlıkla benimkini almış olmalıydı.

Lanet telefonunu içindeki tüm anılarla birlikte çöpe atmazsam şanslı sayılırdı.

Yağmur sakinledi, şimdi hafifçe çiseliyordu ama içim ürperdi ve gelip beni alması için annemi aramayı düşündüm.

Ama bu fikri hemen kafamdan attım. Bu kadar geç saatte dışarıda ne yaptığım konusunda endişelenmesini istemiyordum, sonuçta Cristler'in evinde uyuduğuma inanıyordu. Ayrıca... kimseyle yüz yüze gelemezdim. Yürümeye ve yalnız olmaya ihtiyacım vardı.

Neredeyse benim olacaktı.

Ambarda tam da umduğum gibi beni üst kata doğru takip ettiğinde, tüm zaman boyunca bana dokunmasını bekledim. İçimden bunun için yalvardım.

Sadece bir dokunuşla, benim onu istediğim gibi onun da beni istediğini anlardım ve mutlu olabilirdim. Sonra eli boynumun etrafına dolanmış, beni kendine çekmişti. Ona aittim. O kadardı. Artık bunu bildiğime göre geri dönüş yoktu. Durmak yoktu.

Neden bunu mahvetmişti?

Bugün yeraltı mezarlıklarında sahip olmaması gereken şeyi istediğini söylemişti. Kurallar olmadan yaşamak ve herkesin beklentisine karşı koymak istiyordu, peki ne yapmıştı? Onun yerine onlara teslim olmuştu. İkimizin de elini kolunu bağlamıştı.

Babasının korkusunun ve kardeşinin tehdidinin bizi durdurmasına izin vermişti, daha da kötüsü kurtulmaya çalıştığı sınırların aynısını bana da koymak istemişti.

Planlanmış hiçbir şey istemiyordum. Michael öyle biri değildi,

ben de değildim. Heyecan ve oyun, entrika ve kavgalar, tutku ve özlem istiyordum.

Onu sinirlendirmek ve çılgına çevirmek istiyordum ama o her şeyi en ufak ayrıntısına kadar kontrol etmeye çalışırken bunu yapamazdım.

Her şeyin kontrolümüz dışında olmasını istemiştim çünkü doğrudan içine dalmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Ama kısa sürmüştü. Geri çekilmiş, kendini tutmuş ve kurallar koymuştu.

Lanet kurallar! Bunu nasıl yapardı? Bu biz değildik. Diğerlerinin ne düşündüğünü umursamaz ve izin istemezdik.

Böylece altmış saniye içinde, göğsündeki kalp atışı olmaktan çıkıp onun küçük, uysal ve önemsiz oyuncağı gibi hissetmeye başlamıştım. Michael Crist gibi birinin bir yıl boyunca seks yapmadan benim on sekiz yaşıma girmemi beklemeyeceğini de adım gibi biliyordum. Beni istediğini biliyordum. Bacaklarımın arasına dayandığında o kadarını hissetmiştim.

Ama kendini bana sahip olmaktan alıkoyması, kendini komple alıkoyacağı anlamına gelmiyordu. O kadar da saf değildim.

Yarın beni görmezden gelecekti ve bu gece hiç yaşanmamış gibi olacaktı. O varken görünmez olmak isteyecektim ve öyle hissetmemem gerekse de onun etrafında utanacaktım.

Başımı öne eğdim, karanlık yolda yürürken saç tutamlarım kapüşonumdan dökülüyor, ay ışığını yansıtan asfalt parlıyordu.

Onu şimdiden özlemiştim. Aynı zamanda ondan nefret ediyordum.

Bir korna öttüğünde arkamı döndüm, yolda olmadığımdan emin olmak için geri çekilirken kalbim deli gibi atıyordu.

Michael'ın G serisi Mercedes'ini görerek durakladım ve araba yanıma çekerken bekledim.

Damon kullanıyordu.

"Hadi" dedi bana. "Bin. Seni eve götüreceğiz."

Geri çekilip yolcu koltuğunda maskesini takmış Kai'ı gördüm. Will arkada oturuyor, öne eğilmiş ve sızmasına iki dakika kalmış gibi görünüyordu. Michael'ı göremedim.

Başımı iki yana salladım. "Çok uzak değil. Böyle iyiyim."

Yürümeye devam etmek için döndüm ama Damon arkamdan seslendi. "Michael eve vardığından emin olmamızı söyledi. İkiniz arasında ne geçti umurumda değil ama yürümene izin vermeyeceğiz. Bin."

Durup önümdeki en az dokuz kilometrelik bir yürüyüş olduğunu bildiğim zifiri karanlığa baktım. Beni terk etmemişlerdi yani?

Sinirim yumuşadı. Gururum incinmiş olabilirdi ama bu aptal olmak için bir bahane değildi.

Ne kadar minnettar olduğumu görmesini istemeyerek gözlerimi kaçırdım ve arka kapıyı açarak aynı koltuğuma oturdum.

Damon anında gaza basıp hoparlörden Combichrist'in *Feed the Fire* şarkısı çalarken hızlandı.

Gözlerimi kısıp Kai'a baktım, maskesini ve başına çektiği kapüşonunu fark edip neden bu kadar sessiz olduğunu merak ettim. Göz ucuyla Will'e baktığımda kısılmış gözlerle başını koltuğa yasladığını fark ettim. Tekrar öne baktığımda Damon'ın beni dikiz aynasından izlediğini gördüm.

"Neden maskeni takıyorsun?" diye sordum Kai'a.

Ama cevaplayan Damon oldu. "Gece daha bitmedi" diye cevapladı muzip bir ses tonuyla. Aniden içimde bir huzursuzluk hissettim.

Issız otoyolda hızla evime yaklaşıyorduk, bu yüzden endişemi uzaklaştırdım. Daha fazla eğlence için başka bir yere gidiyor olabilirlerdi ama beni eve götürüyorlardı. Damon her zaman ürkütücüydü. Sadece sinirlerim gerilmişti.

"Onu istiyorsun, değil mi?" Damon yola doğru baktı. "Michael'ı yani."

Çenemi sıkıp camdan dışarı bakarak sessiz kaldım. Damon benimle akıl oyunları oynamak dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Sadece konuşmak istiyorsa bile Michael'ın arkadaşlarına kendimi ne kadar aptal konumuna düşürdüğümü itiraf etme niyetim yoktu.

Will yorgun vücudu arabayla birlikte savrulurken "Lanet olsun" diye inledi. "Ona duyduğu azgınlıktan bir kazığa bile sürtünebilir."

İkisi de kıkırdadı, sert kalmaya çalışarak gözlerimi kıstım. Bana gülüyorlardı.

"Götlük yapma dostum" diye şakalaştı Damon. "Belki de genelde azgındır, o kadar. Sonuçta sürtüklerin de ihtiyaçları var."

Will bir kahkaha attı ve ben donup kalarak evimin görünmesini bekledim. Neler oluyordu? Michael etraftayken böyle davranmıyorlardı ve neden Kai, Damon bugün her sınırı aştığında yaptığı gibi devreye girmiyordu?

Yolcu koltuğunda ona baktım. Hareketsiz ve sessiz kalmaya devam etti. "Sana takılıyoruz sadece" dedi Will ağır ağır. "Birbirimize de yapıyoruz." Dönüp gözlerini kapatmadan önce bana tembelce gülümsediğini gördüm.

Damon koltuğunda rahatlarken başını eğerek, "Biliyor musun, Michael'la ilgili bilmen gereken şey..." diye devam etti, "O da seni istiyor. Seni izliyor. Bunu biliyor muydun?" Dikiz aynasından bana baktı. "Dostum, bu gece seni dans ederken gördüğünde yüzündeki o ifade..."

Ama artık dikkatimi vermiyordum. Kocaman gözlerle camdan dışarı bakarken emin olmak için doğrularak ikinci kez baktım.

Bu da neydi? Evimdeki fenerlerin ve kapının yanından geçtik ve başımı iki yana sallarken korkudan midem düğüm düğüm oldu. Evimi geçmişlerdi.

"Evet" diye devam etti Damon. "Bir kıza asla öyle bakmaz. Seni eve götürüp bekaretini bozmaya çok yakındı diyebilirim."

Nefesim sığlaştı. Damon'ı görmezden gelerek, "Kai?" diye seslendim. "Evimi geçtik. Neler oluyor?"

"Seni neden eve götürmediğini bilmek ister misin?" Damon araya girerek tek taraflı konuşmasına devam etti.

Sonra kilitler tıkırdadı ve derin bir nefes alıp kapı kolunu sıktım. Will'e baktığımda başının ölü gibi sallandığını gördüm. Sızmıştı.

"Bakirelerden hoşlanmıyor" diye bitirdi Damon. "Asla biri için o kadar önemli olmak istemiyor. Ayrıca seks ve aşkın farklı şeyler olduğunu bilen insanları becermek çok daha az karmaşık."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Ama sorumu duymazdan geldi. "Bugün eski kilisedeki kızı gördün" dedi düşünceli bir şekilde. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Karanlık, çakıllı bir yola girdiğimizde sert bir nefes aldım, ağzım kurumuştu. "O olmak istedin" dedi. "Yere domaltılıp sikilmek istedin..."

Gözlerim yanıyordu, kalbim öyle hızlı atıyordu ki zor nefes alabiliyordum.

"Neden biliyor musun?" diye devam etti. "Çünkü iyi hissettiriyor. İzin verirsen sana çok iyi hissettiririz."

Göğsümdeki titremeyi engelleyemeyerek Kai'a baktım. Neden bu kadar sessizdi?

Bunun olmasına izin vermezdi. *Lütfen.*

"Biliyor musun" diye devam etti Damon. "Erkekler gruplarına bir kızı aldıklarında, kızın üyeliğe kabul edilmesinin iki yolu vardır."

Arabayı durdurdu. Ön camdan dışarı baktığımda farların ilerdeki ağaçları aydınlattığını gördüm. Başka hiç ışık yoktu ve dışarıda hiçbir şey yoktu. Karanlık ve tenhaydı.

"Ya seve seve." Arabayı durdurdu, ışıkları kapattı ve gözlerini dikiz aynasından gözlerime dikti. "Ya da..."

Yumruklarımı sıkarak hızlıca başımı iki yana salladım. "Eve gitmek istiyorum."

Dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Bu, seçeneklerden biri değil Küçük Canavar." Sonra o ve Kai birlikte dönüp karanlık gözlerle bana baktılar.

Hayır.

Titreyerek hemen kapı kolunu tutup tekrar tekrar çektim.

Ne yapıyorlardı?

Damon kapısını açarak, "Senden istediğimizi alabiliriz" diye uyardı. "Birer birer. Kimse de sana inanmaz Rika."

Sonra arabadan indi. Kapıma gelirken camdan onu izledim. Kapıyı açtı, geriledim ama tutup beni arabadan çekti.

Kapıyı kapatıp beni arabaya doğru ittirdi ve vücudunu benimkine bastırdı. Ellerimi havaya kaldırıp ona vurmaya çalıştıysam da bileklerimi yakaladı ve kollarımı iki yanımda tuttu.

"Biz dokunulmazız" diye belirtti alçak bir sesle. "Ne istersek onu yaparız."

O kadar hızlı nefes alıyordum ki karnım acıyordu. Beni çok sert bastırıyordu ve zar zor hava alabiliyordum.

Arabadan yeni inen Kai, Damon'ın arkasından geldi. Beni gümüş maskesinin ardından izledi.

"Kai, lütfen?" Yardım etsin diye yalvardım.

Ama öylece, sessizce durdu.

"Sana yardım etmeyecek" diye tehdit etti Damon.

Sonra ellerimi başımın üzerine kaldırmaya zorladı ve ben haykırırken onları arabaya dayadı.

Yaklaşıp alnıma doğru fısıldadı. "Çok iyi hissedeceğim." Sonra diğer elini kıçıma dolayıp sıktı ve aletine bastırmak için beni kendine doğru çekti. "Buna binmek istediğini biliyorsun."

Başımı çevirerek, "Damon" dedim, "beni eve götür. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Ah, öyle mi?" Yüzüme yaklaşıp dudaklarını yanağıma dayadı. "O zaman neden hep benden korktun?"

Haklı olduğunu bilerek sessiz kaldım. Ne zaman okul koridorunda Damon'ın geldiğini görsem diğer tarafa geçerdim. Onunla baş başa kaldığım tek zaman, on dört yaşımda mutfakta olduğum zamandı ve hemen kaçmıştım.

Bugünden önce onunla hiç konuşmamıştım ve mesafemi korumakta haklıydım. Bu öğleden sonra katedralde bana saldırması bir dakikadan az sürmüştü.

Ama umudum vardı.

Bu gece kısa bir an için, kuyumcu mağazasının camını kırdığımda ve Damon küçük bir "teşekkür" ettiğinde, bana farklı bir gözle bakabileceğini düşünmüştüm. Belki bana karşı biraz saygı beslerdi.

Bileklerimi tuttu ve yanağımdan kulağıma kadar öpücükler kondururken kıçımı avuçlamaya devam etti.

"Damon, hayır!" Başımı salladım. Kollarında çırpınırken korku içime işliyordu. "Bırak beni!"

Ama sonra dudakları benimkilerin üzerinde, dişlerime doğru

bastırdı ve lanet vücudu her yerdeydi. Kurtulamıyordum, zar zor nefes alıyordum.

"Yardım edin!" diye bağırıp kıvrandım.

Damon karşı çıkmalarımı görmezden gelerek elini göğsüme getirip beni sert bir şekilde avuçlarken, "Seni istemiyor" diye fısıldadı. "Ama biz istiyoruz Rika. Biz seni çok fena istiyoruz. Bizimle olmak senin açık çekin gibi olacak bebeğim. İstediğin her şeye sahip olabilirsin." Sonra altdudağımı ısırdı. "Hadi."

Ondan uzaklaşmak için başımı yana çevirdim. "Seni asla istemeyeceğim!" diye hırladım. Ama sonra beni kapüşonlumdan yakalayıp doğrudan Kai'ın kollarına savurduğunda nefesim kesildi.

"Kai" dedim nefes nefese. Kapüşonlusunu kavrarken ve kapkara gözlerine bakarken kalbim deli gibi atıyordu.

Ne yapıyordu? Neden bana yardım etmiyordu?

Damon'ın, "O zaman belki onu istersin" dediğini duydum.

Kai'ın kolları etrafıma sarıldı, kurtulmaya çalışarak ellerimi havaya kaldırdım.

"Durun!" diye bağırıp ellerimi tekrar havaya kaldırdım ve maskesine çarptım.

Ama tek duyduğum beni döndürürken ve itip yere düşürürken attığı kahkahaydı.

Ellerimin üzerine düştüm, kollarımda bir acı belirirken hızla başımı kaldırdım ve Will'in cebindeki –yani benim cebimdeki– telefonun birkaç adım ötede durduğunu gördüm. Düştüğüm zaman fırlamış olmalıydı.

Parmaklarımı ıslak toprağa geçirirken nemli, soğuk yapraklar parmaklarıma değdi ve yere değen dizlerim üşüdü. Telefona ulaşmak için yavaşça geri geri yürürken nerede olduklarının farkında olmaya çalışarak hızla döndüm.

Kai ve Damon birkaç adım ötemde durmuş beni izliyorlardı ama sonra Kai'ın öne fırlayıp bana doğru atıldığını gördüm. Telefona uzanırken kesik çığlıklar attım.

Kai üzerime bindi. Ağırlığı beni soluksuz bırakırken çırpındım.

Kulağıma, "Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun lanet sürtük?" diye fısıldadı.

"Çekil üstümden!" diye çığlık attım.

Sonra arkadan saçımı tutup Damon'a seslendi. "Kollarını tut."

"Hayır!" diye haykırdım, feryat ederken midem kasıldı. Umutsuzluk tüm vücuduma yayıldı, Kai'ın altında kıvranmaya başladım. "Çekil!"

Kai kollarımı tutup başımın üstünde kaldırdı, sonra ellerimi yere bastırdı.

Ah, Tanrım. Bunu nasıl yapardı?

Beni sabit tutmak için diğer eliyle boynuma uzandı ve gözyaşlarım yüzümü yıkamaya başladı.

Sonra gürültülü bir ses havayı deldi. "Yeter."

Kai duraklayıp başını çevirdi.

Ağırlığının altında kıvranmaya devam ediyordum ama kimin durdurduğunu görmek için kolunun altından baktım.

Damon yumruklarını yanlarında tutarak ve gözlerini kısarak duruyordu. İleri atılıp Kai'ı üstümden aldı ve kenara itti.

Sonra eğilip beni kapüşonlumdan kaldırdı. "Ağlamayı kes" diye emir verdi. "Sana zarar vermeyecektik ama artık verebileceğimizi biliyorsun."

Beni saçımın arkasından tuttu. Kendine doğru çekerken nefesim kesildi, sıcak nefesi yüzüme çarptı. "Ne Michael seni istiyor ne de biz. Anladın mı? Bizi izlemeyi ve birilerinin kendisini fark etmesi için yalvaran zavallı bir köpek gibi bizi takip etmeyi bırakmanı istiyorum." Sonra beni itti, tüm yüzünde bir küçümseme vardı. "Kendi hayatına bak Rika, bizden uzak dur. Kimse seni istemiyor."

Geri çekildim ve ikisine de bunu neden yaptıklarını merak ederek baktım.

Zavallı bir köpek. Michael da beni böyle mi görüyordu?

Gözlerim yaşlarla doldu ama onlara kırıldığımı görme zevkini tattırmadan önce arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Olabildiğince hızlı bir şekilde ormana ve eve doğru yürüdüm.

Son birkaç saatin acısını serbest bıraktım ve eve giden yol boyunca ağlarken etrafımdaki dünyayı zar zor gördüm.

Yalnızdım, bu yüzden kimse göremezdi.

Bölüm 22

Günümüz

"YALAN SÖYLÜYOR."

Kısık gözleriyle bana bakan Kai'a döndüm.

Michael kolları göğsünde bağlı bir halde, yüzünde düz bir ifadeyle duruyordu.

"Kai benimleydi" dedi. "Neredeyse ben eve girer girmez bana yetişti ve gecenin geri kalanında maç özeti izleyerek sarhoş olduk. Seni lanet ormanın ortasına götürecek vakti olmazdı."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu doğru değil. Oradaydı!"

Damon arkadaşlarının yanına geçerek "Götünü kurtarmak için uyduruyor" diye araya girdi.

"Ben de kesinlikle hatırlamıyorum" diye ekledi Will. "Ambardaydık, sonrası yok. Zil zurna sarhoştum."

Michael başını neredeyse pişmanlıkla sallayarak uzağa baktı. "Kabul et işte. Videoları sen sızdırdın, bunu biliyoruz."

Kalbim göğsümde tekledi. "Ne? Videoları mı sızdırdım? Videoları benim..." Önüme bakarak sustum.

Sana güvenmiştik...

Öfke nöbetin bize üç seneye mal oldu...

Bize borçlusun ve bunun için uzun zamandır bekliyoruz...

Gözlerimi kapatıp ciğerlerimdeki bütün havayı boşalttım. Bunca zamandır videoları benim...

Tekrar onlara baktım. "Sizi tutuklatan videoları benim yüklediğimi mi düşünüyorsunuz? Bu yüzden mi bunları yapıyorsunuz?"

Ah, Tanrım.

Michael eğilip arkadan saçlarımı tuttu. Alnım terlerken ufak bir çığlık attım.

"Will'in telefonu sendeydi" diye saldırdı.

Başımı iki yana salladım. "Değildi! Bunu asla yapmazdım."

"Telefon sendeydi, çünkü Will'in kapüşonlusunu almıştın" diye karşı çıktı. "Damon sende olduğunu görmüş. İtiraf et!"

"Evet!" dedim dişlerimin arasından. "Evet, telefon bendeydi ama onlarla kavga ederken cebimden düştü!"

"Onlarla kavga etmedin" diye hırladı, sesi kulaklarıma batıyordu. "Yalan söylemeyi kes!"

"Yemin ederim!"

Beni itti, tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Çoktan yakalandın" dedi Will. "Michael, Kai'ın onunla olduğunu söylüyor. Hepsini uydurduğunu böylece anlıyoruz. Orada değildi bile."

Yumruklarımı indirdim. "Oradaydı! Michael dışında hepiniz oradaydınız! Sen arabada sızmıştın, Damon beni tehdit ediyordu ve Kai beni tutuyordu. Ona vurduğumda sadece gülüp, 'Bana zarar veremezsin. Şeytan her zaman arkamı kollar!' dedi. Hepiniz oradaydınız ve telefon ben yerdeyken cebimden düştü!"

Kai kafası karışık görünerek, "Şeytan her zaman arkamı kollar!' mı?" diye tekrarladı. "Ben öyle bir şey söylemedim. Bunu daha önce hiç duymadım bile!"

Gözlerimi çaresizlikle kapatıp başımı salladım.

"Ben duydum."

Herkes durup gözlerini Michael'a çevirdi.

Endişeli görünerek, "Babam" dedi neredeyse fısıltıyla. "O söyler."

Bitkin vücuduma sıcaklık yayıldı. Karanlık bakışlarını Kai'a çevirmesini izlerken kendimi daha derin nefesler almaya zorladım.

Alçak sesle, "Trevor" dedi.

Kai'ın bakışı sertleşti, Will neler olduğunu anlamak için yaklaştı.

Trevor mı?

O geceyi kafamda canlandırdım. Kai'ın maskesini takmış Trevor. Bunu yapar mıydı?

Michael arkasını döndü ve Damon'ın gözlerini ona diktiğini gördüm.

"Ne?" diye çıkıştı.

"Will zil zurna sarhoştu" diye meydan okudu. "Ama sen değildin. Onu doğrudan eve götürmek yerine hiçliğin ortasına götürdün ve o maskenin altındakinin Trevor olduğunu biliyordun."

Damon duman üfledi ve sigarasını adaya koydu. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

Michael, "Bana yalan söyleyen sensin" diye cevapladı.

Herkes ona bakmak için dönerken başını iki yana salladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Hepsi, öylece durup beklediler. Tamamen uyuşmuş bir şekilde ona baktım. Damon hiçbir zaman arkadaşımmış gibi davranmamıştı.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Ama Trevor?..

Beni aptal yerine koymuştu. O gece o yüzden fısıldayarak konuşmuştu. Sesini tanımayayım diye.

Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun lanet sürtük?

Bunca yıldır farkında değildim. Bundan gerçekten zevk almış olmalıydı.

Damon sıkılmış görünerek gözlerini kıstı. Michael'a, "Kai, o gece sen gittikten hemen sonra ayrıldı" dedi. "Trevor da o zaman geldi. Rika'yı arıyordu ve hiç mutlu değildi. Biri bizimle olduğunu söylemiş, o yüzden onu almaya gelmişti."

Yürüyüp Kai'ın yanında durdum.

"Biraz atıştık" diye devam etti Damon, "ama sonra birbirimize yardım edebileceğimizi fark ettik. Rika'nın bizden uzaklaşmasını istiyordu, ben de öyle. Onunla uğraşmaya karar verdik."

"Benimle sorunun neydi?" diye sordum.

"Bizimle işin yoktu." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Kadınlar her zaman işleri karıştırır. Michael gözlerini senden alamıyordu ve Kai da seni fark etmeye başlıyordu."

Kai yanımda rahatsızca kıpırdanıp doğruldu.

"Bizi dağıtman an meselesiydi" dedi sertçe. "Sen lanet bir amcıksın, daha fazlası değil."

Michael saldırdı.

Damon'a atılıp yumruğunu yüzüne indirdi, Damon geriye uçtu ve ocağa çarptı.

Karşılık vermedi ama. Uzun uzun gözlerini kırpıştırıp, hızlı nefesler alarak öylece durdu. Ya yara yüzünden çok fazla acı çekiyordu ya da sayıca fazla olduklarının farkındaydı.

Yutkunup dik durdu ve hiçbir şey olmamış gibi devam etti. "Senin arabana gidip maskeleri aldık. Kai, Will ve ben olduğumuzu düşünürse ödü kopardı ve bir daha asla yanımıza gelmezdi. Will sızmak üzereydi, bu yüzden onu arabaya koyduk ve Rika'yı geri almak için döndük ama çoktan çıkmıştı. Yolda yakaladık."

"Ve kapüşonlumu kabinde bıraktın" diye araya girdi Will, "telefonla birlikte."

"Ben de bulup eve dönerken giydim" diye ekledim.

Tanrım.

"Sonra Rika kavga ederken kaybedince telefonu Trevor buldu" diye bitirdi Kai.

"Rika öyle diyor" diye patladı Damon. "Ona güvenemeyiz."

"Sana güvendiğimden çok daha fazla güveniyorum ona!" diye bağırdı Michael.

"Siktir git lan" diye karşılık verdi Damon. "Beş para etmez sürtüğün teki o. Sana tam olarak ne işe yaradığını göstereceğim!"

Damon adanın etrafından fırladı ve Michael'ın yanından geçti. Hemen geri çekildim ve o bana doğru gelirken çenemi sıktım ama Michael onu yakalayıp tezgâha doğru fırlattı.

Damon yarasını tutarak adeta uludu ama kendini doğrultamadan önce Michael yüzüne sağ kroşe atıp onu yere serdi. Yere düşünce Michael hemen üstüne çullanıp saçını tuttu ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Damon kesik nefeslerle, "Onu mu seçiyorsun?" diye sordu. Uzanıp Michael'ın boynunu tutmaya çalıştı. "Ha? Onu arkadaşlarına mı tercih ediyorsun?"

Michael'ın yumruğu Damon'ın çenesine indi ama sonra Kai ve Will üstüne atlayıp Michael savaşırken onu kaldırmaya çalıştı.

Michael'a sinirle saldırırken Damon'ın yüzü kıpkırmızıydı. "Sen de çok farklı değilsin! Onu neden buraya getirdik, ha? O bir hiç. Ve seni zayıflatıyor!"

Michael, Will ve Kai'ın elinden kurtularak tekrar üzerine atladı ama bu defa ne olduğunu görmek için kalmaya devam etmedim.

Mutfaktan koşup antreden hızla geçtim. Kapının yanındaki duvara çarpıp tuş takımına şifreyi girerek ön kapının kilidini açtım. Cebimde anahtarlarımı ararken ön kapıya ulaşıp kolunu çektim. Ama sonra bir şey kapıya çarptı, kapı elimden kurtulup tekrar kapandığında güçlükle soludum.

Elimi hızla geri çekerken kapıya çarpan basketbol topunun yere düşüp yuvarlanmasını izledim.

Arkamdan Michael'ın sesi geldi. "Gitmiyorsun."

Tekrar kapıya uzansam da gelip kolumu tuttu ve beni geri çekti.

"Bırak beni." Kolumu çekmeye çalıştım. "Burada kalmayacağım!"

"Sana zarar vermeyeceğiz" dedi dişlerinin arasından. Kolumun etrafına sardığı elinde, eklemlerindeki kanı görebiliyordum. "Kimse sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

"Bırak beni!"

Sonra doğrulup arkasından gelen şeye omzunun üzerinden bakarken geri çekildim.

Michael arkasını dönerek Damon'la karşı karşıya geldi. Damon bize doğru gelirken ağzının kenarındaki kanı sildi.

"Defol" diye emretti Michael.

Damon kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra benimle göz göze geldi ve Michael beni önünden çekerken kapı kolunu tuttu.

Gözlerimin içine bakıyordu ve orada gördüğüm şeyin canlandığını fark ettim. Bakışları neredeyse beni delip geçecekti.

Kapıyı açıp evden çıktı ve ardından çarptı. Omuzlarımı düşürerek bir nefes verdim.

Ardından bir elin yanağımı okşadığını hissettim ve Michael'ın sesini duydum. "İyi misin?"

İrkilip eline vurdum. "Siktir git."

Elini düşürüp doğrularak mesafesini korudu. İşleri berbat ettiğini biliyordu. Bu gece yaptıkları şey affedilemezdi.

Will, antrede ilerlerken, "Sikik Trevor" diye homurdandı. "İnanamıyorum."

Kai arkadan gelerek, "Bizden her zaman nefret etti" diye ekledi.

Michael nefes verip arkasını döndü. Yürüyüp merdivenlere oturdu ve tamamen yenilgiye uğramış görünerek başını ellerine gömdü.

Evet, yanlış insandan nefret etmekle üç yılını boşa harcadığını fark etmek sinir bozucu olmalıydı.

Tüm tenimi ürperti kapladı, daha önce vücudumu kaplayan sıcaklık şimdi gitmişti. Islak kıyafetler tenime yapışıyordu, titredim.

Bunca zaman onun için önemsiz olduğumu düşünmüştüm. Vaktine değmeyecek aptal bir çocuk olduğumu. Çok uzun zaman önce, zar zor hatırladığı bir gece yaptığı bir hata olduğumu. Ama artık sadece bunun yanlış olduğunu değil, bir de son üç yılı canımı nasıl yakacağını planlamakla geçirdiğini öğrenmiştim.

Üstelik arkadaşlarının da canımı yakmalarına izin verecekti.

Gözlerim doldu, yaşların akmasını engellemeye çalışarak çenemi sıkıp dişlerimi birbirine bastırdım. Gözyaşlarımı hak etmiyordu.

Yavaşça Michael'a doğru yürüyerek, "Annem nerede? diye sordum.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve yorgun gözlerle yukarı baktı. "Kaliforniya'da" diye cevapladı. "Malibu'da rehabilitasyonda."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

Rehabilitasyon mu? Annem bunu asla kabul etmezdi. Evinin ve arkadaşlarının güvenliğini terk etmezdi. Tanıdık olanı terk etmezdi.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Bir yargıca onu orada kalmaya zorlayan bir mahkeme emri imzalattım" diye açıkladı.

Gözlerimi kısarak ona yaklaştım. "Onu zorladın mı?"

"Herkesin uzun zaman önce yapması gereken şeyi yaptım" diye itiraz etti, sesi sertti. "O iyi. Tamamen güvende ve iyi bakılıyor."

Başımı başka tarafa çevirip gözlerimi kapattım ve ellerimi saçımda gezdirdim.

Rehabilitasyon. Yani ona zarar vermiyorlardı.

Ama...

Ama Michael beni incitmek istiyorsa –ona ihanet ettiğimi düşündüyse– neden sonunda anneme yardım edecek bir şey yapsındı ki? Neden düşündüğüm gibi bir bodruma kilitlememişti?

Kollarımı göğsümde bağladım. "Neden kimseye ulaşamıyorum?"

Artık annemin neden ulaşılamadığını biliyordum. Muhtemelen rehabilitasyonda telefon kullanmasına izin vermiyorlardı. Ama Michael'ın annesi, babasının cep telefonu, Trevor, şehir dışında olan hizmetçimiz...

Michael düz bir ifadeyle bana bakarak, "Çünkü kimseyi aramıyordun" diye itiraf etti. "Trevor'ın partisinde Will arabana girip telefonunu aldı ve herkesin numarasını değiştirdi. Bizim ayarladığımız sahte bir telefonu arıyordun."

Yumruklarımı sıkıp öfkeyle gözlerimi indirdim. Ona bakamıyordum.

Bunların hepsi nasıl olmuştu? Neden benimle daha önce yüzleşmemişlerdi?

"Sen olduğundan çok emindik" diye araya girdi Will. "Uyandım, videoları internette gördüm ve telefonu ambardaki kapüşonlumda bıraktığımı fark ederek panik yaptım."

Bana bakamıyordu bile.

"Sonra Michael ertesi sabah kapüşonluyu sandalyede asılı buldu ve sonunda Damon sayesinde eve giderken onu senin giydiğini çözdük. Michael'a çok sinirliydin, reddedilmiş hissediyordun, bu yüzden biz... biz sadece..."

Sustu, gerisinin söylenmesine gerek yoktu.

Michael'a baktım. *Bunca zaman.* Benimle yüzleşebileceği bunca yıl...

Ama sanırım o böyle biriydi. Kime zarar verirse versin ilerlemeye devam ediyor, her zaman haklı olduğuna inanıyor ve asla özür dilemiyordu. En azından Kai ve Will'in gözlerinde pişmanlığı görebiliyordum.

Michael'da ise hiçbir şey. Ne kadar çok hata yaparsa o kadar dik durmaya çalışıyordu ki kimse ona üstten bakamasın. Kimse ondan başka bir şey göremesin.

Başımı iki yana salladım, ona bakarken gözlerim yanıyordu. *Bir şey söyle!*

Yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl öylece oturabiliyordu?

Ona güvenmiştim, başka kimseyle paylaşmaya bile asla yaklaşmadığım parçalarımı onunla paylaşmıştım. Onunsa her kulağıma fısıldadığında, bana dokuduğunda ya da beni öptüğünde aklından geçen şey bu muydu?

Yumruklarımı o kadar çok sıktım ki tırnaklarım etimi deldi.

Gözyaşlarıyla boğuklaşmış sesimle, "Gitmek istiyorum" dedim.

"Hayır."

Ses tonumu sertleştirerek, "Gitmek istiyorum" diye tekrarladım.

"Gidemezsin." Başını iki yana salladı. "Damon'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yarın hep birlikte şehre döneceğiz."

Dişlerimi sıktım. *Kahrolasıcalar.*

Yanından geçip odama çıkan merdivenlere yöneldim. Hiçbirini görmeye katlanamıyordum.

Kai'ın arkamdan, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sorduğunu duydum.

Will iç çekerek "Hadi kafayı bulalım" dedi.

Odama koşup kapıyı kilitledim ve kolun altına bir sandalye sıkıştırdım.

Bölüm 23

Günümüz

KALMAYA NİYETİM YOKTU. Hikâyelerinin ne olduğu veya bana söyleyecekleri umurumda değildi. Hayatımı geri istiyordum.

Kendi dairemde tehlikede olduğumu düşünürsem de Alex on altıncı katta kalıyordu, yani birkaç gece onun koltuğunda yatabilirdim. Burada güvende değildim. Bunu biliyordum.

Ama banyo lavabosuna eğildiğimde akmayan gözyaşlarımla göğsümün sarsıldığını hissederek gözlerimi kaldırdım ve aynada kendime baktım.

Damon'ın kan lekeleriyle ıslanan ve kirlenen atletim tenime yapışmıştı, saçlarım soğuk ve yanaklarımda tel tel duruyordu. Nemli kot pantolonum bacaklarımı sarmış, iliklerime kadar ürpermeme neden oluyordu.

Damon'ın kanının tırnaklarımın altında kalınlaştığını ve gittikçe derinleştiğini hissederek, fark ettiğim tek şey bu olana kadar parmaklarımla lavabonun kenarını kavradım.

Kalbimin tekrar hızlanmaya başladığını hissederek gözlerimi kapattım.

Karşılık vermiştim. Ona zarar vermiştim.

Kaçmamıştım da. Üç yıl önce ormanda olduğu gibi kaçmamıştım.

Korkmak zayıflık değildi. Fakat başımı eğmesine ve sesimi kesmesine izin vermek öyleydi. Korku düşmanım değildi. Öğretmenimdi.

Michael'dan nefret ediyordum ve yarın her şeyi ondan geri aldıktan sonra gidecektim. Artık Delcour yoktu, Meridian yoktu ve Thunder Bay yoktu. Beni inciten her şeyden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum.

Üşüyor ve titriyordum, kaslarım bu gece olan her şeyden yorulmuş halde düşünmeyi bıraktım. Ayağa kalktım ve atletimi yavaşça başımın üzerine kaldırıp geri kalan kıyafetlerimi de çıkardım, her şeyi yere atıp duşu açmak için döndüm.

Sadece birkaç dakika.

İçeri girdim ve sıcak suyun hemen altına, kum rengi duş zeminine oturdum. Küçük bölme buharla kaplandı. Çenemi kaldırıp sıcak suyun yüzümü kaplamasına izin verdiğimde saçlarım hemen sırılsıklam olarak sırtımdan aşağı döküldü.

Vücudum karıncalanmaya başladı. Bacaklarımı vücuduma çekip sarıldım, her şeyin yeniden ısınmaya başladığını hissettiğimde kalbim sakinleşmeye başladı.

Michael.

Bunların hepsini o yapmıştı. Sorumlu olan oydu. Buraya gelmemi o söylemişti ve ben de anneme olan sevgimden gelmiştim.

Beni tuzağa düşürmüş, bana şantaj yapmış ve arkadaşlarını üzerime salmıştı.

Ondan nefret ediyorum.

Saçımı ve vücudumu sertçe yıkadım, sonra Damon'ın kanını tırnaklarımdan çıkarmak için lif kullandım. Duştan çıkıp giyindim ve saçlarımı kurulamadan önce güvenli olduğundan emin olmak için kapıyı tekrar kontrol ettim.

İşim biter bitmez saç kurutma makinesini kapattım ve ayaklarımın altında bir titreşim hissettim.

Kulaklarım, aşağıdan gelen ne olduğunu seçemediğim bir ses duyunca dikildi.

Müzik miydi?

Saç kurutma makinesini koyup kapıya doğru yürüdüm. Kulağımı dayadığımda kısa, hızlı bir ritim ve ardından birkaç uluma duydum.

Bu da neydi?

Tarağımı şifonyere fırlatıp sandalyeyi sıkıştırdığım yerden çektim ve kapıyı açtım.

Anında yüksek sesli müzikle karşılaştım, sesler ve kahkahalar duyabiliyordum.

Birçok ses ve kahkaha.

Kapıyı açık bırakarak pencereme koştum ve garaj yoluna baktım. Araba doluydu.

Kendi kendime, "Buna inanamıyorum" dedim.

Hızla dönüp odadan çıktım ve merdivenlerden inip kalabalığa göz attım.

Çenemi sıktım. *Neler oluyordu?*

Bazıları benden birkaç yıl geride ve hâlâ lisedeydi, bazıları hafta sonu için eve gelmiş üniversite öğrencileriydi, diğerleri hakkında ise hiçbir fikrim yoktu. Komşu kasabalardan insanlar olabilirlerdi. Belki de yerliler.

Plastik bardaklarla konuşup gülüşerek etrafta dolanıyorlardı, hatta bazıları bana seslenip merhaba demeye çalıştı ama onları görmezden geldim.

Michael'ı bulmaya çalışarak evin içinde fırtınalar estirip odalara girip çıktım. Bodrum kat ve sinema odası, çok az tanıdığım insanlarla doluydu ve mutfakta ya da verandada da hiçbirini bulamadım.

Havuz kenarında birkaç çocukla konuşan Alex'i gördüm ama buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini merak etmeye vaktim yoktu.

Michael hangi cehennemdeydi?

Saha.

Michael'ın devasa kapalı basketbol sahasından gelen basketbol sesini buradan bile duyarak evin diğer ucuna koştum.

Büyük çift kanatlı kapıyı açtığımda, basketbol topunun yankısı bütün salonu kaplarken cilalı ahşap zeminde koşan tenis

ayakkabılarının gıcırtılarını duydum. Birkaç çocuk sahada üstsüz koşturuyordu, aralarından birkaçını tanıyordum. Thunder Bay Koleji'nde son sınıf öğrencileriydi.

Soluma baktığımda kanepeler ve bir buzdolabıyla tamamlanmış, halı kaplı takılma alanını gördüm. Michael ve Will büyük koltukta oturuyordu, önlerindeki masa bir şişe ve bardak denizi gibiydi ve Kai rahatlamış olmanın dışında her anlama gelebilecek bir şekilde tekli koltukta oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve kırmızı bir bardağın kenarını parmaklarının arasında tutuyordu.

Onlara doğru ilerlerken karşımdaki manzaraya inanamayarak baktım.

Parti mi? İçiyorlar mıydı?

Masanın önünde durup Michael'a bakarak, "Bu şu an gerçekten olmuyor, değil mi?" diye patladım.

Gözlerini kaldırdı ama sessiz kaldı.

"Annemi kaçırıyorsunuz" diye başladım, "evimi yakıyorsunuz, paramı çalıyorsunuz, beni buraya sürüklüyorsunuz ve sonra bana saldırıyorsunuz."

Will hemen samimi bir sesle, "Gerçekten üzgünüz" dedi.

Ne?

Sert bir karşılık vermek için ağzımı açtım ama fazla şaşkındım. Neredeyse gülmek istedim. Üzgünler miydi? Bunun her şeyi düzeltmesi mi gerekiyordu?

Will öne doğru eğildi ve buzlu bir bardağa biraz alkol doldurup bana uzattı.

"Tekilana buz ister misin?" diye sordu nazik bir sesle.

Ama ileri atılıp eline vurarak bardağı yere fırlattım. Tekila halının her tarafına sıçrayarak yakınlardaki birkaç kızın kaçışmasına neden oldu.

Sert bir nefes alarak başımı indirdim ve Michael'a baktım. "Yarın beni annemle konuşturacaksınız" diye emrettim. "Her bir kuruşumu geri vereceksiniz ve evimin restorasyonuna başlaması için bir müteahhit bulacaksınız. Parasını da siz vereceksiniz! Anladınız mı?"

"Zaten yapacaktık" diye cevap verdi, sonra meraklı bir şekilde bana baktı. "Ama merak ediyorum. Yapmazsak ne olur?"

Dik durup kollarımı göğsümde bağladım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Telefonu bulabildiniz mi bari?" diye sordum. "Orada çok fazla video var, değil mi?"

Michael'ın yüzü ima ettiğim şeyle yavaşça düştü ve kollarını dizlerine dayayarak doğruldu. "Yalan söylüyorsun."

Elimi kaldırıp tırnaklarımı inceledim. "Belki." Omuz silktim. "Ya da belki Trevor'ın onun için önemli olan her şeyi nerede sakladığını biliyorumdur. Belki şifresinin ne olduğunu biliyorumdur ve belki de eğer telefonu yok etmediyse özel saklama yerinde olduğuna çok eminimdir." Hissettiğim zevki saklayamayarak doğrudan ona baktım. "Ve belki istediğimi almazsam kibarlık yapıp kasayı sizin için açmam."

Yüzünden bir anlık bir öfke geçti, köşeye sıkıştığını görebiliyordum. Telefonun yok olduğunu sanıyorlardı. Güvende olduklarını sanıyorlardı.

Ama gözlerindeki bakıştan anladığım, o telefonda onlara zarar verebilecek başka şeyler de olduğuydu. Kai ve Will hareketsiz oturdular, görünüşe göre o rahatlıkları artık yoktu.

"Bizi tehdit mi ediyorsun?" Michael'ın tehditkâr tonuyla geridim.

"Hayır" diye cevapladım. "Siz beni tehdit ettiniz. Ben sadece sizin oyununuzu oynuyorum."

Uzun bir nefes alıp arkasına yaslandı. "İyi" dedi sertçe. "Anne, para, ev. Kolay şeyler."

Sonra parmaklarını solundaki bir grup kıza doğru şıklatıp birini çağırdı. Poposunun sadece birkaç santim altına inen dar mavi bir elbise giymiş sarışın bir kız bize doğru salındı ve Michael onu kucağına çekerken gülümsemesini saklamaya çalışarak altdudağını ısırdı.

Yüreğim parçalandı.

Eli kızın belinin etrafına dolandı ve kızı kendine çekip bana tıpkı büyürken baktığı gibi baktı. Sanki yolundan çekilmemi istiyormuş gibi.

"Şimdi yatağa git" diye emretti. "Geç oldu."

Neredeyse Will'in bu yoruma gülmesini bekleyerek gerildim ama hem o hem Kai sessizce oturarak yere baktılar.

Bocaladığımı görmesini reddederek başımı kaldırdım. Acı ve sinir içime fil gibi otururken dönüp sahadan çıktım. Hisler tuğla gibi duruyordu ve çok ağırdı. Artık başka hiçbir şey hissedemiyordum.

Çok fazlaydı.

Bu gece hiçbir neden olmaksızın dehşete düşürülmüştüm, üstelik özür dilememesi bir yana, canımı daha fazla yakabilmek için elinden geleni yapıyordu.

Hiçbir şey hissetmiyor muydu?

Parti yapanları geçip antreye girdim ve merdivenlerden yukarı, yatak odamın yalnızlığına koştum.

Işıkları kapalı tutarak kapıyı kapattım ve kilitleyip yatağıma geçip oturdum. Başımı eğip gözlerimi kapattım.

Gitmek istiyordum.

Para ya da ev umurumda değildi. Onların bana gelmesi, düzeltmek için yalvarması gerekiyordu.

Biri kapıyı tıklattı. "Rika?"

Kai'ın sesini duyarak başımı kaldırdım ve kapının altında bir gölge gördüm.

Tekrar tıklatarak "Rika" diye seslendi. "Kapıyı aç."

Boğazımdaki nabız attı. Ayağa kalkıp kapıya yürüdüm ve kilitli olduğundan emin olmak için kolu döndürdüm.

"Benden uzak dur Kai."

"Rika, lütfen" diye yalvardı. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Başımı salladım. *Bana zarar vermeyecek. Çoktan verdiğinden fazlasını mı demek istiyorsun?*

Kilidi çevirerek kapıyı açtım. Kot pantolon ve gri bir tişört giymiş Kai'ın esmer teniyle ve uzun boyuyla durduğunu gördüm. Kaşları çatıktı ve gözlerinde büyük bir acı vardı.

Çekingen bir şekilde, "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Sana dokunmayacağım" diye söz verdi. "Canını yakmak istedim çünkü canımı yaktığını düşünüyordum, artık bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Yani bu her şeyi düzeltiyor mu?" İçim öfkeyle dolu halde ona baktım. "Bana yaşattığınız stres ve korkuyu?"

"Hayır" dedi hızlıca. "Ben sadece..."

Doğru kelimeleri bulmak için çabalıyormuş gibi görünerek başını öne eğdi. Yorgun görünüyordu.

Neredeyse fısıltıyla, "Sadece artık kim olduğumu bile bilmiyorum" dedi.

Söylediği şeye şaşırarak elimi kapı kolundan çektim. Yıllardır onlardan biriyle yaşadığım ilk gerçek andı ve benimle oynamıyordu.

Dönüp yatağa doğru yürüdüm ve ucuna oturdum.

Kai odama girip kapı eşiğini doldurdu ve koridordan gelen ışığı engelledi. "Üç yıl önce o gece..." diye konuşmaya başladım sakince, "kendimi çok canlı hissetmiştim. Kaosa ve öfkeye ihtiyacım vardı, siz de tamamen aynı şekilde görünüyordunuz. Artık yalnız olmamak güzel hissettirmişti."

Kısa bir süre için bile olsa kendimi nasıl bir yere aitmişim gibi hissettiğimi düşünerek gözlerim doldu.

"Çok üzgünüm Rika. Michael'ın yıllar önce seninle yüzleşmesini sağlamalıydık." Sonra titrek bir nefes bırakıp elini saçlarından geçirdi. "Evin. Tanrım" dedi. Yaptıklarının tam ölçüsünü yeni fark ediyormuş gibiydi.

Yanımdaki battaniyeleri kavrayarak halıya baktım. En azından bu bir özürdü.

Biraz teselli olmasına izin vererek omuz silktim. "Sen hapisteyken ve maskeli kişinin Trevor yerine senin olmadığını doğrulaman mümkün değilken, gerçekten ne olduğunu asla fark edemeyebilirdik."

Neden daha iyi hissetmesini istediğimi bilmesem de Michael benimle yüzleşseydi bile Damon'ın lafına karşı benimki olacaktı ve kapüşonlunun bende olduğunu görünce arkadaşına güvenmesi mantıklı geliyordu.

Yine de benimle yüzleşmeliydi. Başka birinin acısından zevk almak dışında, intikam alarak neyi başarmayı umuyorlardı? Herhangi bir şey başarır, olanları geri alır ya da hayatlarına devam etmelerini sağlar mıydı? Hapishanede hayatları bu kadar mı küçülmüştü?

Kai masamdaki sandalyeyi çekip oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Sana kızmıştım" dedi. "Başta bizi ifşa ettiğini düşündüğüm için çok kızgındım. Ama intikam peşinde değildim. Böyle bir şeyi asla yapmayacaktım."

Durdu ve uzağa daldı, bir anlığına başka bir yere gitmiş gibiydi.

Sessiz, karanlık bir tonla, "İşler değişti" dedi.

Gözlerindeki uzak bakışa çekilerek gözlerimi kıstım.

Oradayken ne değişmişti?

"İnsanların o kadar çirkin olabileceğini asla bilmezdim" dedi. "Oraya geri döneceğime ölürüm daha iyi."

Donakaldım, neden bahsettiğini sormak istiyordum ama umursamamam gerektiğini biliyordum.

Hapishaneden bahsettiğinden emindim ve zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Kızgın olmaktan intikam peşinde olmaya dönüştürecek kadar zor.

Bir zamanlar hayat dolu olan yorgun gözlerine baktım, konuşmayı bırakmasını istemiyordum. Michael bana hiçbir zaman bir şey söylemiyordu, içini açmıyordu ve ben merak ediyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Ama cevap vermedi. Gittikçe daha da uzaklaştığını gördüm.

Ayağa kalkıp yanına yürüdüm ve önünde dizlerimin üstüne çöktüm.

Göz göze gelmeye çalışarak, "Kai?" diye seslendim. "İyi misin?"

Gözlerini kırpıştırdı. Bu kadar kırılmış görünmesinden nefret ettim. "Hayır" diye fısıldadı.

Bana bakmasını bile sağlayamıyordum. Ona ne olmuştu?

Düşünüyormuş gibi tereddüt edip sonra devam etti. "Damon sahip olduğu küçük kalbi de kaybetti" diye açıkladı. "İnsanlar, sorunlar... artık neredeyse onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir

şey umurunda değil." Elini siyah saçlarının arasından geçirip sıktı. "Will baş etmenin yollarını alkolle ve başka şeylerle buluyor, bana gelirsek... Çocuklar dışında kimsenin yanında olmak istemiyorum. Kendi ailemin bile. Onlar anlamıyorlar."

"Neyi anlamıyorlar?"

Göğsü acı bir kahkahayla sarsıldı. "Keşke bilseydim Rika. Sadece kimseyi içeri alamıyorum. Üç yıldır bir kadına dokunmadım."

Üç yıl mı? Ama aylardır dışardaydı. Tüm bu zaman boyunca bir kişi bile olmamış mıydı?

"Michael bizi güvende tutmak için gardiyanlara para ödüyordu ama bizi her şeyden koruyamadı" diye devam etti. "Will kötüleşirken ve ben gittikçe daha fazla içime çekilirken Michael sadece izledi. Hiçbir şey yapamıyordu ve çok suçlu hissediyordu. Suçlu hissediyordu çünkü seni kışkırttığını düşünüyordu. Suçlu hissediyordu çünkü o özgürdü." Derin bir nefes alıp devam etti. "Planı o buldu. Bizi kendimizde ve sinirli tutacak bir şey. Direnmemizi sağlayacak bir şey. Ve bu, biz farkına bile varmadan, oradaki her uyanık ânımızı tüketti."

Sonra başını kaldırıp benimle göz göze geldi. "Çok üzgünüm."

Gözlerindeki üzüntüyü görerek yavaş bir nefes verdim. *Biliyorum.*

Uzanıp parmaklarıyla yanağıma dokunup saçlarımı geriye çekti. "Kimseyle konuşamıyordum" diye itiraf etti. "Neden konuşabildiğim tek kişi daha bu sabah nefret ettiğim insan olmak zorundaydı ki?"

Kendime engel olamadım. Hafifçe gülüp yüzümdeki elini iki elimle yakalayıp tuttum.

Kai eskiden olağanüstüydü. Michael gibi dürüstlük timsaliydi. Kai iyi olandı.

Ama artık orada karanlık da vardı. Benimle kavgası bitmiş olabilirdi ama hâlâ içeride kaynayan bir şeyler vardı.

Koridordan yere düşen ışık kayboldu. Kai ve ben kapı eşiğini dolduran şekli görmek için başımızı çevirdik.

"Sana uyumanı söylemiştim."

Michael.

Kai'ın ellerini bırakıp dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle ayağa kalktım. "Hayır, yatağa gitmemi söyledin. Belki de gitmek üzereydim."

İma ettiğim şeyi anlamasını umarak anlamlı bir bakış attım.

"Siz ikiniz hiç duracak mısınız?" diyerek kıkırdadı Kai ve ayağa kalktı.

Dönüp kapıya doğru yürümeden önce bana son bir kez bakarken Michael sessiz kaldı. Arkadaşının çekilmesini ve sonra yürüyüp köşede gözden kaybolmasını bekledi.

Michael kapı eşiğini tekrar karanlıkla doldurarak bana döndüğünde kalbim sıkıştı.

Fark etmemiştim ama Kai buradayken rahatlamıştım. Şimdi yine gergindim.

Michael üstünü değiştirmemişti. Hâlâ kot pantolon giyiyordu ve tişörtsüzdü, alt katta ellerini her yerinde gezdiren kızın nerede olduğunu merak ettim.

"Buraya gel" dedi.

Ben de gittim.

İstediği gibi yanına gittim ve sonra sırıtarak kapının kulpunu tutup hızla çarptım.

Tahmin ettiğim gibi elini uzatıp durdurdu.

"Sana bir şey olmasına izin vermezdim" dedi. "Bu gece kapıdan girdiğin an anladım bunu. Yemin ederim."

"Umurumda değil" diye cevapladım düz bir tonla. "Seni burada istemiyorum."

Sonra kapıyı kapatmaya çalıştım ama elini üzerine koyup beni durdurdu.

Zorla açıp içeri girdi ve arkasından kapattıktan sonra beni kaldırıp kendiyle birlikte döndürdü, sırtım kapıya yaslanmıştı.

"Onları durdurdum." Nefesi yüzüme çarptı. "Seni arkadaşlarıma tercih ettim."

"Evet, aşağıda da öyle görünüyordu" dedim alaycı bir şekilde, kucağındaki kızdan bahsediyordum. "Oyunlarından bıktım Michael, senden de bıktım. Dışarı çık."

İsteğimi duymazdan gelerek, "Sana ne anlattı?" diye sordu.

Kai mı? Kai peşimden geldiği için mi bozulmuştu?

"Muhtemelen sana anlattığından fazlasını" diye cevapladım.

Acı bir kahkaha attı, ilk defa ne diyeceğini şaşırmış gibiydi.

"Oyunlarımdan bıktın, öyle mi? Oynamayı çok iyi öğrendin ama."

"Senin oyunlarını oynamıyorum. Yanıldın." Kollarımı göğsümde bağladım. "Ne öğrendim, biliyor musun? *Senin* oyunlarını oynayarak kazanmadığımı. Seni, *benimkini* oynamaya zorlayarak kazanıyorum."

Gözleri beni delip geçti, nefesi sığlaştıkça karardı.

Sinirlenmişti.

Aniden kendimle gurur duyarak güldüm. "Haline bir bak" diye dalga geçtim, damarlarım hazla dolmuştu. "Bana ayak uydurmakta zorlanıyorsun değil mi?"

Dişlerini gösterip bacaklarımın arkasını kavradı ve beni yukarı doğru çekip tekrar kapıya çarptı. Nefessiz kalırken –korku dalgası tüm vücuduma yayılmıştı– kalbim göğsümde hızlandı.

Kendime engel olamadım. Ayak bileklerimi sırtında birleştirip onu bacaklarımın arasında tuttum.

Dudaklarıma doğru, "Lanet olsun" diye fısıldadı. "Seni istiyorum."

"Tek sen değilsin."

"Kai mı?" diye sordu. "Ona bakma Rika."

"Neden?"

Hızla öne atılıp altdudağımı dişlerinin arasına aldığında ağzının sıcaklığı tüylerimi ürpertti.

"Çünkü ihtiyacın olan her şeyi benden alabilirsin" diye karşı çıktı, sıcak dili üstdudağıma çarptı. "Zaten bunu sadece beni aklından çıkarmak için yapıyor olursun ve bu da asla olmayacak."

Uzanıp ağzıma gömüldü, başım dönerken inledim. Güçlü dudaklarıyla buluşup öpücüğü derinleştirmek için başımı sağa eğdim. Dili benimkine sürtündü, karnımda büyüyen bir yangın varmış gibi hissettim.

Boynuma doğru öpmeye devam etsin diye öpüşmeye ara verip başımı geri çektim. Dudaklarının yaramın üstünde bıraktığı hisle

inleyerek, "Aslında kulağa gerçekten iyi geliyor" dedim. "Yeni bir adam. Yeni bir ağız."

Saçımı kavrayan elini sıktı ve dişleri uyararak tenime sürtündü. "Bir gün bunun olmasına izin verirsen, üzülürsün."

Sonra tekrar gelip ben zorla solurken ve tırnaklarımı omuzlarına geçirirken tenimi emdi ve dişledi.

Ona sürtünerek "Ah, Tanrım" diye inledim. "Ah, Kai. Evet."

Sinirli nefesini tenimde hissettim ve eli kalçamı ince şort pijamamın üzerinden acı vererek sıktı. Dişlemeleri ısırmaya döndü ve öpücükleri o kadar sertleşti ki canımı yaktı.

Başını geriye doğru zorlayarak saçını çektim ve dilimi altdudağında gezdirdim. "Trevor" diye fısıldadım. "Dokun bana Trevor."

Hırladı ve geri çekilerek benden uzaklaştı. Ayaklarımın üstüne inip ona bakmaya devam ederek sertçe nefes aldım.

"Başlarım böyle işe" diye bağırdı, sonra uzanıp beni kenara çekerek kapıyı açtı. Odadan çıkarken onu izledim ve kaçarken gülümsememe engel olamadım.

Hemen peşinden gittim.

Sahte bir endişeyle, "Bu pes ettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Hayır" dedi sertçe. Koridorda hızla ilerlerken sırtındaki kaslar gerilmişti. "Oyun değişikliği. Yeni oyuncular. Burada başka bir sürü kız var Rika."

Merdivenlerden onu takip ederken, "Ve bir sürü erkek de var" diye karşılık verdim.

Antrede durdu ve arkasını dönüp gözlerinde bir meydan okumayla bana baktı. "Öyle mi?" Sonra gülümseyip başını çevirdi ve kalabalığa doğru konuştu. Misafirlere, "Dinleyin!" diye bağırdı. "Rika Fane, Atlılar'ın malıdır. Ona elini süren her erkek karşısında bizi bulur!" Sonra bana geri dönüp yüzünde bir sırıtışla, kısık sesle konuştu. "İyi şanslar."

Dişlerimi sıktım. *Lanet olsun.*

Onun oyununu oyna. Benim oyunumu oyna. Onun takımında daha fazla insan olduğundan en nihayetinde bunun bir önemi kalmıyordu.

Siktir.

Kazandığını bilerek arkasını döndü ve mutfağa doğru yürüdü. Beni antrenin ortasında, etrafımda Tanrı bilir neler düşünerek bana bakan insanlarla bıraktı.

Atlılar'ın malı mı? Tanrım.

Ama sonra kelimelerini hatırlayarak durdum. *Ona elini süren her erkek...*

Gülümsememe engel olmaya çalıştım.

Oturma odasına girip alana baktım, sonra mutfağa geçip en sonunda Alex'i adada kendine bir içki koyarken gördüm. Bir omzu askılı, diğeri çıplak dar siyah bir elbise giymişti.

Ona yaklaşırken hemen başını kaldırdı. Bir şişeyi bırakıp diğerini alırken, "Hey. Will'in beni bunun için babasının helikopteriyle buraya getirdiğine inanabiliyor musun?" dedi. "Sanki lise ortamında çok iş bulabilirmişim gibi. Demek istediğim, tartışmalı olduğum doğru ama pedofil de değilim."

Homurdanarak güldüm.

Buradaki herkes liseye gitmiyordu ve Alex kesinlikle onlardan daha büyük değildi. Ama evet, daha sofistike adamlara alışık olduğunu tahmin edebiliyordum.

Cesaretimi kaybetmeden önce derin bir nefes aldım.

"Fiyatlandırman nasıl?" diye sordum.

Votkasını koyup kaşlarını çattı. "Tam olarak ne için?"

"Kadınlar için."

Bölüm 24

Günümüz

BURADA BAŞKA BİR SÜRÜ KIZ VAR. Evet, duyduğum en kötü blöftü. Gözlerimi ondan alamıyordum ve bu gece onunla yatağa girmek için ya gururumu hiçe sayacak ve kibar olacaktım ya da...

Başka bir kavga çıkaracaktım.

İki şekilde de oyun oynadığımı biliyor olacaktı. Ondan uzak duramadığımı ve istediğim tek kızın o olduğunu biliyordu. Bu nasıl olmuştu?

Birkaç eski arkadaşla –kasabada çalışan bazı yerliler ya da Thunder Bay'den hiç çıkamamış bazı lise arkadaşları– verandada duruyordum ama söyledikleri hiçbir şeyi dinlemiyordum. Camdan onun mutfak adasında Alex'le konuşmasını izlerken kollarımı göğsümde kavuşturup hareketsiz kaldım.

Bana Kai dediğine inanamıyordum. Sonra da Trevor? Bilerek yapmıştı ama neden bana meydan okuyordu?

Beni istiyordu. Neden teslim olmuyordu?

Ama hayır, ben ne kadar bana teslim olması ve bu gece yediğimiz bokları unutması için çabalarsam o, ukala ağzını o kadar çok açmıştı. Ona artık boyun eğdiremiyordum. Bana gülüyordu.

Ya onu tamamen yoldan çıkardıysam? Ya oyun oynamayı çok fazla sevmeye başladıysa ve oyun oynama –ve kazanma– hırsı bana olan ihtiyacına baskın geliyorsa?

Ya kalbi çok fazla katılaştıysa ve hayatta kalmak için kendini kapatıyorsa?

Ya boyun eğmesi gereken bensem?

Huzursuzluk omuzlarıma çöktü ve derin bir nefes verdim. *Ona ihtiyacım vardı.*

Onu istiyordum.

En azından bu gece güvendeydim. Bu raundu ben kazanmıştım. Hiçbir erkek ona yaklaşmayacaktı, bu yüzden en sonunda yenilgiyle yatağa gidecekti.

Oynayacak kartı kalmamıştı.

Evde *Goodbye Agony* çalarken o ve Alex'in adanın etrafından dolanmasını izledim, sonra Rika durdu, başını kaldırdı ve camın arkasından benimle göz göze geldi. Rika, Alex'i mutfakta bırakıp kapıyı açtı ve bana doğru yürüyüp eğildi.

Yaramaz bir sesle, "Erkek yok demiştin, değil mi?" diye sordu. "Sadece emin olmak istiyorum."

Dudaklarının bir kenarı kıvrıldı, sonra dönüp tekrar içeri girdi. Alex'in bana kendini beğenmiş, sinsi bir gülümsemeyle bakmasını ve Rika'nın elinden tutup onu mutfaktan çıkarmasını izledim.

Bu da ne?..

Kenara yaklaşıp gözlerimle antre boyunca yürümelerini takip ettim ve üst kata doğru kaybolmadan önce Rika'nın bana son bir bakış attığını gördüm.

Erkek yok. Yani?..

Hızla kapıyı açıp mutfağa girdim.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Kai kolumu tutup beni durdurdu. "Damon hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Yarın." Geri çekilip onu başımdan savdım ve antreden geçip üst kata çıktım.

Şu an Damon'ı düşünemezdim. Yaralıydı ve bu gece hiçbir şey yapmayacaktı.

Loş koridorda yürüyüp Rika'nın odasına yaklaşınca kapının

açık olduğunu fark ettim. Üst kat komple sessizdi, alt kattan gelen müziğin yankıları uzaktan gelen bir uğultu gibiydi.

Kapısına adım attığımda odanın boş olduğunu gördüm. Az önceki gibi ışıklar kapalıydı ve yatağı hâlâ yapılıydı.

Gözlerimi kısıp tekrar koridora baktım. Hangi cehennemdeydi?

Kapıları açarak anne babamın odasını, kardeşimin odasını, misafir odasını aradım... ama kendi odama vardığımda kapının altından titrek bir ışık geldiğini fark ettim.

Elimi yavaşça uzatıp kapı kolunu çevirdim ve açtım. Kalbim hızlandı.

"Lanet olsun" diye fısıldadım sessizce.

Alex yatağın kenarına oturmuştu, Rika ise onun bacaklarının arasında duruyordu ve elleri birbirinin üzerindeydi. Alex, Rika'nın kalçalarını tutup fazla ilgili görünerek ona baktı.

Rika ise...

Kahrolası kalbim ağzımda atıyordu, yavaşça odaya girip kapıyı arkamdan kapattım.

Rika bir dizini Alex'in yanında yatağa koyup göğsüne yasladı ve parmaklarını Alex'in saçlarına geçirerek boynuyla omuzlarını okşadı.

Alex, Rika'nın gri atletini yavaşça yukarı kaldırıp karnına hafif öpücükler kondurdu ve Rika'nın teninin tadına bakmak için dilini uzattı.

Kan ve sıcaklığın hücum ettiği aletim acıyla şişti.

Bu raundu kazanacaktı.

"Ne yapıyorsun?" Şimdiden terliyordum. *Tanrım.*

Rika gözlerini kırpıştırarak bana nazik ve sakin bir şekilde baktı. "Oyun değişikliği. Yeni oyuncular" diye sözlerimi tekrarladı. "Sana ihtiyaç kalmadı. Üzgünüm."

Sonra inleyip vücudunu Alex'in ağzına doğru dikleştirdi ve başını geriye attı.

Aletime dokunma dürtümle savaşarak homurdandım. Lanet olası Rika. Ne yaptığını sanıyordu?

Bana meydan okumak için bu kadar ileri gitmek istiyor muydu gerçekten?

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak, "Benim yatağımdasın" diye dikkat çektim.

Rika, hâlâ karnını öpmekte olan Alex'e baktı, ikisi de resmen beni görmezden geliyordu. "Senin yatağın daha büyük" diye cevapladı. "Sorun olmaz, değil mi?"

Ellerinin Alex'in göğsünden aşağı indiğini ve elbisesini kavrayıp üstünden çıkardığını görünce çenemi sıktım.

Ama zar zor fark etmiştim çünkü gözlerimi Rika'dan alamıyordum. Hâlâ ince, pembe şort pijamalarını giyiyor, parlayan teni ve saçıyla çok seksi ve masum görünüyordu. Tepki vermemi sağlamaya çalışarak blöf mü yapıyordu, yoksa bunu gerçekten istiyor muydu emin olamayarak yutkundum. Her iki olasılıkla da öne geçmişti gerçi. Daha zeki ve güçlü olduğunu biliyordu.

Alex'in elleri Rika'nın bacaklarında aşağı yukarı gitti ve şortunu aşağı çekip Rika'nın kalça kemiğini hafifçe ısırmaya başladı.

Rika gözleri kapalı bir şekilde, "Ah" diye inledi. "Michael..."

Başımı salladım, boğazım düğümlenirken nefes almayı unuttum.

Kazanıyordu. Onun oyununu oynuyordum ve lanet olsun, kaybediyordum. Tanrım, onu o kadar çok istiyordum ki...

Ama bu iş bitmemişti.

Yatağın etrafından dolandım ve Alex'in kolunu tutup onu hızla kaldırdım.

"Çık" diye emrettim.

Gözleri umutsuz bir şekilde, "Ne?" diye sordu. "Dalga mı geçiyorsun?"

Tahrik olmaya başladığını ve muhtemelen devam etmesine izin verip gösteriyi izlememi umduğunu tahmin ettim.

Ama ne kadar hayal kırıklığına uğramış olduğunu umursamayarak onu ittim. Dışarda Will, Kai ve düzinelerce başka adam –ve kadın– vardı. İstediğini seçebilirdi.

Alex elbisesini kapıp dışarı çıkarken uflayarak kapıyı çarptı.

Arkamı döndüğümde Rika yüzünde hafif bir sırıtışla yatağın yanında duruyordu. "Sıra sende."

Sesimi sertleştirirken tepesinde dikilip hafif bir kahkaha attım. "Hoşuna gitti mi?" diye sordum. "Onunla ne kadar ileri gidecektin?"

Dudaklarını yaladı. "Belki biraz daha" diye itiraf etti. "Ya da belki de hiç ileri gitmeme gerek kalmayacağını biliyordum. Belki de seni tahmin ettiğinden daha iyi tanıyorumdur."

Uzanıp bir parmağımla çenesini okşadım. "Öyle mi?"

Gözlerime bakmaya devam ederken göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladı. Elime dayanmak istediğini hissedebiliyordum. Tatlı şeyler söyleyip ona teslim olmamı istiyordu, kalbimi istiyordu. Bu yüzden beni zorluyordu.

Ama ben oynamak istiyordum.

Gözlerimi kısıp ona bakarak "Şöyle ki..." diye başladım. "Bir sorunumuz var. Yatağıma davet edilmedin ve buraya izinsiz geldin."

Elini tutup onu çektim, kapıdan çıkması için zorlarken arkamda sendelediğini hissettim.

Kapıyı açtığımı görünce, "Michael!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Onu boş koridorun diğer tarafına, iki kapı yana çekip bir yatak odasına sürükledim ve ileri itip kapıyı arkamdan kapattım.

"İşte bu daha tanıdık olduğun bir yatak." Kardeşimin yatağını işaret ettim. "İçine gir."

Ellerini iki tarafında yumruk yapıp zorla nefes alarak bana döndü. Tüm sakinliğini kaybetmişti. Gözleri yaşlarla parlarken başını salladı.

Bunu neden yapıyordum? Onu ne kadar çok istediğimi, ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu ve neredeyse bir hafta sonra bile hâlâ tadını alabildiğimi söyleyebilirdim. Şu an yatakta altımda olabilirdi, ben de gece boyu kesik soluklarını dinlerken, çarşafların ve onun hissinin içinde kaybolarak içinde olabilirdim.

Sinirli bir sesle, "Michael" diye yalvardı. "Bunu neden yapıyorsun? Bugünden ve bana yaşattığın onca şeyden sonra? Neden canımı daha fazla yakmaya çalışıyorsun?"

"Pes mi ediyorsun?"

Yüzü seğirdi ve vücudu hıçkırıklarla sarsılırken başını yere eğdi. "Sen hastasın Michael. Hastasın."

Ona yaklaşarak dişlerimi sıktım. "Geçen sene Trevor'la çıktığını

öğrendiğimde bundan nefret ettim. Senden nefret ettim ama bundan daha da çok nefret ettim. Buraya gelip seni onun yatağında görmek istedim ve nasıl–"

"Neden?" diye sözümü kesti.

Gözlerine baktım, bu sorunun cevabını benim bile tam olarak anlamadığımı biliyordum. Küçüklüğümden beri öfkeli olduğumu hatırlıyordum. Babam beni olmadığım biri haline getirmeye çalıştığı için öfkeliydim. Onu kollarımdan aldığı için öfkeliydim. O ve Trevor her zaman bir araya getirilmeye çalışıldığı için öfkeliydim. Üniversiteye gitmek ve onu burada ailemle yalnız bırakmak zorunda kaldığı için öfkeliydim.

Ve zaman bana ihanet ettiği için öfkeliydim. Ya da öyle olduğunu sandığım için.

Ama bir nedenle bu öfke beni kırmadı. Beni ben haline getirdi, küstah ve ne istediğini bilen biri yaptı. Babama karşı geldim, kendi kararlarımı aldım, yenilmezdim. Eğlencemi başka yollarla bulma konusunda da çok iyi hale geldim.

Büyürken Rika ne zaman bir odaya girse ve ona bakmamı çok isteyerek bana baksa, ona boyun eğmeyi reddederek çok güçlü hissederdim. Sanki hiç orada değilmiş gibi odadan çıktığımda...

Onun küçük güzel zihnine kardeşimin hiç yapamayacağı kadar hükmetmeye bayılıyordum.

Onu burada onunla hayal etmek gibi küçük işkenceler beni tetikte ve gergin tutuyordu. Bunu seviyordum, çünkü olduğum kişiyi seviyordum. Bu, beni güçlendiriyordu. Ona teslim olmak beni değiştirir miydi?

"Canımı yakmayı seviyorum" dedim. "Buna ihtiyacım var. Şimdi kıyafetlerini çıkar ve onun yatağına gir."

Karşı çıkmaya çalışarak nefes nefese, "Michael" dedi.

Ama yılmadan, bir duvar gibi öylece durdum.

Göğsü inip kalktı ama sakinleşerek ve omuzlarını dikleştirerek tekrar bana baktı.

Ağzı acıyla büküldü ama gözlerine cüretkâr bir ifade yayılırken kıyafetlerini çıkarıp külotunu indirdi ve ondan kurtulup yatağa yürüdü.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, sert durmaya çalışarak kollarımı göğsümde bağladım. Uzun, sarı saçları sırtına düşerken örtüyü açıp yatağa tırmandı.

Uzanıp orman yeşili çarşafı beline çekti ve göğüslerini açıkta bıraktı.

Başının arkasına bir elini koyup bana baktı. Diğer eli çıplak karnında dururken büyük gözleri benimle alay ediyordu. Çok yumuşak, sıcak ve mükemmel görünüyordu.

Kardeşim onu böyle görmüştü. Yanına böyle uzanmıştı. Pişmanlık beni mahvetti. Önümdeki görüntü yüzünden değil ama asla o olmaması gerektiği için. Onun ilk seferine, her şeyine sahip olabilirdim ama üç yıl önce gitmesine izin vermiştim.

Bunu yapmasaydım asla ona yönelmezdi.

Benim sorunum neydi? O yokmuş gibi davrandığımda hissettiğim güç, onu kollarımda tuttuğumda hissettiğimden daha mı büyüktü?

Hayır. Yakınından bile geçemezdi.

Gözleri yaşlarla dolarken başını kaldırdı. "Onun yatağındayım" diye dikkat çekti. "Bu sefer bir şey yapmayacak mısın? Adıyla inleyebilirim ya da... belki birlikte geçirdiğimiz aylarda dört kez bana sahip olmasına izin verdiğimi ve onun sen olduğunu hayal etmemek için ne kadar çok çabaladığımı anlatabilirim."

Gözlerinin mavisi parladı ve gözyaşları şakaklarından saçlarına doğru dökülmeye başlarken titredi.

"Belki daha çok bunu canlandırmamı istersin?" diye sordu.

Doğrulup yastığı aşağı çekti ve bacağını kaldırarak yastığın üstüne oturdu.

Kalçalarını yuvarladı, altındaki Trevor'mış gibi yastığa sürtünmeye başladı ve başını geriye atarak inledi.

Nefis, yuvarlak kıçı kumaşa sürtünüyor, hızlanarak kalçasını dışarı çıkarırken saçları sırtında sallanıyordu.

Acı göğsümü delip geçti, yumruklarımı sıktım.

"Rika" diye mırıldandım, onu kaybetmişim gibi hissediyordum.

Ama sonra inleyip fısıldadı. "Michael."

Yüzünü görmek için yavaşça yatağa yaklaşıp gözlerimi kıstım.

Gözleri kapalıydı. Sert bir nefes verip yastığa sürtünürken yüzünden küçük bir gülümseme geçti. "Michael."

Temposunu artırarak yastığa daha sert ve daha hızlı sürtündü, gergin karnı bir içeri bir dışarı dalgalanıyordu ve göğüsleri hareketiyle sallanıyordu.

Sürtünmesi daha şiddetli hale gelirken inledi. Gittikçe daha sert sürtünürken yüzü acıyla gerildi. "Ah, Tanrım. Ah, Siktir."

Trevor gitmişti. Artık odada değildi.

O, benimdi.

Kemerimi çözdüm ve kot pantolonumu yere düşürüp onun arkasında dizlerimle yatağa çıktım.

Kimin önde olduğu, sıradaki hamlenin kimin olduğu ya da artık hangi oyunu oynadığımız konusunda bile hiçbir fikrim yoktu.

İsteklerimizi kontrol ediyorduk.

Elimi boynuna dolayıp onu kendime çektim. Kafası omzuma düştü. Aletim dikleşerek kıçına sürtündü.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordum. Aslında bir cevap beklemiyordum.

Beni parçalıyordu ve bunun umurumda olduğundan emin değildim. Sadece yanmak istiyordum.

Elimi bacaklarının arasına daldırıp iki parmağımı içine kaydırdım ve sokup çıkararak ıslaklığını klitorisine sürdüm.

İnledi ve elini uzatıp ensemi tutarken başını bana doğru çevirdi.

"Ben sert değilim Michael" diye fısıldadı. "Sert sayılmam. Oynayabilirim, beni kardeşinin yatağında ya da babanın masasında becermene ya da onlardan intikam almak için beni obje olarak kullanmana izin verebilirim ama en sonunda..." durup tekrar devam etti "Sonunda ben hâlâ buradayım Michael. Ben hâlâ buradayım. Hâlâ sadece sen ve ben varız."

Tenime doğru zorlukla nefes aldı, pes ederek başımı düşürdüm. Yüzümü boynuna gömerken iki kolumu da ona doladım ve sıcak vücudunu sımsıkı tuttum. Gitmesine asla izin veremezdim.

"Sadece sen ve ben" diye tekrarladı.

Boynunun ipeksi tenine karşı, "Söz ver" dedim.

Ama *ne sözü?* Ondan ne istiyordum?

Beni asla terk etmeyeceğine mi söz versin? Bana ait olduğuna mı? Benim olduğuna mı?

Başımı kaldırıp dudaklarını kendime çevirdim ve onu derin, hızlı bir şekilde öptüm. Tadı aletime bir zevk dalgası gönderiyordu.

Geri çekilip dudaklarına doğru nefes verdim. "Bana hiçbir zaman hayır demeyeceğine söz ver. Kendini hiçbir zaman benden sakınmayacağına söz ver."

Altdudağımı dişlerinin arasına alıp emdi ve beni öptü. "Hiçbir zaman hayır demeyeceğim" diye cevapladı ama sonra sesinde bir gülümsemeyle ekledi, "bana evet diye çığlık attırmaya devam ettiğin sürece."

İnleyip onu ellerinin ve dizlerinin üzerine ittirdim ve bacakları benim için kendi isteğiyle açılırken kalçalarını kavrayıp geriye çektim.

"Sadece bana ihtiyacın olduğu sürece yani, öyle mi?" dedim neşeyle. Aletimi elime alıp ucunu sıcak girişinde yukarı aşağı kaydırdım. "Buna ihtiyacın olduğu sürece?"

Islak sıcaklığını bulup aletimin başını içeri ittirerek sıkı vücuduna girmeye zorladım. Dışarı çıkardığımda titrediğini gördüm.

Omzunun üstünden bakarak, "Michael" diye inledi.

Sonra başını tekrar içeri soktum, beni o kadar sıcak bir şekilde sardı ki sadece içine dalmak istiyordum. "Bana asla hayır demeyeceksin. Bunu biliyorsun."

Sonra tekrar geri çektiğimde hayal kırıklığıyla inledi.

"Michael!" Yumruğunu yorgana indirdi, sonra fırlayıp etrafında döndü ve beni yatağa itti.

Sırtım karyolanın ayak ucundaki tahtaya çarptı ve beni yarı dik tuttu. Onu küçük bir hayvan gibi kontrolü tamamen kaybetmiş şekilde üstüme tırmanırken görünce kalbim göğsümde deli gibi atmaya başladı.

Bacaklarını belimin etrafına doladı. Kalçalarını tutup bir elle tırnaklarını omuzlarıma geçirip diğeriyle aletimi altında konumlandırırken gülümsedim ve zevkle izledim.

Vücudunu üzerime indirdi. Meme ucunu ağzıma almak için onu öne doğru çekerken ellerimle kıçını sıkarak içine girdim. Ondan bir ısırık almak isteyerek dilimi çıkartım ve büzüşmüş etine bir fiske attım. Tadı o kadar güzeldi ki...

Kalçalarını yuvarlayıp bir eliyle karyolanın ayak ucundaki tahtayı, diğeriyle omzumu kavrarken inleyerek, sürtünerek ve beni becererek başını geriye attı.

"İşte bu." Kıçını kavrayıp tekrar tekrar kendime çektim. "İşte bu bebeğim. Sen bunun için yaratıldın. Benim için."

İnledim, aletim çok sertti. Memelerinden birini elime alıp ağzıma götürdüm. O gittikçe daha hızlı üzerime inip beni iyice becerirken tekrar meme ucuyla oynadım, yaladım ve ısırdım.

"Ah, ah" diye haykırdı.

Sonra eğilip göğsünü bedenime yapıştırdı ve beni öptü. Nefesinin ağzımda bıraktığı his tüm tenimi sıcaklıkla kapladı.

Tanrım, bağımlıydım.

Onu tekrar öpüp, "Kimseden sana bunu vermesini bekleme" diye fısıltıyla homurdandım.

Hafifçe, "Michael" dedi soluk soluğa. "Hiçbir zaman başkasını istemedim. Anlamıyor musun?"

Geri çekilerek dik oturdu. Gözlerini kapatmasını ve memeleri hareketleriyle zıplarken parlayan teninin önümde hareket etmesini izledim. Saçları omuzlarına ve sırtına dökülerek yarasını ortaya çıkarıyordu. Uzanıp başparmağımı boylu boyunca üzerinde gezdirdim.

"Çok güzel" diye fısıldadım.

Nefesi kesildi, gittikçe daha hızlı hareket etti. "Ah, Tanrım" diye inledi.

Ve aletimin sıcaklıkla dolduğunu hissettim. Gerilerek gözlerimi kapattım. "Tanrım" diye inledim. "Yavaşlasan iyi olur yoksa boşalacağım bebeğim."

Nefes nefese, "Geliyorum" dedi. "Geliyorum."

Sonra daha sert ve hızlı inip kalktı, boynunda ince bir ter katmanı vardı. Ardından yukarı bakarak tırnaklarını omuzlarıma geçirip hareketsiz kaldı.

Tekrar tekrar bana doğru sarsılarak, "Ah, Tanrım" diye bağırdı.

İnleyerek kalçamı ona doğru ittirdim ve karın kaslarımı sıkarak, vücudumdaki her bir kas gerilip yanarken içine boşaldım.

Üzerime yığılıp dudaklarını boynuma gömdü. Birkaç saniye boyunca sadece nefes aldık. Göğsüm onunla birlikte inip kalkıyordu ve asla hareket etmek istemiyordum.

Rika. *Küçük Canavar.*

"Bana yaptıkların için seni affetmiyorum" diye fısıldadı, sesi hâlâ orgazmdan titriyordu. "Ama haklısın. Sana hayır diyebileceğimi sanmıyorum."

Gözlerimi kapatıp bir elimi saçlarının arasından geçirdim ve onu yakınımda tuttum.

Ben de sana hayır diyebileceğimi sanmıyorum.

ELLERİMİ YÜZÜMDE AŞAĞI YUKARI ovuşturarak gözlerimdeki ağırlık ve başımdaki ağrıyla sızlanıyorum.

Başımı yavaşça çevirip sinema odasında olduğumu görerek "Lanet olsun" diye mırıldanıyorum. Kai'ın "O şişenin hepsini bitirdik mi?" diye sorduğunu duyuyorum.

Başımı arkaya çevirip onu diğer koltukta, yüzü ellerine gömülü halde buluyorum. Önündeki masada boş bir şişe Johnnie Walker var.

Kendimi koltuktan kaldırıp oturuyorum, midem bulanıyor ve ağzımda acı bir tat var. Telefonunu çıkarırken "Lanet olsun" diyor. "Böyle içmeni sağlamak için sana karşı çok tatlı davranmış olmalı."

Alçak sesle, "Siktir git" diye homurdanıyorum.

Kendimi dengelemeye çalışırken zayıf bir kahkaha attığını duyuyorum. Oda dönüyor. Dün geceyi hatırlamaya başlarken boğazımda yükselen safrayı hissederek nefes veriyorum.

Ambar. Rika.

Kollarımdaydı. En sonunda. Neden içine etmiştim?

Ama sonra Kai'ın düzensiz nefesini duyuyorum. Başımı kaldırdığımda kocaman gözlerle telefonuna baktığını görüyorum.

Korkmuş görünerek, "Michael" diyor. "Telefonunu çıkar dostum."

Dün gece çıkardığım kapüşonluma uzanıp elimi cebine sokarak telefonumu çıkarıyorum. Ekranı açtığımda bir kilometre uzunluğunda bildirimler, mesajlar ve twit'ler listesi görüyorum.

Neler oluyor? Kalbim hızla atmaya başlıyor. "Polis", "reşit olmayan biriyle cinsel ilişkiye girme", "Atlılar" tarzı kelimeleri yakalayıp basmaya başlıyorum.

Ne?

Kai, Will ve Damon'ın görüntülerini görürken ağzım kuruyor. Neler olduğunu bilmiyorum. Neden bu fotoğraflar internette?

Kai nefessiz kalmış gibi bana bakarak soluk soluğa, "Telefon" diyor.

Videolara tıklayıp Kai ve Will'i zar zor hayatta görünen polise tekrar tekrar vururlarken gördüğümde midem ağzıma geliyor. Damon'ın, kızın gün gibi ortada görünen yüzüyle videosuna geldiğimde ve yorumları taradığımda "tecavüzcü" ve "hapis" gibi kelimelerle başka kızların aynısını ona da yaptığını iddia eden yorumlarını görüyorum.

Her yerde. Facebook, YouTube, Twitter... bizden bir çeteymiş gibi bahseden bir gazete yazısı bile var. Lanet bir çete mi?

"Neler oldu böyle?" diye bağırıyorum. "Bu boklar nasıl internete düştü?"

Kai zorla nefes alırken, "Bilmiyorum! diye patlıyor. "Will..."

İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Telefon onda ama o bunu yapmaz! Ne bize ne de kendisine.

Bildirimlerimi görmezden gelerek telefonun nerede olduğunu anlamak için onu arıyorum. Cevap vermiyor ama tekrar ekrana baktığımda Damon'dan cevapsız mesajlar görüyorum.

İlki ***Boku yedik!*** *diyor.*

Birkaç dakika sonra bir tane daha. ***Telefon Rika'da! Dün Will'in kapüşonlusu ondaydı.***

Başımı sallayıp aynı mesajların ona da geldiğini bilerek Kai'ın gözlerine bakıyorum. Hayır. Rika bunu yapmaz. Asla canımı yakmaz.

Telefonu fırlatıp odadan çıkıyorum. Evde aceleyle ilerlerken ön kapının gürültüyle çalındığını duyuyorum.

Alt kattan heyecanlı sesler geliyor. Duvarlar üstüme kapanıyor gibi hissediyorum ve hiçbir yere kaçamıyorum.

Mutfağın dışına gelip Trevor'ın sesini duyarak duruyorum.

"Etrafında olmak istediğin adamlar bunlar mı yani?" diye söyleniyor. "Tecavüzcüler ve suçlular?"

Rika'yla konuştuğunu biliyorum ama Rika'nın bir şey dediğini duymuyorum. Boğazımdaki damar atıyor ve evde dolanan ayak sesleri duyuyorum. Polis olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Beni arıyor olabilirler ama Kai'ı kesinlikle arıyorlar.

Trevor, "Michael bir hiç. Bu kadar etrafında olmak istiyorsan sonun tıpkı arkadaşları gibi olacak" diye devam ediyor.

Rika sert bir sesle, "Onun etrafında olmak gibi bir niyetim yok" diye cevaplıyor. "Ve arkadaşları da layığını buldular."

Ciğerlerim boşalıyor. Kapıdan geçip onun sırtına bakıyorum. Trevor başını kaldırıp bana bakıyor ve Rika dönüyor, kanlı gözlerinde acı ve keder var. Bana bakamıyor bile.

Sonra gözlerim eline düşüyor ve Will'in dün gece Miles'la olan kavgada kolu yırtılan siyah kapüşonlusunu görüyorum.

Dişlerimi o kadar çok sıkıyorum ki çenem acıyor. Gözlerine bakmaya devam ederek geri çekiliyorum. Kai koridorda bağırıyor. Polisler onu bulmuş olmalı. Bense öfke, vücudumun her bir santimini çelik bir zırh gibi sararken Rika'ya bakıyorum.

Bu benim hatam.

Bunu asla düzeltemeyeceğim.

Ona güvenmemin cezasını onlar çekecek.

Gözlerimi açıp çarşafları üstümden attım; göğsümü ve boynumu ter kaplamıştı.

O günün hatırası kurtulamadığım bir hastalık gibiydi. Kai'ı kelepçeli, arkadaşlarımı da bütün yerel haberlerde görmek ve önceki gece onu yanımızda getirmeseydim bunların hiçbirinin olmayacağını bilmek...

O pazar okula geri dönecek ve hayatlarına devam edeceklerdi, hayatlarını inşa edip birlikte küçük bir kargaşa yaratabileceğimiz bir sonraki seferi iple çekeceklerdi. Hiçbir şey bitmeyecekti.

Eğer onu yanımızda getirmemiş olsaydım.

Başımı çevirip yanımda derin uykuda olduğunu gördüm. Kollarım onu tutma ihtiyacıyla sızlıyordu. Koyu renk kirpikleri, kaymak

gibi tenine düşüyordu ve sakin bir şekilde nefes alıp verirken dudaklarının arasında küçücük bir boşluk vardı.

Yana dönerek ve dirseğime dayanarak elimi hafifçe yüzünde gezdirdim. Boynundaki yara izini takip edip vücudundan aşağı doğru inmeye devam ettim.

Uzanıp saçını öptüm ve kokusunu içime çektim.

Hiçbir şey onun suçu değildi.

O bizden biriydi –bizimdi– ve bunu düzeltmek için yapacak tonla işimin olmasının yanı sıra hiçbir şey yeterli olmayacak diye korkuyordum. Ondan tam olarak ne istediğimi bilmesem de onu kaybetmek istemediğimi biliyordum.

Büyüyüp kendi kararlarını alma konusunda çok iyi olmuştu.

Onu uyumaya bırakıp duş aldım ve bugün birkaç iş halletmem gerektiğini bilerek siyah pantolonla beyaz gömlek giydim.

Ev felaket haldeydi ve annemle babam şehir dışında olduğundan hizmetçilerimizle aşçımız da tatildeydi. Geçici bir ekip çağırdım. Partiden kalan herkesi gönderdiğimde çalışanlar çoktan gelmişti ve önce ana odalar ve kahvaltıyla başlamışlardı.

Rika'nın annesinin olduğu tesisi aradım ve Christiane Fane'in kızının annesiyle iletişime geçeceğini söyledim. Sonra Rika'nın varlıklarını konuşmak için bir avukatı –aile avukatını değil, parasını babamın ödemediği bir avukatı– aradım. Bana bu konuda güvenmediğini biliyordum –neden güvensin ki?– ama babama geri dönmesini de istemiyordum. Vasiyete karşı çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydık.

Tüm parasını hesaplarına geri transfer ettim, dün çocuklar Hunter-Bailey'de blöf yaptığı için çok zor olmamıştı. Henüz hisseleri senetleştirmemiştik, bu yüzden hâlâ her şeye erişimim vardı ve hepsini geri koyup kredi kartlarını sorunsuz bir şekilde tekrar aktive edebildim.

Birkaç saat sonra yemek odasındaki kahvaltılıklarla dolu masaya oturdum. Kai sessizdi ve Will akşamdan kalmalıkla cebelleşiyordu. Berbat görünüyordu ve sıradaki hareketin ne olduğunu hemen öğrenmek istiyordu.

Trevor'ın peşine düşmek istiyordu.

"Bir pisliği temizleyip hemen arkasından bir başkasının içine giremem" dedim dişlerimin arasından. Yeterince derdim vardı.

"Evet, bu senin hatandı" diye karşılık verdi. "Ve sana yanlış bilgi verdiği için Damon'ın. Biz, her zaman yaptığımız gibi takip ettik." Destek için Kai'a baktı. "Ama artık kendi yöntemimle yapacağım. Yanımda olmanı isterim. Ama olmazsan da hayatta kalırım."

Birkaç asprin atıp üzerine bir şişe su içti.

Evet, benim hatamdı. Trevor olması gerekirken Rika'nın canını yakmıştık ama önce soluklanmam gerekiyordu.

Tabağımı itip sessizce sandalyemde oturdum ve başımı kaldırdığımda Rika'nın kapı girişinde olduğunu gördüm.

Gözlerine baktığımda kalbim hızlandı. Kesinlikle muhteşem görünüyordu. Sanki dün gece onca badire atlatmamış gibi.

Duş almış, biraz makyaj yapmış, saçını düzleştirmişti ve dar pantolon, beyaz tişört, küçük kırmızı bir ceket ve siyah ayakkabı giymişti.

Gidiyor muydu?

"Rika." Kai suçlu görünerek ayağa kalktı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Gözlerimi kısarak Kai'a baktım.

Ama Rika onu görmezden gelip bana baktı. "Annem" dedi.

Başımı sallayıp masadan bir kart aldım ve ona uzattım. "Danışmanının numarası. Artık iletişim listesindesin. Ne zaman istersen ara."

Yürüyüp kartı aldı ve inceledi.

Dün gece Trevor'ın odasında aramızda geçen şeylerin şimdilik bittiğini görebiliyordum. Aklı başındaydı ve işe geri dönmüştü.

Başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan Will ellerine bir tabak tutuşturdu. "Al."

Uzanıp bir servis kaşığı dolusu çırpılmış yumurta aldı ve Rika'nın tabağına doldurmaya başladı.

Rika şaşkın bir şekilde baktı. Gülmemeye çalışarak başımı çevirdim.

"Artık konuşmaktan bıktım" diye devam etti Will. Ayağa

kalkıp Rika'nın tabağına meyve ve patates de koydu. "Artık plan yok. Beklemek yok. Her şeyin yolunda olması ve tüm hazırlıkların tamamlanması yok. Yapalım şu işi." Sonra elinde maşayla durdu ve Rika'ya baktı. "Sosis sever misin?"

Cevap vermesini beklemeden omuz silkti ve tabağına iki tane sosis koydu.

Rika ona lavaboya işiyormuş gibi bakıyordu.

"Nerede olduğunu biliyoruz, ayrıca onu öldürmek istemiyorum" dedi dişlerinin arasından ve oturdu "ama hayatını sonsuza kadar değiştireceğimden de eminim. Tıpkı onun bize yaptığı gibi. Var mısınız, yok musunuz?"

Gözlerimi kısarak bir nefes verdim. Rika bir an daha dikilmeye devam etti ama sonra dönüp masaya doğru yürüdü ve tabağını koydu.

Will'e bakarak, "O benim kardeşim, tamam mı?" diye karşı çıktım.

Trevor'la ilgili hislerimin ne olduğunu bilmiyordum ama o, annemin oğluydu –ve tabii babamın da– ve onun canını yakmak onların canını yakmak olurdu. Buna bugün karar veremezdim.

Ama Will tartışmaya devam etti. "Bana bununla gelme. Sana tahammül edemiyor, sen de en az onun kadar ondan nefret ediyorsun. Kendine engel olmanın tek sebebi o."

Başıyla Rika'yı işaret etti.

Hâlâ oturmamıştı; sandalyenin arkasını tutuyordu. "Ben bu işin içinde değilim" diye cevapladı sakince. "Bugün şehre geri döneceğim ve bunların herhangi biriyle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Ama içindesin" diye karşılık verdi Will. "Bunların olmasının tek sebebi sensin. O gece bizimle olmasaydın Trevor asla ortaya çıkmazdı. Beni yanlış anlama. Seni suçlamıyorum. Artık iyilerden biri olduğunu bildiğime göre aslında senden hoşlandığımı da itiraf edebilirim. Ama sen Trevor'ın gerekçesisin ve Michael'ın aklındasın. Odaklanması gerekiyor ve şu an odaklanamamasının nedeni sensin."

"Odaklanmış haldeyim" dedim sertçe.

Gülümseyerek, "Harika!" dedi. "Öyleyse ne zaman Annapolis'e gidiyoruz?"

Ellerimi yüzümde gezdirdim, onu yumruklamama çok az kalmıştı.

Rika masadan uzaklaşıp kendini dışarda tuttu. "Annemi arayacağım."

Dönüp odadan çıktı. Bakışlarımı Kai'a çevirdiim ve ayağa kalkıp Rika'nın peşinden gittiğini gördüm.

Ben de ayağa kalkmak için hareketlendim ama Will kolumu tutarak beni durdurdu. "Sezonun yakında başlıyor" diye dikkat çekti. "Bunun şimdi olması gerekiyor."

Geri oturup ona baktım. "Şimdi aç kulaklarını ve beni iyi dinle" diye uyardım. "Trevor bildiğimizi bile bilmiyor. Bir yere gitmiyor. Şu an tehdit Damon. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok ve çok kızmış durumda. Oyalanmıyorum. Organize oluyorum."

Sonra sandalyemi geri itip yemek odasından hızla çıktım ve antreyi geçerek merdivenleri tırmandım.

Ama Rika'nın odasına ulaşamadan Kai'ın ikinci kat penceresinden garaj yoluna doğru baktığını görerek durdum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yanına gidip bakışlarını takip ettim ve Rika'nın telefonla konuşarak çantasını arabanın arkasına attığını gördüm. Burada olduğunu unuttuğum Alex yolcu koltuğunda oturuyordu.

"Lanet olsun."

Damon dışarda bir yerlerdeydi ve ona güvenmiyordum. Rika öylece gidemezdi.

Kai eğlendiği belli olan bir sesle, "Onu durdurmayacak mısın?" diye meydan okudu.

"Ben..." Pencere pervazına yaslanarak başımı iki yana salladım. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Nefesini vererek güldüğünü duydum. "En sonunda dengini buldun, ha?"

Rika hâlâ telefonda muhtemelen annesiyle konuşarak arabanın dışında duruyordu. Dudaklarındaki gülümseme bana genç Rika'yı hatırlattı. Daha kibar, daha mutlu olan.

Ben ona ulaşmadan önceki halini.

"Onunla ne yapacağımı bilmiyorum" dedim kısık bir sesle.

Bedenimdeydi, aklımdaydı ve...

Ona baktım. Saçlarını kulağının arkasına itiş şekli kalbimi sızlattı.

Başka yerlere de sızıyordu.

"Gerçekten ona bir şey kanıtlaman gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Kai. "Tüm hayatı boyunca olduğun halinle sana âşık olmadığını mı düşünüyorsun?"

Onunla bu konuşmayı yapmak istemiyordum, camdan dışarı bakmaya devam ettim.

"Seni korkutan bu, değil mi?" diye kışkırtmaya devam etti.

"Beni korkutmuyor."

Rika'ya bakarak, "Umarım öyledir" dedi. "Çünkü onu güzelce ve iyice yoldan çıkardın. Artık bir gücü var. İstediği şeyi talep edecek kadar cesur olması uzun sürmeyecek. Bunu ona sen vermezsen, verecek birini bulur."

Başımı çevirip ona baktım. "Uyarılarına ihtiyacım yok. Ben kaybetmem."

Rika'ya bakmaya devam ederken, "Uyarı değildi" diye karşılık verdi. "Tehditti." Sonra gitmek için dönerken bana baktı. "Arkanı kolla kardeşim."

Bölüm 25

Günümüz

BAŞIMI GERİYE ATIP SOLUKLANMAYA çalışırken kılıcımın ucunun yere düşmesine izin verdim.

Tek başıma eskrim yapmaktan nefret ediyordum.

Yalnız başıma kalmaktan nefret ediyordum.

Thunder Bay'den geleli beş gün olmuştu, Michael ve diğerleri de hemen peşimden gelmişti ve derste değilsem evdeydim.

Michael'ın emirleri doğrultusunda.

Yoldan çıkarsam –kitapçıya ya da markete gitmek için– nerede olduğumu merak ederek arıyor ya da mesaj atıyordu. Sanırım her gün belli bir saatte ön kapıdan girmezsem Bay Patterson ya da Richard'ın onu uyarmasını ayarlamıştı ve patlamama çok az kalmıştı.

Alex yarın arkadaşlarıyla kahve içmeye davet etmişti ve gidecektim.

Artık annemin güvende olduğunu ve telefondaki sesine bakılırsa daha umutlu ve enerjik olduğunu bildiğim için yoluma devam etmek istiyordum. Hesaplarım normale dönmüştü ve birkaç müteahhit Thunder Bay'deki evimizi değerlendiriyor, restorasyon için teklif vermeye hazırlanıyordu.

Michael ve arkadaşları, Trevor ve Damon için her ne planlıyorsa umurumda değildi. Bir parçası olmak istemiyordum.

Mutfaktaki bilgisayarımda Sick Puppies'den *You're Going Down* çalıyordu. Adanın yanında durarak bir şişe suyu kafama diktim, hafif bir ter katmanı tenimi serinletiyordu.

Yere kadar uzanan aynanın önünde ayak hakimiyetimi kontrol ederek ve tenis topuyla alıştırma yaparak yirmi dakika geçirdikten sonra otuz dakikalık seriyle bitirmiştim.

Eskrim rekabet ettiğim bir şey değildi ama mükemmelleştirmek için çabaladığım bir şeydi. Çalışmamı babam istemişti ve istediğim zaman bırakabilecek olsam da reddetmiştim. Bu bir kapıyı kapatmak gibi olurdu. Bir bakıma babamı geride bırakmak olurdu.

Sadece birlikte çalışacağım biri olsun istiyordum; spor salonunda bir kulüp ya da program falan...

Tek başıma çalışmak sıkıcıydı, Meridian'a taşındığımdan beri bu yüzden pek antrenman yapmamıştım.

Telefonum çalmaya başladı ve su şişemi koyup ekranda Michael'ın ismine baktım.

Reddet'e basarak telefonumu kapattım ve uzağa ittim.

Ne zaman arasa taleplerde bulunuyor, emirler veriyor ya da nerede olduğuma, ne yaptığıma ve bugün kimseyle konuşup konuşmadığıma dair güncellemeler istiyordu. Asla nasıl olduğumu sormuyor ya da güzel bir şey söylemiyordu.

Ta ki en sonunda geç saatte ve basketbol antrenmanından yorgun bir şekilde ortaya çıkıp yatağıma girmek isteyene kadar.

İçeri giriyor, kapıyı kilitliyor, kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyordu ve o yokken kararlılığımı güçlendirmek için kendime söylediğim onca şey uçup gidiyordu.

Bacaklarımı beline sarıp beni odama taşımasına izin veriyordum.

Kazanıyordu ve ben yine aynı yerde, *onun* oyununu oynuyordum.

Bir şişe daha su almak için buzdolabına doğru yürüdüm ama kapıdan üç hızlı tıklama sesi geldi. Ensemdeki tüyler dikilmişti, durakladım.

Sorun yok. Damon ya da Trevor'sa bile kapı kilitliydi ve kimse içeri giremezdi.

Yavaşça kapıya yürüyüp kolu kavradım ve eğilip dürbünden baktım.

Sadece karanlık. Ceketinin yakası, bir gömlek, ardından pürüzsüz, bronz tenli bir boyun. 1.90 boyuyla yüzünü göremesem de Michael'ı nerede görsem tanırdım.

"Kim o?" diye sordum şakayla.

"Sence kim?" diye tersledi. "Aç şu lanet kapıyı."

Kendi kendime gülerek başımı salladım. Onu kışkırtabildiğim her fırsat küçük bir zaferdi.

Kapıyı biraz açıp ona meydan okuyan bir bakış atarak öylece durdum.

"Biraz erkenci değil misin?" diye meydan okudum. "Genelde on gibi gelirsin."

Biraz bile eğlenmeyerek gözlerini kıstı. "İçeri girmeme izin ver."

Ama başımı sallayıp onu uzakta tuttum. "Hayır, sanmıyorum. Bu gece ilgilenmiyorum."

"İlgilenmiyor musun?" Ters ters baktı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, canın istediğinde emrinde olmam için beni kilitli tutamazsın demek oluyor."

Gözlerini kıstı. "Yaptığımın bu olduğunu mu sanıyorsun?" Kapıyı açtı ve içeri girip beni geri girmeye zorladı. "Seni sakladığımı mı sanıyorsun?"

Bana doğru bir adım daha attı ama hemen acınası kılıcımı aramıza kaldırarak onu durdurdum. Düz ucu gövdesine bastırırken, kabzası neredeyse benimkine batıyor ve aramızda 100 santimlik bir mesafe bırakıyordu.

Acı bir kahkaha atarak silahıma baktı. "Benim oyunlarım daha eğlenceli."

Ama ben oynamıyordum. "Alex'i dışarı çıkardın" diye hatırlattım ona. "Delcour'daki ilk gecemde o elbiseliydi, sen takım elbiseliydin ve ikiniz her neredeyseniz oradan yeni gelmiştiniz. Beni hiçbir yere götürmedin."

Kılıcı savurup üzerime yürüdü ve beni duvara yasladı. Elini başımın üstüne yaslayıp eğildi ve gözlerime baktı.

"Ne istiyorsun peki?" dedi alayla. "Çiçek mi? Tatlı bir elbiseyle güzel, kibar bir yemek ve bir otel odasında kibar bir seks mi? Ardından gecenin sonunda seni kapına kadar geçirmemi mi? Hadi ama Rika. Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Bu biz değiliz."

"Biz mi?" diye çıkıştım. "'Biz' diye bir şey yok. Beni neyin mutlu ettiğine dair hiçbir fikrin yok ve umurunda da değil."

"Gerçekten mi?" Kaşları alayla kalkarak başını salladı. "Bu gece Hunter-Bailey'deki herkese açık müsabaka etkinliklerine girmek seni mutlu etmezdi yani? Çünkü seni bu yüzden almaya gelmiştim."

Gözlerim büyüdü ve ağzım açık kaldı.

"Ama yemek yemeyi ve film izlemeyi tercih ediyorsan..." Omuz silkti. "Kahrolası sıkıcı çiçeklerden de alabilirim."

Kocaman gülümseyip zıplarken ve kollarımı etrafına sararken ciyakladım. Sert ve ciddi durmaya çalışsa da gülümsemesini tutmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Çok kötüsün" diye dalga geçtim.

Kollarını belime sararak, "Sen de" diye cevap verdi. "Sana nasıl davranacağımı söyleme bana, tamam mı? Neyi sevdiğini çok iyi biliyorum."

Sonra geri çekilip popoma hafif bir şaplak attı. "Şimdi gidip duş al ve üstünü değiştir. Kokuyorsun."

Hızla arkamı dönüp banyoya koşarken sırıtmadan edemiyordum.

MICHAEL "DİK DUR" DİYE AZARLAYIP anahtarlarını valeye attı.

Onu Hunter-Bailey'nin merdivenlerine doğru takip edip hemen omuzlarımı dikleştirdim ve orman yeşili spor çantamı omzuma geçirdim.

Ona dönüp, "Sorun olmayacağından emin misin?" diye sordum.

Başımın arkasına uzanıp büyük beden kapüşonlunun siyah şapkasını tuttu ve kafama geçirdi.

"Bizi kim durduracak?" diye cevapladı.

Uzun saçlarımı kapüşonun içine sokuştururken dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Bizi kim durduracak? Şüphelerim olduğunda bununla karşılık vermeyi öğrenebilecek miydim? Hayır, çünkü ben bir savaşçıydım.

"Peki ya kadın olduğumu anlarlarsa?" diye bastırdım, eli yüzümü okşarken tenim karıncalandı.

"O zaman gülümse ve kabullen" diye cevapladı. "Neler yapabileceğimizi öğrenmenin tek yolu başımızı biraz belaya sokmaktır."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bazen başını belaya sokmak başını *çok* belaya sokabilir. Kai ve Will'e sor."

Bana salakmışım gibi baktı. "Polis dövmeyi ya da reşit olmayan kızlarla yatmayı mı planlıyorsun?"

Gözlerimi devirdim.

"Hadi." Elimi tutup üst kata doğru çekti.

Kapıyı açarak içeri girdi ve peşinden girmeme izin verdi. Yemek odasından gelen kadeh tokuşturma ve şamatalı kahkaha seslerini duyarak başımı aşağıda tuttum.

Puroların mayhoş kokusu süzülerek burun deliklerime saldırıyordu, bu yüzden kısa, sığ nefesler aldım.

Michael bir elini sırtıma koyarak beni merdivenlere doğru yönlendirdi. Bir erkek sesi "Bay Crist?" diye seslenince durduk.

Kalbim göğsümde hızlandı ama arkamı dönmedim.

"Şirket politikası gereği herkes giriş yapmalı efendim" dedi adam. Görevlilerden biri olmalıydı.

Michael sakin ve kendine güvenen bir sesle, "Bu III. William Grayson" diye cevapladı. Adamın gözlerini arkamda hissedebiliyordum.

Bir süre sonra boğazını temizleyip cevap verdi, "Tabii ki efendim."

İçimi rahatlık kaplasa da bildiğini biliyordum. Nasıl bilmezdi ki? Will'i biraz bile tanıyorsa çok daha kısa olduğumu ve otuz kilo kadar daha az kaslı olduğumu bilirdi.

Ama bir üyeye karşı çıkmazdı. Michael, Will olduğumu söylüyorsa o zaman Will'dim.

"Hadi." Michael sırtımı dürterek beni üst kata yönlendirdi.

Çantamı daha sıkı tuttum ve üst kata koştum. Beni koridorda yönlendirirken yukarıdan ayak sesleri ve geçtiğimiz odalardan gelen gevezelikleri duyarak merdivenleri tırmandım.

"Çok uzaklaşma" dedi omzunun üzerinden. "Kafanı kaldırma."

Gözlerimi aşağıda tuttum ve başımı eğdim, koridorda peşinden giderken ayakkabılarının arkasını izliyordum. Bir kapıdan geçip başka bir odaya geldik.

Cilalı ahşap zeminlerden, vurulan boks toplarının sesinden ve tenis ayakkabılarının gıcırtılarından anladığım kadarıyla spor salonuydu. Michael'ın talimatlarını takip ederek başımı kaldırmadım, sadece o soyunma odası kapısını açıp beni aceleyle içeri sokarken olabildiğince hızlı yürüdüm.

Beni buhar odasından, saunadan, su buharı havuzunun üstünde cadı kazanı gibi kaynayan spalardan, ardından kilitli dolapların ve geniş odada pusuya yattığını duyabildiğim birkaç erkek sesinin yanından geçirdi. Sağa dönerek bir dizi buzlu cam kapının önüne geldi. Michael birinin kapısını açarak beni içeri itti ve arkamdan gelip kapıyı kapattı.

Başımı kaldırıp etrafımda döndüğümde bir duşta olduğumuzu anladım. Duş başlığı tavanda tam tepemdeydi ve duvardaki gömme bir sabunluk üç büyük pompalı şişe tutuyordu; şampuan, saç kremi ve duş jeli...

Michael çantamı aldı ve açıp pantolonumu, ceketimi, eldivenlerimi, çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkardı.

Çantayı yere fırlatarak bir dizinin üstüne çöktü ve pantolonumun düğmesini açmaya başladı.

Sessizce gülerek ellerini tuttum. "Kendim yapabilirim" diye karşı çıktım.

Eğlenceli bir sesle kalbimi pır pır ettirerek, "Ama ben yapmak istiyorum" dedi.

İç çektim ve düz durup ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardıktan sonra kot pantolonumu indirip ayaklarımdan çıkarmasına

izin verdim. Kapüşonlumu ve tişörtümü birlikte çıkarıp yere attım.

Kollarımı göğsümde bağlayarak beyaz eskrim pantolonumu çıkarmasını ve beni giydirmesini bekledim ama onun yerine parmak uçlarını bacaklarımda gezdirirken gözlerini bana kilitledi.

Dudakları kıvrıldı ve ela gözlerine bir sıcaklık yayıldı.

Parmaklarıyla külotumun kenarlarını kavrayıp bacaklarımdan aşağı indirdi. Karnımdaki kelebeklere rağmen sakin kalmaya çalışarak öylece izledim.

Beni izlemesine bayılıyordum.

Kabalığı ve saldırgan tavrı, yumuşadığı nadir anları o kadar büyüleyici kılıyordu ki kendimi tokatlamak istiyordum. O bir sadistti ve benim küçük kalbim, onun ani hareketleri, kavramaları ve çekiştirmeleri kibar okşamalara; somurtmaları, kaş çatmaları ve homurdanmaları ise fısıltılara döndüğü an atmak zorundaydı sanki.

Düşüyordum ve kendimi durdurmaya çalışmıyordum bile.

Arzu ve mantık omuzlarımda modern zamanların melekle şeytanı gibi oturuyor, biri kalbime güvenmemi söylerken diğeri onunkine asla tam olarak güvenemeyeceğimi söylüyordu.

Michael ellerini kalçalarımdan yukarı kaydırdı. Sıcak gözleri beni adeta içerken ve parmakları tenimi yoğururken onun için tamamen çıplak bir şekilde öylece durdum.

"Aklından bile geçirme" diye azarladım. "Eskrim yapmak istiyorum."

Yakalandığını bilerek gülmeye başladı. Ellerini kıçıma çıkarıp bana bakarken kalçalarımı tutarak, "Çok güzelsin" dedi.

İnanamıyordum. Michael Crist dizlerinin üstünde, bana çok güzel olduğumu söylüyordu.

Ellerini itip iç çektim. "Sadece giydir beni."

Neden tamamen çıplak olmamı istediğini bilmiyordum –sütyen ya da külot yoktu– ama onunla tartışırsam gergin olduğumu anlardı ve buna izin veremezdim.

Giysimin altında çıplak olmamı istiyorsa altından kalkamayacağım bir şey değildi.

Önce çoraplarımı, sonra pantolonumu giymeme yardım etti. Önden fermuarlı ceketimi giydim ve ardından saçlarımı başımın

üstünde bir topuz haline getirip etrafına lastik sararak sabitledikten sonra beyaz eldivenlerimi giydim.

Ayakkabılarımı ve maskemi giyip saç tellerinin hepsinin içeri tıkıştırıldığından emin olduk.

"Hadi gidelim." Michael ayağa kalktı ve kapıya dönerek elimi tuttu.

Ama geri çekip maskenin altından yüzümü görememesine rağmen gülümsedim. "Normalde Will'in elini tutar mısın?"

Yaptığını yeni fark eder gibi durdu. "Doğru dedin."

Duş kapısını açtı, peşinden dışarı çıktım ve tekrar dolapları, spayı, buhar odasını ve saunayı geçtik. Tam spor salonuna giren kapıya doğru giderken Kai omuzlarında çantasıyla soyunma odasına girip yanımıza doğru geldi.

Michael'ın önünde durup, "Hey, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Michael başını iki yana sallayarak onu başından savdı ama sonra Kai'ın gözleri bana dönüp ânında kısıldı.

Tereddüt etmeden uzandı ve maskeyi kaldırarak dudaklarımın gülümsememi saklamaya çalışırcasına kıvrıldığını gördü.

"Güzel." Gülerek maskeyi geri indirdi. "Eğlenceli olacak."

Başını eğlenerek sallayıp etrafımızdan dolaştı ve soyunma odasına girdi. Michael ilerleyip spor salonunun kapısını açtı.

Beni koşu bantları, ağırlık makineleri, büyük boks ringi ve kum torbalarından oluşan labirentin içinden geçirerek biraz daha karanlık, geniş bir ahşap zemini olan ve birkaç eskrimcinin halihazırda antrenman yaptığı başka bir odaya girdi. Yastıklar kahverengi deri zemine yayılmıştı ve bazı erkekler içki içip sohbet ederek eğleniyordu.

Michael beni çok sayıda epe, flöre ve kılıcın sergilendiği duvara götürdü ve bir tanesini seçmem için işaret etti. Alandaki adamlara baktığımda çoğunun flöre kullandığını fark ettim.

Arka plandaki kılıç şakırtılarını duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı ve tabanca kabzalı bir flöre almak için uzandım.

Arkamdan bir erkek sesinin, "Hey, antrenmana var mısın?" dediğini duydum. Kalbim ağzımda atarak arkamı döndüm.

"Ah..." Michael'a baktım.

Ama sadece sırıtıp bana doğru eğildi. Kulağıma, "İyi eğlenceler" diye fısıldayıp uzaklaştı.

Ne? Aniden gergin ve yalnız hissederek doğruldum. Adam elini uzatarak "Collins" dedi.

Tepede kelleşen açık kızıl saçları ve parlak, solgun bir yüzü vardı. Geniş, ağzı kapalı bir şekilde gülümsedi. Kolunun altında bir maske ve elinde eskrim kılıcı vardı.

"Ben..." kekeleyip elimi uzattım. "Ben Erik." Sonra sesimi alçaltarak tedbirli olmak için tekrarladım "Erik."

Elimi tutup sallarken neredeyse yerinden çıkaracaktı. "Pekâlâ, hadi evlat" diye seslenip arkasını döndü ve maskesini taktı.

Evlat mı? Sesimden mi, küçük cüssemden mi emin olamadım ama en azından kız olduğumu düşünmemişti.

Antrenman alanına çıktık. Etrafıma baktığımda Michael'ın sağımdaki bir masaya oturduğunu gördüm. Bir garson içecek getirmişti, bir yudum alırken bana baktı.

Eskrim takımımın sert ipleri tenime sürtündü. Pantolonun dikiş yerinin klitorisimi sıyırdığını hissederek daha hızlı nefes almaya başladım.

İnlememi engellemeye çalışırken ensemden aşağı bir damla ter indi. "Sanırım daha önce tanışmadık, değil mi?" diye sordu Collins.

Hazır pozisyona geçerek başımı geriye doğru çevirdim. Kılıcımı kaldırarak "Eskrim yapacak mıyız artık?" dedim sertçe.

Kıkırdadı ve o da pozisyon aldı. "Pekâlâ."

Hemen ilerledim, bana öğretilen ve yıllardır çalıştığım ayak hareketlerini kullanarak ona meydan okudum, hücuma geçtim. Rakibimi küçük daireler çizdirerek savuşturdum ve daha da ileri iterek onu savunmaya zorladım. Kolları da bacakları da daha uzundu, bu yüzden cesur olmaya çalışarak hızlı hareket ettim.

Yüksek sesle havlayan küçük köpeklerden olmaya çalışıyordum.

Daireler çizdim, oynadım ve tam yetişmeye çalışmaktan bıktığını düşündüğüm anda kılıcımı çekip göğsüne sapladım.

"Vay!" diye bağırdı. "Güzel."

İnce kılıç büküldü ve geri çekilerek soluklandım. "Teşekkürler."

Geri adım atarak tekrar pozisyon aldım ve müsabaka sürerken ilerlemeye ya da geri çekilmeye devam ettim. O da daha rahat ve agresif hale geldi.

Bana meydan okumaya devam etti. Ben çekilip o ilerledikçe geri adım attım. Ama sonra ileri atılıp onu karnından bıçaklamamla skor alarak onu şaşırttım.

"Kahretsin" diye bağırdı.

Dik durup onu kızdırmış olabileceğimi düşünerek gerildim.

Gülerek maskesini çıkardı, saçları terle ıslanmıştı. Rahatladım.

"İyi iş çıkardın evlat" dedi nefes nefese. "Şimdi bir içkiye ihtiyacım var."

Gülümseyerek başımı salladım. Benim ağzım da kurumuştu ama henüz bir içki almak için maskemi çıkarmaya hazır değildim.

Başımı sağa çevirip Michael'ın izlediğini bile unuttuğumu fark ettim. Bana gözlerinde sıcaklıkla bakarken kehribar rengi içeceğini elinde döndürdü. Nefesimi sakinleştiremedim. O anda, tenimin her bir santimi onun farkındaydı.

Terle ıslanmıştım ve kıyafetlerim vücuduma yapışıyordu. Her bir santimim hassaslaşmıştı ve onun ağzını her yerimde istiyordum.

"Maça var mısın?" diye sordu bir adam.

Başımı çevirerek dağınık siyah saçlı ve siyah gözlü başka bir adam gördüm.

Bir şey söylemeden başımla onayladım.

Ayaklarımı konumlandırıp etrafımızdaki diğer eskrimcilere dikkat ederek onunla maça başladım ama artık eskrim üzerine düşünmüyordum.

Michael. Michael, Michael. Her zaman aklımdaydı. Her zaman içimdeydi.

Artık gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Tek istediğim bu kıyafetlerden kurtulup tenini üzerimde hissedebilmekti.

Sonsuza kadar.

Ne yapacaktım?

"Hey, hey, hey, gevşe biraz" dedi adam. "Burada eğlenmeye çalışıyorum."

Zorla soluyarak ilerlememi yavaşlattım. "Üzgünüm."

Ben iki puan aldım, o da bir ama artık zar zor konsantre olabiliyordum. Michael izliyordu ve ben artık eskrim yapmak ya da puan almaktan başka bir şey istiyordum. Giysilerin altındaki çıplak tenime bulaşan ter kumaşı aşındırdı ve klitorisime sürtünen iplikler ıslanmama neden oldu. Bacaklarımın arasındaki nabzın attığını hissedebiliyordum. Bir anlığına başımı çevirip Michael'ın çenesinin gerildiğini ve göğsünün daha hızlı inip kalktığını gördüm.

Ağzının kenarları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrıldı. Tahrik olduğumu biliyordu. Ama sonra kılıcın düz ucunun karnıma battığını hissederek inledim.

"Ah" diye söylenip geri çekildim. "Lanet olsun!"

Adam bana güldü, ben de Michael'ın kendi kendine gülümsediğini görüp ona sert sert baktım.

Tenim adeta yanıyordu ve hayal kırıklığı vücudumdaki her siniri kemiriyordu. Takım ve maske üzerimde battaniye yığını gibi hissettiriyor, o kadar ağırlık yapıyordu ki boğuluyordum. Sadece nefes almak için her şeyi üzerimden yırtıp atmak istiyordum.

Michael'ın gözlerindeki meydan okumayı görerek yumruklarımı sıktım. *Ah, hayır. Bu sefer benim yöntemimle olacaktı.*

"İyi maçtı" dedim adama ve uzaklaşıp alanı terk ettim.

"Hey?" diye seslendiğini duydum adamın.

Ama arkamı dönmedim.

Kılıcımı Michael'a atıp tuttuğunu gördükten sonra takip edeceğini bilerek masasını geçtim ve odadan çıktım.

Spor salonundan çıkıp soyunma odasına girerek başımı çevirdim ve gözlerinde alevlerle arkamdan geldiğini gördüm. Kılıç elinde değildi, masada bırakmış olmalıydı.

Tekrar arkamı dönüp ayrı bölmelerde mahremiyetimiz olacağını bilerek duşlara doğru gittim ama beni kalçalarımdan tutup durdurdu. Buhar odasının kapısını açarak beni zorla içeri soktu. Boş olduğundan emin olmak için etrafa hızlı bir bakış attım.

Buhar, devasa bej fayanslı odada havada asılıydı, havadaki su

nedeniyle bazı bölümler zor görülüyordu. Dikdörtgen alan, dört katlı oturma yeri ve uzanmak için bol bol alanı olan bir sinema salonu gibi tasarlanmıştı.

Ama boştu. Kapı kilitlenmese de şu anlık yalnızdık.

Etrafımda dönüp maskenin altını tutarak kafamdan çıkardım ve yere attım.

Ceketimin fermuarını açarken, "Oyunlar, oyunlar, oyunlar..." diye çıkıştım. "Beni delirtiyorsun."

Beni tutup beyaz eskrim ceketimi kollarımdan aşağı çekti ve sert bir şekilde dudaklarımla buluştu. Ceket yere düştü, beni havaya kaldırıp kendine doğru çekerken omuzlarına tutunup ağzımı onun tadıyla ve sıcaklığıyla kapladım. Dili ağzıma girip benimkiyle buluşurken güçlü bir şekilde hareket ederek beni yiyip bitirmeye başladı.

Çok az geri çekilip, "Deli halini seviyorum" dedi soluk soluğa. "Ve ıslak halini. Aşağıda durumlar nasıl?" Ellerini pantolonumun ön tarafına götürünce ne kadar ıslak olduğumu anlamakta hiç zorlanmadı. "Evet. Bu pantolon sana güzel sürtündü, değil mi? Öyle olacağını biliyordum."

Doğrulup öpüşmeye, ısırmaya ve oynamaya devam ederken tüm gücümle karşılık verdim. Lastiği saçımdan çıkarıp en sonunda saçlarımı serbest bıraktım ve uzun tutamların sırtıma düşmesine izin verdim.

Muhtaç elleri terle nemlenmiş tenimi kapladı, sonra pantolonumun içine girip kıçımı kavradı ve beni kendine çekti.

Aletinin kalın kabartısı klitorisimi dürttüğünde inledim, çok iyi hissettiriyordu.

Siyah ceketini kollarından aşağı iterken boynuna doğru, "Biri içeri girebilir" diye fısıldadım. "Duşa gitmeliyiz."

"Hayır" diye homurdandı sessizce. Gömleğini yırtıp açtı ve düğmeleri etrafa saçıldı. "Terlediğini görmek istiyorum."

Her an birinin girebileceğini bilerek buzlu kapıya gergin bir bakış attım ama kadınlığım seğiriyordu, meme uçlarım kıyafetlerine sürtünmekten çok sertleşmişti ve içimde olmasından başka hiçbir şeyi umursamıyordum.

Saniyeler içinde pantolonum, ayakkabılarım ve çoraplarım gitmişti. Michael gömleğini çıkardıktan sonra beni havaya kaldırıp bacaklarımı etrafına sardı.

Odanın ortasında kıçımı kavrayarak ve boynumu, çenemi, sonra da dudaklarımı öperek öylece durdu. Saçlarımın sırtıma yapıştığını hissedebiliyordum. Odadaki hava ağırlaştı, başımı arkaya doğru yatırdığım sırada tenimin her bir santimi canlandı.

Boynuma doğru, "Rika" diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var. Her gün, her saat, her dakika..."

Başımı tekrar kaldırıp ona sıkıca sarıldım ve zamanın durmasını istedim.

O her şeydi.

Hayatım boyunca sadece o yakındayken tamamen hayatta hissetmiştim. Onunla hiçbir şeyin kolay olmayacağını bilsem de onsuz hiçbir şeyin asla iyi olmayacağını da biliyordum.

Başımı boynuna daldırarak ve gözlerimi kapatarak fısıldadım, "Seni seviyorum Michael."

Hareketsiz kalsa da tutuşu değişmedi ama sanki nefes almayı bırakmıştı.

Hiçbir şey söylemeyince gözlerim doldu ve onu sıkıca tuttum. *Lütfen beni kendinden uzaklaştırma.*

Bunu söylediğim için üzgün değildim. Kabullenmiştim. Başka seçenek de yoktu. Ama sessizliğiyle yüzleşemezdim. Ya da kalbinde olanın benimkinde olanla aynı olmayabileceği gerçeğiyle.

Lakin üzgün değildim.

Doğru kelimeleri arıyormuş gibi, "Rika" dedi.

Ama başımı iki yana sallayıp bacaklarımı indirdim ve beni bırakması için zorladım. Göz göze gelmekten kaçınarak, "Bir şey söyleme" dedim. "Söylemeni beklemiyorum."

Elleri kalçalarımda kalmaya devam etti, bana baktığını biliyordum.

"Ona onu sevdiğini söyle" diyen derin bir ses odada yankılandı. "Tanrı aşkına."

Başımı kaldırdım, Michael da aynısını yaparken buhar bulutlarına doğru baktık ve sonunda en üst katta, kenardan aşağı sallanan bir çift bacağı doğrulurken gördük.

"Bu kadar zor mu?" Kai ayaklarını alt kattaki fayansa indirdi ve dirseklerine doğru eğilerek Michael'a baktı. "Çok acı çekiyorsun. Kötü şeyler yaşadın, değil mi Michael?"

Nefesimi tuttum ve yere eğilerek üstümü örtmek için Michael'ın siyah gömleğini aldım.

Aman Tanrım. Başından beri burada mıydı? Neler oluyordu?

"Çok güzel bir kız hayatı boyunca sana Tanrı'ymışsın gibi bakıyor" diye devam edip küçük, kırmızı bir şeyi tekrar tekrar bir elinden diğerine geçirdi, "ve hiçbir zaman daha iyisini bulamayacaksın çünkü daha iyisi yok, buna rağmen hâlâ söyleyemiyor musun? Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?"

Michael sessizce durup gözlerini kısarak Kai'a baktı. Onunla tartışmayacaktı. Asla tartışmazdı. Kai'ın suçlamalarına karşılık vermek onları gerçek yapardı.

Kai gözlerini yere indirip ciddi görünerek kırmızı şeyleri bir elinden diğerine bırakmaya devam etti.

Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Kötü şeyler yaşadın, değil mi?

Gömleği göğsümün etrafında sıkarak, "Onlar ne?" diye sordum.

"Fişek" diye cevapladı.

Fişek mi? Onlara daha yakından bakınca altın rengi uçları ve bölük pörçük, patlamış, paramparça başlarını gördüm.

Fişek. Av fişekleri.

Üstelik ateşlenmişlerdi. Kalbim hızlanmaya başladı.

Michael, "Onlarla ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ama Kai sadece omuz silkti. "Önemli değil."

Araya girerek, "Onlarla ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kai'ın zorlandığını biliyordum ama neden elinde fişekler vardı?

Sesinde hiçbir duygu olmadan, "Büyükbabamın beni son atışa götürdüğü seferden" diye açıkladı. "On üç yaşındaydım. Çocuk olduğum son zamandı."

Ayağa kalkıp basamaklardan indi, belinde beyaz bir havlu vardı ve siyah saçları arkaya yapıştırılmıştı.

Bize yaklaşırken, "Burada olduğumu daha erken belirtmediğim için üzgünüm" dedi. "Sanırım ben..."

Söylememesinin daha hayırlı olacağını düşünür gibi sessizleşti.

"Sen ne?" diye sordum.

Gözlerini kaçırmadan önce Michael'a bir bakış atıp itiraf etti, "Sanırım tahrik olup olmayacağımı görmek istedim."

Yüzüme sıcaklık yayıldı ve üç yıldır bir kadına dokunmamakla ilgili söylediklerini hatırladım.

Gerçekten o kadar uzun olmuş muydu?

Etrafımızdan dolanmak için hareketlendi ama neden olduğundan emin olamasam da hemen önüne geçtim.

O kadar kayıp ve ihtiyatlıydı ki... Konuşacaksa durmasını istemiyordum, ta ki...

Ta ki tekrar iyi hissedene kadar.

Zar zor duyulabilir bir sesle, "Etti mi?" diye sordum. "Seni tahrik etti mi?"

Gözlerini kaçırdı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi yutkunduğunu gördüm. Belki Michael'dan korkuyordu. Belki de benden.

Neden yaptığımı bilmiyordum ama gömleği bırakıp yere düşmesine izin verdim ve Michael'ın yanımda gerildiğini hissettim.

Kai başını düz tuttu ama gözleri yere, gömleğe bakıyordu.

Ensemdeki bütün tüyler dikildi. Michael'ın ne söyleyip yapacağı ya da benden nefret edip etmeyeceği konusunda endişelendim ama bir şeyler devam etmemi sağladı.

Yavaşça Kai'a yaklaştım; o bakmayı reddederken buhar tenimde bir kumaş gibi duruyordu.

Hafifçe, "Neden bana bakmıyorsun?" diye sordum.

Gergin görünerek sessizce güldü. "Çünkü çıktığımdan beri bir şeyler söylediğim ilk kadın sensin ve korkuyorum..." Göğsü daha hızlı inip kalktı. "Sana dokunmak istemekten korkuyorum."

Yavaşça başımı çevirip Michael'a baktım. Göğsünde damlalar vardı, delici bakışları bir sonraki hareketimin ne olacağını beklermiş gibi beni izliyordu.

Tekrar Kai'a bakıp gözleriyle buluşmaya çalıştım. "Bana bak."

Ama o sadece başını iki yana sallayarak etrafımdan dolaşmaya çalıştı. "Buradan gitmeliyim."

Bir elimi kaldırıp göğsüne dokundum ve onu durdurdum. "Gitmeni istemiyorum."

Göğsü avucumun altında kalkıp indi. Bakışlarımdan kaçmaya devam ederken bütün vücudu kaskatı durdu.

Ne yaptığımı ya da bunun ne kadar ileri gideceğini bilmiyordum ama Michael'ın beni durdurmayacağını biliyordum.

Durdurmasını istediğimden de çok emin değildim.

"Bunu neden yapıyorsun?" Kai en sonunda gözlerini kaldırarak bana baktı.

"Çünkü doğru hissettiriyor" dedim. "Benimle rahat hissediyor musun?"

Yavaşça bize yaklaşan Michael'a baktı, sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. "Evet."

Ama başka hiçbir şey söylemedi. Üzerine konuşamadığı şeyin ne olduğunu merak ettim. Eski Kai neredeydi?

Her zaman çok yalnız görünüyordu. Gözyaşları boğazıma takıldı, çünkü hepimiz sonsuza kadar değişmiştik. Michael nefret ediyordu, çünkü aciz olmaya dayanamıyordu. Kai acı çekmişti, çünkü sanırım limitleri zorlanmıştı. Ben de çok uzun zamandır kim olduğumu ve nereye ait olduğumu bulmaya çalışıyordum.

Hepimiz çok yalnızdık ve çok kaybolmuştuk, amaçsızca dolanıyorduk çünkü hiçbirimiz bunu kabul edemiyorduk; sadece yalnız olmadığımız gerçeğini değil, yalnızken mutlu olamadığımız gerçeğini de... Benim Michael'a ihtiyacım vardı, Kai'ın arkadaşlarına ve Michael'ın...

Onun neye ihtiyacı olduğundan emin değildim. Ama hissettiğini biliyordum. Çok fazla şey hissediyordu ve ondan bunu istiyordum. Kai'ın onu engelleyen her şeyi bırakmasını istiyordum ve üçümüzün de acıyı ve hayal kırıklığını salıvermemizi istiyordum çünkü bunları içimizde çok uzun zamandır bastırıyorduk.

Uzanıp kolumu Kai'ın boynuna sardım.

Yüzümü boynuna gömüp gözlerime dolan yaşları engellerken vücudumu ona bastırdım ve ona ihtiyacı olan benmişim gibi tutundum.

"Dokun bana" diye fısıldadım. "Lütfen."

Ağır ağır nefes alışını duydum, boynundaki nabzı dudaklarımda atıyordu. Teni spadan gelen tuz gibi kokuyordu ve yavaşça gevşerken vücudunun ıslak sıcaklığı benimkiyle eridi.

Yutkundu; ellerinin kalçalarımda durduğunu hissettim. Birkaç dakika hareketsiz kalarak nefesini tuttu ama sonra parmaklarının sırtımda dolaştığını hissettim. Parmak uçları tenime saplanıyor, gittikçe daha güçlü ve daha acil hale geliyordu.

Elleri daha aşağı inerek kalçamda kaldı, ben de aynısını yaptım. Ellerim omuzlarından aşağı indi, göğsünden aşağı süzüldü, köprücük kemiğinin pürüzsüz derisini, karın kaslarının ve ince belinin çıkıntılarını hissetti.

"Acı veriyor mu?" diye sordu.

Ona bakmak için başımı kaldırdım ama o bana bakmıyordu. Michael'a bakıyordu.

Başımı çevirdim ve Michael'ın ağzının biraz açık olduğunu, hızlı ve sığ nefesler aldığını gördüm.

Benimle göz göze gelerek kısık bir sesle, "Evet" dedi.

Kai'ın ellerinden birinin aramıza girip karnıma doğru çıktığını hissederek, "Ama hoşuna gidiyor" dedim. "Verdiği acıyı seviyorsun. Seni tahrik ediyor."

Kai'ın elini alarak bir kolumla boynuna tutunurken ve alnımı alnına bastırırken diğerini çıplak göğsüme koydum.

Hemen sert bir nefes verdi ve yavaşça tenimi yoğurmaya başladı. Meme ucum dokunuşuyla gerginleşip karıncalandı.

Zevk kaslarıma sızıp dalgalandırırken gözlerimi kapattım. "Çok iyi hissettiriyor" dedim.

Sonra sırtımda bir göğüs hissederek gözlerimi açtım.

Michael saçımı tutmuştu, tutamları yumruğunun içinde sıkarken başım geri çekildi. Sonra başımı çekip ensemin bükülmesi ve gözlerimin ona dönmesi için zorladı.

"O kadar mükemmelsin ki" dedi ve sonra önüme uzanıp parmaklarını bacaklarımın arasına götürdü.

Ağzı üzerime kapandı, Kai boynuma gömüldü ve ben şaşkınlıkla inledim. Sesim Michael'ın boğazında kaybolmuştu.

Ah, Tanrım. Dizlerim neredeyse bükülecekti. Göğüslerimi Kai'ın çıplak göğsüne bastırırken sırtımı kavislendirmekten, Michael'ın ağzıyla buluşmak için her şeyi yapmaktan, onu öpmekten ve dilini hissetmekten kendimi alamadım. Kai boynumu

yiyip bitirirken zevk, bir kasırga gibi karnımdan geçip bacaklarımın arasına indi.

Çok fazlaydı. Beni emen, tadıma bakan ve daha fazlası için gelip duran açgözlü dudakları ve avuçlayıp tutan elleri çok fazlaydı. Bir kolumu kaldırıp Michael'ın ensesini tutarken diğer elimle önümde duran Kai'ın ensesine tutundum.

Michael parmaklarını içime soktu. Tekrar çıkarırken ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum. Şu an kafam bulutlarda olabilirdi ve içgüdülerimle hareket ediyor olabilirdim ama vücudum kesinlikle neden hoşlandığını biliyordu.

Michael'ın dili ağzıma daldı ve bacaklarımın arasındaki nabız daha hızlı ve güçlü atarken inlememe neden oldu. Kai memelerimden birini eline aldı ve başını gömüp meme ucumu ağzıyla kapladı.

Michael dilini dudaklarımda gezdirmeye devam ederken duraklayarak, "Ah, Tanrım" diye inledim.

Kai'ın ağzının sıcaklığı ve Michael'ın oynamalarıyla patlamaya hazırdım. Bacaklarımın arasındaki her bir kas gerildi ve yalvararak Michael'a baktım "Boşalmam gerekiyor."

Kıçımı okşayarak dudaklarımı hafifçe öptü ve dişledi. "Duydun mu Kai?" diye sordu ama hâlâ bana bakıyordu. "Boşalmak istiyormuş."

Kai'ın soluklu kahkahasını, bir mememden diğerine geçerken tenimde hissettim. Dilini çıkarıp büzüşmüş etimi yaladıktan sonra hepsini ağzına alıp dişleriyle çekti.

Sonra doğrulup Michael beni arkadan kuşatırken vücudunu önden bana bastırdı. Çeneme küçük ısırıklar gönderirken, "Boşalman mı gerekiyor?" diye alay etti.

Ardından kulağıma doğru eğilip alçak bir hırıltıyla fısıldadı. "Bunu halledebilirim bebeğim. Seni o kadar iyi yalayacağım ki..."

Midem kelebeklerle titrerken inledim. Kai'ın bir dizinin üstüne çökmesini izledim ve havlusunu çıkarıp attığında kocaman gözlerle baktım.

Tanrım. Ereksiyonu ve büyük, sert aletinin boyutu vücuduma alev aldırmıştı.

"Onu benim için aç" dedi Michael'a.

Michael uzanıp bacağımı dizimin altından tuttu ve beni kaldırıp kenara çekerek bacaklarımı Kai için açtı. Tek yapabildiğim tırnaklarımı arkamdan ensesine geçirmek ve arkadaşı klitorisimi ağzıyla kaplayıp sertçe emer, bacaklarımı zayıflatırken gözlerimi kapatmak oldu.

Kai bana açlıktan ölüyormuş gibi saldırıyor, dilini içime daldırıyor, klitorisimin etrafında döndürüyor ve beni neredeyse patlamaya hazır hale getiriyordu.

"Arkadaşımın seni emmesi hoşuna gidiyor mu?" Michael kulağıma doğru sataşıp iki eliyle memelerimi avuçladı. "Evet, bence ağzının amında olmasına bayılıyorsun."

Kai'ın dili içime girer, içimde hareket eder ve beni yalarken inleyerek sırtımı dikleştirdim, memelerim sallandı. Kendimi ona daha fazla bastırıp tam olarak aynı noktada tutmaya çalıştım.

Sıcaklık rahmimi doldurdu, girişim seğirdi ve kalçalarımı ileri geri oynatıp gelmekte olan orgazmı kovalayarak inlemeye ve solumaya başladım.

Hafifçe, "Evet, evet" diye sızlandım.

Michael'ın elinin arkamdan popoma doğru indiğini ve bacaklarımın arasına kayıp parmaklarından birini orada aşağı yukarı kaydırdığını hissettim.

Kai'ın yalamadığı dar girişte durdu; alarma geçerek gözlerimi kırpıştırdım.

Oraya bastırırken ağzım kurudu. Parmağının ucunu içime sokarken ve daha fazla zorlamadan öylece dururken nefes aldım.

Michael yanağıma yumuşak öpücükler kondururken, "Hadi ama" diye kışkırttı. "Arkadaşımın amını yemesini ne kadar çok sevdiğini göster bana."

Klitorisimin ihtiyaçla sızladığını hissederek, "Evet" diye inledim. "Kai, siktir, çok iyi hissettiriyorsun."

Kalçalarımı ileri geri hareket ettirip orgazm daha da yaklaştıkça dişlerimi sıktım.

Hadi. Hadi. Hadi.

"Ah. Ah, Tanrım!" Orgazmım taşarken, her bir sinirimi ve tenimin her bir santimini yakıp yıkan bir zevkle içimi doldururken Kai'ın saçını sıkarak, ona sürtünerek ve sarsılarak bağırdım.

Michael'ın parmağı arkama girip çıkıyorsa da acıtmıyordu. Hem de hiç.

Her iki girişim de özlem, şehvet ve ardından tatminle dolarken orada da bir ihtiyaç oluştuğunu hissederek kıçımı ona dayadım.

Kalbim deli gibi atıyordu, kendimi güçsüz hissederek Michael'ın göğsüne doğru rahatladım.

Arkamdan, "Kai" dedi hırıltılı bir sesle.

Aşağı baktığımda Kai'ın geri çekildiği gördüm. Gözleri sanki bundan benim kadar zevk almış gibi bir anlığına kapandı.

Bir elini havaya kaldırarak Michael'ın ona attığı prezervatifi rahatça yakaladı.

Michael çaresiz bir sesle saçlarımın arasından soluk soluğa, "Sana ihtiyacım var" dedi.

Pantolonunu çıkarıp her şeyi yere düşürdüğünü hissettim, Kai ise ayağa kalkıp prezervatifi dişleriyle yırttı ve sert aletine geçirdi.

Kai bileklerimi tutup beni kendine çekti ve kalçalarımın arkasından tutup beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı belinin etrafına sarıp karanlık gözlerine bakarken omuzlarına tutundum.

Samimiyeti gözlerinden okunur bir şekilde, "Teşekkür ederim Rika" dedi.

Sonra aletini girişime yerleştirirken dudaklarımı öptü ve ucunu güzelce, yavaşça içeri soktu.

Kıçımı kavrayıp beni sıkıca tutarken içime girdiğini hissederek inledim.

"Beni istiyor musun Rika?" diye sordu. Karınlarımız ve göğüslerimiz birbirine karışıyordu.

"Evet." Duyması gerekenin bu olduğunu bilerek başımı salladım.

Onu istiyor muydum?

Bunu istiyordum. Onu, beni ve Michael'ı ve son üç seneden iyi bir şey çıkarmayı istiyordum. Yalnız olmadığını bilmesini istiyordum.

Seviliyordu ve güvenebileceği insanlar vardı.

Fakat ona âşık değildim. Kalbim her zaman Michael'ındı. Ama onun arkadaşıydım ve bunu istiyordum.

Michael arkamdan geldi, aletini sırtımda hissettim.

Kalçalarımı tutup omzumu öperken, "Çok ateşli" dedi. "Benim için bir bacağını indir ama Kai'a tutun."

Kalbim duracakmış gibi oldu ama bunun olabilmesi için belli bir yükseklikte olmama ihtiyacı olduğunu bilerek itaat ettim.

Kai hâlâ içimdeyken bir bacağımı etrafında tutup sağ bacağımı düşürerek biraz indirdim. Kai beni sıkıca tuttu, kollarındaki kasları beni havada tutarken geriliyordu.

Michael aletini dar girişime doğru sürttü. Vücudum buhardan ve Kai'dan dolayı çoktan hazır ve ıslaktı. Orgazmım sayesinde çok rahatlamıştım ve korkamayacak kadar yorgundum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. İki adam ya da bunu, ama olacağını biliyordum. Kai, Michael'a "Acele et" dedi. "Hareket etmeye başlamam gerekiyor. Bu fazla iyi hissettiriyor."

Michael aletini bana bastırdı, bir nefes alıp içimde tuttum.

"Rahatla bebeğim." Arkamı okşadı. "Söz veriyorum, buna bayılacaksın."

Michael gitgide daha çok bastırırken kaslarımı gevşetmeye çalışarak ve kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak bir nefes verdim.

Ucunu içeri itip derin bir nefes alırken acıyla irkildim. "Sanırım yapama..."

"Şşş..." Michael, klitorisimle oynamak için uzanırken beni rahatlatmaya çalıştı. "Kıçın çok dar. Bir kere tadını aldıktan sonra beni durdurmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Sonra saçlarımı avuçlayıp başımı geriye çekti. "Ha?" Yanağımı ısırarak sataştı. "Kimse çığlık attığını duyamaz Rika. İkimiz de seni bedereceğiz ve sen her bir saniyesine bayılacaksın. Kimse yardımına gelemez."

Kalbim yerinden fırladı ve nefesim kesildi, klitorisimin korkuyla daha çok seğirdiğini hissettim. "Evet."

Lanet olası.

Korku. Lanet korku beni heyecanlandırıyordu ve Michael vücudumun tekrar muhtaç hale gelmesi için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Yavaşça –çok yavaşça– daha da çok içime girdi. Kai boynuma

gömülüp tenimi emerken ve öperken çok tahrik olmuştum. Aletini çıkarıp soktu, ben de geri çekilerek Michael'ın aletine doğru hareket ettim. Ağzıma kapanırken göğsündeki iniltiyi hissedebiliyordum.

Yavaşça bir ritim tutturdular ve aynı anda içime girip çıktılar. Bir kolumu tekrar Michael'ın boynuna doladım, diğeriyle Kai'ı daha yakına çektim.

Esnedim, doldurudum ve tüm vücudum tenimin sürtünmesiyle, ter ve saçlarımın boynuma ve sırtıma yapışmasıyla karıncalandı.

Michael için sırtımı dikleştirirken ve tırnaklarımı Kai'ın boynunun arkasına geçirirken dişlerimin arasından, "Daha sert" diye inledim.

Daha hızlı hareket ettiler. Michael'ın içime girdiği yer acayip acıyordu ama aynı zamanda çok da iyi hissettiriyordu. Sanki orgazmım on farklı yerden geliyordu ve hepsi bir araya gelip patlayacakları tek bir noktada buluşuyordu.

Ben itişlerine karşılık vererek bana verdiği her şeyi alırken Michael elleriyle kalçalarımı sıkarak, "Tanrım" dedi soluk soluğa.

Kai, bir eli beline sarılı uyluğumun altında, diğer eli göğsümde, "Tanrım, Rika" diye hırladı.

Başını tekrar eğerek bir mememi ağzına aldı ve ben de bunun için yalvararak kendimi ona doğru ittim.

Başımı arkaya eğerek dudaklarımı Michael'ın dudaklarına değdirdim. "Sabah bunun için beni suçlayacak mısın?"

"Suçlarsam ne olur?"

Kai'ın ve Michael'ın girip çıkışları daha da güçlenirken zor nefes aldım. "O zaman giderim" dedim ona "ve sen beni kovalayana kadar geri dönmem."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kolunu boynuma dolayarak kulağıma fısıldadı. "Bunu senin kadar ben de istedim. Canımı ne kadar yakacağını görmek istedim."

"Hiç yaktı mı?"

Nefes almayı bırakıp acıyla baktı. "Onu öldürmek istiyorum."

Gülümsedim. "Güzel."

Eğilip ağzımı yakaladı ve dik durmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım çünkü beni o kadar sert öpüyordu ki ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum.

Sonra geri çekildi, başını geriye attı ve kendini zevke kaptırmış bir halde aletini içime soktu. Dönüp Kai'ın dudaklarına yapıştım, dili benimkini okşarken ağzının içinde inledim ve derinliklerimde bir basınç oluşmaya başladı.

Kai saçlarımı tuttu. Alnını alnıma dayadı ve sıcak nefeslerimiz birbirine karıştı. "Rika" diye soludu. "Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun. Bu kadar uzun süre bundan mahrum kaldığıma inanamıyorum."

Vücudu terle parlıyordu. Altdudağını dişlerimin arasında emdim. "Çok derindesin. Beni tekrar boşalt Kai."

Saçımı daha sıkı tuttu. "Sormana bile gerek yok bebeğim."

Daha sert girip çıkmaya başladı. Kolumu tekrar Michael'ın boynuna dolayıp ikisinin de beni doldurduğunu, derinlerime girdiğini ve içime çok iyi vurduklarını hissettim.

Altdudağımı ısırdım, kanım hızla akarken ve amım Kai'ın aletinin etrafında nabız gibi atarken gözlerimi sıkıca kapattım.

Ama zevki bütün vücuduma yayan Michael oldu. Aleti kıçıma çarpıyor, teni tenime değiyordu ve ben bir ritim tutturup ikisini de becermeye başlayana kadar tüm karnım ve kalçalarım yanıyordu.

"Ah, Tanrım" diye inledim. "Daha sert, daha sert!"

Michael, "Hadi bebeğim" diye beni cesaretlendirdi.

Arkamdan birinin, "Burada neler oluyor?" dediğini duydum. Bir anlığına başka birinin içeri girdiğini anladım.

Ama başka bir gezegendeydim. Umursamadım.

Michael "Siktir git lan!" diye bağırdı.

"Lanet olsun!" Kai başını geriye atıp beni daha sert becermeye başladı ve çok yaklaştığını anladım. Kimse davetsiz misafire bakmadı bile ama kapının kapandığını duydum, bu yüzden gittiğini biliyordum.

"Evet" dedim nefes nefese. "Evet!"

Orgazm zirveye ulaştı ve sonra uyluklarımdan aşağı, sırtımdan yukarı ve içime doğru patladı.

Onlar içime tekrar tekrar girmeye devam ederlerken gözlerimin, başımın arkasına yuvarlanmasına neden olan hisle hareketsiz kalıp, geçmesini bekledim.

Michael.

Hassiktir. Bir daha böyle bir şey yapmak istediğinde ona asla karşı koymayacaktım. Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmdı.

Michael birkaç kez daha içime girdi ve sonra boşalırken parmaklarını kalçalarıma batırıp derimi acıttı.

Nefes nefese kalarak, "Siktir" diye soluklandı ve alnını omzuma koyarken ağırlığını bana verdi. "Tanrım."

Ama sonra Kai beni çekti ve Michael'ın bedenimi terk etmesinin verdiği yanmayla irkildim. Beni fayans bankın üzerine yatırdı, dizimi kaldırdı, bacaklarımı açtı ve aletini içime sokarak tekrar içime girdi.

İnleyerek sırtımı kavislendirdim.

Üstüme uzandı, vücudunu benimkine yapıştırdı ve ağzımı kendi ağzıyla kapatırken bir kolunu başımın üstüne doladı.

Beni çıldırmış gibi sert ve hızlı bir şekilde becerdi. Michael'ın nerede olduğunu görmek için başımı bile kaldıramadım çünkü Kai beni tamamen ele geçirmişti.

İçime gittikçe daha sert çarparken ağzıma doğru inlediğini hissettim. Sonra sarsıldı, tüm vücudu gerildi ve boşalırken teni yanıp odayı yüksek bir inilti ile doldurdu.

Sırtına tutundum, o nefesini toplamaya çalışırken hareketsiz dudaklarını öpmeye devam ettim.

"Hassiktir" diye soludu. "Bu hatırladığım her şeyden daha iyiydi."

Birkaç dakika sonra yavaşça kendini yukarı itti, içimden çıktı ve arkasına yaslandı.

"İyi misin?" Bana endişeyle bakıyordu.

Bacaklarımı kapatıp başımı çevirdiğimde Michael'ın sağ taraftaki fayanslı koltukta oturduğunu, dirsekleriyle dizlerine dayanarak bizi izlediğini gördüm.

Başımla onayladım.

Kendimi sıcak, mutluluktan bitkin ve tatmin olmuş hissederek bacaklarımı yukarı doğru kırıp dumanlı tavana baktım.

Kai ayağa kalkıp prezervatifi kapının hemen dışındaki çöpe attı ve yerden havlusunu alıp beline sararak yanıma gelip oturdu.

Hepimiz birkaç dakika öylece oturup kalplerimizin sakinleşmesine izin verdik.

Bedenim bir balon gibi uçuyordu ve az önce olanları düşünürken yanaklarımın yeniden ısındığını hissettim. Kalbim küt küt atıyordu ve midemde hâlâ kelebekler uçuşuyordu.

İnsanlar bizi şimdi görseler ne düşünürlerdi?

Alex gurur duyardı. Katılmak isterdi.

Trevor bana fahişe derdi.

Annem bir içki içerdi ve Bayan Crist sanki yastık kavgasının ortasına girmiş gibi, hiçbir şey olmamış gibi davranırdı.

Ama önemsediğim tek fikrin bana asla utanç hissettirmeyen fikir olduğunu fark ettiğimde içimi bir huzur kapladı. Beni her zaman istediğimi almaya iten ve sadece onu asla yarı yolda bırakmamamı isteyen kişinin.

Asla pes etmemi isteyen.

Başka biriyle –başka bir zamanda– olsaydım ilişkimizin tehlikede olmasından ya da Kai yüzünden kendisini tehdit altında hissetmesinden korkabilirdim ama Michael kalbimin nerede olduğunu biliyordu. Benden şüphe etmiyordu.

Kendinden şüphe ediyordu.

Kai sonunda ayağa kalktı ve dönüp başımda dikildi. Gözleri parlıyordu ve yüzünde bir gülümseme vardı. Yeniden genç görünüyordu.

Michael'a bakarak, "Endişelenmiyor musun?" diye sordu. "Onu senden almaya çalışabilirim."

"Deneyebilirsin" diye cevapladı Michael.

Kai gülümseyip eğildi ve dudaklarımı usulca öptü.

Michael arkasından, "Aletin artık çalışıyor" diye uyardı. "Git başka birini bul."

Kai'ın homurdandığını ve gülerken ağzının benimkinin üzerinde titrediğini duydum.

Dudaklarını çekerek bana sakin ve yeni bir güvenle baktı. "Söyleyecek sözüm yok" dedi. "Sadece 'teşekkür ederim'."

Döndü ve buzlu kapıdan geçip soyunma odasına girdi.

Michael'la birlikte birkaç dakika sessizce oturduktan sonra dışarıdan sesler duydum ve birden daha önce yakalandığımızı hatırladım. Birisi güvenliği çağırmaya gitmiş olabilirdi.

Doğrulup bacaklarımı bankın üzerinden sarkıttım ve ayağa kalktım. Az önce yaptıklarımız yüzünden bacaklarım titriyordu ve vücudum ağrıyordu. Yerdeki giysilerime doğru yürürken Michael'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Pantolonumu bacaklarıma geçirerek, "Biliyor musun" diye başladım. "Seni sevmediğim bir zaman hatırlayamıyorum."

Ona bakmadan devam ederek ceketimi giydim, ayakkabılarımı ve çoraplarımı alıp giymek için banka oturdum.

"Bana baktığında" diye devam ettim, "bana dokunduğunda, içimdeyken, hayatıma tamamen âşığım Michael. Asla başka bir yerde olmak istemiyorum."

Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giymeyi bitirdim ve bağlamak için eğildim.

İşim bittiğinde dik oturup ona baktım. "Benim için hiç böyle hissedecek misin?" diye sordum. "Bana hiç ihtiyaç duyacak mısın ya da beni kaybetmekten korkacak mısın?"

Kai bana kendimi iyi hissettirmişti. Bana ihtiyacı vardı. Bana minnettar olmuştu.

Michael gözlerime baktı, derinliklerinde ölü bir sakinlikten başka bir şey yoktu ve içinde neler olduğunu anlayamıyordum.

"Hiç kendini savunmasız bırakacak mısın?"

Orada öylece oturup cevap vermeyince sonunda kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Dışarıda buluşuruz."

Bölüm 26

Günümüz

ALEX DERSTEN YENİ ÇIKMIŞ, kaldırımda yürürken "Bu gece ders çalışmalıyız" dedi. "Her doğru cevap verdiğimde kendime çikolata yemek için izin verdiğim harika bir tekniğim var."

Hafifçe gülerek başımı salladım. "Ama makale yazman gereken sorular olacak."

"Lanet olsun" diye homurdandı. "Soru başına en az bir paket atıştırmalığa değer o zaman."

Sola döndü, ben de onu bir kafenin küçük açık alanına doğru takip edip çantasını kadınlarla dolu bir masanın yanında, yere bırakmasını izledim.

Diğer kızlar konuştukları her neyse ona gülmeyi bitirip başını kaldırırken kızıl saçlı olan, "Selam Alex" dedi neşeyle.

Alex bir sandalye çekerek, "Selam millet" dedi. "Bu Rika." Sonra bana döndü. "Rika, bu Angel, Becks ve Danielle. Geçen yıl yurtta birlikte kalıyorduk." Öne eğilip ikimiz de otururken sessizce mırıldandı. "Beni destekleyen zengin, evli bir âşığım olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden sessiz ol ve sana güvendiğim için kendini özel hisset, tamam mı?"

Bana bir uyarı bakışı attı ve sandalyeme otururken sessizce kahkaha attım.

Onlara bakarak, "Herkese merhaba" dedim.

Gülümsediler ve sohbet, erkek arkadaşlardan vizelere geçerek kaldığı yerden devam etti. Rahatlamaya çalışarak ve etrafımdaki öğleden sonra enerjisini içime çekerek sessizce oturdum.

Taksi ıslıkları, araba kornaları, etrafımdaki masalarda devam eden sohbetler... ama yavaşça bütün sesler solmaya başladı. Kızların konuşması uzak bir yankı haline geldi ve bugün her oturduğumda olduğu gibi boynuma bir sıcaklık yayıldı. Onları tekrar hissedebiliyordum.

Vücutlarını. Buhar odasını. Teri.

Yaptığımız şeyden kalan küçük sızıları hissederek gözlerimi kapattım. Uzuvlarım ağrıyordu ve onları hâlâ ağzımın içinde hissedebiliyordum.

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Michael.

Dün gece utancımı yutmuş ve sınırları zorlamıştım. Güvenini, sevgisini mi test etmek istemiştim yoksa bu tecrübenin aramızda açığa çıkaracağı hisleri mi görmek istemiştim bilmiyordum ama bundan tek bir şey öğrenmiştim: hiçbir şey bizi durduramazdı.

Beni seviyorsa, yenilmez olurduk.

Kai'la benim aramda aslında hiçbir şey olmamıştı. Bu benimle Michael arasındaydı ve Kai sadece yardım etmişti.

Michael'ın hazır olmadığını görmeme yardım etmişti. Henüz hazır değildi. Bir ileri bir geri yapmaya –oyunlara– bana teslim olamayacak kadar çok ihtiyacı vardı.

Telefonum cebimde titredi, cebimden çıkarıp ekranda Michael'ın adını gördüm.

Görmezden gelerek telefonu çantama koydum. Bugünkü altıncı aramasıydı, ayrıca altı sesli mesaj ve birkaç mesaj vardı.

Ne istediğini biliyordum ama bana kalbini vermeyecekse emirler vermesini de dinlemeyecektim.

Alex garsonlardan birinin koyduğu suyu bana uzatarak "Michael mı?" diye sordu. Hafifçe başımı sallayıp arkama yaslandım ve kollarımı işlemeli demir sandalyeye koydum.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kıstım. Onun hakkında nasıl konuşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Arkamdan derin bir erkek sesi, "Hayır, her şey yolunda değil" dedi ve kalakaldım.

Masadaki diğer kızlar konuşmayı bırakıp kafalarını kaldırdı ve Alex kim olduğunu görmek için başını çevirdi.

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım ve sonra omzumun üstünden bakarak Kai ve Will'in arkamda durduğunu, siyah bir Jaguar'ın kaldırıma park edildiğini gördüm.

Kai benim sandalyemle Alex'inkinin arasına girerek, "Michael sana ulaşmaya çalışıyor" dedi. "Sana ulaşamayınca seni aramak için bizi gönderdi."

"Konuşmak isteseydim telefona cevap verirdim" dedim sertçe.

Kai, "Eve gidip onu beklemen gerektiğini düşünüyor" dedi önerir gibi ama bunun bir emir olduğunu biliyordum. "Güvenli olmadığından endişe ediyor."

"Önerisini dikkate alacağım" diye cevap verdim. "Teşekkürler."

Sonra su bardağımı alıp gitmesini işaret ettim.

Bardağı elimden kaptı, buz gibi sıvı parmaklarıma dökülünce tısladım. Bardağın içindekini arkasındaki saksıdaki küçük ağaca döktü ve bardağı gürültülü bir şekilde masaya geri koydu.

Eğilip kocaman gözlerle izleyen ve donup kalan kızlara baktı.

"Kusurumuza bakmayın hanımlar" dedi sertçe, sonra kulağıma doğru fısıldadı. Kokusu dün gecenin anılarını geri getirmişti. "Senin için endişeleniyor Rika."

"O zaman bunu söylemesi gerekiyor" diye patladım. "Beni tutup getirmesi için köpeklerini göndermeyecek."

Doğruldu ve sandalyemi geri çekti, kollarımı yakalayıp beni kaldırırken bağırdım. Beni Will'e doğru ittirip çantamı aldı ve bana fırlattı.

Çantayı yakaladım ama ellerimi kaldırıp aynı hızla suratına geri attım.

Bir eliyle çantamı tutarak, "Arabaya bin" diye emretti; "yoksa omzumda gideceksin."

"İyi misin Rika?" Alex ayağa kalktı.

Ama Kai arkasını dönerek ona tepeden baktı. "Otur ve karışma."

Alex sandalyesine oturdu. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez korkmuş görünüyordu.

"Hadi gidelim" Will kolumu çekti ama geri çekip hızla arabaya gittim.

Kai da peşimizden geldi ve hepimiz arabaya binip kapıları çarptık. Will kaldırımdan çıktı.

Kai'ın uzun yapısı arka koltuktaki küçük alanı doldururken ve yüzümün sol tarafını bakışlarıyla yakarken dişlerimi sıktım.

Uzanıp beni yakaladı, beni kucağına çekerken göğsünü ittim.

Ne yaptığını sanıyordu? Dün geceden sonra her istediğinde bana dokunabileceğini mi düşünüyordu?

"Sen surat asmakla meşgulken..." Bir eliyle başımın arkasını tutup diğeriyle çenemi sıkarken nefesi yüzüme çarptı. "İyice kafana girsin diye sana durumu anlatayım."

Ona vurmaya ve elinden kurtulmaya çalışarak başımı çevirsem de beni çok sıkı tutuyordu.

Sert bir sesle, her bir kelimeyi vurgulayarak, "Trevor'ın içine girmesine izin verdiğin son seferi düşün" dedi. "Nasıl koktuğunu, terinin ve dudaklarının bütün vücuduna düştüğünü, küçük güzel kıçını ne kadar sert becerdiğini ve bunu ne kadar çok sevdiğini düşün..."

Kurtulmaya çalışarak homurdandım ve mücadele ettim.

"Kafasından ne geçtiğini bilmek ister misin?" dedi dalga geçer gibi. "Hımm?"

Öfke lav gibi tenimi kaplarken güçlükle nefes aldım.

Trevor gibi konuşarak, "Aptal. Sürtük" diye cevap verdi. "Her şeyden o kadar bihaber ki beyinsiz budala o gece maskenin altındakinin ben olduğumu bile bilmiyor. Üzerine çıkıp, ona dokunduğumu. Yine de buradayım, hâlâ istediğimi alıyorum. Ne kadar beyinsiz bir amcık."

Beni serbest bıraktı ve tekrar diğer tarafa geçtim. Kanımda kaynayan öfkeyle zor nefes alıyordum.

Aşağılık Trevor.

Son yattığımız seferde onun zevki için domalan görüntümle çok eğlenmiş olmalıydı. Kontrolü altındaydım ve beni aptal yerine koymuştu.

Sinirle ellerimi saçlarımın arasından geçirip sırtımın terle serinlediğini hissettim.

"Umarım artık sinirlisindir" diye devam etti Kai, "çünkü Michael tam olarak bu kadar sinirli. Trevor hepimizi kandırdı. Şimdiye kadar yalnızca görebildiğimiz tehlikelerle mücadele edebileceğimizi anlamışsındır. Şu an tamamen körüz." Sesi bütün arabayı dolduruyordu ve ona bakmayı reddettim. "Trevor öngörülemiyor ve okunamıyor, Damon'ın da tek bir hissi var. Nefret."

Delcour'un sokağına girerken pencereden dışarı baktım. Haklıydı. Muhtemel bir tehlike vardı ve çocukluk yapıyordum.

Ama onlar da bana çocukmuşum gibi davranıyordu.

Kai daha yumuşak bir sesle, "Michael'ın, hatununu güvende tutmak istediğini anlamak çok mu zor?" diye sordu.

Ona bakmak için başımı çevirerek, "Olabilir" diye kabul ettim. "Ama belki de beni itip kakmak yerine benimle insan gibi konuşabilirsiniz? Mümkün mü?"

Kai'ın gözleri yumuşadı ve bakışları üzerimde gezindi. Bir anlığına nefesimi tuttum, sanırım ikimizin de dün geceyi hatırladığı bir an geçti.

Araba aniden çok küçük gelmeye başlamıştı.

Will, Delcour'un önüne çekti, çantamı alıp arabadan atladım.

Kai'ın Will'e, "Evini kontrol edeceğim" dediğini duydum. "Sen git park et."

Arabanın kapısını çarpıp benim için bina kapısını açan kapıcıya hafifçe gülümsedim. Asansöre doğru yürüyüp düğmeye basarken Kai arkamdan geldi.

"Yukarı gelmene gerek yok" diye ısrar ettim. "Kendi kapılarımı kilitleyebilirim."

Sessiz bir kahkaha attı. "Uzun sürmeyecek. Eminim Michael daha sonra sana eşlik etmek için gelecektir."

Kapılar açılır açılmaz asansöre girip yirmi bire bastım. Michael'ın antrenmanda olduğunu biliyordum, bu yüzden peşimden

çocukları göndermişti ama daha sonra onu içeri alacağımdan emin değildim.

Üzerime titremesinden daha kötüsü bunu yapmak için arkadaşlarını göndermesiydi.

Daireye girdikten sonra Kai önden yürüyüp bütün odaları arayıp arka kapıyla balkon kapısını kontrol etti.

Salona geri dönüp ön kapının kilitlerini kontrol ettikten sonra, "Her şey yolunda görünüyor" dedi.

"Tabii ki" diye cevapladım. "Trevor Annapolis'te, Damon muhtemelen sarhoştur ve New York'ta sonsuz genç fahişe tedariğinin altına gömülmüş haldedir."

Sırıtarak kapıyı açık tuttu ve eşikte durdu.

Ama düşünceli bir şekilde bana baktıktan sonra gözleri yavaşça bedenimden aşağıya indi. Gözleri uzun süre yoğun bir şekilde üzerimde durdu. Kalçamdaki ve bacaklarımdaki sıcaklığı hissederek dondum.

Tekrar bana baktı. Derin ve boğuk sesiyle, "İstersen seninle kalabilirim" diye teklif etti.

Ona yaklaşarak dudaklarımı yarım bir gülümsemeyle kıvırdım. "Peki kalırsan ne yaparız?"

Seksi bir sırıtış güzel yüzüne yayıldı. "Belki yemek söyleriz" dedi, sonra tekrar vücuduma baktı "ya da bir şeyler içeriz?"

Yaklaşıp kapıyı tuttum. "Ya da belki... beni sınıyorsundur. Michael'dan gizli seni davet edip etmeyeceğimi görmek için."

"Seni neden sınayayım?"

"Çünkü Michael'ı benden daha çok seviyorsun" diye karşılık verdim.

Gülümseyerek gözlerini indirdi. Uzanıp başparmağıyla çenemi okşayarak, "Olabilir" diye cevapladı. "Ya da belki hoşuma gitmiştir. Belki bu sefer sana tek başıma sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorumdur."

Bir kaşımı kaldırarak ona bilmiş bir bakış attım.

Elini düşürüp doğrularak mesafesini korudu. "Üzgünüm. Emin olmak zorundaydım."

Ne yaptığını çok iyi bilerek sabırlı bir şekilde ona baktım.

Kai'ın endişelenecek hiçbir şeyi yoktu. Michael'ı seviyordum, bir gün ona ihanet edecek olursam önce onu terk ederdim. Kai'ın arkadaşını korumak için sadakatimi sınadığını biliyordum ama buna hiçbir zaman gerek olmayacaktı. Dün geceden pişman olmasam da tekrarlanmayacaktı. Biz arkadaştık.

Kai gitmek için kapı eşiğinden geri çekildi ama ben daha kapıyı kapatamadan döndü. "Sadece Michael değil, biliyorsun değil mi?" Gözlerini bana dikti. "Will ve ben de senin için endişeleniyoruz. Bizden birisin. Sana bir şey olsa..."

Sonra doğru kelimeleri arıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Gözlerini tekrar bana çevirerek, "Kendimizi sana yakın hissediyoruz" diye itiraf etti. "İncindiğini görmek istemiyoruz, tamam mı?"

Bunu söylediğini duymak içimi ısıtsa da kendimi tutamayıp, "Madem sizden biriyim, o zaman neden planlardan çıkarılan ve korunan ben oluyorum?" diye karşılık verdim.

Kendi sözlerimi bana karşı kullanarak, "Çünkü *seni* bizden daha çok seviyor" diye cevapladı.

Buna inanmak istedim. Bunu duymak için onun bildiğinden daha uzun süre beklemiştim.

Kapıyı kapatıp kilitleyerek huzur ve sessizliğin içine daldım. Telefonum tekrar çaldı. Arayan Alex'ti, muhtemelen beni kontrol etmek için arıyordu.

Ama annem olmadığı sürece kimseyle konuşmak istemiyordum.

Adada durup başlamam gereken ödevleri, birkaç gün içinde bitirmem gereken okumaları ve bir haftadır sosyal medyamı kontrol etmediğim gerçeğini düşündüm.

Ama birdenbire çok yorgun hissettim.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkararak yatak odama girdim, telefonumu komodinin üzerine bıraktım ve yatağıma yığıldım. Vücudum hemen yumuşak, serin yorganın içinde eridi ve gözlerim kapandı.

"MICHAEL?"

Başımı yastıktan kaldırdım ve gözlerimi kırpıştırarak açtım. Bir şey duyduğumu sanmıştım.

Oda karanlık ve sessizdi; kapıdan dışarı, koridora baktım ve oranın da tamamen karanlık olduğunu gördüm.

Telefonumun ışığının yanıp söndüğünü fark ederek arkamı döndüm, sırtım tekrar yataktaydı. Beni uyandıran şey bu olmalıydı.

"Lanet olsun." Uyanmaya çalışarak ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Başımı çevirerek saate bakınca hayal kırıklığına uğrayarak iç geçirdim. Altı saat. Saat on biri yeni geçmişti.

Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyordum.

Telefonumu alıp Michael'dan birkaç mesaj olduğunu gördüm. Sonuncusunda,

Oraya geldiğimde lanet kapıyı açsan iyi edersin.

yazıyordu.

Bütün gün mesajlarını okumamıştım ama hiçbirine cevap vermediğim için haklı olarak muhtemelen gittikçe daha çok öfkelendiğini tahmin ettim.

Telefonumu yatağın üzerine atıp doğruldum ve çıplak ayaklarımla koridora çıkıp yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa doğru yürüdüm.

Akşam yemeği yememiştim ve açlıktan ölüyordum.

Ama sonra göz ucuyla bir şey fark ettim. Arkamı döndüğümde arka kapının ardına kadar açık olduğunu ve merdiven boşluğundan gelen ışığın içeri dolduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Siyah kapüşonlu, şapkası kafasına çekilmiş karanlık bir şekil kapının girişinde durmuş, beyaz bir maskenin ardından bana bakıyordu. Beni Cristler'in evinde tuzağa düşürürken taktıkları maskenin aynısıydı.

Sertçe nefes aldım, ellerim tenimde gezinen tehlikenin telaşıyla titriyordu.

Ama sonra öfke kaslarımı gererken durup dişlerimi birbirine bastırdım.

Michael.

"Ne?" diye sordum. "Gece yarısı atıştırmalığına mı ihtiyacın oldu?"

O ve lanet oyunları. Şimdi vakti değildi ve bu gece fantezi modunda değildim.

"Sadece çık git Michael."

Ama sonra elini kaldırıp devasa kasap bıçağının ucunu koridorumun duvarına gömdü. Çelik bıçağı duvara sürterek bana doğru ilerleyişini kocaman gözlerle izlerken kalbim yeniden hızlandı.

Tüm nefesimi verdim ve geri çekildim. "Damon" diye yutkundum.

O anda elini indirip koşarak üzerime saldırdı. Çığlık attım ve etrafımda dönerek ön kapıya doğru koştum.

Ahşaba çarpıp hemen kilitleri yakaladım ama faydasızdı. Sırtıma çarpıp bir elini boynumun ön tarafına doladı ve bıçağın ucunu çenemin altına batırdı.

Acıyla çığlık attım. "Damon!" Tırnaklarımı kapıya geçirdim. "Bunu yapma!"

Boğazımı sıktı, sonra bıçağı tuttuğu eli ağzımın üstüne geldi ve bir bez ağzımın üstünü kapatarak beni boğdu.

Kulağıma, "Beni kim durduracak?" diye fısıldadı.

Sonra her şey karardı.

Bölüm 27

Günümüz

SÜZÜLÜYORDUM.

Başım dönüyordu. Bir an için vücudumdan ayrılıp havaya doğru sürükleniyormuş gibi hissettim. Başımın yan tarafında bir acı tohumu vardı ve hızla çiçek açtı, homurdanırken kafatasıma yayılıp yaktı.

"Ne oluyor?" Gözlerimi kırpıştırarak açtım, elimi şakağımın üzerindeki ağrıyan noktaya koydum ve "Kahretsin" diye tısladım.

Elimi kontrol ettiğimde kan görmesem de orası kesinlikle hassastı.

Damon. Dairemde olduğunu hatırlayarak donup kaldım.

Beceriksizce doğrulup odanın görüntüsü netleştiğinde soluk soluğa, "Aman Tanrım" dedim. Neredeydim?

Ellerimi altımdaki yumuşak kumaşa koyarak hızla etrafıma bakındım; bej ve ahşap mobilyaları ve demirbaşları, ahşap bir güverteye açılan cam kapıları, duvarlardaki tabloları ve altın aplikleri, halıları ve odanın kişisel olmayan ama çok tanıdık hissini fark ettim.

Sonra altımdaki uğultuyu hissettim. Alttaki motorların uğultusunu.

Pithom. Crist teknesindeydik.

Büyürken buraya sadece birkaç kez –partiler ve sahil boyunca günübirlik geziler için– gelmiştim ama iyi biliyordum.

Arkamdan birinin, "İyi olduğuna sevindim" dediğini duydum ve başımı çevirdim.

Damon yattığım kanepenin diğer tarafında durmuş, bir omzunu duvara yaslamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturarak siyah gözlerini bana dikti.

Ürkütücü derecede sakin ses tonuyla, "Endişelenmeye başlamıştım dedi."

Siyah bir pantolon ve yakası açık, gevşek bir şekilde içine sokulmuş beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Siyah saçları yeni uyanmış gibi dağınık görünüyordu ama gözleri bunun aksini kanıtlıyordu. Tamamen bana odaklanmış, tetikte ve hazırlardı. Hiç bir hafta önce bıçaklanmış ve kanlar içinde kalmış gibi görünmüyordu.

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama seni burada ve dairende uyurken izlemek..." Bir an için gözlerini kaçırdı, ciddi görünüyordu. "Çok güzelsin. Uzun, sarı saçlar, dolgun dudaklar... Sende masum bir sakinlik var."

Kalbim hızlanarak ve midem bulanarak bakakaldım. Beni dairemde uyurken mi izlemişti? Tanrım, ben uyanmadan önce ne kadar zamandır oradaydı?

Gözlerimi dolaştırarak tekrar odanın etrafına baktım. Ellerime bir şey almam gerekiyordu. Keşke Şam bıçağım yanımda olsaydı.

"Evet, çok temiz ve mükemmel" dedi düşünceli bir şekilde. Duvardan ayrılıp koltuğun etrafında yürüdü. "Tam da olmanı istediği gibi."

Gözlerimi kısarak yavaşça ayağa kalktım ve o yaklaşırken geri çekildim. Sesim titreyerek, "Kimin?" diye sordum.

Kim temiz ve mükemmel olmamı istiyordu?

Başım zonkluyor ve dönüyordu ama ellerimi uzatarak onu uzak tutmaya çalıştım. "Ama artık o kadar da temiz değilsin, değil mi?" deyip sorumu duymazdan geldi. "Michael seni ele geçirdi ve artık tek bir işe yarıyorsun."

"Neden bahsediyorsun?" Geriye doğru tökezledim, korku içimi sararken yumruklarımı sıktım.

"Merak etme, seninle yine de eğlenecek." Damon yüzünde hasta bir gülümsemeyle yavaşça bana yaklaştı. "Ama abisinin orospusuyla asla evlenmez."

Evlenmek... ne?

Sonra Damon'ın gözleri arkama kaydı ve döndüğümde Trevor'ın tam arkamda durduğunu gördüm.

Uzun boylu ve heybetli duruyordu, kot pantolon ve lacivert bir polo yaka tişört giymişti. Sarı saçları hâlâ kısacık, askeri tarzda kesilmişti ve mavi gözleri beni delip geçiyor, kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyordu.

Başımı salladım. "Trevor?"

Bir saniye sonra eli inip yüzüme çarptı. Geri adım atıp başım yana savrulurken düşmemeye çalıştım, yanağımdaki ateş, derimin altına batan milyonlarca iğne gibi yaktı beni ve gözlerime yaşlar doldu. Başımdaki ağrı yayıldı ve her şey bulanıklaşırken yüzümü hareketsiz tuttum.

Damon beni tutup çevirdi ve omzunun üstüne attı.

"Hayır!" diye bağırdım ve kıvranarak sırtını ittim. Beni karanlık bir geçitten geçirirken öksürdüm ve midemdeki safranın boğazıma doğru yükseldiğini hissettim.

"Damon!" Midemden gelen gurultuları hissederek bağırdım. "Damon, lütfen."

Beni bir kapı eşiğinden geçirirken kapı çerçevesine tutundum ve tekmeler savurup çırpınarak onu durdurdum. "Bırak beni, hasta pislik!" Çığlık attım, çünkü korkmaktan bıkmıştım. "Sen bir hiçsin! Beni duyuyor musun? Sen çöpten başka bir şey değilsin ve umarım geberirsin!"

Beni sertçe çekti ve kollarım neredeyse eklemlerimden çekildiği için acıdan kıvranırken daha fazla tutamadım.

Havada uçtum; bir yatağın üzerine düştüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Hemen oturur pozisyona geçtim ama tekrar üzerime doğru geldi. Bileklerimden tutarak beni çekti ve dizini göğsüme koyarak yerimde tuttu.

"Damon!" diye bağırdım ama göğsümdeki ağırlığıyla ciğerlerim boşaldı ve sadece kısa nefesler alabildim.

"Konuşma" diye hırladı.

Vücudumu yataktan yukarı itip çırpındım; nefes almaya ve onu üzerimden atmaya çalışırken boğuluyor ve öksürüyordum.

"Siktir git!" diye bağırmaya çalıştım, sesim zor çıktı.

Cebinden kahverengimsi bir şey çıkardı ve kaşındıran kumaşı bileklerime sardı.

"Hayır!" Ellerimi çekmeye, ona vurmaya ya da üstümden atmaya çalıştım ama daha sıkı tuttu.

Göğsümdeki ağırlığa rağmen nefes almaya çalıştım ama nefesim kesik kesikti. Beni bağlayıp ellerimi yatak başlığına sabitledi.

Hızlıca etrafıma baktığımda Damon'ın arkasından, dışarıdaki uçsuz bucaksız karanlığı ve o karanlık gökyüzündeki yıldızları gösteren pencereleri fark ettim. Komodinlerin üzerinde silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu ama eğer serbest kalabilirsem, çekmecelerden birinde ya da banyoda bir şey olduğuna emindim.

"Neredeyiz?" diye sordum. Tenim bağladığı düğümlerin altında yanıyordu.

"Thunder Bay'in üç kilometre açıklarında."

Yavaşlayıp ona baktım. Denizde miydik? Neden?

Yatın genellikle tutulduğu marinaya yanaşmış olabileceğimizi düşünmüştüm ama açılmak için tek bir neden olabilirdi.

Dışarıdan yardım gelemezdi.

Sessizce, "Michael..." dedim ama ne sorduğumdan emin değildim.

Damon, "Yakında burada olacak" dedi. Sanki *her şey yakında bitecek* der gibiydi.

İçim ürperdi ve dizini göğsümden çekerken rahat bir nefes aldım.

Ama ağırlığından kurtulmam uzun sürmedi. Tekrar üzerime gelip belini kot pantolonlu bacaklarımın arasına sokarak kalçalarımı ayrılmaya zorladı. İki koluyla kendini yukarı kaldırıp bana bakarken vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

"Artık tamamen benim olduğuna göre..." dedi dalga geçer gibi. Bakışları alevlenmişti.

Sarsılarak ipleri çekiştirdim ve bir hırıltı çıkardım. Gözyaşlarım yanaklarımdan saçlarıma döküldü ve kollarımı kurtarmaya çalışarak nefes nefese kaldım.

"Tam bir savaşçı" dedi övgüyle. "Çok eğlenceli olacağını biliyordum."

Çıplak ayaklarımı yatağa bastırdım. Kıpırdanarak vücudumu yataktan kaldırmaya çalıştıysam da o sadece gülüp sertleşen aletini bacaklarımın arasına bastırdı.

Başımı çevirerek ve ondan uzaklaşmak için yastığa gömülmeye çalışarak korkuyla sindim. "Bunu yapmaya devam et" diye yalvardı. "Çok iyi hissettiriyor Rika."

Sonra ağzını yanağıma doğru indirdi. Dili çeneme değerek, "Hadi ama" diye soluklandı. "Bunun olacağını biliyorsun. Bence hoşuna gitmesinden korkuyorsun."

Başımı sallayıp göz göze gelmek için dönüp ona öfkeyle baktım. "Bunu yapmayacaksın. Seni tanıyorum."

"Tanımıyorsun." Sesi tehditkâr bir tona büründü.

Ama devam ettim. "Kabasın, adisin ama kötü değilsin" dedim dişlerimin arasından. "O gece sen ve Kai –ya da Trevor– bana zarar vereceksiniz sandım, kısa bir süreliğine bile olsa. Şaka mı yapıyordun, ciddi miydin anlayamadım ama güvende hissetmemiştim. Korkudan aklımı kaçıracaktım."

Ağzını benimkinin üzerinde gezdirerek beni izledi.

"Ama ona izin vermedin" diye çıkıştım. "Bana zarar vermesine izin vermedin. Senin için bir şakaydı ama Trevor'ın planladığından daha ileriye götürdüğünü anladığın anda onu durdurdun. Sen kötü değilsin."

Dili çenemi okşadı ve ben gözlerimi sıkarak kapattım; boynumdan aşağı, bluzumun üzerinden göğsüme doğru ilerlerken hıçkırıklarla titriyordum.

İpleri çekiştirerek ve dilinin kumaşın üstünden göğüs ucumda dolaştığını hissederek, "Sen kötü değilsin" dedim. "Sen kötü değilsin."

Göğsümün üzerinde gezinerek, "Hayır, değilim" dedi. "Ben bir hiçim. Ben bir pisliğim. Çöpüm."

Sonra kendini itip yataktan kalktı ve buz gibi gözlerle bana baktı. "Ve senin kâbusun olacağım Erika Fane."

Arkasını dönüp solumdaki koltuklardan birine yürüdü ve sinir bozucu derecede sakin görünerek oturdu.

Şimdi gözlerinde bir perde vardı. Artık konuşmayacağından korkarak yutkunmaya çalıştım.

Oturdu. Ve bekledi.

"Ne yani?" diye çıkıştım. "Artık Trevor'ın sözünden çıkmıyor musun? Hapishanede birinin kaltağı olmayı mı öğrendin?"

Sırıtarak sandalyede arkasına yaslandı ve ön kolunu sağındaki masaya dayadı. "Eğer bunu yaparsan" dedim "onları sonsuza kadar kaybedeceksin."

"Kimleri?"

"Çocukları" diye açıkladım. "Onlar senin ailen ve bunun için seni asla affetmeyecekler."

Bakışlarını kaçırarak başını salladı. "Artık çok geç. İşler artık asla eskisi gibi olmayacak."

Yüzünde ciddi bir kararlılık ifadesi belirirken uzaklara baktı, sanki hiçbir şey bitmiyormuş gibiydi.

Çoktan bitmişti, Damon çoktan kaybetmişti.

"O gece seni neden oraya götürdüğümüzü biliyor musun?" diye sordu Damon. "Normalde görünüşünü beğenmediğim ve sıranın bana gelmesini istemediğim sürece Michael'ın kimi becerdiğini önemsemem ama sen farklıydın. O gece anladım. Senden, bir amcıkdan daha fazlasını istiyordu."

Kollarımı gerdim ve ipi çektim, tenimi kesiyorlardı. "Bu seni neden bu kadar rahatsız etti?"

"Çünkü konu kadınlar olduğu zaman amcıktan fazlası yoktur" diye patladı. "Aramıza girecektin. Bizi değiştirecek ve sahip olduğumuz şeyi mahvedecektin."

Alnındaki kırışıklıklar daha da derinleşti ve bana baktı. Neden bahsettiğini anlamıyordum. Nasıl aralarına girecektim?

"Trevor'la karşılaştığımızda" diye devam etti, "seninle uğraşmak

istedik. Seni korkutup kaçırmak. Ben istediğimi elde edecektim; Michael ve geri kalanımızdan uzak duracaktın. Her zaman abisini kıskanan ödlek küçük Trevor da sana tekrar tasmayı takacaktı."

Dudaklarını yalayıp devam etti; "Will kolaydı. Ayakta duramayacak kadar sarhoştu. O şerefsiz ayıkken bile iki artı ikiyi toplayamıyor, böylelikle Kai'ın maskesini Trevor'a taktıktan sonra taşlar yerine oturdu."

"Ama o açıklığa gittiğimizde" diye araya girdim, "Trevor'ın bilmediğin bir planı olduğunu fark ettin. Sen beni korkutmak, ödümü koparmak, belki izin verirsem bir zayıflık ânında beni becermek istedin. Böylece bir daha Michael'ın yüzüne bakamazdım. Ama bana zarar vermek istemedin." Derin bir nefes alarak bitirdim. "Ve şimdi de zarar vermek istemiyorsun."

Dalgın bir şekilde masadan bir şey alıp başını salladı. Göz göze gelerek, "İşte orada yanılıyorsun" dedi. "Sana zarar vermek istiyorum. Seni öldürmek istiyorum, sonra da Trevor'ı öldüreceğim."

"Trevor'ı mı?"

Başını salladı. "Ah, hak ettiğini bulacak. Artık telefonu çaldığını bildiğime göre, evet. Sen sadece çok sinirli olduğum ve kaybedecek bir şeyim olmadığı için öleceksin. Çoktan her şeyi kaybettim, çünkü tıpkı kadınların her zaman yaptığı gibi her şeyin içine sıçtın. Kardeşlerin arasına girdin."

Onların arasına girmemiştim. Michael'a asla seçim yaptırmamıştım ve sahip oldukları şeyi mahvetmek istememiştim.

Bir parçası olmak istemiştim. Meraklıydım ve biraz eğlenmek istiyordum ama asla onları değiştirmek, durdurmak ya da...

Sonra durup çardağı hatırlayarak bakışlarımı indirdim. Will'in yaptığını doğru bulmayarak karşı çıkışımı. Michael kalmamı söylerken uzaklaşmamı. Yaptıkları şeyi hor görmemi.

Belki de Damon haklıydı.

O şakaya uymadığım için pişman değildim. Boktan, aptalca ve yanlış bir şeydi ama Michael o gece arkadaşlarının yanında kalmış olsa da bir gün bunu yapmayabilirdi.

Belki de sonunda, daha fazla şakadan ve benim parçası olmak istemeyeceğim dikkatsiz kararlar verdikleri daha fazla geceden

sonra... belki de sonunda Michael'ın beni onlara tercih edeceği bir gece gelecekti.

Tabii ki ben yanlış bir şey yapmamıştım. Bu benim hatam değildi ve bunu biliyordum.

Ama şimdi, Damon'ın gözüyle bakınca belki de bunun bir parçası olduğumu kabul etmem gerekiyordu.

Eninde sonunda Michael'ın aklına gireceğimi ve o gece onlarla gitmeseydim bunların hiçbirinin olmayacağını biliyordu. Will'in her zaman dediği gibi, çoktan işin içindeydim.

Onunla göz göze gelerek, "Olanlar hepimize zarar verdi" dedim. "Cezalandırılması gereken ben değilim."

Bir anlığına hareketsiz ve sessiz kaldı.

"Olabilir" diye cevapladı sonunda. "Belki sen de geri kalanımız gibi sadece bir kurbansındır."

Yüzünden bir şey geçti; bir maske gibi tutmaya çalıştığı öfke ve nefretin altında bıkkınlık kaynıyordu. Gözlerinin arkasında oynayan bir şey vardı, bir sahne ya da bir anı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

"Artık pek bir önemi yok" dedi alçak bir sesle.

Ama ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan yere bir gölge düştü ve başımı sağa çevirdiğimde Trevor'ın kapıda durduğunu gördüm.

"İkiniz kaynaşıyor musunuz?

Sesi o kadar yumuşak ve hafifti ki, sanki bana az önce vurmamış gibiydi. Daha ince göründüğünü fark ederek gözlerimi kıstım.

Annapolis.

Bir saniye, burada olmaması gerekiyordu. Harp okulundan istediği zaman çıkamazdı. Damon, Michael'ın ailesinin evindeki olaylardan sonra ona mı gitmişti? Gitmiş olmalıydı.

Trevor'ın halletmesi gereken yarım kalmış işler vardı ve Michael'ın peşine düşmesinden korkuyor olmalıydı. Ondan önce davranmaya çalışıyordu.

Damon sandalyesinden kalkıp odadan çıktı. Beni Trevor'la yalnız bıraktığını fark ederek gerildim. Bir nedenle kendimi daha fazla tehlikede hissediyordum.

Trevor odaya girerken, "Sana asla yardım etmez" dedi. "Kadınlardan nefret ediyor."

Yaklaştı. İpin gevşek kısmını yumruğuma dolayarak yatakta ondan uzaklaşmaya çalıştım. Elim yatak başlığının aynasına çarptı. Durup tırnağımla aynaya vurdum.

Cam.

"Annesi onu becermeye başladığında on iki yaşında olduğunu biliyor muydun?"

Kalbim deli gibi atmaya başladı ve gözlerimi Trevor'a çevirdim; içimi bir korku kapladı.

Ne?

"On beş yaşındayken" diye devam etti Trevor; "annesini öldüresiye dövdü ve tekrar gelirse onu öldürmekle tehdit etti. Birkaç yıl önce babamın onun babasıyla konuşmasını duymuştum."

Altdudağım titredi. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyordum ama neden yalan söylesin ki?

Sanırım bu, Damon'ın neden kadınlardan nefret ettiğini açıklıyordu.

"Babası olanları örtbas etti ve bir daha asla konusunu açmadı. Arkadaşları sahip olduğu tek şeydi ve sen bunu elinden aldın."

Yatağa otururken vücudumdaki her bir kas gerilerek, "*Sen* aldın" diye hırladım.

Trevor'ın eli bacağımda gezindi. Onu iterek tekmelesem de o sadece gülümsedi ve kalçamı daha sert kavrayarak çığlık atmama neden oldu.

Daha önce bana dokunmasına izin verdiğime inanamıyordum.

Geçen yıl, yıllardır süregelen danslar, partiler ve fotoğraflar için birlikte olmaya zorlanmanın baskısına teslim olmuştum ve sürekli birlikte olduğumuza dair varsayımlarla savaşmayı bırakıp sonunda sadece olmasına izin vermiştim. Trevor bana istikrar sağlıyordu, beni istiyordu ve ben daha iyisini hak ettiğime inanamayacak kadar aptaldım. Ama en önemlisi, dikkatimi Michael'dan uzaklaştırıyordu. Hayatıma devam etmemi ve unutmamı sağlayacağını düşünmüştüm.

Trevor'ın bana sunduğu hiçbir şey olmadığını fark etmem uzun sürmedi. Michael bir gecede bana zayıf olmadığımı göstermişti.

Güzel olduğumu, istendiğimi, güçlü olduğumu... O gece kısa ömürlü olsa da Trevor için hissettiklerimin Michael'ın benim için anlamıyla kıyaslanamayacağını biliyordum.

Trevor beni sadece ödül olarak görüyordu. Beni görmüyordu.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye sordum. "Ne istiyorsun?"

"İkinizin de kaybettiğini görmek istiyorum" dedi sertçe. "Michael'ın gölgesinde kalmaktan da senin onun peşinden koşmanı izlemekten de bıktım." Gözlerini kaldırarak bana baktı. "İkinizin de canının yandığını görmek istiyorum."

Dişlerimi birbirine geçirip ipi tekrar tekrar çekiştirdim. "Bırak beni."

Eli tişörtümün altına kaydı. Dokunuşu tenimi ürperttiği için kendimi geri çekmeye çalıştım.

"Damon'a gelince... O sadece herkese zarar vermek istiyor" dedi. "O ve ben harika bir ikili olduk."

"Neden seni korudu?" diye sordum. "O gece maskenin altındakinin sen olduğunu biliyordu. Neden Kai olduğunu düşünmeme izin verdi?"

Trevor elinin karnımın üzerinde kayışını izleyerek omuz silkti. "Çoktan Michael tarafından çöpe atılmıştın. Aralarında arkadaşının kalmadığını düşünmen onun amacımıza hizmet ediyordu. Ayrıca" dedi bir gülümsemeyle, "hiç umurunda değilsin. O ve diğerleri onları senin ifşa ettiğini düşündükten sonra, sanırım sana yönelik tek gerçek tehdidin burnunun dibinde olduğu fikri hoşuna gitmişti."

Yani Trevor'ın. Her zaman oradaydı. Sadece bir oda ötemde. Pusuda bekliyordu...

"Ama telefonu benim aldığımı ve videoları yüklediğimi düşündüklerini biliyordun. Peşime düşeceklerini biliyor olmalıydın."

"Brown'ı terk etmeye karar vermeseydin bu bir sorun olmayacaktı" diye karşılık verdi. "Damon'ı uzak tutabilirdim, o da diğerlerini bekletebilirdi." İç çekip devam etti "Ama benim korumamı terk ettin. Ben de sanırım her şeyi oluruna bırakmaya karar verdim. Sana zarar verirlerse –Michael sana zarar verirse– yanlış kişiyi suçlamakla hata yaptıklarını anlamadan önce, belki ondan sonsuza dek vazgeçerdin."

Sonra elleri ve dizleri üzerine çıkarak üzerime süründü ve yüzünü benimkinin üzerinde gezdirdi. "Belki de sonunda onu her zaman koyduğun o yerden indirir ve gerçekte ne olduğunu görürdün."

"Neymiş?" dedim sertçe.

"Benden aşağı."

Sonra bir şey duymuş gibi başını kaldırdı. Yataktan kalktı ve odanın etrafında yürüyüp camdan dışarı baktı.

Geceye doğru bakarak, "Yaptığım tek hata" diye devam etti, "ormandaki o gece babamdan alıntı yapmaktı. O olmasaydı asla çözemeyebilirdiniz."

Vücudum korkuyla titredi. Tekrar ipleri çekerken kıvranıp başımı geriye attım.

"Peki şimdi planın ne?" diye sordum. "Bununla neyi başarmayı umuyor olabilirsin ki? Bana ait olan her şey Michael'da –ev, tapular, her şey– ve beni asla geri alamayacaksın. Tekrar yanıma yaklaşmana izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Seni geri istediğimi mi sanıyorsun?" Dönüp kollarını göğsünde bağladı. "Abimin orospusunu?"

Kendi kendine kıkırdayıp bana doğru yürüdü.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Ah, hayır" diye cevapladı. "Senden çok daha iyisini bulabilirim. Her şeyin Michael'da olmasına gelirsek, orası kolay. Ölülerin malı mülkü olmaz."

Ölülerin mi? Düşündüğüm şeyi mi ima ediyordu?

Michael ölürse her şey tekrar Bay Crist'e geçerdi. Trevor da artık bana ait olanı elde etmemi istemiyorsa, o zaman her şeyi onun alabilmesi için *benim* de...

Michael.

Bileklerimi kurtarmaya çalışarak iplere asıldım. Gözyaşlarımın yanağımda bana vurduğu noktaya düştüğünü hissederek, "Siktir git!" diye haykırdım. Bileklerimde muhtemelen aşındırdığım yer canımı yakıyordu ama bağırdım, çırpındım ve daha da sert çektim.

Trevor neşeyle, "Dinle" dedi. "Duyuyor musun?"

Durmadım ama duyuyordum. Tiz sesli bir motor sesiydi ve gittikçe yükseliyordu.

Yaklaşıyordu.

Bir sürat teknesiydi.

Durakladım. *Hayır.*

Trevor, gözlerinde bir heyecanla, "Geliyor" dedi.

Sonra bileğini kaldırıp saatini kontrol etti. "Saat 11:08 bebeğim" diye duyurdu.

Sonra eğilip yüzüme yaklaştı. "On bir buçukta ikiniz de okyanusun dibine doğru yol almış olacaksınız."

Bölüm 28

Günümüz

"DAHA HIZLI!" diye bağırdım, sürat teknesi suyun üstünde zıplarken ilerdeki yatı görüyordum.

Gövdesindeki ışıklar siyah suyun üzerinde mor renkte parlıyor, büyük beyaz gemiyi gecenin içinde bir yıldız gibi gösteriyordu.

Will, yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Son hızda" diye karşılık verdi. "Rahatla. Notu bırakmasının bir sebebi vardı. Onu bulmamızı istiyor."

"Bu Rika'ya zarar vermediği anlamına gelmiyor" dedim dişlerimin arasından. "Acele et!"

Suyun üzerinde hızla giderken rüzgâr çarpıyordu. Küçük, siyah sürat teknesi *Pithom*'a yaklaşırken Kai ve ben sabit durabilmek için ön camı ve ön paneli tutmak zorunda kalmıştık.

Aşağılık Trevor.

Rika'nın dairesine gittiğimde kapıyı açmamıştı, anahtarımı kullanıp içeri daldığımda her yeri karanlık ve boş bulmuştum; yerde bir nottan başka bir şey yoktu.

Tek bir kelime. *Pithom.*

Daireden çıktım ve şehirden hızla uzaklaşırken liman sorum-

lusunu aradım. *Pithom*'un bugün Thunder Bay'de olduğunu ve Trevor'ın gerçekten de onu öğleden sonra küçük bir ekiple çıkardığını doğruladı. Daha sonra Will ve Kai'ı arayarak benimle Kai'ın ailesinin sürat teknesinin bulunduğu rıhtımda buluşmalarını söyledim. Ailemin sürat teknesi büyük ihtimalle Trevor ve kuşkusuz işin içinde olan Damon'daydı.

Seni seviyorum Michael.

Göğsüm titredi ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Rika" diye mırıldandım kendi kendime. "Lütfen iyi ol."

Biz yaklaştıkça yat daha da büyüdü. Will motoru yavaşlatarak teknenin etrafından kıç tarafına doğru bir tur attı. Kai bir halat bağlarken ben hemen dışarı atladım.

İskele tarafında ailemin kırmızı sürat teknesini gördüm ve Will'e döndüm. "Sen burada kal" dedim. "Gözün sürat teknelerinin üzerinde olsun ve bir şey görürsen sis düdüğünü çal."

Trevor ve Damon'ın onunla kaçmaya çalışmasını istemiyordum.

Başını salladı, direksiyonun yanındaki bölmeye uzandı ve kornayı çıkardı.

Kai'a bakıp yukarıyı işaret ettim. "Üst güverte" dedim. "Ve gözlerini açık tut. Geldiğimizi biliyorlar."

Kai sağ tarafımdaki merdivenleri kullanırken ben güverteden geçip havuzun yanından ilerleyerek salona doğru gözlerimi kırpmadan yürüdüm. Vücudumdaki tüm kaslar onu aramak için ileri atılmak istese de kendimi yavaş gitmeye zorladım.

Siyah pantolonumun içine dolu bir tabanca sokmuş ama tişörtümün altına saklamıştım. Muhtemelen ben onları görmeden onlar beni görecekti ve elimde onları gafil avlama şansım olsun istiyordum.

Bakışlarımı tavandaki beyaz kameraya çevirdim, küçük top yuvarlanıyor ve yakınlaşıyordu.

Geldiğimi ve tam olarak nerede olduğumu biliyordu.

Hafif adımlarla ve gözlerimi açık tutarak odanın diğer ucuna, loş ışıklı geçide doğru süzüldüm. Solda iki, sağda bir kamara vardı. Rika her yerde olabilirdi. Yukarıdaki güvertede olan Kai'ın onu çoktan bulduğunu umuyordum.

Sola doğru bir adım atıp kapının kolunu tuttum ama bir inilti duyunca durup dinledim.

Ardından bir homurdanma gelince ailemin kamarasına dönüp kapıyı açtım.

Rika ailemin yatağına uzanmış, bileklerine bağlı iplerle boğuşuyordu. Başını kapıya doğru çevirip beni fark edince nefesi kesildi ve ifadesi değişti.

Hafifçe, "Michael" diye ağladı. "Hayır, gelmemeliydin."

İleri atıldım ve ipi yakalayıp kırılmış cam parçalarını gördüm. "Lanet olsun, sana ne yaptılar?"

Elleri başının üstünde bağlanmış, kanıyordu ve saçları terle ıslanmıştı. Küçük kan birikintileri ellerinin çizgilerine dolmuştu, elinin içinde de bir cam parçası vardı.

"İpi kesmem gerekiyordu." Sesi titriyordu. Yatak başlığındaki aynanın parçalandığını fark ettim. Kırıp kaçmaya çalışmıştı.

Kırık parçayı elinden alıp ipin geri kalanını kestim. "Seni buradan götüreceğim. Çok üzgünüm bebeğim."

Dışarıdan bir korna sesi geldi; damarlarım yanarken başımı kaldırdım. "Orospu çocuğu."

Bir sorun vardı.

İpi kopardım, cam parçasını yatağın üzerine attım ve onu yukarı çektim. İp hâlâ bileklerine sarılıydı.

"Gel buraya." Ellerini alıp avuçlarını açtım.

Ama geri çekti. "Ben iyiyim" diye ısrar etti. "Buradan çıkmamız gerekiyor. Beni bulmanı istiyorlardı. Her yerde olabilirler."

Kollarım ona sarılma arzusuyla sızlasa da kendimi tuttum. Vakit kaybedemezdik. Will'in bize ihtiyacı vardı ve Rika iyiydi.

Arkamı döndüm ama bileğini tutup kapıdan geçerken onu arkamda tuttum ve boş olduğundan emin olmak için sağa sola baktım.

"Damon, Trevor'la" diye fısıldadı.

"Tahmin etmiştim."

"Beni dairemden alan oydu."

Başımı sallayıp öfkemi bastırmaya çalıştım. Rika'nın elleri parçalanmıştı, çünkü kendini kurtarıyordu. Beni beklemiyordu.

Onun için her zaman bunu istemiştim, değil mi? Kendisi için savaşmasını?

Ama şu an tek hissettiğim öfkeydi. Onu benden almışlardı, sonsuza kadar da alabilirlerdi.

Onu asla bulamayabilirdim.

Onu tekrar salona, sürgülü cam kapılara ve kıç tarafına doğru çekerken, "Hadi" dedim.

Ama güverteye adımımızı atar atmaz Kai'ın yerde yattığını gördüm ve kendimi hazırlayarak doğruldum. Burnundan ve ağzından kan gelirken hızlı hızlı nefes alıyordu. Damon tepesinde dikilmiş bana bakıyordu. Gözlerimi arkasındaki sürat teknesine diktim.

Boştu. Will hangi cehennemdeydi?

Rika'yı arkama iterek yavaşça durgun havaya çıktım. *Kahretsin.*

Kai ve Rika yaralanmıştı, Will kayıptı ve benim bizi bu durumdan nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra Trevor'ı gördüm. Yatın yan tarafında durmuş, eğlenen gözlerle bana bakıyordu.

Parmağıyla işaret ederek bizi çağırdı.

Rika etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama kolunu daha sıkı tutarak gitmesini engelledim.

Bakışlarımı kardeşimin üzerine dikerek yana geçtim dikkatlice bakındım.

"Will." Nefesim kesildi.

Sudaydı, başını suyun üstünde tutmakta zorlanıyordu. Yanında sudan çıkan bir ip gördüm ve teknenin kenarından yukarı, güverteye doğru ilerlediğini gördüm. Ucu Trevor'ın ayaklarının dibindeki iki tuğlaya bağlanmıştı ve ayrıca üzerlerine ip bağlanmış iki blok daha vardı.

Tanrım.

Will, "Ellerimi arkamdan bağladı dostum!" diye bağırdı.

Bu, büyük olasılıkla ayaklarından birine ya da her ikisine birden bağlanmış ipin diğer ucunu çözemeyeceği anlamına geliyordu.

Will suyun içinde zıplıyor, bacaklarıyla su üstünde kalmaya çalışıyordu ama zorlanıyordu. Trevor'a atıldım.

Ama bir tabanca tutan elini çıkarınca durup ona baktım.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım.

Öfkemi görmezden gelerek sakin bir şekilde, "Atlantik Okyanusu'nun ortalama derinliğinin 3,35 kilometre olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Karanlık. Soğuk. Oraya inen bir şey bir daha geri çıkmıyor."

Suyun içindeki Will'e bakıp gözlerini tekrar bana çevirdi. "Onu asla bulamazsın."

Bakışlarımı Kai'a çevirdim. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, kendini sabitlemeye çalışıyordu. Yüzünün yan tarafından akan kanı görebiliyordum.

Telaşla, "Sen iyi misin?" diye sordum.

"İyiyim" dedi sertçe ama sarsıldığını görebiliyordum.

Trevor arkamda duran Rika'yı işaret ederek "Sen gelmeden önce onu halletmeliydim" diye devam etti. "Ama izleyemeyeceksen eğlence bunun neresinde, değil mi?"

Yavaşça arkama uzandım ve sırtıma dokunarak Rika'ya işaret verirken, "Ne bok yiyorsun Trevor?" diye sordum.

Elini gömleğimin içine soktu ve silahı çıkarıp kalçamda duran elime tutuşturdu.

Trevor, suratında sahte bir kafa karışıklığıyla, "Bilemiyorum" diye cevapladı. "Ama kesinlikle çok eğleniyorum."

Onun sorunu neydi? Benden nefret ediyordu. Bunu biliyordum. Ama Will? Kai? Rika? Bundan paçayı sıyıramazdı. Lanet aklını mı kaçırmıştı?

Silahı bana tutarak, "Devam et" diye meydan okudu. "Beni acele ettir. Kurşunu yersin ama yine de beni devirirsin."

Başımı sallayıp gözlerimi Damon'a çevirdim. "Bunu yapma" diye yalvardım. "Will ve Kai sana hiç zarar vermedi. Rika sana hiç zarar vermedi."

Damon, "Ama onların canını yakmak senin canını yakacak" diye karşılık verdi ve ayağını Kai'ın sırtına koyup onu yere itti.

Kai homurdanarak gözlerini sıkıca kapattı. Yan tarafını tutuşundan birkaç kaburgasının kırık olduğunu tahmin edebiliyordum.

Damon, "Sen hiç acı çekmedin" diye hırladı. "Hiçbir zaman kaybetmen gerekmedi. Bu hayatını sonsuza kadar değiştirecek. Onu asla bize tercih etmemeliydin."

Kai, "Sen sikik bir korkaksın!" diye bağırdı.

Damon ona kaşlarını çattı ve sonra tekrar bana baktı; aramızda koca bir okyanus vardı. Artık onu tanıyamıyordum bile.

"Bana onu bırakacağını söyle" dedi. "Bana her şeyin lisedeki haline dönebileceğini söyle."

Dikleşip arkamda Rika'nın kolunu sıktım.

"Aramızda yeri yok ve ona kendi üzerinde çok fazla güç veriyorsun" diye devam etti.

"Bana onun bir hiç olduğunu söyle. Bizi ona tercih edeceğini söyle. Ya da en iyisi..." Gözlerinde bir parıltıyla durakladı. "Bana Rika'yı Will ve Kai ile takas edeceğini söyle."

Boğazım düğümlendi ve kalbim göğsümde sıkışmaya başladı.

"Seç" diye bastırdı Trevor. "Rika, Will'in yerini alabilir ve dördünüz bunların hiçbiri olmamış gibi devam edebilirsiniz."

Arkamda Rika'nın kısa ve hızlı nefesler alıp verdiğini duydum. Korktuğunu biliyordum.

Onu her yerde hissedebiliyordum. Tenimde, göğsümde, ellerimde...

Buhar odasında ağzıma doğru nefes alıp verirken dudaklarının tatlılığını...

Seni seviyorum Michael.

"Will ve Kai iyi olacaklar" diye temin etti Damon. "Ama onu feda etmen gerekiyor."

Onu feda etmek. Yapamam...

Boğazımdaki yumruyu yutkundum.

O her yerdeydi. Her zaman her yerde. Yıllardır... ve ondan kurtulmanın yolu yoktu. Gözlerimi her kapadığımda oradaydı.

Sen gibi hissettiriyor.

On altı yaşında ve bana Tanrı'ymışım gibi bakıyor.

Sen her şeyde varsın.

Kalbinin benim olduğunu anladığım ve içinde olmak için sabırsızlandığım an.

Evet, beni tahrik ediyor.

İlk kez içinde hissettiğim, sınıra yaklaştığını görüp onunla atlamam için bana güvendiği ve kollarımda dağıldığı an. Tanrım...

Gözlerimi Kai'ya dikip dostumu gördüm. Will'in de sudan bize seslendiğini, yalvardığını duyabiliyordum. Ne halt edecektim?

Ama Trevor cevabımı beklemedi.

Eğilip blokları kaldırdı ve yatın kenarına yerleştirdi.

Rika'yı bırakıp elimi uzatarak, "Hayır!" diye bağırdım. "Dur! Sadece... bekle!"

Blokları ileri geri oynatarak benimle oynadı.

"Dur!" diye hırladım. "Sadece..." Dişlerimi birbirine bastırdım, başım dönüyordu. "Siktir git!"

Onlardan birini vurursam hâlâ blokları atmak için vakti olurdu ve Damon ben fırsatını bulamadan Kai'ı bir hamlede deviriridi. Rika'yı buradan çıkartabilirdim ama onları kurtaramazdım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Öfkeyle dişlerimi sıktım. "Neden?"

Trevor en sonunda öfkesini göstererek sertçe, "Bunun için'" dedi. "Bunun için, tam bu an için. Seni tam olarak böyle görmek için. O kadar çaresizsin ki bu paha biçilemez."

Ellerini bloklardan çekip çıkıntının üzerinde sallanmaya ve en ufak bir sarsıntıda düşme tehlikesiyle karşı karşıya bıraktı.

"Basketbol kariyerin için sana gösterilen ilgiden kaynaklandığını söyleyebilirim" diye açıkladı. "Benim asla başlayamayacağım işleri her zaman bitirmen ya da Rika'nın seni her zaman sevmesi, bana bir kez bile sana baktığı gibi bakmaması."

Silahını yanına indirdi ve yanıma gelen Rika'ya ters ters baktı.

"Ama gerçekte?" Rika'ya baktı. "Sanırım asıl nedeni, büyük Michael Crist'in şu anda çok çaresiz olması; Rika'nın her şeyin bitmek üzere olduğunu ve ona yardım edemeyeceğini anladığında gözlerindeki bakışı görmek istemem."

Nefes alıp verdim, ciğerlerim gittikçe küçülüyordu.

"Endişelenme" dedi Trevor. "Yakında ona katılacaksın."

Sonra elini uzatıp blokları kenardan aşağı itti. Öfkeyle homurdanarak ileri atıldım, kolumu savurdum ve silahı üç kez ateşleyerek onu vurdum.

Ama nereden olduğunu göremedim.

Silahı yere attım ve çıkıntıdan atlayıp tam Will'in kafası yüzeyin altında kaybolurken atladım.

Suya daldım, vücudum hızla battı ve buz gibi ekim denizinin karanlığı içinde dondu.

Gözlerimi açıp Will'in tam önümde hızla battığını ve iplerle boğuştuğunu gördüm. Tekmeler atarak suyun içinde ilerledim ve uzanıp onu gömleğinden yakaladım.

Ama ben onu suyu tekmeleyerek ve savaşarak çekmeye çalışırken yukarıdaki mor ışık sadece kayboluyordu.

Batıyorduk.

Tekrar dalıp ciğerlerim nefes almak için çaresizce esnerken kıyafetlerini tuttum. Ayağına ulaşarak düğümü çözmeye çalıştım; blokların lanet ağırlığı düğümün çözülmesini zorlaştırıyordu.

Will gözlerini yüzeyden ayırmadan dönüp durdu ve mücadele etti, ben de ipi çekip sarsarak onu kurtarmaya çalıştım.

Ama su sadece giderek daha da kararıyordu. Yattan gelen ışıklar tamamen kaybolmuştu ve Rika'yla Kai orada yalnızlardı.

Sinirle homurdandım; ipleri çekip çırpınırken sesim suda boğuklaştı.

Lanet olsun!

Onu bırakamazdım. *Lütfen.*

Tekrar olmazdı.

Soğuk parmaklarımın arasındaki ipi derimi yırtana kadar sıkarak açmaya ve koparmaya çalıştım, ta ki...

En sonunda gevşedi. İp yerinden çıkınca hızlıca çözdüm ve bloklarla halatın karanlık derinliklere gömülmesine izin verdim. Will'i tuttum ve o suyu tekmelerken onu yüzeye çektim.

Suyu yararak çıkıp nefes aldık. Gözlerimi hemen yukarı çevirip elleri Damon'ın boğazına sarılmış olan Kai'ı gördüm. Onu yatın kenarına doğru ittirip yumruk attı.

Rika.

Will'e sürat teknesini işaret ederek "Oraya git!" diye bağırdım.

"Ellerim ne olacak?" Vücudu suyun üstünde sallanıyordu.

"Rika'ya ulaşmam gerekiyor." Tekrar yata doğru yüzdüm.

Ama sonra sağımda bir şey suya düştü. Başımı kaldırıp baktığımda teknenin kenarından aşağı sarkan bir halat gördüm.

Ne oluyor?..

O sırada iki blok kenardan düşerek okyanusa battı ve başımı çevirdiğimde Trevor'ın kamburlaştığını ve inip kalktığını gördüm. Ama yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

"Siktir!" diye feryat ettim. Dibe daldım, kollarımı önüme uzatıp suyu geri ittim ve buz gibi denizde mücadele ederek tekmeler savurdum.

Rika.

Gözlerimi dört döndürerek ellerini, beyaz tişörtünü, saçlarını aradım ama... sağa sola bakarak ve bir saniye bile harcamayarak elimden geldiği kadar hızlı yüzüp aşağı, aşağı, daha aşağı daldım.

Ama saniyeler geçtikçe ve onu göremedikçe korku kalbimi sıkıştırdı. Aklımı kaybedecektim.

Hangi cehennemdeydi?

Baskı göğsümde arttı ve gözlerim bulanıklaştı. Havaya ihtiyaç duyarak yüzeye fırladım ve çıktığımda derin bir nefes aldım.

Çıkıp çıkmadığını görmek için bir daire çizerek öfkeyle "Rika!" diye bağırdım. "Rika!"

Hiçbir şey yoktu.

Başımı kaldırıp Kai'ın zar zor nefes alarak ve çok yorgun görünerek kenarda eğildiğini gördüm.

"Kai, gel buraya!" diye bağırdım. "Onu bulamıyorum!"

Başını kaldırıp gözlerini endişeyle kıstı. Damon'ı ya da Trevor'ı göremiyordum ama artık umurumda bile değildi. Will hâlâ bağlıydı ve Rika...

Tekrar dalıp saniyeler sonra uzaktan Kai'ın suya girme sesini duydum. Suya dalıp karanlığa doğru ilerledik.

Çok uzaktaydı.

Çok aşağıdaydı.

Aşağıda çoktan benden gittikçe uzaklaşıyordu ve onu asla bulamayacaktım.

Hiçbir zaman.

Lütfen bebeğim. Neredesin?

Sonra beyaz bir şey görünce kalbim durdu.

Rika gittikçe daha hızlı çıkıyor, kolları onu yukarı itiyor ve bacakları tekmeler atıyordu, görüş alanıma girerken her saniye daha da yaklaşıyordu.

Kai ve ben kollarını tutup onu yukarı çektik. Suyun yüzeyine çıktık ve o nefes almaya çalışarak öksürüp soluklandı. Onu tutup yüzüne dokundum.

Kalbim bir bıçak saplanmış gibi acırken soluk soluğa "Rika" dedim. "Sen iyi misin? Nasıl?.." Onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken midemin bulandığını hissederek cümlemi yarım bıraktım.

Başını sallayıp titremeye başladı, ağlamaya başlarken yüzü buruştu. "Sen onu vurduktan sonra bana vurdu" dedi boğuk bir sesle. "Beni bağlamasına yetecek bir süre kadar beni bayılttı. Kendime geldiğim sırada beni kenara doğru itiyordu."

Onu da çekerek yata doğru yüzdüm. Güverteye tırmandık, ben onu yukarı çekerken Kai da onu tutuyordu.

"Nasıl kurtuldun?" diye sordum.

"Cam parçası." Titreyerek yumruğunu açtı. "Sen yatağa fırlattıktan sonra geri almıştım."

Onu kendime çekip kollarımı etrafına sardım ve öyle güçlü sıktım ki vücudum titredi.

Kai'ın Will'i çektiğini ve ellerini çözdüğünü görerek, "Damon nerede?" diye sordum.

Ama cevaplayan Will oldu. "Siz aşağıdayken *Pithom*'un sürat teknesiyle kaçtı."

Sadece gözlerimi kapatıp Rika'yı kollarımda sıktım.

Kai ve Will ana güverteye çıkan merdivenleri tırmandılar, onu da yanımda çektim. Sıcak bir duşa, yatağa ve bana ihtiyacı vardı.

Güverteye doğru yürüdük ve Trevor'ın havuzun kenarında kanlar içinde yattığını ve kalkmaya çalıştığını gördüm.

Başını zor kaldırıyordu.

Attığım üç kurşundan kaç tanesinin isabet ettiğini bilmiyordum ama kan güverteye yayılmıştı ve ağır ağır nefes alıyordu.

"Michael" dedi, elini göğsündeki yaraya bastırırken sesi nefes nefeseydi. "Tekneyi limana götür. Kanamam var."

Kai ve Will yakında durarak onu izlerken içimde kabaran öfke ve nefretle Rika'yı kollarımda tuttum.

Hiçbirimiz yardım etmek için harekete geçmedik.

Rika'yı neredeyse öldürüyordu. Will ve Kai'ı öldürmeye çalışmış, beni öldürmekle tehdit etmişti. "Michael" diye yalvardı. "Ben senin kardeşinim."

Öylece durdum, bir kardeş görmüyordum. Kenardan düşen bloklar görüyordum. Rika'nın bir çöpmüş gibi atıldığını ve Will'in bir hiçmiş gibi dibe gönderildiğini görüyordum.

Onları kaybedebilirdim. Rika'yı kaybedebilirdim.

Sonsuza kadar.

O zaman kardeşim neredeydi?

Bir şey fark ettim ve gözümü bile kırpmadım. Rika ve arkadaşlarımın hayatları arasında seçim yapamamış olabilirdim ama onlarla kardeşim arasında seçim yapmakta hiç zorlanmadım.

Ayağımı kaldırıp ayakkabımı onun omzuna yerleştirdim ve onu ittirdim.

Sızlandı ve bacağımı yakaladı. Yuvarlanıp havuza düşmeden önce gözlerini korku bürüdü, kolları aşağıya doğru inerken çırpınıyordu. Mücadele etmeye çalıştı. Tırmanabileceği bir duvarmış gibi suya tutunmaya çalışıyordu.

Ancak dibe doğru sürüklenirken sadece gözleri yüzeyi aşıp bize baktı ve umudun sadece bir metre ötede olduğunu ama onun için gelmediğini gördü.

"Michael." Rika sertçe nefes alarak bana baktı. "Sen... lütfen. Sonsuza kadar bununla yaşamak zorunda kalacaksın."

Ama bakışlarımı tekrar Trevor'a çevirip ayağımı olduğu yerde tuttum.

Rika'nın bunu yapmamı istemediğini biliyordum. Pişman olmamdan ve sonuçlarına katlanamayacağımdan endişelendiğini biliyordum. Ne olursa olsun Trevor'ın benim kardeşim olduğunu ve ikimizin de hayatının bir parçası olduğunu biliyordum.

Çırpınışını ve nefes almaya çalışmasını izledim; vücudu kan kaybından dolayı kendini kurtaramayacak ve geri yüzemeyecek kadar zayıftı.

Hareket etmeyi bırakıp suyun içinde hareketsiz kaldığında gözlerimi kapattım ve yumruklarımın yavaşça açılmasına izin verdim.

"Hiçbir zaman güvende olmazdın" dedim ona.

Yüzünü göğsüme gömdü ve vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılırken onu tuttum.

Gözlerimi Kai'a çevirdim. "Tekneyi limana götür, tamam mı?"

Yan tarafını tutarak başını salladı. "Sen sadece onunla ilgilen. Bunu biz hallederiz."

Rika'nın elini tuttum ve onu salondan geçirip tekrar koridora çıkardım, yatta kalırken bana ayrılan kamaraya götürdüm.

Elimi saçlarımda gezdirip ıslak telleri geriye doğru kaydırdım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Onu neredeyse kaybediyordum.

Elini sıkarak doğruca banyoya girdim, duşu açtım ve ne aradığımdan emin olmadan dolapları açmaya başladım.

"Gel." Yanına gidip ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirdim. "Donuyorsun. Çıkar şu giysileri." Sonra arkamı dönüp duşun sıcaklığını kontrol ettim. "Daha sıcak açacağım, tamam mı?"

Beni durdurmaya çalışarak nazikçe, "Michael" dedi.

Ama midemin kasıldığını hissederek devam ettim. "Burada duştan çıktığında kullanman için havlular var." Bir dolabı işaret ettim. "Tabii onun yerine küveti doldurmak istemezsen. Onu da yapabilirim. Belki suda beklemek daha iyi gelebilir."

"Michael."

"Ben sadece..." Kelimelerimi bulmaya çalışarak bir elimle yüzümü ovuşturdum. "Sadece sana birkaç parça kıyafet bulmaya çalışacağım. Annemin burada muhtemelen giyebileceğin bir şeyleri vardır, bu yüzden..."

Yüzümü ellerinin arasına almak için uzanarak, "Michael" dedi daha yüksek sesle.

Ama kendimi geri çekip lavaboya yaslandım ve başımı eğdim. Her yerde acı hissediyordum.

İstediği bu muydu? Savunmasız olmam ve bu gece hissettiğim korkuyu hissetmem?

Bana karşı hissettiği şey bu muydu?

"Gittiğini sandım" dedim, sesim zar zor çıkıyordu. "Su çok karanlıktı ve seni bulamıyordum. Sana hiçbir zaman ulaşamayacağımı sandım."

Yanıma gelip tekrar yüzümü ellerinin arasına aldı.

Beni her zaman ele geçireceğini bildiğim mavi gözlerine baktım. Ya hiç çıkmasaydı? Ne yapardım?

Bir elimi boynunun arkasına attım ve diğer kolumu beline dolayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve onu öyle derin öptüm ki ağzının sıcaklığı tüm vücudumu sardı.

Onu sonsuza dek öpebilirdim.

Alnımı onunkine dayayarak başparmağımı yüzünde gezdirip onu okşadım. "Seni seviyorum Rika."

Seni her zaman sevdim.

Gülümsemeye başladı. Kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Onu sıkıca kavrayıp yüzümü saçlarına gömdüm ve gitmesine asla izin vermek istemedim.

Onca yıl ve akıllıca davranmam gereken onca zamandan sonra, benim için ne ifade ettiğini anlamam için neredeyse öldürülmesi gerekmişti. Hayatımın her ânına ne kadar yerleşmiş olduğunu ve her zaman orada, tam önümde olduğunu fark etmem için.

Beş yaşındayken garajımın etrafında bisiklet sürüşü. Havuzumda yüzmeyi öğrenişi. Arka bahçemde koşturup taklalar atışı.

Ben odaya girdiğimde tırnaklarını yiyişi.

Lisede her basketbol maçında annemin yanında oturuşu.

Ben bir kızla takılırken benim tarafıma bakmayı bile reddetmesi.

Diğer tarafta da onun küçük bakışları ve ona yaklaştığımda öylesine gergin oluşu karşısında gülümsememi zor engelleyebilen ben.

Her zaman oradaydı ve her zaman bizdik.

Trevor buna içerlememe neden olmuştu ama dün gece onu Kai'la birlikte görmek bunu hissetmemi sağlamıştı. Hiçbir şey bizi sarsamazdı. O benimdi, ben onundum ve bu hiçbir zaman bozulamazdı.

Derin bir nefes alıp midemdeki düğümlerin sonunda çözüldüğünü hissettim. "Sana başka şekilde zarar verdiler mi?" diye sordum.

Geri çekilip başını salladı. "Hayır."

"Damon hâlâ dışarıda bir yerlerde."

Çok emin bir şekilde, "Damon gitti" diye belirtti.

Islak gömleğimin ucunu tuttu ve kaldırıp başımdan çıkardı.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle "Ailene bunu nasıl açıklayacağız?" diye sordu. "Trevor'ı?"

Ben de onun tişörtünü çıkararak, "Ben halledeceğim" dedim. "Senin hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum."

Onu kucağıma alıp bacaklarını etrafıma doladım ve lavabonun kenarına oturup ona sarıldım.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirip eriyecekmiş gibi bana sokuldu. "Beni gerçekten seviyor musun?"

Gözlerimi kapatıp onu içime çektim. "Seni çok seviyorum" diye fısıldadım ve onu daha sıkı sardım. "Benim evim burası."

Bölüm 29

Günümüz

CRISTLER'İN EVİNE GİRİP, ceketimi alan ve ardından anneminkine yardım eden Edward'a hafifçe gülümsedim.

Annem çok güzel görünüyordu.

Kaliforniya'daki tesisten döneli üç hafta olmuştu. Her geçen gün saatli bomba gibi olsa da günler geçtikçe eski haline dönmeyeceği konusunda gittikçe daha çok rahatlıyordum.

Siyah elbisesi artık o kadar da çelimsiz görünmeyen vücudunu sarıyordu ve yanaklarındaki renk onu on yıl daha genç gösteriyordu. Her geçen gün çocukluğumdaki anneme daha çok benziyordu.

Dizlerimin üstüne kadar inen fildişi rengi bir elbise giymiştim. Annem kibarca Şükran Günü yemeği için çok dar olabileceğini söylemişti. Michael'ın vücuduma bakmaktan hoşlandığını ve benim de onun bakmasından hoşlandığımı söylemekte tereddüt etmedim.

Kızarmıştı ve ben de gülmüştüm.

Bayan Crist'in, "Rika" diye seslendiğini duydum.

Başımı kaldırdığımda Michael'ın annesinin her zamanki gibi şık ve süslü bir şekilde antreden geldiğini gördüm.

"Tatlım, harika görünüyorsun." Bana sarılıp yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Sonra anneme döndü. Sarılarak "Christiane" dedi. "Lütfen gelip benimle kal. Evin önümüzdeki yaza kadar hazır olmayacağına göre burada olmaman için bir sebep göremiyorum."

Annem geri çekilip gülümsedi. "Çok isterdim ama şu an şehirden çok keyif alıyorum."

Michael, Kai, Will ve benden başka kimse yangının gerçek nedenini bilmiyordu. Buradaki evimizin restorasyonu düşen sıcaklıklar nedeniyle yavaşladığı için annemi de yanımda Meridian'a götürmüştüm. Ona dairemdeki boş odayı teklif etmiştim ama o Michael'la beni yalnız bırakmak istemiş ve otelde kalmayı tercih etmişti.

İyi olduğundan emin olmak için birkaç hafta orada onunla kaldım ama zamanını spor salonunda geçirmeye, sağlığını geri kazanmaya, kendini oyalamaya ve yeni insanlarla tanışmak için bir barınakta gönüllü olmaya başladığında yavaş yavaş rahatladım. İyi besleniyordu, daha da iyi uyuyordu ve şaşırtıcı bir şekilde Thunder Bay'e dönmek için acele etmiyordu.

En sonunda onu biraz rahat bıraktım ve Delcour'a geri döndüm. Bu da Michael'ı çok rahatlattı.

Annemin yanında kalmamı istemediğinden değil ama hâlâ güvenliğim konusunda endişeleniyordu. Bunun Damon'ın nerede olduğunun bilinmemesiyle ilgili olduğunu söylemişti ama ben başka bir şey olduğunu biliyordum.

Bir ay önce yatta geçirdiğimiz geceden beri, gecenin bir yarısı birkaç kez terleyerek ve nefes nefese kalarak uyanmıştı. Suyla ilgili kâbuslar görüyordu. Suyun beni aşağı çekmesi ve tıpkı o gece yaptığı gibi elimi tutmasıyla ilgili.

Ama kâbuslarında beni bulamıyordu. Kayboluyordum.

Etrafa bakıp yeni dekore edilmiş oturma odasına ve evin etrafına serpiştirilmiş tatil dekorlarına hayranlıkla bakarak, "Bayan Crist, bu kadar uğraştığınıza inanamıyorum" dedim. Duvarlardan ve merdivenlerden çiçekler sarkıyordu. Başımı kaldırdığımda Michael'ın merdivenlerin başında belirdiğini gördüm. Ütülenmiş

siyah takım elbisesi içinde, dudaklarını kıvıran küçük bir gülümsemeyle aşağı indi. Gözleri bana odaklandı ve her zamanki gibi midemin altüst olduğunu hissederek derin bir nefes aldım.

Bayan Crist üzgün bir sesle, "Evet" dedi. "Kendimi oyalamam gerekiyordu."

Gözlerimi Michael'dan ayırıp annesinin yaşlarla dolan parlak gözlerine baktım.

İçimi suçluluk duygusu kapladı. "Çok üzgünüm."

Trevor tehlikeliydi, hatta Damon'dan bile tehlikeliydi çünkü o çok iyi saklıyordu ama bir evlat kaybetmeyi hayal edemiyordum. Öyle bir evladı bile.

Hissettiği şeyi hiçbir zaman hissetmemeyi umdum.

Ama bana doğru başını sallayarak burnunu çekti. "Lütfen böyle söyleme. Oğlumun nasıl biri olduğu senin suçun değildi ve ikiniz de güvendesiniz" dedi, sonra Michael'a baktı. "Bunu hiçbir şeye değişmem."

Michael ona baktı; yüzünden bir pişmanlık ifadesi geçti.

Benden başka sevdiği tek kadının annesi olduğuna emindim. İlk içgüdüsü beni korumak olsa da ikinci içgüdüsü onu korumaktı. Trevor boğulduktan sonra Will, Michael'ı dönüş yolunda onu okyanusa atması için ikna etmeye çalıştı, böylece Michael ailesine kardeşini öldürdüğünü söylemek zorunda kalmayacaktı.

Michael dinlemedi bile. Annesinin evladını orada bırakamazdı. En azından ona bir ceset getirmesi gerekiyordu. Üstelik her gün yüzüne bakıp ona yalan söyleyemeyeceğini biliyordu.

Böylece yatı limana getirdikten sonra polisi aradık ve onlara her şeyi anlattık. Trevor'ın beni nasıl kaçırdığını, Michael ve arkadaşlarını oraya nasıl çektiğini ve Will'le beni neredeyse nasıl öldürdüğünü.

Yıkıcı bir olaydı ve Bayan Crist iyi olduğumuza şükrediyor olsa da uzun süre acı çekecekti.

Bay Crist ise kederli olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Artık sadece bir oğlu vardı ve her zamanki gibi Michael'a küçümseyerek yaklaşmak yerine, Trevor için beslediği umutları Michael'a aktarmak için hiç vakit kaybetmeden onun hayatına dahil olmaya başladı.

Neyse ki Michael'ın babasına karşı gelme konusunda bol tecrübesi vardı.

Annem ve Bayan Crist mutfağa doğru yürürken Michael'ın babası elinde bir içki ve parmaklarının arasında bir puro tutarak yaklaştı.

"Bugün oturmak istiyorum. Konuşmamız gereken şeyler var."

Michael'la konuşmuştu ama bana bakıyordu, iması açıktı. Trevor'la evlenmeyeceğime göre planları şimdi Michael'ı içeriyordu.

Michael elimi tutarak, "Konuşmamız gereken şeyler" dedi derin düşüncelere dalmış gibi. "Benim geleceğim ve Rika'nın parası gibi mi? Çünkü çok geç. Vekâleti kaldırdım. Artık her şey onun adına."

Babası sertçe, "Ne yaptın?" diye sordu.

Michael'ın beni yönlendirmesine izin vererek sırıttım. Bay Crist'e, "Bir dahaki sefere şehre geldiğinizde oturup geleceğimi konuşmayı çok isterim" diyerek artık ailemin işinden sorumlu kişinin ben olduğumu belli ettim.

Babamla ortak sahip oldukları birkaç parça gayrimenkul vardı, bu yüzden onunla çalışmaktan başka seçeneğim yoktu ama erkeklerin evlenip yöneteceği bir piyon değildim. Artık biliyordu.

Michael'la yemek odasına girdiğimizde Will ve Kai'ın masanın etrafında durmuş, ellerinde içkileriyle konuştuklarını, ebeveynlerinin ve diğer birkaç kişinin de odanın etrafında küçük gruplar halinde toplandıklarını gördük.

Hizmetçiler içeri girip çıkıyor, ordövr* tepsileri taşıyor ve şampanya kadehlerini dolduruyorlardı.

Kai bizimle ortada buluştu, Will de hemen arkasından geldi. Kai, hiç vakit kaybetmeden Michael'a, "Damon'ı buldum" dedi.

"Nerede?" diye sordum.

"St. Petersburg."

Michael yüzünde şaşkın bir ifadeyle "Rusya mı?" dedi. "Ne alaka?"

Kai devam etti. "Şartlı tahliye memuru onu aramaya geldi.

* Genellikle bir kokteyl eşliğinde ya da akşam yemeğinden önce servis edilen küçük atıştırmalıklar. (e.n)

Damon onunla olan kontrollerini kaçırmış. Pasaportunu takip ettikten sonra onu orada buldular" diye açıkladı. "Mantıklı da. Babası oralı, yani dost topraklarında. Onlar tabii ki peşine düşmeyecek ama biz düşebiliriz."

Başımı salladım. "Onun peşini bırakın."

Michael başını eğerek gözlerini bana çevirdi. "Öylece ortaya çıkmasını beklemeyeceğim Rika. O tehlikeli."

"Geri gelmeyecek" dedim. "Üçüncü kez başarısız olmak istemeyecek. Peşini bırakın ve yolumuza devam edelim."

Kai ve Michael birkaç dakika beni incelediler. Söylemediğim şeyleri de anladıklarını umdum.

Çok fazla acı olmuştu. Çok fazla yıl ve çok fazla boşa geçmiş zaman. Hepimizin yeniden yaşamaya başlaması gerekiyordu.

Damon bana tekrar zarar vermeye çalışmayacaktı. İki başarısızlıktan sonra bir girişim daha onu zavallı gösterirdi. Artık yoktu.

Ve Şeytan Gecesi'ndeki telefonu tam da şüphelendiğim yerde, Trevor'ın *Pithom*'daki kamarasında bulup yok ettiğimizden beri, artık bizi tutan hiçbir şey kalmamıştı. Biraz eğlenmeye başlamanın zamanı gelmişti.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Will.

Michael'ın dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Sanırım iyi olduğumuz şeyi. Küçük bir tahribat yaratacağız."

Sonra kafasıyla Kai ve Will'in arkasındaki iki kadın garsonu işaret etti.

Çocuklar arkalarını döndüklerinde siyah kalem etek, beyaz bluz ve siyah yelek giymiş üniversite çağında iki kız gördüler. Gülümsemelerini gizlemeye çalışıp mumları yakarken ve masa düzenini kontrol ederken onlara baktılar.

"Yemeği bizim için geciktirir misiniz?" diye sordu Michael.

Kai tekrar bize döndü, göğsü sessiz bir kahkahayla sallandı. Gözlerinde haylazlıkla geri geri giderken, "Ne kadar zamana ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Bir saat."

Kai ve Will yüzlerinde pis bir sırıtışla arkalarını dönüp kızları takip ettiler ve mutfağa girip gözden kayboldular.

Gözlerimi kafa karışıklığıyla Michael'a diktim.

"Hadi." Elimi çekti. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Sonra beni yemek odasından dışarı çıkardı.

ARABADAN ÇIKTIM, fildişi rengi paltomu üzerime geçirip arabanın kapısını çarparken yapraklar ayaklarımın altında hışırdıyordu.

Hava açıktı, ağzımdan duman çıkarken gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Yukarı baktığımda eski katedralin etrafında duran iskeleleri, brandaları ve küçük sarı buldozerleri gördüm.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Yıkılmıyordu, değil mi?

Elimi tuttu ve beni ön kapıdan içeri götürürken, "Restore ettiriyorum" diye cevap verdi.

İçeri girip ekibin şimdiye kadar yaptıklarını incelemek için gözlerimi dört döndürdüm.

Balkondaki kırık dökük sıraların hepsi sökülmüş, yerdeki çöpler ve moloz yığınları tamamen ortadan kalkmıştı. Mabet ve eski sunak kaldırılmıştı ve artık yeraltı mezarlarının girişinde düzgün bir kapı vardı. Çatı ve duvarlardaki açıkta kalan alanların üzerine brandalar asılmış, temiz ve sağlam yeni bir çimento temeli atılmıştı.

Sağda ve solda, çatıya kadar uzanan iskeleler vardı. Ayrıca, sanki ikinci bir kat ekleniyormuş gibi ahşap çerçeveler de gördüm.

Muhtemelen Şükran Günü olduğu için o an hiç işçi yoktu.

Hâlâ şaşkın bir halde "Restore mi?" diye tekrar ettim. "Ne olarak? Bir kilise, tarihi bir alan?.."

Ağzını açıp sanki biraz endişeliymiş gibi derin bir nefes aldı. "Bir... ev olarak" diye cevapladı sonunda.

"Ev mi? Anlamıyorum."

Hafifçe gülerek bana yaklaştı. "Öncesinde seninle konuşmalıydım ama ben..." Etrafına bakındı. "Bunu gerçekten istedim. Senin de burada yaşamak isteyeceğini umuyordum."

Dondum.

"Benimle" diye ekledi.

Burada yaşamak mı? Onunla?

Evet, zaten şu an onunla şehirdeki teras katında yaşıyor sayılırdım ama hâlâ kendi dairem vardı ve bu bir evdi. Tamamen farklı bir seviyedeydi.

Burayı bir eve dönüştürme fikrini sevmiştim. Başkalarına garip gelebilirdi ama Michael'la en sevdiğim anılarımdan bazıları burada gerçekleşmişti. Buraya bayılıyordum.

Ama... burası sadece onun evi olacak ve ben burada mı yaşayacaktım? Yoksa bizim mi olacaktı? Beni istediği zaman gönderebilir miydi?

Yoksa bir ev daha fazlasını mı ifade ediyordu?

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" Yavaşça uzaklaştım, kalbim daha hızlı atıyordu.

Gözlerini üstümden ayırmadı ve yavaşça bana doğru yürüyüp beni geri itti. Bir taş sütuna çarpıp soluklandım.

Eğlenen bir ifadeyle fısıldayarak, "Arkanı dön" dedi. Neyin peşinde olduğunu merak ederek tereddüt ettim ama...

Bir meydan okuma karşısında asla geri adım atmazdım.

Yavaşça arkamı dönerek ellerimi tutmasına ve önümdeki sütunun üzerine koymasına izin verdim. Sonra bir elini belime doladı ve göğsüyle sırtımı kaplayarak dudaklarıyla boynumu okşadı. Artık üşümüyordum.

Derin ve sıcacık bir sesle, "Bu, oynamaya devam etmek istediğim anlamına geliyor" dedi. "Bu, ev bitene ve buraya yerleşmeye hazır olana kadar dairemin senin dairen, yatağımın senin yatağın ve gözlerimin sadece senin üzerinde olduğu anlamına geliyor."

Boynumu öptü, sıcak dudakları vücuduma ürpertiler yaymıştı.

"Bu, her fırsatta seni kızdırmak için elimden geleni yapacağım anlamına geliyor, çünkü kızgın olduğun zaman senden daha ateşli bir şey yok." Sesindeki sırıtışı duyabiliyordum.

Elini uyluğumun iç kısmına daldırdı. "Ve sonra sana ne kadar iyi olduğumu hatırlatmak için elimden geleni yapacağım,

böylece birlikte olmadığımız zamanlarda beni düşünmeden duramayacaksın."

Parmaklarının uyluğuma doğru ilerlediğini ve şimdiden zonklamama sebep olduğunu hissederek nefesim kesildi. "Bu, okulu bitireceğin anlamına geliyor ama eve geldiğinde ödevinden önce benimle uğraşmanı rica edeceğim" diye devam etti ve başparmağını külotumun içinden klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Bu da bir sonraki hamlem için sürekli omzunun üzerinden bana bakmak zorunda kalacağın anlamına geliyor, çünkü her zaman peşinde olacağım."

Sonra diğer yumruğu havaya kalktı ve parmaklarını açtığında önümde bir parıltı belirirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüzüğü sol elime takarken nefes almayı bıraktım. Kulağıma fısıldamaya devam etti. "Ve bunun her saniyesini isteyeceksin, çünkü neyi sevdiğini biliyorum Rika ve sensiz yaşayamam."

İki koluyla beni sarıp sımsıkı tutarken gözlerim yaşlarla doldu.

Boynuma doğru, "Seni seviyorum" dedi.

Aman Tanrım. Sol elimi aşağı indirip sağ elimle tuttum ve yüzüğe baktım. Göğsümü bir sıcaklık dalgası kapladı ve nefes almayı bıraktım. *Bu yüzüğü tanıyorum.*

Üzerinde bir dizi elmas bulunan platin bir yüzüktü ve neredeyse bir kar tanesine benziyordu. Ortada bir taş duruyordu, etrafında on, dış tarafında da yaklaşık yirmi elmastan oluşan bir daire daha vardı.

Michael'a bakarken sesim titreyerek, "Bu, Şeytan Gecesi'nde aldığım yüzüklerden biri" dedim. "Her şeyi iade ettiğini sanıyordum."

"Ettim." Başını salladı. "Ama bunu aldım."

"Neden?"

Nefret ettiği biri için neden yüzük alsındı ki? Videoların internette patlamasından sonra olduğu için mantıklı değildi.

Bedenimi saran kollarını sıktı. "Bilmiyorum. Belki de o gecenin bir parçasının gitmesine izin veremedim." Sonra eğilip kulağıma fısıldadı "Belki de derinlerde bir yerde bugünün geleceğini hep biliyordum."

Gözyaşlarım yüzümden akarken gülümsedim. Mükemmeldi. Yüzük, ev, hatta teklif bile.

Beni kızdıracağına söz vermişti ama aynı zamanda bana iyi davranacağına ve her zaman peşimde olacağına da söz vermişti.

Ama merak ediyordum... Bunu gerçekten yapabilecek miydik? Oyunları sürdürebilecek miydik? Heyecanı? Tutkuyu?

"İnsanlar bizim gibi yaşamıyor Michael." Tekrar ona bakmak için başımı çevirdim. "Sinemaya gidiyorlar. Şöminenin önünde sarılıp yatıyorlar..."

Beni döndürerek, "Seni şöminenin önünde becereceğim" diye karşılık verdi ve ben gülerken sırıttı.

Sonra yaklaşıp dudaklarını alnıma yaslayarak sessizce konuştu. "Diğer insanlar bizim için önemli değil Rika. Kurallarının bizi kontrol altına almasına izin vermeyeceğiz. Neyi yapıp neyi yapamayacağımızın bir önemi yok. Bizi kim durduracak?"

Kollarımı boynuna dolayarak başımı arkaya yatırıp yüksek tavana bakarken içimi bir sevinç kapladı.

"Ne?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım, damarlarım heyecanla dolmuştu. "Bizim evimiz" dedim şaşkın şaşkın. "Bizim olduğuna inanamıyorum." Sonra gözleriyle buluştum. "Seni seviyorum."

Yüzümü tuttu ve beni öptü, sıcaklığı bütün vücuduma yayıldı. "Ben de seni seviyorum" dedi. "Yani bu bir evet mi?"

Başımı salladım. "Evet." Ama sonra gözlerimi kocaman açıp geri çekildim. "Yeraltı mezarlıkları!" dedim pat diye. "Onları doldurmuyorlar, değil mi?"

Güldü. "Hayır. Erişilebilir kalacaklar."

Kollarımı indirdim ve kapıya doğru yürüyüp paltomu çıkararak iskelenin üzerine astım.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Arkamı dönüp başımı cilveli bir şekilde eğdim. "Dizlerinin üstüne çökmeyi unuttun."

Homurdanarak güldü. "Artık çok geç Rika. Çoktan teklif ettim."

"Hâlâ çökebilirsin." Sonra bir parmağımla işaret ederek geri döndüm.

"Müteahhit bugün biraz daha değerlendirme yapmak için uğrayabileceğini söylemişti" diye uyardı.

Ama ben sadece sırıtıp kapıyı açarken omzumun üzerinden ona meydan okuyan bir bakış attım. "Pes mi ediyorsun?"

Başını iki yana salladı, bana doğru yürürken yaramaz gözleri bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Oyuna her zaman vardı.

Onun öğrettikleri sayesinde artık ben de öyleydim. Beni yoldan çıkarmıştı.

Epilog

ZAMBAK VE YAĞMUR kokusu burnuma doldu. Yüzümü yastığa gömerek kokunun peşine düştüm.

Rika.

Uyku gözlerime ağırlaştırmıştı. Bir elimi uzatıp çarşafların üzerinde gezdirerek yatakta yanımda onu aradım.

Ama orada değildi.

Gözlerimi kırpıştırarak açılmaya zorladım. Dönüp bir dirseğimin üzerinde doğrulduğumda alarmlar çalmaya başladı ve başımı hızla çevirip onu aramaya başladım.

Hemen buldum.

Delcour'daki dairemin bir özelliği olarak yatak odamda duran duşta onu izlerken dudaklarımda bir sırıtışla rahatladım.

Dairemizin.

Yatta olup biten her şeyden sonra bir ay içinde onu buraya taşımıştım. Zaten her gece burada kalıyordu. Will de yakın olmak istediği için Rika'nın dairesini ona vermiştik.

Öte yandan Kai uzak kalmayı tercih etmişti. Şehrin diğer tarafında eski, Viktorya tarzında bir ev almıştı, nedeninden emin değildim. Burada istediği herhangi bir daireye sahip olabilirdi. Satın aldığı, kullanıma uygun olmadığı bariz olan siyah tuğla garabetin neden değerli olduğunu anlayamıyordum.

Ama nedense tek başına olmak istiyordu.

Rika lifi kollarından indirip vücudunu sabunladı, ben de yan dönüp başımı elime dayayarak onu izledim.

Beni hissetmiş olmalıydı, çünkü başını çevirip omzunun üzerinden bana gülümsedi.

Ayağını küvetin kenarına koydu ve eğilip lifi bacağında yavaşça ve şakacı bir şekilde gezdirdi. Sahte, masum gülümsemeleriyle bana ne yaptığını biliyordu.

Su tepeden vücuduna dökülüyordu ama saçı dağınık bir topuzla topladığı için ıslak değildi. Çarşafların altında giderek büyüyen ereksiyonuma ve odayı dolduran duş jelinin kokusuna rağmen olduğum yerde kalarak sadece onu izledim.

Sabrımın mükâfatını çok yakında alacaktım.

Bazen sadece onu izlemem gerekiyordu. Gözlerimi ondan ayırmamam gerekiyordu, çünkü onun gerçek olduğuna inanmak hâlâ çok zordu. Burada ve benim olduğuna.

Kendime defalarca buraya nasıl geldiğimizi soruyordum. Birbirimizi nasıl bulduğumuzu ve buraya nasıl gelebildiğimizi.

O, Şeytan Gecesi sayesinde olduğunu söylerdi.

O geceki olaylar olmasaydı, ona meydan okumazdım. Nasıl güçlü olunacağını ve nasıl mücadele edileceğini ya da kim olduğunu kabullenmeyi ve kendini nasıl kurtaracağını öğrenemeyecekti.

Birbirimize kenetlenmezdik ve birbirimizi şu an olduğumuz insanlar haline getirmezdik. *Her şeyin bir sebebi var,* derdi.

Onu güçlendirdiğimi söylerdi. Bir canavar yarattığımı ve kan, gözyaşı, mücadele ve acı sırasında bir yerlerde bunun aşk olduğunu fark ettiğimizi söylerdi. Tüm kıvılcımların alevlere yol açtığını söylerdi.

Ama hatırlayamadığı şey... hikâyemizin o geceden çok önce başladığıydı.

Yeni G serisi Mercedes'imin önünde durup kollarımı göğsümde kavuşturarak arkama yaslanıyorum. Yapacak şeylerim ve olmam gereken yerler var ve bunun için vaktim yok.

Telefonuma ve annemden gelen mesaja tekrar bakıyorum.

Şehirde mahsur kaldım ve Edward meşgul. Rika'yı futbol antrenmanından alır mısın lütfen? Akşam 8'de.

Gözlerimi devirip telefondaki saati kontrol ediyorum. Sekiz on dört. Hangi cehennemde bu?

Kai, Will ve Damon çoktan partide ve ben geciktim, çünkü neden? Ah, evet. Sanırım on altı yaşında ve nihayet ehliyetimi almış olmak, anneleri sarhoş kızlarını kaldırıp onları alamayan on üç yaşındaki çocuklara şoförlük yapmak anlamına geliyor.

Rika üstünde hâlâ kırmızı–beyaz forması ve bacak koruyucularıyla futbol kompleksinden çıkıyor ve beni orada görünce duruyor.

Gözleri ağlamış gibi kızarmış. Kaskatı kesilmesinden rahatsız olduğunu anlayabiliyorum.

Benden korkuyor.

Gülümsememi engelliyorum. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam bile onun her zaman farkımda olması hoşuma gidiyor.

Saçlarını atkuyruğu yapmış, yüzünde uçuşan tutamlarla, "Beni neden sen alıyorsun?" diye soruyor.

"İnan bana" diye çıkışıyorum alaycı bir şekilde, "yapacak daha iyi şeylerim var. Bin."

Kapımı açmak için arkamı dönüp arabaya biniyorum.

Motoru çalıştırıp sanki onu beklemeyecekmişim gibi vitese takıyorum ve onun aceleyle ön tarafa doğru yürüdüğünü ve yolcu kapısını açıp içeri girdiğini görüyorum.

Emniyet kemerini takıyor ve sessiz kalarak kucağına bakıyor. Üzgün görünüyor ama bunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Bana cevap verip vermemesi umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışarak, "Neden ağlıyorsun?" diye soruyorum.

Çenesi titriyor. Elini boynuna götürerek sadece birkaç ay önce babasının ölümüne neden olan kazadan kalan taze yara izine dokunuyor. "Kızlar yara izimle dalga geçiyorlardı" diyor sessizce.

Sonra incinmiş görünerek gözlerini bana çeviriyor. "Gerçekten o kadar çirkin mi?"

Ona bakıp öfke hissediyorum. O kızların çenesini kapatabilirdim.

Ama duygularımı bastırıp omuz silkiyorum ve duyguları önemsizmiş gibi davranıyorum.

Otoparktan çıkarken, "Büyük" diye cevap veriyorum.

Arkasını dönüp başını öne eğerken omuzları üzüntü içinde çöküyor.

Ne kadar da kırılmış.

Evet, yakın zamanda babasını kaybetti ve annesi kendi sefaletine ve bencilliğine kapıldı ama Rika'yı ne zaman görsem en ufak bir esintiyle uçup gidecek bir tüy gibi görünüyor.

Aş artık bunları. Ağlamanın faydası olmayacak.

Sessizce oturmaya devam ediyor. Yanımda çok küçük duruyor çünkü artık neredeyse 1.82 boyundayım. Rika da kısa boylu olmasa da erimiş ve tamamen yok olmak üzere olan bir şeye benziyor.

Başımı sallıyorum ve tekrar telefonumu kontrol ediyorum. Kahretsin, geç kaldım.

Ama sonra bir korna sesi duyuyorum ve gözlerimi açtığımda arka farların dibine girdiğimi görüyorum. Frenlere asılarak ve direksiyonu yana kırarak "Lanet olsun!" diye bağırıyorum.

Rika nefesi kesilerek kapıyı tutarken ben yolun ortasında bir arabanın durduğunu ve bir diğerinin de önüme kırıp hızla uzaklaştığını görüyorum. Kenarda gürültüyle duruyorum, ikimizin de vücudu ani bir sarsıntıyla emniyet kemerlerimizi itiyor.

Sokakta diz çökmüş bir kadın görüp "Tanrım" diye bağırıyorum. "Ne oluyor?"

Diğer arabanın arka farları uzakta gittikçe küçülüyor ve omzumun üzerinden bakıp başka bir arabanın gelmediğini görüyorum.

Kapıyı açarak arabadan inip arkamdan Rika'nın da aynı şeyi yaptığını duyuyorum.

Yolun ortasına doğru yürüyorum ve yaklaştıkça kadının tepesinde dikildiği şeyi görüyorum.

Bana bakmak için arkasını dönerek, "O pisliğin çekip gittiğine inanamıyorum" diye homurdanıyor.

Ölmek üzere olan bir köpek yolda yatıyor, kısa ve sığ nefesler almaya çalışırken inliyor. Karnından kan akıyor ve iç organlarının bir kısmını görebiliyorum.

Küçük bir köpek, bir tür Spaniel. Boğuk nefes alışını duyunca midem bulanıyor.

Bunaltıcı bir şey.

Hızla giden herif çarpmış olmalı.

Kadın, yanımdaki Rika'ya bakarak, "Çocuğun gidip arabada oturması gerekmez mi?" diye soruyor.

Ama Rika'ya bakmıyorum bile. Neden herkes onun üzerine titriyor? Annem, babam, Trevor... Bu onu sadece zayıflatıyor.

Kadının çocukları arabadan onu çağırıyor. Köpeğe bakıp inlediğini duyuyorum ve çırpınırken sarsıldığını görüyorum.

Arabadaki çocuklarını işaret ederek, "Siz gidebilirsiniz" diyorum. "Açık bir veteriner bulmaya çalışacağım."

Yarı kararsız, yarı müteşekkir bir ifadeyle bana bakıyor. Çocuklarına bir bakış atıp, "Emin misiniz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Evet, çocuklarınızı buradan götürün."

Ayağa kalkıyor, küçük köpeğe üzgün bir bakış atıyor, gözleri sulanıyor ve sonra dönüp arabaya biniyor. "Teşekkürler" diye sesleniyor.

Gitmesini bekleyip Rika'ya dönüyorum. "Git arabada bekle."

"İstemiyorum."

Gözlerimi kısarak bakıp çıkışıyorum "Hemen."

Gözyaşlarıyla dolu gözleri umutsuzca bana baksa da sonunda dönüp arabama doğru koşuyor.

Diz çökerek elimi küçük köpeğin başının üstüne koyup yumuşak tüylerini parmaklarımın arasında hissediyorum ve nazikçe okşuyorum.

Nefes almak için savaşırken pençeleri titriyor ve boğazından çıkan ses gözlerimin bulanıklaşmasına ve kalbimin acıyla çarpmasına neden oluyor.

Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülürken sessizce "Sorun yok" diyorum.

Çaresiz. Çaresiz olmaktan nefret ediyorum.

Gözlerimi kapatarak başını okşuyorum ve sonra elimi yavaşça aşağıya doğru indiriyorum. Başının arkasına, boynunun arkasına.

Sonra parmaklarımı boğazına doluyor ve olabildiğince sıkıyorum.

Sarsılıyor, savaşmak için son enerjisini toplarken vücudu zar zor titriyor. Ama geriye neredeyse hiçbir şey kalmıyor.

Vücudum yanıyor, her kasım geriliyor ve çenemi sıkarak bir saniye daha dayanmaya çalışıyorum.

Sadece bir saniye daha.

Gözyaşlarım boğazımda düğümlenirken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Köpek kasılıyor ve sonra... sonunda... tükenerek gevşiyor. Titrek bir nefes verip elimi çekiyorum.

Kahretsin.

Asit gibi safra boğazımı dolduruyor ve midem bulanıyor. Öğürüyorum ama derin nefesler alıp vererek onu geri itiyorum.

Ellerimi köpeğin altına sokup arabaya taşımaya hazır bir halde kaldırıyorum ama arkamı döner dönmez duruyorum. Rika birkaç adım arkamda duruyor, her şeyi gördüğünü biliyorum.

Bana, ona ihanet etmişim gibi bakıyor.

Gözlerimi kaçırıp kendimi sertleştiriyorum ve etrafından dolaşarak köpeği G–Serisi'nin arkasına koyuyorum.

O kim ki beni yargılıyor? Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım.

Rika'yı almadan önce basketbol antrenmanını yeni bitirdiğim için yanımda olan spor çantamdan bir havlu alıp köpeği üzerine yatırıyorum. Başka bir havlu çıkarıp ellerimdeki az miktardaki kanı siliyorum ve onu da onun üzerine serip arka kapıyı kapatıyorum.

Arabaya geri tırmanıp motoru çalıştırıyorum, Rika yolcu kapısını açıp bana tek kelime etmeden oturuyor.

Direksiyonu kavrayarak hızla uzaklaşıyorum. Onun sessizliği, babamın hakaretleri ve azarlamaları kadar gürültülü.

Doğru olanı yaptım. Canın cehenneme. Ne düşündüğün umurumda değil.

Her geçen saniye daha da sinirlenerek zorla nefes alıyorum.

Yolu izlerken ona ters bakışlar atarak, "Geçen sene kedini uyutan veterinerin daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" diye atılıyorum. "Ha?"

Dudakları geriliyor ve gözyaşlarının yeniden biriktiğini görebiliyorum. Bana dönüp bağırarak, "Sen ellerinle yaptın" diye ağlıyor. "Onu kendin öldürdün. Ben bunu asla yapamazdım!"

"İşte bu yüzden sen her zaman zayıf olacaksın" diye karşılık veriyorum. "Dünyadaki çoğu insanın neden mutsuz olduğunu biliyor musun Rika? Çünkü hayatlarını değiştirecek tek şeyi yapacak cesaretleri yok. O hayvan acı çekiyordu ve sen de onu izlerken acı çekiyordun. Artık canı yanmıyor."

"Ben zayıf değilim" diye karşı çıkıyor ama yine de çenesi titriyor. "Ve yaptığın şey beni mutlu etmedi. Beni daha iyi hissettirmedi."

Pis bir şekilde gülümsüyorum. "Benim kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Bana dair görüşlerin mi değişti? Bil bakalım ne var? Ne düşündüğün umurumda değil! Sen ailemin bakmakla yükümlü olduğu on üç yaşında bir yüksün ve sarhoş annenin on sekiz yaşındaki bir kopyasından başka bir şeye dönüşmeyeceksin!"

Gözleri doluyor ve patlamaya hazır görünüyor.

"Ama sen muhtemelen o yara iziyle zengin bir koca bulamayacaksın" diye homurdanıyorum.

Nefesi, şaşkınlıkla kesiliyor. İfadesi değişiyor ve vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor. Kapı kolunu tutuyor ve arabadan çıkmaya çalışarak çekiştirmeye başlıyor.

"Rika!" diye bağırıyorum.

Saatte 90 kilometre hızla gidiyorum!

Elimi uzatıp bileklerinden tutuyorum ve arabayı kenara çekip ani frenle durduruyorum.

Kapının kilidini açmak için uğraşıyor ve dışarı atlayıp ağaçların arasına doğru kaçıyor.

Arabayı boşa alıyorum ve el frenini çekip kapıyı itip açarak dışarı atlıyorum.

Kapıyı kapatarak, "Arabaya bin" diye bağırıyorum.

Etrafında dönüyor. "Hayır!"

Peşinden koşuyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun? İşim gücüm var! Bunun için vaktim yok!"

Omzunun üzerinden, "Babamı görmeye gidiyorum" diye sesleniyor. "Eve yürüyeceğim."

"Öyle bir şey olmayacak! Lanet arabaya bin ve beni kızdırmayı bırak."

"Beni rahat bırak!"

Sinirle duruyorum. Mezarlık tepenin hemen ardında ama dışarısı zifiri karanlık. Başımı sallayıp geri çekiliyorum. "İyi!" diye bağırıyorum. "Git, babanı ziyaret et o zaman!"

Arkamı dönüp arabama koşuyorum ve onu orada bırakarak biniyorum.

Motoru çalıştırırken bir anlığına tereddüt ediyorum. Hava karanlık. O yalnız.

Siktir et. Şımarıklık yapmak istiyorsa bu benim suçum değil.

Vitese takıp hızla yola çıkıyorum ve doğruca evime doğru ilerliyorum.

Arabayı çalışır vaziyette bırakıp dışarı atlıyorum ve bahçe kulübesine doğru yürüyüp bir kürek alarak arabama geri dönüyorum.

Kulaklarım ekim soğuğundan üşüse de vücudumun geri kalanı hâlâ kavgadan dolayı yanıyor.

Bana tıpkı babamın her zaman baktığı gibi bakmıştı. Yaptığım her şey yanlışmış gibi.

İçimdekileri –öfkeyi ve açıklayamadığım bu ihtiyacı– bastırıyorum. İçimde bir şey kendini yok etmek, ortalığı dağıtmak ve başkalarının yapmayacağı şeyler yapmak istiyor.

İnsanlara zarar vermek istemiyorum ama zaman geçtikçe daha çok başımın içinden sürünerek çıkmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Kaos istiyorum.

Güçsüz olmaktan yoruldum. Babamın beni aşağı çekmesinden yoruldum.

Bugün zor olanı yapmaya çalıştım. Başka kimsenin yapmayacağı ama yapılması gereken şeyi.

O da bana tıpkı onun baktığı gibi baktı. Bende bir sorun varmış gibi.

Küreği arabaya atarak garaj yolundan aşağıya hızlanıyorum ve aklıma gelen tek yere doğru ilerliyorum.

Aziz Killian'a.

Eski katedralin önüne geldiğimde farları açık tutarak çukuru kazmaya başlamak için yan tarafa doğru yürüyorum. Köpeğin tasması yok ve sahibini bulmam için yeterince uzun süre açıkta kalamaz, bu yüzden onu gömmek zorundayım.

Burası sevdiğim tek yer, bu yüzden burada yapmak mantıklı geliyor.

Çukuru yaklaşık bir metre derinliğinde kazdıktan sonra arabama dönüp arka kapıyı açıyorum ve ön koltuktaki cep telefonumdan gelen bildirimleri duyuyorum.

Muhtemelen çocuklar nerede olduğumu merak ediyorlar.

Eve gidip Şeytan Gecesi şakaları için tuvalet kâğıdı, sprey boya ve çivi stoğumuzu toplamam gerekiyordu. Sarhoş olup ambara gitmeden önce her zaman yaptığımız sıkıcı şeyler.

Köpeği kucağıma alıp battaniyeye sarıyorum ve çukura götürüp diz çökerek nazikçe içine yerleştiriyorum.

Kan havluyu ıslatmış ve elim kırmızıya boyanmış. Kotuma siliyorum ve sonra küreği tekrar alıp deliği dolduruyorum.

İşim bittiğinde öylece durup küreğin uzun tahta sapına yaslanarak taze toprak yığınına bakıyorum.

Zayıfsın.

Bir hiçsin.

Sinirimi bozmayı kes.

Babamın bana söylediği şeylerin aynısını ona söylemiştim. Bunu nasıl yapabildim?

O zayıf değil. O bir çocuk.

Babama kızgınım. Beni bu kadar çekiştirdiği için Rika'ya da kızgınım. Küçüklüğümüzden beri.

Her şeye bu kadar sinirlenerek büyüdüğüm için kızgınım. Beni iyi hissettiren pek bir şey yok.

Ama onu incitmemeliydim. O şeyleri nasıl söyleyebildim? Ben babam gibi değildim.

Bir nefes verip ağzımdan duman çıktığını görüyorum. Dışarısı buz gibi ve soğuk nihayet kemiklerime sızarak bana onu terk ettiğimi hatırlatıyor. Tek başına. Karanlıkta. Soğukta.

Arabaya doğru ilerleyip küreği arkaya atıyorum ve telefonumu kapıp saati kontrol ediyorum.

Bir saat.

Onu bir saat önce bırakmıştım.

Arabaya binip çalıştırıyorum ve geri vitese takarak geri geri gidip dönüyorum.

Birinci vitese takıp açıklıktan çıkıyorum, dikiz aynamda katedralin karanlıkta kaybolduğunu görerek eski toprak yolda ilerliyorum.

Otoyoldan hızla aşağıya iniyor ve site kapısından geçerek Grove Park Lane'e dönüp Aziz Peter Mezarlığı'nın bulunduğu en sona kadar ilerliyorum.

Rika ormana dalıp mezarlığa arkadan girmişti ama ben nereye gideceğimi bildiğim için sürmeye devam ediyorum.

Babasının mezar taşı ailemin mezarından çok uzakta değil. Onun için de bizimki kadar görkemli bir şey yaptırabilirdi ama Schrader Fane ailemdeki erkekler gibi gösteriş meraklısı bir pislik değildi. Basit bir işaret yeterliydi ve vasiyetine göre uygun gördüğü tek şey buydu.

Sağımda ve solumda ağaçlar ve gri, siyah ve beyaz taşlardan oluşan bir denizden başka bir şey olmayan karanlık, dar şeritte ilerliyorum.

Küçük bir tepenin başında durup arabayı park ediyorum ve biraz aşağıda çimlerin üzerinde yatan bir çift bacak olduğunu düşündüğüm şeyi fark ediyorum.

Tanrım.

Mezar taşlarının arasındaki çimlerde koşarken Rika'nın kıvrılarak ve ellerini göğsünde birleştirerek babasının mezarının üzerine uzandığını görüyorum.

Durup uyumasını izlerken bir anlığına çok uzun zaman önceki o bebeği görüyorum.

Tek dizimin üzerine çökerek ellerimi vücudunun altından geçirip onu kaldırıyorum. O kadar küçük ve hafif ki.

Kollarımda kıpırdanıp, "Michael?" diyor.

"Şşş..." diye yatıştırmaya çalışıyorum. "Tuttum seni."

"Eve gitmek istemiyorum" diye itiraz ediyor ve gözleri hâlâ kapalıyken bir elini omzuma atmak için uzanıyor.

"Ben de istemiyorum."

Tepenin birkaç metre gerisinde bir taş bank görüp onu taşıyorum. Teni bu kadar soğuk olduğu için suçluluk duyuyorum.

Onu bırakmamalıydım.

Bankta oturup başını göğsüme yaslarken onu kucağımda tutuyorum ve onu ısıtmaya ya da daha iyi hissetmesi için herhangi bir şey yapmaya çalışarak yakın duruyorum.

Kısık bir sesle, "Sana öyle şeyler söylememeliydim" diye itiraf ediyorum. "Yaran çirkin değil."

Kollarını belime dolayıp titreyerek bana yaklaşıyor. "Sen asla özür dilemezsin. Kimseden."

Şakayla karışık, "Özür dilemiyorum" diyorum.

Aslında diliyorum. Kendimi kötü hissediyorum ama yanlış bir şey yaptığımı kabul etmekte zorlanıyorum. Muhtemelen babam bunu bana söylemekten asla vazgeçmediği için.

Ama o haklı. Ben asla özür dilemem. İnsanlar yaptıklarımı sineye çekiyor ama o çekmiyor. Benden kaçtı. Karanlıkta. Bir mezarlığa.

"Çok cesursun" diyorum ona. "Ben değilim. Ben sadece çocuklara sataşan bir korkağım."

"Bu doğru değil" diye yanıtlıyor ve içinde bir yerlerde bir gülümseme olduğunu hissedebiliyorum.

Ama o benim gördüğümü görmüyor. Başımın içinde değil. Ben bir korkağım, kötüyüm ve her zaman çok sinirli hissediyorum.

Onu sıcak tutmaya çalışarak daha sıkı sarılıyorum. "Sana bir şey söyleyebilir miyim çocuk?" Boğazımda bir yumruyla soruyorum. "Ben hep korkarım. O ne derse onu yapıyorum. Ayağa kalkıp konuşuyorum ya da sessiz kalıyorum ve istediği hiçbir şeye hayır demiyorum. Kendimi asla savunmuyorum."

Ona zayıf olduğunu söylemiştim. Ama zayıf olan benim. Ben zayıfım. Kendimden nefret ediyorum. Her şey beni etkiliyor ve bunlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

"İnsanlar beni görmüyor Rika" diye itiraf ediyorum. "Ben sadece onun bir yansıması olarak varım."

Başını biraz yukarı kaldırıyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Bu doğru değil" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde. "Bir odaya girdiğimde ilk fark ettiğim kişi hep sen oluyorsun."

Kaşlarımı üzüntüyle çatıyorum ve ağır nefes alışımı duymasından korkarak başımı başka yöne çeviriyorum.

"Geçen yaz annenin seni ve arkadaşlarını Trevor'la beni yürüyüşe götürmeye zorladığı zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Her şeyi yapmamıza izin vermiştin. Uçurumun kenarına yaklaşmamıza izin vermiştin. Kayalara tırmanmamıza. Trevor'ın küfretmesine izin vermiştin..." Parmakları sırtımda kıvrılıp tişörtümü kavrıyor. "Ama çok uzağa gitmemize izin vermedin. Enerjimizi dönüş yolu için saklamamız gerektiğini söyledin. Sen böylesin işte."

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes alıp veriyor. İçime sokulup rahatlayarak, "Sanki enerjini bir şey için saklıyorsun. Kendini tutuyorsun" diyor. "Ama bu hiç mantıklı değil. Hayat tek yönlüdür ve geri dönüşü yoktur. Neyi bekliyorsun?"

Göğsüm bir an için titriyor ve ona bakıyorum, sözleri bana bir kamyon gibi çarpıyor. Neyi bekliyorum ben?

Kurallar, kısıtlamalar, beklentiler ve kabul edilebilir olarak görülen şeyler beni geride tutan şeyler, ancak bunların hepsi başkalarının tasarımı. Diğer insanların kısıtlamaları. Diğer insanların kuralları ve beklentileri.

Hepsi de bir yanılsama. Sadece ben izin verdiğimde var oluyorlar. O kesinlikle haklı.

Babam bana ne yapacak, bu umurumda mı?

Şunu istiyorum.

Alamazsın.

Alırsam ne olacak?

Bunu yapmak istiyorum.

Yapamazsın.

Beni kim durduracak?

Tanrım, o haklı. Ne bekliyorum ben? Ne yapabilir ki?

Biraz kargaşa, biraz bela, biraz eğlence, kalbimin götürdüğü yere gitmek için bir şans istiyorum... Beni kim durdurabilir ki?

Vücudumdaki her gergin kas yavaşça gevşemeye ve midemdeki düğümler çözülmeye başlıyor. Tenim uğulduyor ve gülümsememe engel olmaya çalışarak heyecanlandığımı hissediyorum.

Derin, soğuk bir nefes alıp ciğerlerimi çöldeki su gibi gelen havayla dolduruyorum.

Evet.

Onu kollarımda tutarak ayağa kalkıyorum ve arabaya geri götürürken sıkıca tutuyorum.

Kendi evine götürme zahmetine girmiyorum. Yalnız kalmasını istemiyorum.

Onu evimin içine taşıyorum, saat neredeyse on olduğu için antre karanlık. Babam şüphesiz geceyi orada geçirmek için şehre gitti ve annem de muhtemelen yatmaya gidiyordu. Ama Rika kollarımda baygın halde merdivenlerden çıkarken koridorda yanından geçiyorum.

"O iyi mi?" Annem koşarak yanımıza geliyor, geceliğini çoktan giymiş ve elinde bir kitap var.

Odama girip, "İyi" diye cevaplıyorum.

Yatağıma doğru yürüyüp onu yorganın üstüne yatırıyorum ve altta duran battaniyeyi üzerine çekiyorum.

"Neden onu misafir odasına yatırmıyorsun?" diye soruyor annem.

Ama başımı sallıyorum. "Bu gece geç geleceğim. Bırak benim odamı kullansın. Güvende hissetmeye ihtiyacı var."

Sonra anneme bakıyorum. "Yine de burada kendine ait bir odası olmalı."

Babasının ölümünden bu yana çok fazla yatıya kalıyor ve annesinin

davranışları göz önüne alındığında, bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.

Burada ev gibi hissedeceği bir yeri olsun.

Annem başını sallıyor. "İyi fikir."

Yanından geçip dolabımdan temiz bir kot pantolon ve bir tişört alıyorum. "Zavallı şey." Annem saçlarını okşuyor. "Çok kırılgan."

"Hayır, değil" diye karşı çıkıyorum. "Bu kadar üstüne titreme."

Kapının yanındaki sandalyeden siyah kapüşonlumu kapıyorum ve köpeğin kanı kotuma bulaştığı için üzerimi değiştirmeye banyoya gidiyorum.

Temiz kıyafetlerimi giydikten sonra Kai'ı arıyorum, arka planda yüksek sesli müzik ve bir sürü ses duyuyorum.

"Geçen hafta sonu paintball için kullandığımız maskeler hâlâ sende mi?" Cüzdanımı yeni kot pantolonumun içine sokup parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Evet, arabamın bagajındalar" diye cevap veriyor.

"Güzel. Çocukları al ve benimle Sticks'te buluş."

"Ne yapacağız?"

"Ne istersek" diye cevaplıyorum.

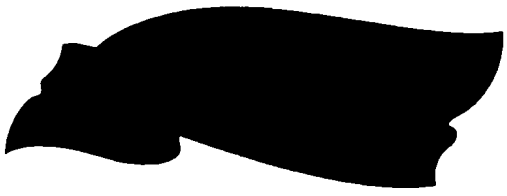
Sonra telefonu kapatıp yatak odama geri dönüyorum ve yatağımda uyuyan Rika'ya son bir kez bakıyorum.

Dudaklarımın kenarları kıvrılıyor, bu gece için sabırsızlanıyorum.

O beni yoldan çıkarmıştı.

SON

Teşekkürler

Öncelikle okurlarıma teşekkür ederim. Heyecanını paylaşıp destek olan birçok okur var ve güveninizi kazandığım için size minnettarım. Teşekkür ederim. Maceralarımın her zaman kolay olmadığını biliyorum ama onları seviyorum ve başka birçok kişi de sevdiği için mutluyum.

Aileme, kocama ve kızıma çılgın programıma, yere attığım şeker paketlerini, yemek masasında durup dururken aklıma düşen bir konuşma, beklenmedik bir son ya da aklıma gelen bir sahne yüzünden dalıp gitmelerime katlandığınız için teşekkür ederim. İkiniz de çok şeye katlandınız, beni yine de sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Dystel & Goderich Edebiyat Ajansı'ndaki temsilcim Jane Dystel'a teşekkür ederim. Seni hayatta bırakmam, yani bana mecbursun.

House of PanDragon'a, beni mutlu ettikleri için teşekkür ederim. Şey, siz ve Pinterest. İhtiyacım olan destek sistemi olduğunuz ve hep olumlu davrandığınız için teşekkür ederim.

Her adımımı ince eleyip sık dokuyarak düzelten editörüm Vibeke Courtney'ye, bana yazmayı ve bu işin kurallarını öğrettiği için teşekkür ederim.

As the Pages Turn kitap bloğundan Ing Cruz'a, beni her zaman

desteklediği için teşekkür ederim, borcunu asla ödeyemem. Kitaplar çıktığında heyecanını paylaştığın, blog turları yaptığın ve başından beri yanımda olduğun için teşekkürler.

Milasy Mugnolo'ya, taslaklarımı okuduğu, her zaman ihtiyacım olan güven oyunu verdiği için ve imza günlerinde konuşabileceğim en azından bir kişi olduğundan emin olduğu için teşekkür ederim.

Lisa Pantano Kane'e, zor soruları sorduğu için teşekkür ederim.

Lee Tenaglia'ya kitaplar için harika sanat eserleri yarattığı ve bağımlısı olduğum Pinterest tabloları yaptığı için teşekkür ederim! Gerçekten, bu işe girmelisin. Bunu konuşalım.

Bütün blog yazarlarına, hepinizin adını burada anamam ama izleri tanıyorum. Gönderilerinizi ve etiketleri, ne kadar sıkı çalıştığınızı görüyorum. Boş zamanınızda kitaplarımı okuyor, yorumluyor ve reklamını yapıyorsunuz. Sizler kitap dünyasının can suyusunuz, siz olmasaydınız ne yapardık bilmiyorum. Bitmek bilmeyen çabalarınız için teşekkür ederim. Bunu sevginizden dolayı yapıyorsunuz, bu da her şeyi daha inanılmaz kılıyor.

Benim kim olduğumu bildiğinden bile haberim yokken kitabımı okuyup hakkında tweet atarak bana şok geçirten Samantha Young'a teşekkürler.

İmza günümde yanıma gelen, kendini tanıtıp kitaplarımı sevdiğini söyleyen (benim de sadece ona bakarak karşılık verdiğim) Jay Cornover'a teşekkürler.

Okuyucularına okuyup beğendiği kitapların listesini veren ve bu listeye benim kitabımı da ekleyen Abbi Glines'a teşekkürler.

İlk kitabım çıktıktan sonra bana mesaj atan ilk yazarlar olan Tabatha Vargo ile Komal Petersen'a teşekkürler.

İhtiyacım olduğunda yanımda olan Tijan, Vi Keeland ve Helena Hunting'e teşekkürler.

Bütün işlerini bırakıp kitaplarımı okuyarak bana dönüş yapan Eden Butler ile N. Michaels'a teşekkürler.

Bana destek olan Natasha Preston'a teşekkürler.

Benimle paylaştığı cesareti, olumlu tavrı ve desteği için Amy Harmon'a teşekkürler.

B.B. Reid'e kitaplarımı okuduğu, kızları benimle paylaştığı ve gecenin bir yarısı Caliber öğrettiği için teşekkür ederim.

İnsanların akranları tarafından desteklenmesi güzel bir his. Pozitif davranışlar bulaşıcıdır, olumlu davranışları benimle paylaştığı için yazar dostlarıma teşekkür ederim.

Yazarlara ve yazar adaylarına, hikâyelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Beni harika bir kaçış arayan mutlu bir okur ve sizin izinizden giden daha iyi bir yazar yaptınız. Yazın ve yaratın, bundan asla vazgeçmeyin. Sizin sesiniz önemli, bu ses kalbinizden geldiği sürece doğru ve iyidir.

